

அனுஷ்டான
ஆன்மிகம்

ஸ்ரீ பகவத்

Pravaagam Publications
Salem

- நூலின் பெயர் : அனுஷ்டான ஆன்மிகம்
ஆசிரியர் : ஸ்ரீ பகவத்
பதிப்பு : இரண்டாம் பதிப்பு அக்டோபர் 2012
வெளியீட்டாளர் : ப்ரவாகம் பப்ளிகேசன்ஸ்
31, ராமலிங்கசாமி தெரு, அம்மாப்பேட்டை.
சேலம் - 636 003.
Cell : 99942 05880, 97891 65555
விலை : ₹ 300
வடிவும் - அச்சம் : ஸ்நேகா பிரிண்ட்ஸ்,
2/2, தீபம் காம்ப்ளக்ஸ், மெயின் ரோடு,
சாத்தூர். Cell : 94430 12170

Pages : 448 ■ Price : Rs. 300

■ Anuestana Anmigam - in Tamil By Sri Bagavath ©

■ Second Edition : October 2012

■ Published by Pravaagam Publications, Salem - 636 003.

■ Printed at Sneha Prints, Sattur.

Copyright Warning :

No part of this book shall be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying or recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from PRAVAAGAM PUBLICATIONS SALEM.

முன்னுரை

LDலேசியா நாட்டைச் சேர்ந்த சாது ஒருவர், நமது வீட்டுக்கு ஒருமுறை வந்திருந்தார்.

ஆன்மீக சாஸ்திர நூல்களை எப்படிப் படிக்க வேண்டும் என, ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார். அவர் கூறிய கருத்து ஆழ்ந்த பொருளுடையதாகவும், பொருத்தமானதாகவும் தோன்றியது.

நாவல்களையோ, கட்டுரைகளையோ நாம் பொழுது போக்காகப் படிக்கலாம். அவற்றின் மூலம் சில செய்திகளையும் சேகரித்துக் கொள்ளலாம்.

அதே வரிசையில் சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதாயின் - சாஸ்திரத்தின் உயிர் நிலையைத் தொடமுடியாது போய்விடும்.

ஆன்மீக சாஸ்திரங்கள் யாவும்,

- ஞானிகள் மற்றும் மகரிஷிகளுடைய ஆழ்நிலையின் வெளிப்பாடுகளே.

ஆகவே,

அந்த நூல்களை, படிக்கவேண்டிய நூல்களின் வரிசையில் எடுத்துக் கொள்ளாமல் -

தியானிக்க வேண்டிய நூல்களாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தியானத்துடன் அந்த நூல்களை அணுகும்போது தான்,

- அவர்கள் வெளிப்படுத்தும் ஆழ்நிலையினுள் நாமும் பிரவேசிக்க முடியும்.

வெறும் கருத்தளவில் அத்தகைய நூல்களை அணுகும்போது, மேலோட்டமான செய்திகளை மட்டுமே அறிந்து கொள்ள முடியும்.

ஆத்ம சாதகர்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட இந்த நூலை,

- அவசரம் காட்டாது, அமைதியான சூழ்நிலையில் படித்து பயன்பெற்றிடுமாறு அன்புடன் வேண்டுகிறேன்.

தாங்கள் பயன்பெற்ற செய்தியை எமக்குத் தெரிவிக்குமாறு அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தேதி : 11.12.2003

அன்புடன் ...

ஸ்ரீ பகவத்

யொருளடக்கம்

1.	கடவுள் இருக்கிறாரா ?	7
2.	நாம் தேடும் பரம்பொருள்	18
3.	நமது பயணம் முடிவடையும் போது	27
4.	எது நிகழ்காலம் ?	32
5.	வாயினால் வாலைக் கவ்விய பாம்பு	40
6.	உள்ளது எது ?	46
7.	அகமும் ஜகமும்	54
8.	இறைவனை அடைவது எப்படி ?	60
9.	நான் என்பது நிழலா ? நிஜமா ?	67
10.	உள்ளே இருக்கும் அகண்டம்	72
11.	தியானம்	77
12.	விகற்ப தியானம்	81
13.	ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலை	87
14.	அன்பின் இயக்கம்	92
15.	மலர்வுதான் தீர்வு	99
16.	ஆன்மீகத்தின் அடிப்படை விளக்கம்	106
17.	சிந்தனையின் பாதை	112
18.	சிந்தனையின் மலர்ச்சி	119
19.	சும்மா இருத்தலின் முதற்பகுதி	124
20.	சும்மா இருத்தலின் இரண்டாம் பகுதி	129
21.	சாட்சி நிலை	135
22.	வாழ்வென்னும் ஆறு	141
23.	சரணாகதி வாழ்வு	147
24.	மனோலயம்	154
25.	மனோ நாசம்	160
26.	மெய்ப்பொருளை மறைக்கும் மாயை	170

27.	உண்மையில் நாம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோமா?	178
28.	சர்வரூப தீயானம்	185
29.	நல்ல சூழ்நிலையை அமைத்தீடுக	193
30.	உணர்தல் என்றால் என்ன ?	196
31.	உடலும் ஆன்மாவும்	204
32.	கர்மவினையிலிருந்து விடுபட முடியுமா ?	214
33.	சுயதர்மம்	229
34.	செய்பவன் என்னும் நான்	241
35.	அறிவும் அறியாமையும்	249
36.	இருவகை அனுஷ்டானங்கள்	256
37.	சமாதீ வாழ்வு	267
38.	மூவாசை	279
39.	ஐந்து வகைத் தீரைகள்	288
40.	ஆன்மீகமும் உளவியலும்	303
41.	மரண வாழ்வு	319
42.	ஆன்மா என்பது எது ?	326
43.	ஆன்மீக அதீத அனுபவங்கள்	337
44.	யோக வாழ்வு	347
45.	மானாபிமானங்கெட்ட நிலை	363
46.	நமது சூழ்நிலை	375
47.	ஆன்மீக அனுஷ்டானம்	383
48.	தீயானத்தின் உட்பொருள்	393
49.	மரணத்திற்குப் பின்னால்	418
50.	மெய்ப்பொருள் அனுபவம்	435

கடவுள் இருக்கிறாரா ?

இருக்கிறார் என ஒரு சாரார் கூறுகின்றனர். இல்லை என மறுக்கின்றனர் இன்னொருசாரார். இருந்தாலும் சரி, இல்லாமல் போனாலும் சரி, அதுபற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லையெனக் கூறுகின்றனர் இன்னுமொருசாரார்.

கடவுள் இருக்கிறாரா என்பதை எப்படித் தெரிந்து கொள்ளுவது ?

கடவுள் இல்லை என்பவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள முடியுமா ?

அவரால் கூறமுடியாது.

அதுபற்றி அக்கறைகாட்டாதவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள முடியுமா ? அவரிடமும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது.

கடவுள் இருக்கிறார் என்று கூறுபவரிடம் தான், கடவுளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

கடவுள் இருப்பதாகக் கூறுபவர் கடவுளை அறிந்திருக்கிறாரா ? கடவுளைக் காட்டும் சக்தி உடையவரா?

கடவுளைப் பார்ப்பதற்கு முன்னால் நீ இதையெல்லாம் செய்ய வேண்டும், நீ இதையெல்லாம் செய்யக்கூடாது என்று

நிபந்தனைகளை விதிப்பாரா ?

நிபந்தனைகளை மீறிவிட்டால் கடவுளைக் காணாமல் போய் விடுவோமா ?

கடவுள் என ஒருவர் இருப்பாரேயானால், அவர் ஏன் தலைமறைவாக இருக்கிறார் ? வெளிப்படையாக வெளியே தெரிவதில் அவருக்கு அப்படியென்ன சிரமம் ?

தேடித்தேடி அலைந்து தான் கடவுளைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமா ? எளிதில் அவரைக் கண்டு பிடிக்க முடியாதா ?

கடவுளே மெய்ப்பொருள் என்று கூறப்படுகிறது. கடவுளைத் தவிர மற்றவை அனைத்தும் மாயை என்றும் கூறப்படுகிறது.

அப்படியானால் உண்மையாக இருக்கும் மெய்ப்பொருள் அல்லவா எளிதில் நமக்குத் தெரிய வேண்டும் ? உண்மையாக இருக்கும் கடவுள் அல்லவா வெளிப்படையாகத் தெரியவேண்டும் ?

கடவுளை இப்போது பார்க்க முடியாது ; என்றோ ஒருநாள் தான் பார்க்க முடியும் என்று கூறினால், அது மெய்ப்பொருளாக இருக்க முடியுமா ? நாளை மறுநாளோ, நான்கு வருடம் கழித்தோதான் காண முடியும் என்று கூறினால் அது சரியாகுமா ?

அப்படியானால் இப்போது, இன்று, இந்தக்கணத்தில் உண்மை கிடையாதா ? என்றோ, எதற்கு அப்பாலோ தான் உண்மை உள்ளதா ?

உண்மை என்றால், மெய்ப்பொருள் என்றால், இப்போது இருக்க வேண்டும். இந்தக் கணத்தில் இருக்க

வேண்டும். இங்கேயே இருக்க வேண்டும்.

அப்படிப்பட்ட ஓர் உண்மை இருக்கிறதா?
அப்படிப்பட்ட ஒரு மெய்ப்பொருள் உள்ளதா?
அப்படிப்பட்ட ஒரு கடவுள் இருக்கிறாரா?

இருக்கிறார்.

இருக்கிறார்.

இருக்கிறார்.

அவரை உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கவே
இந்த நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது.

அவரைக் கண்டு களிக்கத் தயாராகுங்கள்.

அதற்குமுன் -

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொன்றையும் நாம் எப்படிப்
பார்த்து வருகிறோம் என்பதை முதலில் பார்ப்போம்.

நாம் ஒரு பொருளை எப்படிப் பார்க்கிறோம் ?

கடல் நீலநிறமாகத் தோன்றுகிறது. ஆகாயம்
நீலநிறமாகத் தோன்றுகிறது. தூரத்திலிருந்துபார்க்கையில்
தெளிவாகத் தெரிந்த நீலநிறம் அருகில் சென்று பார்க்கையில்
இன்னும் தெளிவாக அல்லவா தெரிய வேண்டும் ?
உண்மையில் நீல நிறம் அங்கு இல்லை. நீல நிறம்
இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது.

நிறமற்றதாகத் தோன்றும் நீரை எடுத்து,
மைக்ராஸ்கோப்பில் வைத்துப் பார்க்கையில், நிறம் இருப்பது
கூடத் தோன்றும். நாம் பார்க்கும் பொருளின் உண்மையான
நிறம் எது ? பச்சையாகத் தெரியும் இலை, நாம் பார்க்கும்
தூரத்தை அனுசரித்து அதற்கேற்ற நிறமுடையதாகக்

காட்சியளிக்கிறது. பச்சை வண்ண இலை, மைக்ராஸ்கோப்பின் வழியாகப் பார்க்கும் போது பச்சையாகத் தான் தெரியவேண்டும் என்று நிச்சயமாகக் கூறமுடியாது. அது வேறு வண்ணத்திலும் தோற்றமளிக்கலாம்.

இனிய சுவையுடைய உணவை, நோயாளி ஒருவருக்குக் கொடுத்தால் அந்த உணவு கசப்பாக இருக்கிறது என்று கூறுவார். உண்மையில் உணவின் சுவைதான் எது? ஏன் அது எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில்லை?

நம் புலன்கள் அனைத்தும் சில அலை வரிசைகளில் இயங்குகின்றன. அந்த அலைவரிசைக்கு உட்பட்டவற்றையே அவற்றால் கிரகிக்கமுடியும்.

எல்லாப் பொருட்களும் அவை இருப்பதைப் போலவே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், நம் புலன்களின் அலைவரிசை அப்படி இல்லை. அது பாதிப்படையலாம். ஒருவருக்கொருவர் வேறுபடலாம். மைக்ராஸ்கோப் போன்ற உபகரணங்கள் மூலமாக அலைவரிசையின் இயக்கத்தை மாற்றியமைக்கலாம்.

நாம் கிரகிக்கும் தன்மைக்கேற்ற காட்சிகளே நமக்குத் தெரிகின்றன.

நம் நுகர்ச்சிக்குத் தகுந்த பொருட்களையே நாம் அறிந்து கொள்ளுகிறோம்.

குளிர்ப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து பழகியவர்களுக்கு, வெப்பமான பிரதேசத்திலுள்ள சாதாரண வெயிலை சகஜமாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அதைப்போல் வெப்பமான பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து பழகியவர்களுக்கு

குளிர்ப்பிரதேசத்தில் உள்ள குளிரைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

நமது நுகர்ச்சியின் தன்மைக்கேற்ற வகையிலேயே நமது அனுபவங்கள் உள்ளன.

நாம் பார்க்கும் பொருட்கள் யாவும், நம் விழித்திரையில் ஓர் ஒளிச்சலனத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. அந்த ஒளிச்சலனத்தின் தன்மைக்கேற்ற வகையிலேயே, நாம் பொருட்களை அறிகிறோம். கண்பார்வை பாதிக்கப்பட்ட ஒருவருக்கு, அவருடைய பார்வையின் சக்திக்கேற்ற ஒளிச்சலனமே ஏற்படும். அதன் தகுதிக்கேற்ற வகையிலேயே அவரால் பொருட்களைப் பார்க்க முடியும். காமாலை நோய் கண்டவன் கண்ணுக்கு காண்பதெல்லாம் மஞ்சள் என்று கூறுவார்கள்.

குற்றம், பொருளின் மேல் உள்ளதன்று. நோய்த்தன்மை நம் கண்களில் தான் உள்ளது. நோயுற்ற ஒளித்திரையில் அதற்கேற்ற ஒளிச்சலனமே தோன்றுகிறது. உண்மையில் நாம் பொருட்களைப் பார்க்க வில்லை. அவை நம் ஒளித்திரையில் ஏற்படுத்தும் ஒளிச்சலனத்தை மட்டுமே பார்க்கின்றோம்.

இதே நிலைதான் நம் மற்றப் புலன்களிலும் உள்ளது. நம் செவிப்பறையின் ஆரோக்கியமான தன்மைக்கேற்ற ஒலியையே நாம் கிரகிக்கின்றோம். ஒலியின் தன்மையை அப்படியே நாம் அறிவதில்லை. எத்தகைய அளவீட்டில் ஒலியைக் கிரகிக்குமாறு நம் செவிப்பறை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளதோ, அதற்கேற்ற ஒலியையே நாம் கிரகிக்கின்றோம். உண்மையில் ஒலியின் தன்மையை அப்படியே அறிவதில்லை. ஒலியானது நம் செவிப்பறையில் ஏற்படுத்தும் அதிர்வை மாத்திரமே அறிகிறோம்.

நம்மை அணுகும் சப்தங்கள் யாவும் நமது செவிப்பறையில் பிரதிபலித்து, எதிரொலி செய்கின்றன. அந்த எதிரொலியை மட்டுமே நம்மால் உணரமுடியும். ஒலி எப்படி இருக்கும் என்பதே நமக்குத் தெரியாது. அதனால் ஏற்படும் எதிரொலி மட்டுமே நமக்குத் தெரியும்.

ஒளி எப்படி இருக்குமென்றே நமக்குத் தெரியாது. அதனால் ஏற்படும் பிரதிபலிப்பு மாத்திரமே நமக்குத் தெரியும்.

இந்தப் பிரதிபலிப்புக்கள் (Reflections) எல்லாம் வெறும் எதிர்விளைவுகளே. நாம் தொடர்பு கொள்ளும் பொருட்கள் மற்றும் சம்பவங்கள் யாவும், நமக்குள் ஏற்படும் எதிர்விளைவுகளே (Reactions). நாம் எதிர்விளைவை மாத்திரமே அறிந்து கொள்ள முடியும். இந்தப் பிரதிபலிப்புக்களைக் கொண்டு, அந்தப் பிரதிபலிப்புக்குக் காரணமான பொருட்களை அனுமானம் செய்து புரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

நமக்குள் ஏற்படும் பிரதிபலிப்புக்கள் எல்லாம் வெறும் தோற்றமே. அவற்றுக்குக் காரணமானவைகளே உண்மையானவை. ஆனால் உண்மையான பொருட்களை நம்மால் நேரடியாக அறியமுடியாது. நமக்குள் ஏற்படும் பிரதிபலிப்புக்களை அனுசரித்தே, நம் அவற்றை அனுமானம் செய்து அறிகிறோம்.

நம் விழித்திரையில் மேடு பள்ளங்கள் கிடையாது. ஆனால் அதில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்பை அனுசரித்து நம்மால் மேடுபள்ளங்களை அனுமானித்து அறிய முடிகிறது.

நமக்குள் ஏற்படும் இந்த அனுமானத்தைக் கொண்டே, நாம் நமக்கு வெளியே உள்ள உலகத்தையும்,

உலகத்து நிகழ்வுகளையும் அறிகின்றோம். நமக்குள் ஏற்படும் எதிர்விளைவான அதிர்வுகளைக் கொண்டே, இவ்வாறு நாம் அனுமானிக்கிறோம். நமக்குள் அதிர்வுகளே ஏற்படாத பட்சத்தில், நமக்குள் எதிர்விளைவுகளே ஏற்படாத பட்சத்தில், நமக்கு உலகமே கிடையாது. பார்வையற்றவனுக்கு விழித்திரையில் எந்த அதிர்வும் ஏற்படாது. காது கேளாதவர்களுக்கு செவிப்பறையில் எந்த அதிர்வும் ஏற்படாது.

எதிர்விளைவுகளைக் கொண்டு, பிரதிபலிப்புக்களைக் கொண்டு மட்டுமே நாம் ஒவ்வொன்றையும் அறிந்து வருகிறோம்.

இத்தகைய பிரதிபலிப்புக்களின் தன்மை, நம்முடைய புலன்பொறிகளின் ஆரோக்கியமான தன்மையைப் பொருத்தே அமைந்துள்ளது. நம் புலன்கள் ஆரோக்கியமானதாக இருக்கும் பட்சத்தில் ஆரோக்கியமான அதிர்வுகள் ஏற்படுகின்றன. ஆரோக்கியம் குறைந்தால் அதிர்வுகளிலும் தெளிவற்ற தன்மை ஏற்பட்டு விடுகின்றது. அதனால், அதனைக் கொண்டு அனுமானம் செய்வதிலும், தெளிவற்ற தன்மையே ஏற்படுகிறது.

ஆகவே, எந்த ஒரு பொருளையும் மற்றும் அதனுடைய இயல்பான தன்மையையும், நேரடியாக அறிய முடியாது. எந்த ஒரு பொருளை எடுத்துக்கொண்டாலும், அது உண்மையில் எப்படி இருக்கிறது என்பதே நமக்குத் தெரியாது. தெரிந்து கொண்டது போலவும், அறிந்து கொண்டது போலவும், நாம் உணர்கிறோமேயொழிய, உண்மையில் நாம் அவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதில்லை; அறிந்து கொள்வதில்லை; அனுமானமே செய்கிறோம்.

அனுமானம் ஒருபோதும் மெய்யறிவு ஆகாது. அறிந்ததாக ஆகாது. ஆனால் நாம் அறிந்து கொண்டதாகவும், உலகத்தை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் திருப்திப்படுகிறோம்.

இத்தகைய பிரதிபலிப்பு மற்றும் அனுமான வரிசையில் தான், நாம் இறைவனை அறிய வேண்டுமா? உலகத்தையும், உலக நிகழ்வுகளையும் நாம் அனுமானித்து அறிவது போன்றுதான், இறைவனையும் அனுமானித்து அறிய வேண்டுமா? பிரதிபலிப்புக்களின் உதவியுடன் தான் இறைவனைக் கண்டு கொள்ள முடியுமா? எதிர்விளைவு (Reaction) உதவியுடன் தான் இறைவனை கண்டுகொள்ள முடியுமா?

கடவுள் என்பது ஒரு பிரதிபலிப்பா? கடவுள் என்பது ஒரு எதிர்விளைவா (Reaction)?

எதிர்விளைவாக இருக்கும் பட்சத்தில், அதனை மெய்ப்பொருள் என்று கூற முடியாது. ஆகவே கடவுள் என்பது, இத்தகைய பிரதிபலிப்புக்களின் வரிசையில் வரும் ஒரு பிரதிபலிப்பாக இருக்கக்கூடாது. அதே போல், பிரதிபலிப்பின் உதவியுடன் தன்னைத்தானே அது விளக்கிக் காட்டக் கூடாது. எத்தகைய பிரதிபலிப்புக்களின் உதவியும் இல்லாமல், தன்னைத்தானே எது விளக்கிக்காட்டும் வல்லமை உள்ளதோ, அதுவே மெய்ப்பொருளாக இருக்க முடியும்.

எது உள்ளேயும் வெளியேயும் ஒரே தன்மையில் அறியப்படுகிறதோ, அதுவே மெய்ப்பொருளாக இருக்க முடியும். எது அகத்திலும் புறத்திலும் தன்னை ஒரே தன்மையில் விளங்க வைக்கின்றதோ, அதுவே மெய்ப்பொருளாக இருக்க முடியும். அப்படி இருக்கும் பட்சத்தில் அதுவே பரம்பொருள்; அதுவே கடவுள்; அவரே

இறைவன்; அவரே பரமாத்மா.

மெய்யான அகத்தன்மையுடைய அவரே பரம்பொருள்.
அப்படியொரு பரம்பொருள் உள்ளதா ?

அப்படியொரு கடவுள் இருக்கிறாரா ?
அப்படியொரு மெய்ப்பொருள் இருக்கிறதா ?
அப்படியொரு இறைவன் இருக்கிறாரா ?
இருக்கிறார்.
இருக்கிறார்.
அந்தப் பரம்பொருள் -
நீங்களே.
அந்த மெய்ப்பொருள் -
நீங்களே.
அந்தக் கடவுள் -
நீங்களே.
அந்த இறைவன் -
நீங்களே.

நான் இருக்கிறேன் என்ற இருப்புணர்வாக எது
இருக்கிறதோ, அதுவே பரம்பொருள்.

நான் இருக்கிறேன் என்ற இருப்புணர்வாக
உங்களுக்குள், நீங்களே பரம்பொருளாக இருந்து
கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

உங்களை மட்டுமே நீங்கள் உணரும்போது, நீங்களே
பரம்பொருள்.

உங்களை மையமாக வைத்தே உலகம் அனைத்தும்
உணரப்படுகிறது. உலகத்துப் பொருட்கள்
உணரப்படுகின்றன.

நீங்கள் உங்களை மட்டுமே உணர்ந்து
கொண்டிருக்கும் போது -

நீங்களே பரம்பொருள்.

உலகத்துப் பொருட்களை நீங்கள் உணரும்போது
பொருள்படுத்துபவனாக ஆகின்றீர்கள். உலகத்தைப்
பார்ப்பவனாக ஆகின்றீர்கள். உங்களுடைய உணர்வுக்கு,
உலகம் தோன்றாமல் நீங்கள் மட்டுமே தோன்றும்போது,
நீங்களே பரம்பொருள் என்பது உங்களுக்கு நிதர்சனமாகத்
தெரிகிறது.

நீங்களே பரம்பொருள். நீங்களே மெய்ப்பொருள்.

நீயே அந்தப் பரம்பொருள் என்று வேதங்களும்
சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

தத்துவம் அஸி (தத்துவமசி) நீ அதுவாக இருக்கிறாய்.

அதுவே இது. பரம்பொருளே நீ.

அகல் விளக்கில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீபத்தைப்
பார்த்திருப்பீர்கள். அது எத்தனை சிறியது. விறகுக் குவியலில்
அதனைச் சேர்க்கும்போது, அந்தத் தீபமே அத்தனை
விறகுகளையும் சாப்பிடக்கூடிய அளவில் பெரியதாக
மாறுகிறது.

இருப்புணர்வாக உங்களுக்குள் சுடர்விடும் இந்தப்
பரம்பொருளே, அகில உலகத்தையும் தாங்குமளவில்
பெரியதாகவும் உள்ளது.

உங்களை நீங்கள் அற்பமாக எடுத்துக்
கொள்ளாதீர்கள்.

நீங்களே அந்த பரம்பொருள்.

உங்களை நீங்கள் அற்பமாக எடுத்துக் கொள்வீர்களானால், உங்களை நீங்கள் நேரடியாக அறியவில்லை என்றே பொருள். பிரதிபலிப்புக்களின் வரிசையில் வைத்து உங்களை அறிகிறீர்கள் என்றே பொருள்.

உங்களை நீங்கள் நேரடியாக அறியும் பட்சத்தில், நீங்களே அந்தப் பரம்பொருள்.

உங்களுடைய எல்லை, அகண்டமானது.

அண்ட சராசரங்களையும் அடக்கக் கூடியது.

நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டாலும் சரி, ஏற்றுக்கொள்ளா விட்டாலும் சரி, நீங்களே அந்தப் பரம்பொருளாக இருக்கின்றீர்கள்.

உங்களை நீங்கள் அறிந்து கொள்வதே இறைவனை அறிந்து கொள்வதாகும்.

வேதங்கள் அனைத்தும் எவரை நோக்கி கோஷித்து வாழ்த்துகின்றனவோ, அவர் நீங்களே.

எந்த அளவுகோலாலும் அளந்தறிய முடியாத அகண்ட பரம்பொருள் நீங்களே !

நாம் தேடும் பரம் பொருள்

அஹம் பிரம்மாஸ்மி என்று
உபதேசிக்கப்படுகிறது.

நான் சாதாரணமானவன் அல்ல; நான்
பரம்பொருளாக இருக்கிறேன் என்பது இதன்
அர்த்தம்.

நானே கடவுள் என்று கூறுவது
எவ்வளவு பெரிய அபத்தம்? நான் கடவுளாக
முடியுமா? என்னை நானே கடவுள் என்று
எப்படிக் கூறிக்கொள்ளலாம்? ஒரு வகையில்
இது அபத்தம் மட்டும் அல்ல; அகங்காரமும்
கூட.

2

உங்களுக்குத் தெரிந்தவரிடம் சென்று
கூறிப்பாருங்கள், 'நான் கடவுள், நான் பரம்
பொருள், நான் பரப்பிரம்மம்' என்று.
நேற்றுவரை நன்றாக இருந்தவனுக்கு இன்று
என்ன ஆயிற்று என்று எண்ணுவார்கள்.

நீங்கள் ஒரு சராசரி மனிதன் என்பது
நடைமுறை உண்மை. ஒரு சராசரி
மனிதனாகவே நீங்கள் வாழ்ந்து வருகிறீர்கள்.
சராசரி மனிதனை விடச் சிறந்த அம்சம்
எதுவுமே உங்களிடம் இல்லை. சில
அம்சங்களில் உங்களை விடவும் சிறந்த
இயல்பு உடையவர்கள் எத்தனையோ பேர்
இருக்கிறார்கள். இந்நிலையில், உங்களை

நீங்களே கடவுள் என்றோ, பரம்பொருள் என்றோ கூறிக்கொண்டால், அது நகைப்புக்குத்தான் இடமாகும்.

நாம் கேள்விப்பட்ட ஒரு கதை நினைவுக்கு வருகிறது.

ஒருவனை, சிலர் மரத்தில் கட்டி வைத்து அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான்: “என்னை நம்புங்கள், நான் உண்மையைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் இறைதூதன் என்பது சத்தியமான உண்மை. நீங்கள் என்னை அடித்தாலும் சரி அவமானப்படுத்தினாலும் சரி, நான் இறைதூதன் என்பதுதான் உண்மை”. அவன் சொன்னதையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்குச் சிறிது தூரத்திலிருந்த இன்னுமொருவன் கத்திக்கொண்டிருந்தான்: “அவன் சொல்லுவதை நம்பாதீர்கள். அவன் தூதுவனல்ல, பொய் சொல்லுகிறான். அவனை ஏற்றுக்கொள்ளாதீர்கள். எனது தூதுவனாக நான் எவனையும் அனுப்பி வைக்கவில்லை”.

அவன் ஏற்கெனவே இன்னொரு மரத்தில் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தான்.

கடவுள் என்று தன்னைத்தானே கூறிக் கொள்பவர்களுக்கு இந்தச் சூழ்நிலைதான் ஏற்படும்.

இதை மகாவாக்கியம் என்று வேறு கூறுகிறார்கள்.

தத்துவமசி, அதாவது நீயே அந்தப் பரம்பொருள் என்றும் மகா வாக்கியம் கூறுகிறது.

அதனை நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டீர்களேயானால், நீங்கள் கேலிக்குரிய பொருளாக ஆவதிலிருந்து தப்ப முடியாது.

நீங்கள் கேலி செய்யப்படுவதற்காகவா இந்த மகாவாக்கியம் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது ? நீங்கள் மரத்தில் கட்டி வைக்கப்படுவதற்காகவா இந்த வாக்கியம் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது ?

இது உங்களுக்குள்ளே பொதிந்து வைக்க வேண்டிய உண்மையாகும். உங்களுக்கு நீங்களே உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மையாகும்.

அடுத்தவருக்குச் சொல்லும்போது அருவருப்பாகவும், அபத்தமாகவும் உள்ள இந்த மகாவாக்கியங்கள், உங்களுக்குள்ளே நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் போது அமிர்தமாக இருந்து, உங்களை உண்மைப்பொருளாக ஆக்குகின்றன.

நீங்கள் மெய்ப்பொருள் என்பது உண்மையானது. நீங்கள் பரப்பிரம்ம சொரூபம் என்பது உண்மையானது. நீங்களும் கடவுளும் வேறல்ல என்பது சத்தியமானது.

இது -

உங்களுக்கு நீங்களே உணர்வுப் பூர்வமாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டிய உண்மையாகும். உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மையாகும்.

இது -

அடுத்தவரிடம் உங்களைப்பற்றிக் கூறிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டிய செய்தி அல்ல. உங்களை இப்படி அறிமுகம் செய்து கொண்டு ஆதாயம் தேடக்கூடிய விசயம் அல்ல.

இதையும் மீறி, இதை நீங்கள் அடுத்தவரிடம் சொல்லப்போனால், நீங்கள் கேலிப்பொருளாவது நிச்சயம்.

மரங்களைச் சந்திக்க நேரலாம். அடி, உதைகளுக்கு வைத்தியம் பார்க்க நேரிடலாம்.

இது -

உண்மைப் பொருள்தான். உண்மையான செய்திதான். ஆனால் உங்களுக்குள் நீங்களே விளங்கிக் கொள்ளும்வரை அது உண்மை இல்லை. அப்பட்டமான பொய். நடைமுறை உண்மைக்கு விரோதமான கற்பனை. அடுத்தவர்களுக்கு ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய தன்மையுடைய ஆணவமான வார்த்தை.

அடுத்தவர்களிடம் சொல்லும்போது ஆணவத்தை உமிழ்ந்து விடும் இந்த வாக்கியம்,

நமக்குள்ளே சொல்லிக்கொள்ளும்போது மட்டும் எப்படி அமிர்த்தத்தைச் சுரக்கின்றது ?

அதைத்தான் தொடர்ந்து வரும் அத்தியாயங்களில் நாம் பார்க்கப்போகிறோம்.

இறைவனை அடைவதே, மெய்ப்பொருளை உணர்வதே, வாழ்வின் இலட்சியமாக அனைத்து மதங்களும் கூறுகின்றன. அனைத்து மகான்களும் கூறுகின்றனர். அந்த மெய்ப்பொருளை அடைவதற்காக, அன்ன ஆகாரங்கள் எதுவும் இல்லாமல் கடுந்தவம் செய்கிறார்கள். விரதங்கள் மேற்கொள்ளுகிறார்கள். வருடக்கணக்கில் ஜபதபங்களில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள்.

அப்படிப்பலவித சிரமங்களை மேற்கொண்டு அடைய வேண்டிய பொருளே, மெய்ப்பொருள்; அப்படி அடைய வேண்டிய பொருளே, பரம்பொருள்.

அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அடையப்பட வேண்டிய பொருளே நாம் தான் என்று மகாவாக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

நாமே மெய்ப்பொருள். நாமே பரம்பொருள். நாமே இறைவன். நாமே கடவுள்; நாமே பிரம்மம்; இதில் சந்தேகம் கொள்ள வேண்டாம். நமக்கு அன்னியமாக நாம் அடைய வேண்டுவது எதுவும் இல்லை. நாம் அடைய வேண்டிய பொருள் நாமே.

நாமதேவர் சரித்திரத்தில் இவ்வாறு கூறப்படுகிறது. அந்தச் சரித்திரம் இதுதான் :

நாமதேவர் என்பவர் சிறந்த பக்தர். பக்தியில் சிறந்த அவரிடம் அவர் வழிபட்ட விட்டல் என்னும் பாண்டிரங்கன் நேரில் வந்து அவருடன் அளவளாவி வந்தார். நாமதேவர் ஒவ்வொரு நாளும் பெரும் பொழுதைப் பாண்டிரங்கனின் கோவிலில் பாண்டிரங்கனுடனே கழித்தார்.

அந்தச் சமயத்தில் ஒரு நாள் ஞானதேவர் என்னும் ஞானி தீர்த்தயாத்திரை முடித்து ஊர் திரும்பி வந்திருந்தார். அவரைக் கௌரவிக்கும் முறையில் ஞானிகள் பலரும் குழுமி இருந்தனர். அந்தக் கூட்டத்தில் நாமதேவரும் இடம் பெற்றிருந்தார். அவர்களோடு கோராகும்பர் என்ற மண்பாண்டம் செய்யும் தொழிலில் ஈடுபட்ட ஞானி ஒருவரும் வந்திருந்தார். ஞானதேவர் விளையாட்டாகக் கோராகும்பரைப் பார்த்து, “நீங்கள் மண்பாண்டங்கள் செய்த பிறகு குச்சியால் பாண்டங்களைத் தட்டிப்பார்த்து அதன் வேக்காடு பற்றித் தெரிந்து கொள்வீர்களே, அதுபோல் இங்கு வந்திருக்கும் ஞானிகளையும் தட்டிப்பார்த்து அவர்களுடைய பக்குவம் பற்றிக் கூறுமே”, என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

கோராகும்பரும் தனது கையிலிருந்த கோலால் ஒவ்வொரு ஞானியின் தலையிலும் தட்டிக்கொண்டே

வந்தார். கடைசியில் நாமதேவருடைய தலையிலும் தட்டப் போனார். உடனே நாமதேவர் கோபங்கொண்டு, “என்னைச் சோதிக்கும் தகுதி உமக்கு உண்டோ?” என்று கேட்டார். அவரது மனதில், தான் விட்டலோடு நெருங்கிப் பழகிவருகிறோம் என்ற அகங்காரம் ஏற்பட்டிருந்தது.

கோராகும்பர், ஞானதேவரிடம் வந்து, “எல்லாப் பாண்டங்களும் நன்றாக வெந்து பக்குமடைந்துள்ளன. இந்தப் பாண்டம் மட்டும் சரியாகப் பக்குவம் அடையவில்லை”, என்று நாமதேவரைச் சுட்டிக்காட்டினார்.

உடனே ஞானிகள் அனைவரும் சிரித்து விட்டனர். அது நாமதேவரை மிகவும் அவமானப்படுத்திவிட்டது.

நாமதேவர் கோவிலுக்குச் சென்று விட்டலிடம் முறையிட்டார். “யார் கண்ணுக்கும் புலப்படாத நீர் என்னிடம் நேரில் வருகிறீர். என்னுடன் பேசுகிறீர். நான் பக்குவம் அடையாதிருந்தால் நீர் என்னிடம் வருவீரா?” என்று நாமதேவர் கேட்டார்.

விட்டல் அவரைச் சமாதானப்படுத்தியவாறே சொன்னார். “வருத்தப்படாதே நாமதேவா! சிரித்தவர்கள் சாதாரண மனிதர்களல்லர். மகாஞானிகள். அவர்கள் சிரித்தார்கள் என்றால் எதாவது காரணம் இருக்கும்”.

“அப்படியென்றால் நான் பக்குவம் அடையாதவனா?”

“நான் சொல்வதைத் தப்பாக எடுத்துக்கொள்ளாதே. நீ இன்னும் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய ஒரு பகுதி உள்ளது”.

“அப்படியானால் அதை எனக்குச் சொல்ல வேண்டியதுதானே. நீயே எனக்கு அதனைச் சொல். தெரிந்து கொள்கிறேன்”, என்றார் நாமதேவர்.

விட்டல் சொன்னார். “அதை குரு முகமாகத்தான் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். உனக்குப் போதிக்கத் தகுந்த குருவை வேண்டுமானால் அறிமுகம் செய்துவைக்கிறேன். இந்த ஊருக்கு வடகிழக்குப் பகுதியில் சிவன்கோயில் ஒன்று உள்ளது. பாழடைந்து கிடக்கும் அந்தக் கோயிலில் உனக்கு விபரம் போதிக்கக்கூடிய குரு ஒருவர் இருக்கிறார். நீ அவரைச் சென்று பார்”.

நாமதேவர் உடனடியாகப் புறப்பட்டுச் சென்று பாழடைந்து கிடந்த அந்தக் கோவிலை அடைந்தார். வயதான தோற்றத்தில் ஒருவர் அங்கே படுத்துக்கிடந்தார். தலைவைப்பதற்குத் தலையணை போல், சிவலிங்கம் ஒன்றை வைத்திருந்தார். அதுமட்டுமல்லாமல், காலைத் தாங்குவதற்கும் சிவலிங்கம் ஒன்றை வைத்திருந்தார். பைத்தியத்தைப் போல் காணப்பட்ட அவரைப் பார்த்து குழம்பி நின்ற நாமதேவரிடம், “விட்டல் அனுப்பி வைத்தானா?” என்று அந்த முதியவர் கேட்டார்.

‘இவ்வளவு தூரம் விபரம் அறிந்த அவர் ஞானிதான்’ என்ற ஆறுதலுடன் நாமதேவர் தைரியமடைந்து கேட்டார். “மகா ஞானி நீங்கள். நானும், விட்டலும் பேசிக்கொண்ட விபரங்கூட நான் சொல்லாமலேயே உங்களுக்குத் தெரிந்துள்ளது. தாங்கள் தலைக்குச் சிவலிங்கத்தை வைத்துள்ளீர்கள் பாதகம் இல்லை. தங்கள் கால்களையும் அதேபோல் சிவலிங்கத்தின் மேல் தூக்கி வைத்து அவமரியாதை செய்யலாமா?”

அந்தப் பெரியவரும் பணிவுடனே சென்னார். “வருத்தப்படாதே குழந்தாய், நான் முதியவன். கண்சரியாகத் தெரியவில்லை. நீ சொன்ன பிறகுதான் எனது தவறைப் புரிந்து கொண்டேன். நீ இந்த முதியவன் மீது கருணை

கொண்டு என்னைப் பெரிய பாவத்தில் இருந்து மீட்க வேண்டும். அபராதம் விளைவிக்கும் எனது கால்களைத் தயவு செய்து அப்புறப்படுத்தி சிவலிங்கம் இல்லாத இடத்தில் வைத்துவிடு”.

நாமதேவரும் இரக்கம் கொண்டு, பெரியவரின் கால்களை சிவலிங்கத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தி வைத்தார். ஆனால் என்ன ஆச்சரியம், பெரியவருடைய கால்களை எங்கெங்கு நகர்த்தி வைத்தாலும், அங்கங்கே ஒரு சிவலிங்கம் முளைத்தெழுந்து பெரியவரின் கால்களைத் தாங்கிக் கொண்டது.

நாமதேவர் திகைப்படைந்தார். பெரியவர் ஏதோ ஜாலம் செய்து சிவலிங்கத்தை உற்பத்திசெய்து விடுகிறாரே, இதை எப்படித் தவிர்ப்பது ? இவ்வாறு யோசித்த நாமதேவர் பெரியவரின் கால்களைத் தமது மடியின் மீது வைப்பதற்கு முடிவு செய்தார். தானே தனது மடியில் அவரது கால்களைத் தாங்கிக் கொள்ளும் பட்சத்தில் அவர் சிவலிங்கத்தை எப்படி உற்பத்தி செய்வார் பார்ப்போம் என்று எண்ணியவாறு, பெரியவரின் கால்களை எடுத்துத் தனது மடியின் மீது வைத்துக் கொண்டார்.

அடுத்த நிமிடம் -

நாமதேவரே சிவலிங்கமாக மாறிவிட்டார்.

நாமதேவரின் மயக்கம் நீங்கியது. அகங்காரம் கரைந்தது. தானே பரம்பொருள் என்ற மெய்யுணர்வு ஏற்பட்டது.

தனக்கு அன்னியமாக பரம்பொருள் இல்லை. நாமே பரம்பொருள் என்ற பேருண்மையைத் தரிசித்து மெய்யுணர்வு பெற்ற நாமதேவர் அதுமுதல்

பாண்டிரங்கனைத்தேடி கோலிலுக்குச் செல்லாமல் வீட்டிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டார்.

வெகு நாட்களாக நாமதேவரைப்பார்க்காத பாண்டிரங்கன் நாமதேவரைப் பார்க்க நாமதேவரின் வீட்டிற்கு வந்து “ஏன் என்னைப் பார்க்க வராமல் இருந்து வருகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

நாமதேவர் சிரித்துக் கொண்டே, “ஏய் திருடா! நீ இதுநாள்வரை என்னை ஏமாற்றி விட்டாய். நீயும் நானும் வேறு வேறா? நீதான் நான்; நான்தான் நீ; இனியும் நீ என்னை ஏமாற்ற முடியாது”, என்று கூறினார்.

பாண்டிரங்கனும் சிரித்துக்கொண்டே, “கடைசியில் நீயும் புரிந்து கொண்டாய்”, என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டார்.

நாமே அது என்று நமக்கு நாமே புரிந்து கொள்ளும் போது, நாமதேவருக்கு ஏற்பட்டது தான் நமக்கும் ஏற்படுகிறது.

நண்பரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டு நடந்து செல்லுகிறோம். நண்பரே எதிரில் வந்து கொண்டிருக்கிறார். அவரைப்பார்த்ததும் நாம் நின்று விடவில்லையா? நமது பயணம் முடிந்து விடவில்லையா?

அதே போல் நாம் தேடித்தவிக்கும் பரம்பொருள் நாமே தான் என்ற பேருண்மையை உணர்ந்ததும் நமது பயணம் முடிவடைகின்றது.

நமது பயணம் முடிவடையும் போது ...

நானே கடவுள், நானே பரம்பொருள் என்பது ஓர் அறிவிப்பு அல்ல; அகங்காரத்தின் வெளிப்பாடு அல்ல. இது ஓர் அனுஷ்டான உண்மை. அனுஷ்டித்துப் பார்க்க வேண்டிய அமிர்தமான மகாவாக்கியம்.

இதை அனுஷ்டிப்பது எவ்வாறு ?

நானே பிரம்மம்; நானே கடவுள்; நானே பரம்பொருள்; இவ்வாறு நமக்கு நாமே சொல்லிக் கொண்டிருப்பதா ?

இதுதான் அனுஷ்டானமா ?

அரைகுறை இருட்டில் நடைபாதையில் நடந்து செல்வதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

கயிறு போன்ற ஏதோ ஒன்று கீழே கிடக்கிறது.

அது கயிறாகவும் இருக்கலாம்.

ஒருவேளை பாம்பாகவும் இருக்கலாம்.

ஆனால் தவறிப்போய் நாம் காலை அதன் மீது வைத்துவிடுகிறோம். வழுவழுவென்ற உணர்வே, அது பாம்புதான் என்பதை உணர்த்துகின்றது. உடனே துள்ளிக் குதித்து ஓடிவிடுகிறோம்.

பாம்பை, பாம்பென்று புரிந்து கொண்டால் மட்டுமே, நாம் அப்படிச் செயல்படுவோம்.

கயிறாகவும் இருக்கலாம், பாம்பாகவும் இருக்கலாம் என்று எண்ணுவதோ, பாம்பாகத்தான் இருக்க வேண்டும், அல்லது கயிறாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுவதோ வெறும் அனுமானமே. வெறும் ஊகமே.

அது செயலைத் தூண்டாது. வெறும் எச்சரிக்கை உணர்வை மட்டுமே ஏற்படுத்தும். நம்மை ஓடவைக்காது.

பாம்பை, பாம்புதான் என்று எப்படித் தீர்க்கமாகப் புரிந்து கொண்டு துள்ளிக்குதித்து ஓடுகின்றோமோ, அப்படி நாம் நம்மைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நான் பரம்பொருளாக இருந்தாலும் இருக்கலாம், இல்லாமலும் இருக்கலாம்; வேதங்கள் அப்படிச் சொல்லுவதால் நான் பரம்பொருளாகத் தான் இருக்க வேண்டும்.

- என்று அனுமானிப்பது வெறும் அனுமானம் மட்டுமே. வெறும் ஊகமே; அது செயலை ஏற்படுத்தாது.

இது அனுஷ்டானம் அல்ல.

பாம்பை எப்படி, பாம்புதான் என்று தீர்க்கமாகப் புரிந்து கொண்டோமோ,

அப்படி நாம் நம்மை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நம்மை, பரம்பொருளே என்று தீர்க்கமாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நானே மெய்ப்பொருள் என்பதாக, நானே நான் அடையவேண்டிய முக்திப் பொருளாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அப்படிப் புரிந்து கொண்டால் மாத்திரமே, அதுசெயலை ஏற்படுத்தும்.

செயல் ஏற்பட்டால் மாத்திரமே அது அனுஷ்டானம் ஆகும்.

ஆகவே, புரிந்துகொள்தலே முக்கியம்.

புரிந்து கொள்தலே செயலாக மலர்கிறது.

புரிந்து கொண்டநிலையில், செயல் தானாக ஏற்படுகிறது.

நானே பரம்பொருள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட நிலையில், நாம் நின்று போய் விடுகிறோம்.

நமக்குள் அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்த ஏதோ ஒன்று, அப்படியே நின்று போய்விடுகிறது.

தேடித்தேடி அலைந்து கொண்டிருந்த ஏதோ ஒன்று, இனிமேலும் தேடுவதற்கு எதுவும் இல்லையென்று தன்னுடைய தேடுதலை நிறுத்தி விடுகிறது.

நமது இயக்கம் ஸ்தம்பித்து நிற்கும் இந்த நிலையில், நமது இதயக் கமலம் திறந்து கொண்டு பரவச உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றது.

நாம் வெளியூருக்குச் செல்வதற்காக விரைவுப் பேருந்தில் முன்பதிவு செய்து, பயணச் சீட்டு வாங்கியுள்ளோம்.

விரைவுப் பேருந்தைப் பிடிப்பதற்காக, அந்த வண்டி புறப்படுவதற்கு ஒரு மணி நேரத்திற்கும் முன்பே நமது வீட்டிலிருந்து ஓர் ஆட்டோவில் புறப்படுகின்றோம்.

ஆனால் அந்த நேரம் பார்த்து, அரசியல் கட்சியொன்று ஊர்வலம் நடத்தி வருகின்றது. இதனால்

பாதைகள் பலவும் தடையாகி விடுகின்றன. ஆட்டோ பல வழிகளில் மாற்றி மாற்றி திருப்பிவிடப்படுகிறது. சில இடங்களில் முன்னேறிச் செல்ல முடியாமல் நின்று நின்று செல்லவேண்டியதாகி விடுகின்றது. முன்பதிவு செய்த விரைவு வண்டியை, அது புறப்படுவதற்கு முன்னால் பிடித்து விடமுடியுமா என்ற தவிப்பு ஏற்படுகின்றது. தவிப்புடனேயே நாம் தொடர்ந்து ஆட்டோவில் பயணம் செய்கிறோம். விரைவு வண்டியைப் பிடிக்கும் வரையிலும் நாம் அதைப் பிடித்து விடுவோம் என்ற நம்பிக்கை நமக்கு இல்லை.

எப்படியோ வண்டி புறப்படுவதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த குறிப்பிட்ட நேரம் முடிவடைவதற்குள் நாம் அங்கே சென்று விடுகின்றோம்.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் விரைவு வண்டியும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்கின்றது. அதுபோகும் வழியிலும், ஊர்வலம் காரணமாக சில இடங்களில் நின்று செல்ல வேண்டியதாகியது.

ஆனால் நமக்கு எந்தப் பரிதவிப்பும் ஏற்படவில்லை.

பிடிக்க வேண்டிய விரைவு வண்டியைப் பிடித்து விட்டோம். இனி நாம் செய்ய வேண்டிய பணி எதுவும் பாக்கி இல்லை. அந்த வண்டி இனி சில இடங்களில் நின்று நின்று சென்றாலும் பயணத்தில் எந்தத் தடங்களும் இல்லாமல் சேரவேண்டிய இடத்திற்குச் சென்று விடும் என்பதில் நமக்குச் சந்தேகம் எதுவும் ஏற்படவில்லை.

இந்த நிலையில் நமக்குள் எந்தப் பரிதவிப்பும் இல்லாமல் நிம்மதியுடன் செயல்படுகின்றோம்.

இத்தகைய நிம்மதிதான் -

நானே பரம்பொருள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் போது ஏற்படுகின்றது.

அத்தகைய நிம்மதி ஏற்பட்டால் மட்டுமே அது அனுஷ்டானம் ஆகும்.

அத்தகைய நிம்மதி ஏற்பட்டால் மட்டுமே நமது தாறுமாறான இயக்கங்கள் எல்லாம் நின்று போய்விடுகின்றன.

அத்தகைய நிம்மதி ஏற்படும்போது மட்டுமே இதயக் கமலம் திறந்து கொள்கிறது. பரவசப் பேருணர்வு பெருக்கெடுக்கின்றது.

எது நிகழ்காலம் ?

மகாஞானி ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஒரு முறை மேடையில் அமர்ந்து கேள்வி பதில் வடிவிலான கலந்துரையாடல் நிகழ்ச்சி ஒன்றை நடத்திக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அப்போது கேள்வி ஒன்றைப் பார்வையாளர் கேட்டார். தனது அனுபவத்தைக் கூறி, பதில் கேட்டார்.

அவர் கேட்டதாவது : “நான் சில தினங்களுக்கு முன்னால் கனவொன்று கண்டேன். அந்தக் கனவில் தாங்கள் மேடையில் பேசுவது போன்ற நிகழ்ச்சி நடந்தது. நீங்கள் வெளிர் சிவப்பு நிறத்தில் மேல்கோட்டு ஒன்றை அணிந்து கொண்டு மேடைக்கு வந்தீர்கள். மேடையில் தங்களுக்கு முன்னால் இரண்டு மைக்குகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று செயல் இழந்து போய் இருந்தது. நீங்கள் மேடைக்கு வந்ததும் உங்கள் மேல்கோட்டைக் கழற்றி உபயோகமற்றிருந்த அந்த மைக்கின் மீது போட்டுவிட்டு பேச ஆரம்பித்தீர்கள். இதைச் சில தினங்களுக்கு முன்னால் நான் கனவில் கண்டேன். ஆனால் அதே நிகழ்ச்சி இன்று உண்மையிலேயே நிதர்சனமாக நடந்துள்ளது. நான் கனவில் கண்டபடியே வெளிர்சிவப்பு நிற மேற்கோட்டுடன் வந்துள்ளீர்கள். உங்கள்

முன்பு இரண்டு மைக்குகள் உள்ளன. அதில் ஒன்று உபயோகமில்லாமல் இருக்கிறது. கனவில்கண்டது போலவே இருக்கிறது. நீங்களும் நான் கனவில் கண்டபடியே உங்கள் கோட்டைக்கழற்றி அந்த மைக்கின் மீது போட்டுள்ளீர்கள். கனவில் எந்தத் தலைப்பில் பேச ஆரம்பித்தீர்களோ, அதே தலைப்பில் தான் இன்றும் பேச ஆரம்பித்தீர்கள். இது எல்லாம் என்ன ? இது எப்படி நடந்தது ? இது எப்படி எனக்கு முன் கூட்டியே கனவில் தெரிந்தது ?”

ஜெ.கே. அது பற்றிய உண்மையை எடுத்துரைத்தார். “நாம் ஒரு சமவெளியில் நிற்கின்றோம். நமக்கு எதிரே பெரிய மலை முகடு ஒன்று உள்ளது. மலை முகட்டின் மறு பக்கமும் இன்னுமொரு சமவெளி உள்ளது. நாம் நிற்கும் இடத்திலிருந்து பார்க்கையில், மலைமுகட்டின் மறுபக்கமுள்ள சமவெளியும் அங்கே இருப்பதும் நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் மலைமுகட்டை நாம் அடைந்தால் நாம் இரண்டு பக்கமும் பார்க்க முடியும். இந்தப் பக்கத்து சமவெளியிலுள்ளவையும் தெரியும், அடுத்த பக்கத்திலுள்ளதும் தெரியும். அப்படிச் சில வேளைகளில் நமது மனமானது இத்தகைய முகடுகளில் நின்று செயல்படும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது. அந்நிலையில் அது சில நிகழ்ச்சிகளை முன் கூட்டியே காட்டுகிறது.....

“ஆனால் இங்கு நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது ஒன்று உள்ளது. நமது மனம் எப்போதுமே நாளை, நாளை என்று நாளை வரவேண்டிய எதிர்காலத்தை நோக்கியே திரும்பி உள்ளது. இதனால் என்ன ஏற்படுகிறது ? நமது மனமானது நிகழ்காலத்தைக் கருதாமல் இனிவர வேண்டிய எதிர்காலத்தை நோக்கிச் செயல்படுகிறது. நாம் நமது கால்களின் அடியில் இருக்கும் நிகழ்காலத்தைப் புறக்கணித்து, தூரத்தே இருக்கும் எதிர்காலத்தின் மீதே

கவனத்தைத் திருப்புகின்றோம். ஆனால் நமது கால்களுக்குக் கீழே தான், நாம் அடைய வேண்டிய மகத்தான பொக்கி-ங்களெல்லாம் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. ஆனால் நாம் அவற்றைப் புறக்கணித்து, எதிர்காலத்தை நோக்கிக் கவனத்தைத் திருப்புகின்றோம். எதிர்காலத்தையே நாடி ஓடுகின்றோம். இதனால் நமது கவனம் நிகழ்காலத்தில் இல்லாமல் போய் விடுகின்றது. நாம் அடைய வேண்டியவை நமக்கு அப்பால் இருக்கிறது என்ற தவறான கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே நாம் இவ்வாறு செயல்படுகிறோம். நமது காலடியில் இருப்பதுதான் உண்மை. எதிர்காலம் என்பது வெறும் கானல்நீரே. பொய்த்தோற்றமே. அதைத்தேடி அலைவதால் தான் கனவுகளே தோன்றுகின்றன. நிகழ்காலத்தில் மட்டும் நீங்கள் வாழப் பழகிக் கொண்டால் நீங்கள் கனவு காண வேண்டிய அவசியம் கூட இல்லாமல் போய்விடும்”.

இதுபோன்ற இன்னுமொரு சம்பவம் ஜே.கே. வாழ்வில் கூறப்படுகிறது.

ஜே.கே. ஏதோவொரு வெளிநாட்டில் தங்கி இருக்கிறார். அவர் தங்கியிருக்கும் வீட்டிற்கு இரண்டு வீடு தள்ளி இன்னுமொரு அன்பர் வசிக்கிறார். அந்த அன்பர் பலமுறை ஜே.கே.யுடன் மாலையில் வாக்கிங் செல்வதுண்டு. ஆனால் அந்த அன்பர் தற்போது நோய் வாய்ப்பட்டு மரணப் படுக்கையில் இருக்கிறார். அவர் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் ஜே.கே. அவரைப் பார்க்க அவருடைய வீட்டிற்குச் செல்கின்றார். அன்பர் ஜே.கே.யிடம் கேட்கிறார்.

“நான் உங்களுக்குப் பிடிக்காத ஒரு கேள்வியைக் கேட்க வேண்டியவனாக உள்ளேன். அதற்காக நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். எனது கேள்வி இதுதான். நான்

மரணப் படுக்கையில் இருக்கிறேன். மரணம் என்னை நெருங்கி விட்டது. நாளையோ அல்லது நாளை மறுநாளோ அது என்னைத் தொட்டு விடலாம். எனது கேள்வி இதுதான். மரணத்திற்குப் பிறகு நான் என்ன ஆவேன் ? எனக்கு மறுபிறவி என்று ஏதாவது உண்டா ? நீங்கள் பொதுவாக மறுபிறவி பற்றி ஏதுவுமே கூறுவதில்லை. அதற்கு நேரடியான பதிலும் கூறமாட்டீர்கள். மறுபிறவி என்பது அபத்தமான சிந்தனை என்று கூட பலமுறை கூறியிருக்கிறீர்கள். ஆனால் தங்களுடைய அந்தப் பதிவை எனக்குத் தெளிவாகக் கொடுங்கள். எனக்கு மறுபிறவி ஏதாவது உண்டா ? அல்லது இத்துடனே எல்லாமும் முடிந்து விடுகின்றதா ? நீங்கள் இந்த விபரத்தை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் மறைத்திருக்கலாம். அதை வெளிப்படையாகக் கூறக்கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் நீங்கள் இருந்திருக்கலாம். தாங்கள் என்னிடம் அதுபற்றி தயக்கமில்லாமல் கூறலாம். நான் யாரிடமும் அதுபற்றிக் கூறப்போவதில்லை. மேலும் நான் எந்த நேரத்திலும் மரணம் அடையும் நிலையில் உள்ளேன். தாங்கள் கூறும் இரகசியம் என்னோடு மறைந்துவிடும். அதே நேரம் தாங்கள் கூறும் உண்மை எனக்கு ஒரு நிம்மதியையாவது கொடுக்கும். ஆகவே தயவு செய்து கூறுங்கள். மறுபிறவி உண்டா ?”

இப்படி அந்த அன்பர் கோரிக்கை விடுக்கின்றார்.

ஜே.கே. அந்த அன்பரிடம் அது பற்றிப் பேசுகிறார்.

“மரணம் உங்களை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இதுதான் நிகழ்கால உண்மை. மரணம் தான் நிகழ்காலம். ஆனால் உங்கள் கவனம் மரணத்தைப் புறக்கணித்து, மரணத்துக்கு அப்பால் சென்று விடுகின்றது. உங்களுடைய திருப்தியையும், நிம்மதியையும், நடைமுறையில் இல்லாத

எதிர்காலத்தின் மீது வைத்து விடுகிறீர்கள். நிகழ்காலம் உங்களுக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை. எதிர் காலத்தின் மீதே உங்கள் கவனம் உள்ளது....

“ஆனால் உண்மை, நிகழ்காலத்தில் தான் இருக்கிறதேயொழிய எதிர்காலத்தில் இல்லை. நிகழ்காலம் உங்களுக்கு உண்மைப் பொருளாகவோ, மதிப்பு மிக்கதாகவோ தெரியவில்லை. உங்கள் கவனம் முழுவதும் நிகழ்காலத்துக்குத் தேவைப்படுகிறது. அதை நீங்கள் எதிர்காலத்துக்குக் கொண்டு செல்லும்போது, நீங்கள் நிகழ்காலத்தையும் இழந்து விடுகிறீர்கள்; உண்மையையும் இழந்து விடுகிறீர்கள். எதிர்காலம் என்பது வெறும் உருவெளித்தோற்றமே. உங்கள் எண்ணத்தின் விரிவாக்கமே எனத் தெரிந்து, உங்களது கவனத்தை நீங்கள் எதிர்காலத்தை நோக்கிச் செலுத்துவதைத் தவிர்க்கும் போதுதான், நீங்கள் நிகழ்காலத்தில் இருக்கிறீர்கள். நிகழ்காலமே உண்மை. அதுவே மெய்ப்பொருள். அதில் வாழப்பழகிக் கொண்டால், உங்களுக்கு வேறு எதுவுமே தேவைப்படாது.....

“எதிர்காலத்தைத் தேடுவதும், மறு பிறவியைத் தேடுவதும், கானல் நீரைத் தேடி அலைவதைப் போன்றதே. அது உங்களை நீங்களே ஏமாற்றிக் கொள்ளுவதேயாகும்”.

இவ்வாறு ஜே.கே.அந்த அன்பருக்கு உண்மைப் பொருளை ----- நிகழ் காலத்தை ----- மரணத்தை, எதிர்கொள்ளும் பக்குவத்தை ஏற்படுத்துகிறார்.

இரண்டொரு தினங்களில் அந்த அன்பரும் காலமாகிவிட்டதாக அதுசம்பந்தமான குறிப்புகளிலும் கூறப்படுகிறது.

நிகழ்காலம் என்பது, அவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும்.

நிகழ்காலம் என்றால் என்ன ?

இதோ இப்போது, இங்கே உள்ளது. நேற்றோ, நாளைக்கோ, உள்ளதல்ல. நேற்று என்பது முடிந்துபோன ஒன்று;

நாளை என்பது இன்னும் பிறக்காத ஒன்று ; இல்லாத ஒன்று ;

இப்போது என்பது மட்டுமே நிதர்சனமான உண்மை; இயக்கத்தில் உள்ளது ;

நாம் அறியக்கூடியது.

இதோ, இங்கே என்பது எதைக்குறிக்கிறது ?

இதோ, இப்போது என்பது எதைக் குறிக்கிறது ?

நமது கண் முன்னே பல மைல்கள் தூரத்தில் ஒரு பொருள் இருக்கின்றது. பத்து அடி தூரத்திலும் ஒரு பொருள் இருக்கிறது. இதில் எது இங்கே, இப்போதே உள்ளது. தூரத்தில் உள்ள பொருட்களைவிட சமீபத்தில் உள்ள பொருட்கள் தான் நம்மைப் பொறுத்தவரையில் இங்கே, இப்போதே உள்ளது என்று கூற முடியும். பல ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள நட்சத்திரங்களைக் கூட நாம் பார்க்க முடியலாம். அதிலிருந்து புறப்பட்ட ஒளி நம்மை வந்து அடைய சில நாட்களோ, மணிகளோ கூட ஆகியிருக்கலாம்.

தூரத்திலிருக்கும் பொருட்களை விலகியுள்ள பொருட்களாகவே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுள்ளது. அவை இங்கே இப்போதே உள்ளவை என்று கூறமுடியாது.

நம்மை எது மிக மிக நெருங்கியுள்ளதோ, அதுவே இங்கே இப்போதே உள்ளது.

நம்மோடு எது இடைவெளியே இல்லாமல் மிகவும் நெருங்கி உள்ளதோ, அதுவே மிகவும் துல்லியமான முறையில் இங்கே இப்போதே உள்ளதாகக் கூறமுடியும்.

அப்படி எது நம்மோடு இடைவெளியே இல்லாமல் இங்கே இப்போதே நெருங்கிய நிலையில் உள்ளது ?

அது -

நாமேதான் அல்லவா ?

இங்கே இப்போதே என்பது நம்மை மட்டுமே சுட்டிக் காட்டுகிறது.

நான் என்பதுதான் இங்கே இப்போது உள்ளது. அதுவே நிகழ்காலம்.

நான் என்பதே நிகழ்காலம். நான் என்பதே இடைவெளி எதுவும் இல்லாமல் இங்கே இப்போதே உள்ளது.

கடந்த காலம் என்பது இறந்துபோன ஒன்று. இல்லாத ஒன்று. எதிர்காலம் என்பது பிறக்காத ஒன்று. இல்லாத ஒன்று. அதனை நிகழ்காலத்தோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போதுதான் நிகழ்காலம் என்பது நிகழ்காலம் என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. ஆனால் ஒப்பிடக் கூடியவகையில் கடந்தகாலமோ, எதிர்காலமோ உண்மையில் இல்லை. அவைவெறும் கற்பனையே. ஆகவே ஒப்பிடுதல் என்பது வெறும் கற்பனையே. உண்மையில் நிகழ்காலம் என்ற பெயர் அதற்குப் பொருத்தமானதல்ல. உண்மையில் அது காலம் அல்ல. காலம் அங்கு கிடையாது. வெறும் கருத்துக்கணிப்பாகவே காலம் உருவாக்கப்படுகிறது.

உண்மையில், இருப்பது ஒன்றே, இருக்கிறது. நிகழ்காலம், நிகழ்காலத்திலிருந்து நிகழ்காலத்தை நோக்கியே நகர்கிறது. அது கடந்த காலத்திலிருந்து புறப்பட்டு,

நிகழ்காலத்திற்கு வந்து, பிறகு எதிர்காலத்தைச் சென்றடைவதில்லை. அதுவெறும் கருத்துக்கணக்கீடே. எக்காலத்தும், கடந்தகாலம் என ஒன்றோ, எதிர்காலம் என ஒன்றோ, இருந்தது கிடையாது. இருக்கப்போவதும் கிடையாது. இருப்பது என்பது நிகழ்காலம் மட்டுமே. எந்தக் காலத்திலும் அது மட்டுமே இருக்கிறது.

அந்த நிகழ்காலத்திலும், நிகழ்காலமாக இருப்பது நானே. நானே நிகழ்காலம். காலம் என்ற கணக்கீட்டிற்குள்ளும் அடங்காமல், நான் என்பது இங்கே, இப்போதே மிகவும் வெளிப்படையாக உள்ளது.

வாயினால் வாலைக் கவ்விய பாம்பு

இந்த நான் என்பதே பரம் பொருள்.
இதுவே உண்மையாக உள்ள பொருள்.
மெய்ப்பொருள். காலம் கடந்த பொருள்.

இந்த நான், வெறும் சாதாரண நான்
அல்ல.

இதுவே பரம்பொருள். இதுவே
மெய்ப்பொருள்.

இது வேதங்களின் வாக்கு.
உபநிசதங்களின் தரிசனம். மெய்ஞ்ஞானிகளின்
கூற்று.

5

இந்த நான் என்பதை வெறும் நானாகக்
கருதினால், அது அனுஷ்டானம் அல்ல.

அதுவே பரம்பொருள். ஆகவே
அதனைப் பரம்பொருளாகவே கருத
வேண்டும்.

ஒரு நாட்டில் ஓர் அரசன் இருந்தான்.
அவன் ஏதோ ஒரு பாவம் செய்துவிட்டான்.
அந்தப் பாவத்துக்கு எப்படிப் பரிகாரம்
தேடிக்கொள்ளுவது என்பது தெரியவில்லை.
தனது குருவைத் தேடி அவரது ஆசிரமத்துக்குச்
சென்றான். அவன் சென்ற நேரத்தில் குருநாதர்
அங்கே இல்லை. அவர் வேற்றுருக்குச்
சென்றிருந்தார். குருநாதரின் மகன் மட்டுமே
அங்கிருந்தான்.

குருநாதர் திரும்பி வருவது பற்றி உறுதியாகத் தெரியாததால் அரசன் பரிகாரம் பற்றி குருநாதரின் மகனிடம் கேட்டான். மகன் பரிகாரம் சொன்னான். அரசே நீங்கள் இறைவனுடைய பெயரை மூன்றுமுறை சொல்லி இறைவனை வணங்க வேண்டும் என்று பரிகாரம் சொன்னான்.

அரசனும் அவ்வாறு செய்து பாபநிவர்த்தி பெற்றான்.

ஊரிலிருந்து திரும்பிய குருநாதர் விபரம் கேள்விப்பட்டார்.

தனது மகனைக் கடிந்து கொண்டார். இறைவனுடைய நாமத்தை நீ எப்படி மூன்றுமுறை கூறச் சொல்லலாம் ? இறை நாமத்தின் மகிமையைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு விட்டாயே. இறைவனுடைய நாமத்தை ஒரு முறை சொன்னால் போதாதா ? அனைத்துப் பாபங்களும் சாம்பலாகிவிடாதா ?

- இத்தகைய நம்பிக்கை வேண்டும்.

நம்மீதே நாம் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும்.

நான் என்பதே பரம்பொருள் என்ற தன்னம்பிக்கை வேண்டும்.

அந்த நிலையில்தான் நமது கவனம் நம்மீதே - நான் மீதே, நிலைத்து இருக்கும்.

இந்த நான் என்பது நமக்குள்ளே எங்கே இருக்கிறது ?

நமது நெற்றியில் இரண்டு புருவங்களுக்கும் மத்தியில் உட்புறத்தில் இருப்பதாகக் கூறுகின்றார்கள்.

சிலர் நமது நடு மார்பில் சற்றே வலப்புறமாக மையங் கொண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்.

உண்மையில் அது எங்கே தான் இருக்கிறது ?

நாம் தெருவில் நடந்து போகிறோம். யாரோ ஒருவர் நம்மைக் கைதட்டியோ அல்லது சைகை செய்தோ கூப்பிடுகிறார்கள்.

அவரை எட்டிப் பார்த்தால், அவர் நமக்கு அறிமுகம் இல்லாதவராகத் தோன்றுகிறார். ஆகவே அவர் நம்மைக் கூப்பிட்டிருக்கமாட்டார். நமக்குப்பின்னால் நடந்து வரும் வேறு எவரையோதான் கூப்பிட்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து நமக்குப் பின்னால் யார் வருகிறார்கள் என்று பின்பக்கமாகத் திரும்பிப் பார்க்கிறோம். அங்கே எவரும் இல்லாததால் அந்த நபர் கூப்பிட்டது நம்மைத்தான் என்று உறுதி செய்து கொள்ளுகிறோம்.

அதேபோன்று நான் என்பது நமது உடலின் எந்த பகுதியில் இருக்கிறது என்று குழம்பிக் கொள்ளக்கூடாது. அது எங்கே வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப்போகட்டும்.

வெளிப்படையாகத் தெரியும் நான் என்னும் உணர்வை மட்டும் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அதே போல் சிலர் வெளிமனதிலுள்ள நான் வேறு, அடிமனதிலுள்ள நான் வேறு என்று பிரித்துப்பார்த்து எந்த நாளை எடுத்துக்கொள்ளுவது என்று குழம்பிக் கொள்ளுகின்றனர்.

இருப்பது ஒரே நான்தான். இரண்டு மூன்று நான்கள் எதுவும் கிடையாது.

எந்த நான் மிகவும் வெளிப்படையாகத் தன்னைக்காட்டிக் கொள்ளுகிறதோ, எந்த நான் மிகவும் மேலோட்டமாக உள்ளதோ அந்த நான்தான், இங்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும் நான்.

நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்று அடி-ஆழத்தினுள் தேடித்தேடி நாம் ஏமாந்து போய்விடக்கூடாது.

மிகவும் மேலோட்டமாகவும் வெளிப்படையாகவும் உள்ள நானே, நாம். அதுவே நாம் தேடும் பொருள். அதுவே பரம்பொருள். அதுவே நாம் பற்றிப் பிடிக்கவேண்டிய பொருள்.

இந்த நாணைப் பற்றிப் பிடிப்பது யார்? நான் என்னும் தன்னை அறிவது யார்? - அது இன்னுமொரு நானா? ஒரு நான் இன்னுமொரு நாணை அறிகிறதா? அறியும் நான், அறியப்படும் நான் என இரண்டு நான்கள் உள்ளனவா?

இல்லை. அப்படி இல்லை.

இருப்பது ஒரே நான். அதுவே அறியும் பொருளாகவும் இருக்கிறது அறியப்படும் பொருளாகவும் இருக்கிறது.

பாம்பு ஒன்று, தானே, தனது வாலை, தனது வாயாலேயே கவ்விக் கொள்ளுதலைப் போன்றது இது. அடியும் முடியும் ஒன்றாவது போன்ற நிலை இங்கு ஏற்படுகின்றது.

காண்பவன் எப்போதும், ஏதாவது ஒரு காணப்படும் பொருளோடு தொடர்புடையவனாகவே இருந்து வருகிறான்.

நான் ஒரு மரத்தைப் பார்க்கிறேன்.

நான் என்பது காண்பவன்.

மரம் என்பது காணப்படும் பொருள்.

நான் கவலையுடன் இருக்கிறேன்.

நான் என்பது காண்பவன்.

கவலை என்பது காணப்படும் பொருள்.

எப்பொழுதுமே காண்பவனுக்கும் காணப்படும் பொருளுக்கும் இடையில் சகஜமான உறவு இருப்பதில்லை.

காணப்படும் பொருளைத் தனது கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொண்டு வரவே காண்பவன் முயன்றுவருவான். அதனால் தொடர்போராட்டம் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

நான் துக்கத்துடன் இருக்கிறேன்.

நான் காண்பவன்.

துக்கம் என்பது காணப்படும் பொருள்.

நான் என்னும் காண்பவன், துக்கம் என்னும் காணப்படும் பொருளைக் கட்டுப்படுத்தி, அது காண்பவனைப் பாதிக்காமல் அப்புறப்படுத்தவே நினைக்கிறான்.

அதே நேரம் மகிழ்ச்சியுடன் அந்தக் காண்பவன் இருந்தால், அந்த மகிழ்ச்சி தன்னைவிட்டுப் போய் விடக்கூடாது என அதனைக்கட்டுப்படுத்த முயற்சி செய்கிறான்.

நான் என்னும் காண்பவனின் முயற்சி, நேர்மறையாகவோ, அல்லது எதிர்மறையாகவோ ஒரு போராட்டத்தையே ஏற்படுத்துகிறது.

ஆனால் நான், என்னையே பற்றிப் பிடிக்கும் போது,

காண்பவனும் நானே,

காணப்படும் பொருளும் நானே ;

காட்சியும் நானே.

காண்பவன், காட்சி, காணப்படும் பொருள் எனும்
திரிபுடியும் சங்கமிக்கும் நிலையே இது.

இது ஒரு சமநிலை.

நமது மனது இந்த சமநிலையில் செயல்படும் போது,
அதுவே,

அதிதமான பேருணர்வாகப் பரிணமிக்கிறது.

ஆனந்தப் பிரவாகமாக மாறியமைகின்றது.

நான் என்பது ஒன்றே.

அறியும் நான் ஒன்று, அறியப்படும் நான் ஒன்று என
இரண்டு நான் இல்லை. இதனால் தான் ஸ்ரீ ரமண பகவான்,

“தானாக இருத்தலே தன்னை அறியலாம்” எனத்
தனது பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

உள்ளது எது ?

அன்பர் ஒருவர் ஸ்ரீ ரமண பகவானிடம் கேட்கிறார்.

“ஸ்வாமி, சர்வம் வாசுதேவமயம் என்று கூறப்படுகிறது. உலகத்திலிருக்கும் அனைத்தையும் வாசுதேவனாகப் பார்த்துப் பழகுவது நல்ல அனுஷ்டானம் அல்லவா ?”

அதற்குப் பகவான் பதிலளிக்கிறார்.

“சர்வம் சர்வம் என்று குழம்பிக் கொள்ளாதே; நீயும் அந்த சர்வத்தினுள் தானே இருக்கிறாய். முதலில் உன்னை நீயே வாசுதேவனாகப் பார்த்துக் கொள். பிறகு தாமாகவே அனைத்தும் வாசு தேவமயமாகிவிடும்”.

6

உலகம் முழுவதையும் பச்சை வர்ணத்துடன் பார்க்க வேண்டுமென்றால் எல்லாவற்றுக்கும் பச்சை வர்ணம் பூசத் தேவையில்லை. பச்சை வர்ணக்கண்ணாடியை நமது கண்களுக்கு அணிந்து கொண்டால் மட்டும் போதும்.

நாம் நடக்குமிடமெல்லாம் மெத்தை விரிக்கத் தேவையில்லை. நமது கால்களுக்கு மட்டும் மெத்தை போன்ற காலணியை அணிந்த கொண்டால் போதுமானது.

நாம் தெருவில் நடந்து செல்கிறோம்.

எதிரில் நண்பர் ஒருவர் வருகிறார்.

“எங்கே செல்கிறீர்கள் ?” எனக் கேட்கின்றோம்.

“பஸ்நிலையத்துக்கு”, எனப் பதில் சொல்கிறார்.

“எந்த ஊர் பஸ்ஸைப் பிடிக்கச் செல்கிறீர்கள் ?” எனத் தொடர்ந்து கேட்கிறோம்.

“பஸ்ஸைப்பிடிக்க இல்லை. என்னைத் தேடித்தான் போகிறேன். நான் அங்கு இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். என்னைப் பார்க்கலாம் என்பதற்காகப் பஸ்நிலையம் போகிறேன்,” என விளக்கமாகக் கூறுகிறார். அவருக்கு ஏதோ ஆகிவிட்டது.

ஆனால், நாம் இறைவனை - பரம் பொருளைத் தேடி அவைவதும் இப்படித்தான் உள்ளது.

காண்பவன் என்பது - தன்மை.

காணப்படும் பொருள் என்பது - முன்னிலைப் பொருள்.

பரம்பொருள் என்பது ஒரு போதும் முன்னிலைப் பொருளாக வருவதில்லை.

எப்போதும் அது தன்மை நிலையிலேயே உள்ளது.

பரம்பொருளைப் பார்த்தேன் என்பது, நான் என்னைப் பஸ்நிலையத்துக்குப் போய் அங்கே என்னைப் பார்த்தேன் என்று கூறுவதைப் போன்றதே.

மலையைப் பார்க்கலாம். கடலைப் பார்க்கலாம், ஆகாயத்தைப் பார்க்கலாம்; பரம்பொருளைப் பார்க்க முடியாது. அப்படி பார்க்கப்பட்டால் அது பரம்பொருளே அல்ல.

காணப்படும் பொருளை விடக் காண்பவனே உயர்ந்தவன். நாம் பரம்பொருளைப் பார்த்தோமென்றால், நாம் பரம்பொருளிலும் மேம்பட்டவன் என்றே பொருள்.

பரம்பொருள் ஒருபோதும் காணப்படும் பொருளாக வருவதில்லை. காண்பவனே பரம்பொருள்.

தன்மை நிலையே பரம்பொருள்.

முன்னிலை நிலையோ, படர்க்கை நிலையோ ஒருபோதும் பரம்பொருளாக அமைவதில்லை.

தன்மை நிலையிலேயே பரம்பொருள் உள்ளது.

தன்மைப் பொருள் என்பது நானே.

நான் என்பது தன்மை நிலை.

அது என்பது படர்க்கைப் பொருள்.

நீ என்பது முன்னிலைப் பொருள்

மொத்தத்தில் நான் என்பது தன்மைப் பொருள்.

நீ - அது, என்பது முன்னிலைப் பொருள்.

பரம்பொருள் ஒருபோதும் முன்னிலைப்பொருளாக வருவதில்லை.

நானே தன்மை நிலை. நானே பரம்பொருள்.

எதிரிட்டு அறியக்கூடிய முன்னிலைப்பொருளாக அந்தப் பரம் பொருளைக் கருதுவேனாயின் -

நான் என்னைத் தேடித் தெருத் தெருவாக அலைவது போன்றதேயாகும்.

பரம்பொருள் ஒருக்காலும் முன்னிலைப் பொருளாக வருவதில்லை.

தன்மை நிலையிலேயே அது உள்ளது.

தன்மை நிலையிலிருக்கும் அந்தப் பரம்பொருள் எப்படி உள்ளது ?

எல்லோரிடத்திலும் தன்மை நிலை இருக்கிறது. எல்லோரும் தன்னை நான் என்றே எண்ணிக்கொண்டும் வருகின்றனர்.

நான் என்பது இறைவனாகவும், பரம்பொருளாகவும் இருக்கும் பட்சத்தில் அது ஏன் தன்னை மறந்து இருக்கிறது ? ஏன் அது தன்னை அற்பமான நான் ஆக வைத்துக் கொள்ளுகிறது ?

எல்லா நான்களுமே இறைவனாகும் பட்சத்தில், எல்லா நான்களுமே பரம்பொருளாகும் பட்சத்தில், ஏன் இந்த அறியாமை ? யாருக்கு இந்த அறியாமை ? பரம்பொருளுக்கே அறியாமையா ?

பரம்பொருள் என்பது அறிவுச்சுடர். அறிவுச்சுடரான பரம்பொருளுக்கு அறியாமை என்பது ஏற்படவாய்ப்பே இல்லை.

அப்படி இருக்க யாருக்குத்தான் அறியாமை ஏற்பட்டுள்ளது ? அறியாமையோடு இருப்பது யார் ? பரம்பொருளா, வேறு எவருமா ?

இரயில் பயணியின் கதையொன்றைக் கூறுவார்கள். இரயில் பெட்டியின் நீண்ட இருக்கை முழுவதையும் ஆக்கிரமதித்து ஒருவர் காலை நீட்டிப்படுத்திருந்தார். அடுத்து வந்த இரயில் நிலையத்தில் ஏறிய பயணிகள் உட்கார இடங்கேட்டு அவரை எழுப்ப முயற்சி செய்தனர். அவர் எழும்புவதாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில் அவர் தூங்கவில்லை. மாறாக தூங்குவதைப் போல் நடித்துக் கொண்டிருக்கிறார், என்பதை மற்ற பயணிகள் ஓரளவு

ஊகித்திருந்தாலும் அவரைக் கட்டாயப்படுத்தி எழுப்ப முன் வரவில்லை.

ஆனால் ஒருவர் மட்டும், அந்தத் தூங்கும் நடிகருக்குக் கேட்கும்படியாக, மனிதர் பகலில் இப்படித் தூங்குகிறாரே. அவர் சட்டைப்பையிலுள்ள பணம் கீழே விழுந்து கிடப்பதைக் கூட கவனிக்காமல் இருக்கிறாரே என்று கூறினார்.

உடனே அந்தத் தூங்கும் நடிகர் விழித்துக் கொள்வது போல் நடித்து விழித்துக் கொண்டு தேடினார். அவர் எழுந்து கொண்டதும் மற்றவர்களுக்கு உட்கார இடம் கிடைத்தது. பணம் கீழே விழுந்து விட்டதாகச் சொன்னதும் பொய்தான். அவரை எழுந்து கொள்ளவைப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்ட பொய்.

இங்கு பரம் பொருளே தான் அறியாமையில் இருப்பது போல் நடித்துக் கொண்டுள்ளது. அது விருப்பங்கொண்டால் எப்போது வேண்டுமானாலும் விழித்துக் கொள்ளும்.

இப்போது நாம் அறியாமை எப்படி வந்தது என்பதைக் கேட்டு குழம்பிக் கொள்ள வேண்டாம்.

நாம் பரம்பொருள் என்பதில் ஐயம் கொள்ள வேண்டாம். நானே பரம்பொருள் - நீங்களே பரம்பொருள். இதுவே உண்மை. நிச்சயமான உண்மை.

இருப்பது பரம் மட்டுமே. பரம் மட்டுமே உயிர்ப்பொருள். பரம் மட்டுமே உணர்வுப் பொருள். பரத்தைத் தவிர எதுவுமே கிடையாது.

எது இருக்கிறதோ, அது பரம் மட்டுமே.

பரத்துக்கு அன்னியமாக எதுவும் இல்லை. பரத்தை

மறைக்கக் கூடிய தன்மை எதற்கும் கிடையாது.

ஒரு கைதி சிறையிலிருந்து தப்பிச்சென்று விட்டான். அவனைத் தேடிக் காவலர்கள் ஊரெங்கும் அலைந்தனர். கைதி தனது கைதி உடையைக் கீழே போட்டு விட்டு, வேறு உடைக்கு மாறி விட்டான். கைதி உடைதேடுவாற்றறுத் தெருவில் கிடந்தது. காவலர்கள் அந்த உடையைக் கைப்பற்றினால் மட்டும் திருப்தி அடைந்து விடுவார்களா ? உடைக்குள்ளிருந்த நபர்தான் முக்கியம்.

மீண்டும் தேடி அலைந்தார்கள். சிவப்புச் சட்டையை அணிந்து கொண்டு போகிறான் என்ற தகவல் கிடைத்து சிவப்புச் சட்டையைத் தேடி அலைந்தார்கள். அதைத் தெரிந்து கொண்ட கைதி சிவப்பு சட்டையையும் வீசிப் போட்டுவிட்டு பச்சைநிறச் சட்டையை அணிந்து கொண்டு போனான். சிவப்புச் சட்டையைக் கண்ட காவலர்கள் அத்துடன் திருப்தியடைந்து விடமுடியுமா ? கடைசியில் பச்சைநிறச் சட்டையுடன் கைதியைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

வெளியே தெரிவது ஜடப்பொருள். உள்ளே இருப்பது உயிர்ப் பொருள். உயிர்ப்பொருள்தான் உண்மையில் இருக்கிறது. ஜடப்பொருள் வெறும் ஜடமே. உயிர் இல்லாமல் அதற்கென்று எந்த முக்கியத்துவமும் இல்லை. காவலர்கள் பச்சைச்சட்டையைக் கைது செய்யவில்லை. பச்சைச் சட்டையணிந்த தைதியே கைது செய்தார்கள்.

எல்லாப் பொருட்களும் பரம் பொருளே; உயிர்ப்பொருளே; உயிர்ப்பொருளே முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அதுவே இருப்பது. வெளித் தோற்றம் எல்லாம் வெறும் ஜட அம்சமே. ஜட அம்சம் முக்கியத்துவம்

வாய்ந்ததே கிடையாது. அதற்கு இருப்பு நிலையே கிடையாது. உயிர்ப்பொருள் இருப்பதைக் கொண்டே ஜடப்பொருளுக்கும் இருப்பு உள்ளதாகக் கணக்கிடப்படுகிறது.

தப்பியோடிய கைதியைச் சட்டையைப் பிடித்து நிறுத்தினார்களென்றால், காவலர்கள் சட்டையைத் தேடிவரவில்லை. கைதி அந்தச் சட்டையை அணிந்துள்ள ஒரே காரணத்தினாலேயே அவர்கள் அந்தச் சட்டையைப் பிடித்து நிறுத்தினர். அவர்கள் நிறுத்தியது சட்டையை அல்ல. சட்டைக்குள்ளிருந்தவனையே.

கீழே சிடந்த சிவப்புச் சட்டையைக் கண்டு கொள்ளாமல் போய்விட்டனர். காரணம் அதற்குள் உயிர்ப்பொருள் இல்லை. வெறும் ஜடம் மட்டுமே இருந்ததால் அதனை ஒதுக்கி விட்டனர்.

இங்கு, இருப்புத்தன்மை உள்ளது அனைத்துமே பரம்பொருள்தான்; உணர்வுப் பொருள்தான்.

எது இருக்கிறதோ, அதுபரம்பொருள். எது தன்னை இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்கிறதோ, அது பரம்பொருள். எது தன்னை இருப்பதாக உணர்கிறதோ அது பரம்பொருள். எது தனது இருப்பை அறிந்து கொள்வதற்காக இன்னொரு பொருளின் உதவியைத் தேடுவதில்லையோ அதுவே பரம்பொருள்.

நாம் ஓர் அறையில் அமர்ந்திருக்கிறோம். மின்விளக்கில் அந்த அறையிலுள்ள பொருட்களெல்லாம் நமக்குத் தெரிகின்றன. எதிரே அமர்ந்திருப்பவர்களையும் பார்க்க முடிகின்றது. திடீரென மின் விளக்கு அணைந்து விடுகின்றது. இப்போது எதிரே உட்கார்ந்திருப்பவர்களை நம்மால் பார்க்க முடிவதில்லை. அறையிலுள்ள

பொருட்களையும் நம்மால் பார்க்க முடியவில்லை.

எதையும் பார்க்க முடியாத காரணத்தினால் என்னை நான் அறியாமலிருக்கிறேனா? நான் இருப்பதை அறிந்துகொள்ள வேறு எந்தத் துணையும் தேவையில்லை.

நானே இருப்புணர்வாக இருக்கிறேன். பரம்பொருளே இருப்புணர்வாக உள்ளது. எதுவெல்லாம் இருப்பதாகத் தெரிகிறதோ, அதுவெல்லாம் பரம்பொருளே. பரம் பொருளுக்கு மட்டுமே இருப்புத் தன்மை உண்டு.

பச்சைச் சட்டை அணிந்ததால் இது கைதியல்ல என்று விட்டுவிட்டால் என்னவாகும் ?

ஐடத்தைத்தாங்கியுள்ளது மெய்ப்பொருளே. பரம்பொருளே. உணர்வுப் பொருளே. வெளியே ஐடத்தன்மை தெரிவதால் அது ஐடப்பொருளல்ல.

கரும்பு என்பது அதன் இனிமையான சாறும், இனிமையற்ற சக்கையும் சேர்ந்ததே. சாறு என்பது பரம். சக்கை என்பது ஐடம்.

சக்கை இல்லாமல் சாறு மட்டும் இல்லை. இரண்டும் சேர்ந்தே இருக்கிறது. இரண்டும் சேர்ந்து இருக்கும் வரை அதை ஐடமென்று தள்ளி விடக்கூடாது. சக்கையென்று ஒதுக்கிவிடக்கூடாது. சக்கையென்று தள்ளிவிட்டால், சாற்றினையும் சேர்த்துத் தள்ளிவிட்டதாகவே ஆகும்.

பரம், ஐடத்தோடு சேர்ந்திருப்பதாலேயே ஐடப்பொருளும் முக்கியத்துவம் உள்ளதாக உள்ளது. ஆகவே ஐடமாக இருப்பது வெறும் ஐடமல்ல. அது ஐடப்பிரம்மம். ஐடப்பரம்பொருள். ஐட உயிர்ப்பொருள்.

அகமும் ஐகமும்

7

நாம் நமது தூக்கத்தில் சிலவேளைகளில் கனவுகளைக் காணலாம். நமது கனவில் இறந்தவர்கள் சிலர் உயிரோடு மீண்டும் வந்து விட்டது போலக் கண்டு அவர்களுடன் உரையாடவும் செய்யலாம். இறந்து போனவர்களை மீண்டும் சந்தித்தது பற்றிக் கனவிலே கூட நாம் ஆச்சரியப்பட்டு “நீங்கள் தான் இறந்து விட்டீர்களே! நீங்கள் மீண்டும் எப்படி வந்தீர்கள் ?” எனக் கனவிலேயே அந்த நபர்களிடம் கேட்கலாம். ஆனால் கனவில் கூட நாம் நமது இருப்பு நிலையைச் சந்தேகப்படுவதில்லை.

நமது இருப்புநிலை உண்மையானது என்பது நமக்கே தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. நான் என்பது இந்த இருப்பு நிலையாக உள்ளது.

இந்த இருப்பு நிலையே உண்மைத் தன்மை உடையதாக இருக்கின்றது. இதற்கே உண்மைத்தன்மை என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டுள்ளது.

பால் என்பதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். அதன் சுவையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். நீங்கள் கேள்விப்பட்டது எல்லாம் கற்பனையே.

அது எப்போது உண்மையாகின்றது ?

நான் என்னும் இருப்புணர்வு எதனோடெல்லாம் தொடர்பு கொள்கின்றதோ அதுவெல்லாம் உண்மைப் பொருளாக மாறுகின்றது.

நீங்கள் பாலை அருந்திச் சுவைக்கும்போது - நீங்கள் அதனோடு சேரும்போது, பாலின் சுவை என்பது அனுபவம் ஆகின்றது. உண்மைப் பொருள் ஆகிறது.

பயம், கோபம் போன்று பல்வகையான உணர்வுகள் உள்ளன. நீங்கள் அனுபவிக்காத வரையில் அது கற்பனையே. நாம் அதை அனுபவிக்கும் போது அது உண்மைத்தன்மை பெறுகிறது.

எல்லா அனுபவங்களும் ஒர் அனுபவிப்பவனை ஆதாரமாகக் கொண்டே அனுபவங்களாகின்றன. அனுபவிப்பவன் இல்லாது, அனுபவங்கள் இல்லை.

அனுபவிப்பவன் இல்லாத அனுபவத்தை அனுபவம் என்று சொல்வதில்லை. அதைக் கற்பனை என்றே சொல்கிறோம்.

அனுபவிப்பவனாகிய நான் தனது உண்மைத் தன்மையை, தான் அனுபவிக்கும் அனுபவத்துக்கும் வழங்கிவிடுகின்றான். அனுபவிப்பவன் தனது இருப்புத்தன்மையை தான் அனுபவிக்கும் அனுபவத்துக்கு வழங்கிவிடுகின்றான்.

இதனால் நமது அனுபவங்கள் யாவும் உண்மையாகின்றன. இருப்புத் தன்மை உடையனவாகின்றன.

எல்லா அனுபவங்களுக்கும் ஆதாரமாக இருந்து கொண்டு, எல்லா அனுபவங்களையும் சுமந்து கொண்டிருக்கும் இந்த நானே பரம்பொருள்.

இந்த பரம்பொருளே, இருப்புத்தன்மையுடைய பொருள். இந்தப் பரம்பொருளே நாம் அனுபவிக்கும் எல்லா அனுபவங்களாகவும் அமைந்துள்ளது.

நாம் வேறு, நமது அனுபவங்கள் வேறு அல்ல. நாமே நமது அனுபவங்கள்.

பரம்பொருளே அனுபவங்களாகி செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இயங்குகிறது.

இயங்குவது பொருள் அல்ல. பரம்பொருள். இயங்குவது ஜடமல்ல. பரம். ஜடத்திற்கு ஏது இயக்கம் ?

பரம் மட்டுமே உயிர்ப்பொருள்.

பரம் மட்டுமே இயங்கும் பொருள்.

இயக்கங்கள் அனைத்தும் பரமே.

ஜடமாக இயங்குவது வெளித்தோற்றமே.

பரமே ஜடமாக இயங்குகிறது.

பரமே ஜடமாகத் தோன்றுகிறது.

நாம் ஒரு மலரைப் பார்க்கிறோம். மலர் என்பது ஒரு பொருள். மலரை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இது ஓர் அனுபவம்.

இங்கு நிகழ்வதென்ன ?

நாம் மலரைப் பார்ப்பதால் மலர் நமது அனுபவத்தினுள் வருகின்றது.

நாம் அனுபவிப்பவனாக இருக்கிறோம். மலர் அனுபவிக்கப்படும் பொருளாக இருக்கிறது. அனுபவிப்பவன் உள்ளதாலேயே அனுபவிக்கப்படும் பொருள் சிறப்புடையதாகிறது.

அனுபவிப்பவனாகிய நான் அனுபவிக்கப்படும் மலருக்கு ஓர் உண்மைத் தன்மையை வழங்குகிறது. ஓர் இருப்புத் தன்மையை வழங்குகிறது.

காண்பவன் மட்டுமே மெய்ப்பொருள். அது மட்டுமே உண்மைப்பொருள். அவனது சேர்க்கையினாலேயே காணப்படும் பொருள் முக்கியத்துவம் உடையதாக ஆகின்றது.

உண்மையில் காண்பவன் மட்டுமே இருக்கின்றான். காணப்படும் பொருள் என்பது பொய்யானது. ஜடமானது. உயிரற்றது. உண்மையற்றது. உள்ளொளி அற்றது. காண்பவனின் சேர்க்கையாலேயே உயிர்த்தன்மை பெறுகிறது.

உண்மையில் காண்பவனாகிய நான், காணப்படும் பொருளாகிய மலர் என்ற இரண்டு தன்மைகள் இல்லை.

நான் என்னும் பரம்பொருள் மட்டுமே இருக்கிறது.

அது மலரைக் காணும் போது, மலரைக் காண்பவனாக இருக்கிறது.

மரத்தைக் காணும்போது மரத்தைக் காண்பவனாக இருக்கிறது.

பொருள் என்று எதுவும் கிடையாது. பொருள் படுத்துபவன் மட்டுமே இருக்கின்றான்.

இன்பம் என்று எதுவும் கிடையாது ; இன்புறுபவன் மட்டுமே உள்ளான்.

துன்பம் என்று எதுவும் கிடையாது ; துன்புறுபவன் மட்டுமே உள்ளான்.

தன்மை மட்டுமே (Subject) உண்மை. முன்னிலைப் பொருள் (Object) உண்மையன்று. அகப்பொருள் மட்டுமே உண்மை. புறப்பொருள் அனைத்துமே பொய்.

அகம் என்பதே உண்மை. ஜகம் என்பது பொய்.

காலியான ஒரு படகை உதாரணமாக வைத்துச் சீன நாட்டு முனிவர் ஒருவர் சில விளக்கங்கள் கொடுத்துள்ளதை நீங்கள் நேரடியாகவோ அல்லது பகவான் ஓசோ நூல்கள் மூலமாகவோ படித்திருக்கலாம்.

நாம் ஒரு படகில் போகிறோம். எதிரே நீரோட்டத்தின் வழியாக சரியான கட்டுப்பாடு இல்லாமல் வந்த இன்னுமொருபடகு நமது படகின் மீது மோதுகிறது. எப்படி இவ்வாறு கவனமில்லாமல் வந்து மோதலாம் என அந்தப்படகை ஒட்டி வந்தவனை நோக்கி சத்தம் போடுகிறோம். பலமாக சத்தம் போடுகிறோம். பதில் வராததால் மீண்டும் மீண்டும் கத்துகிறோம்.

ஆனாலும் அந்தப் படகிலிருந்து எந்தப் பதிலும் இல்லை. பிறகுதான் தெரிகிறது அந்தப் படகில் எவருமே இல்லை என்பது. அதைத் தெரிந்து கொண்ட மாத்திரத்தில் நாம் வெட்கமடைகிறோம்.

அந்தப் படகில் ஆள் இருப்பதாக நாம் கருதியதாலேயே நாம் சத்தம் போடுகிறோம். ஆனால் ஆள் அற்ற வெறும் ஜடத்தன்மையுடைய படகு என்பது தெரிந்த மாத்திரத்தில் நம்முடைய அணுகுமுறை மாறிவிடுகிறது.

இங்கு என்ன நிகழ்ந்துள்ளது ?

காலிப்படகில் நாம் நமது கற்பனை மூலமாக ஒரு நபரை உருவாக்குகின்றோம்.

அங்கு ஒரு நபர் இருப்பதாகக் கற்பனை செய்து அவரை நோக்கித் திட்டுகின்றோம்.

நம்முடைய அகத்தன்மையையே அந்தப் படகுக்கு வழங்கியுள்ளோம். நாம் வழங்கிய உயிர்த்தன்மை காரணமாகவே அந்தப் படகு உயிர் பெறுகிறது.

அதை அணுகி ஆராய்ந்த போது, அங்கே எவரும் இல்லை என்பதை அறிந்த மாத்திரத்தில் அது வெறும் ஜடமாகப்போய்விடுகிறது.

இப்படி நாம் எல்லாவற்றுக்குமே நமது அகத்தன்மையை வழங்கி வருகிறோம்

அகம் இல்லாது ஜகம் இல்லை.

அகமே ஜகமாக உள்ளது.

இறைவனை அடைவது எப்படி ?

நாம் இறைவனை வணங்குகிறோம். இறைவனை நோக்கிப் பக்தி கொள்கிறோம். ஆழ்ந்த விசுவாசம் கொள்கிறோம். அன்பு காட்டுகிறோம். நமது கவனத்தை இறைவனை நோக்கி ஒருநிலைப்படுத்த முயற்சி செய்கிறோம்.

இங்கு நாம் எப்படிச் செயல்படுகிறோம் ?

8

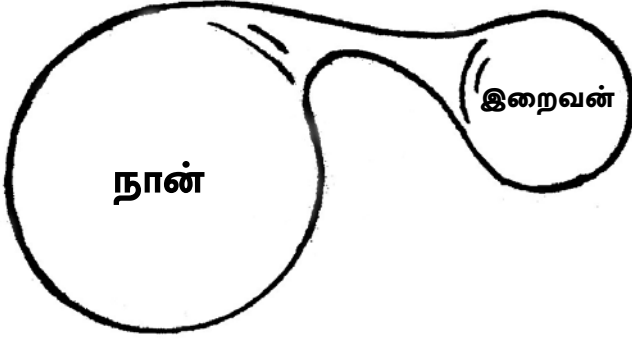
இறைவன் இருக்கும் இடமாகக் கருதி, நாம் ஓர் இடத்தை நமது உணர்வைக் கொண்டே ஏற்படுத்துகிறோம். பிறகு அந்த இறையுணர்வை நோக்கி நமது மீதமுள்ள உணர்வால் தொடர்பு கொள்ள முயற்சிக்கிறோம்.

நான் நானாக இருக்கும்போது -

நமது உணர்வுகள் அனைத்தும் ஒருமித்த நிலையில் வட்டமாகவோ, கோளமாகவோ அமைந்துள்ளது.

நான்

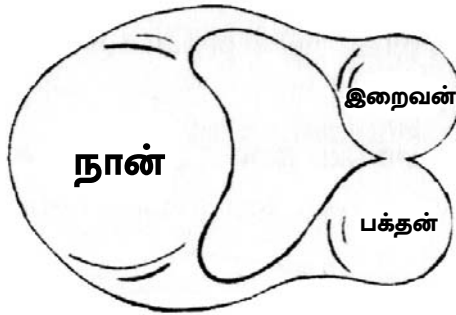
இறைவனை நோக்கி நாம் ஆழ்ந்து பக்தி செலுத்தும்போது இந்த நான் என்னும் வட்ட வடிவிலிருந்து நமது உணர்வின் ஒரு பகுதி வெளிநோக்கி நீண்டு விடுகிறது.

நாமே நம்மை இறைவன் என்ற பெயரில் வெளிநோக்கி நீட்டிக் கொள்ளுகிறோம்.

பிறகு நாமே இறைவனைப் பற்றிப்பிடிக்க முயற்சி செய்கிறோம்.

இறைவன் என்னும் நான் ஐப் பற்றிப்பிடித்து பக்தி செய்ய பக்தன் என்றொரு நான் ஐ உருவாக்குகிறோம்.

உண்மையில் இங்கு நடப்பதென்ன ?

நான் என்பதே நான் என்பதை நோக்கிப் பக்தி செய்கிறது. பக்தன் என்று தன்னை ஒரு நான் ஆகவும், இறைவன் என்று தன்னை இன்னுமொரு நான் ஆகவும் இரண்டு துண்டாக வைத்துக்கொண்டு இந்த பக்தி நாடகம் நடந்து வருகிறது.

பக்தி செய்வதும், பக்தியை ஏற்றுக் கொள்ளுவதும் ஒரே நான்தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டால் இந்தப் பக்தி நாடகம் முடிந்து விடும்.

தன்னில் தானாக இருக்கும் நமது யதார்த்த நிலை ஏற்பட்டு விடும்.

இதே நாடகம் பல வழிகளிலும் நமது வாழ்வில் நிகழ்ந்து வருகிறது.

ஒரு பொருளின் மீது ஆசைப்படுகிறோம். ஒரு இன்பத்தை அடைய வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறோம்.

நாம் ஆசைப்படும் பொருள் அனைத்தும் வெறும் ஜடத்தன்மை உடையனவே. பொருட்கள் அனைத்தும் ஜடத்தன்மையை இழந்து எப்போது பொருளாகிறதென்றால்,

நாம் அவற்றோடு இணைந்து நாமே பொருளாகும் போது தான்.

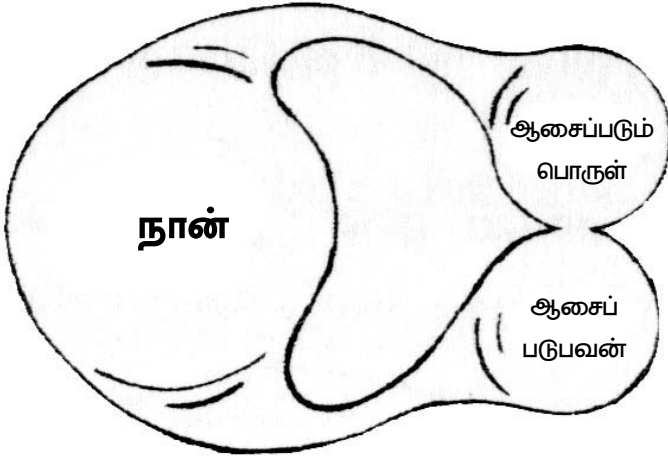
நாமே நாம் ஆசைப்படும் பொருளாக வடிவெடுக்கின்றோம்.

நமது உணர்வின் ஒரு பகுதி நாம் ஆசைப்படும் பொருளாக வடிவெடுக்கிறது.

நமது உணர்வின் இன்னுமொருபகுதி ஆசைப்படுபவனாக வடிவெடுக்கிறது.

ஆசைப்படுபவனாகிய நான், ஆசைப்படும் பொருளாகிய என் மீதே ஆசைப்படுவதுதான், ஆசை எனப்படுவதாகும்.

நான் என்பதே, தான் இரட்டைத்தன்மையில் இருப்பதைப் போன்று மயங்கி விடுகின்றது.

ஒருவன் தன்னில் ஒரு பகுதியை, ஆசைப்படுபவனாகவும், தன்னில் இன்னுமொரு பகுதியை ஆசைப்படும் பொருளாகவும் கருதி மயங்குகின்றான்.

தன்னில் ஒரு பகுதியைக் காண்பவனாகவும், தன்னில் இன்னுமொரு பகுதியைக் காணப்படும் பொருளாகவும் வைத்துக் கொண்டு விடுகின்றான்.

ஆசைப்படுபவன், ஆசைப்படும் பொருளை அடைவது என்பது -

நான், என்னை அடைந்து கொள்ளுவதே.

தேடியது கிடைத்து விட்டதால், தேடுதல் நின்றுபோதலே.

நான் தானாக இருப்பதே.

நான் இறைவனை அடைவது என்பது -

என்னை நான் அடைந்து கொள்ளுவதே.

பக்தன், பரம்பொருளை அடைந்து கொள்ளுவது என்பது -

தன்னை, தான் அடைந்து கொள்ளுவதே.

தான் தானாக இருப்பதே.

அடைய வேண்டியது முடிவுறுதலே.

ஆசைப்பட்டதை அடைந்ததும் அடையவேண்டியது முடிவுபெறுகிறது.

இது -

தன்னில் தானாக இருக்கும் நிலையின் அம்சமே.

ஆக

இறைவனைத் தேடும் முயற்சியில், நாம் நம்மை நாமே தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

பொருளை அடைய ஆசைப்பட்டு, உண்மையில் நம்மை அடையவே நாம் ஆசைப்படுகிறோம்.

தன்னில் தானாக இருக்கும் முயற்சியே -

நமது மயக்கத்தின் காரணமாக, இவ்வாறு
ஏடாகூடமாக நடந்து வருகிறது.

நாம் செய்ய வேண்டுவது -

நம்மில் நாமாக இருக்க வேண்டுவதே.

தன்னில் தானாக இருக்க வேண்டுவதே.

ஆனால் -

இது முயற்சி செய்து அடைய வேண்டிய நிலை அல்ல.

ஏனெனில்,

நாம் ஏற்கெனவே தன்னில் தானாகவே இருந்து
வருகிறோம்.

நம்மில் நாமாகவே இருந்து வருகிறோம்.

இந்த அறிநிலையில் இருக்க வேண்டியது மட்டுமே
நாம் செய்ய வேண்டியது.

ஆகவே -

நாம் பரம் பொருளாக இருக்கிறோம்.

நாமே மெய்ப்பொருளாக இருக்கிறோம்.

நாம் நம்மில் நாமாக இருக்கிறோம்.

நாம் அடைய வேண்டிய பொருள் எதுவும்
கிடையாது.

நாம் அடைய வேண்டிய நிலை எதுவும் கிடையாது.

எனக்கு -

எதிர்காலம் என்று எதுவும் இல்லை.

எனக்குக் கடந்த காலமும் கிடையாது.

நாம் என்பது -

இதோ ! இங்கே !

நானே சர்வம்.

எனக்கு அன்னியமாக எதுவுமே கிடையாது.

இந்த அறிநிலையில் நாம் இருக்க வேண்டும்.

நான் என்பது நிழலா ? நிஜமா ?

நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள மயக்கம் நம்மை, சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தடுக்கின்றது.

நம்மை ஒருசாதாரண மனிதனாக எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

குடும்பத்தில் ஓர் அங்கத்தினராக எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

அலுவலகத்தில் ஓர் அலுவல் செய்பவராக நம்மை எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

ஏன் நம்மை நாமே இப்படி எடுத்துக் கொள்கிறோம்?

உங்களுக்குத் தெரிந்த உதாரணத்தைத் தான் மீண்டும் கூறவேண்டியதுள்ளது.

பள்ளி மாணவனுக்குத் தேர்வு மதிப்பெண்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன.

70 மதிப்பெண்.

80 மதிப்பெண்

90 மதிப்பெண்.

அப்படி என்றால் என்ன அர்த்தம்? 70 என்பது வெறும் 70 அல்ல. 100க்கு 70 என்று பொருள். 80 என்பது 100க்கு 80 என்று பொருள். 90 என்பது 100க்கு 90 என்பது பொருள்.

100 ஐப் பற்றிவெளிப்படையாகச் சொல்லா விட்டாலும் அது தொக்கி நிற்கிறது.

70 என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படுகின்ற போது, 100க்கு 70 என்று மறைமுகமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

இவ்வாறு நாம் நமது தாயைப் பார்க்கும் போது, நாம் நம்மையறியாமலேயே நம்மை, மகனாகப்பாவித்துக் கொள்கின்றோம்.

நமது மகனைப் பார்க்கும் போது, நம்மையறியாமலேயே நம்மை, தகப்பனாராகப் பாவித்துக் கொள்கின்றோம்.

நமது ஆசிரியரைப் பார்க்கையில் நம்மையறியாமலேயே நாம் நம்மை, மாணாக்கனாகப் பாவித்துக் கொள்கின்றோம்.

ஆசைப்படும் பொருளைப் பார்க்கையில் நம்மை ஆசைப்படுபவனாக பாவித்துக் கொள்கின்றோம்.

காணப்படும் பொருளைப் பார்க்கையில் அந்தக் காணப்படும் பொருளோடு தொடர்பு கொள்ளும் தன்மையுடைய காண்பவனாக நம்மை நாம் பாவித்துக் கொள்கின்றோம்.

காணப்படும் பொருள் எத்தன்மை உடையதாக உள்ளதோ -

அதற்கேற்ற தன்மையிலேயே காண்பவனும் உதயமாகிறான். காணப்படும் பொருளினைப் பிரதி பலிக்கும் தன்மையிலேயே காண்பவன் அமைந்துள்ளான்.

நம்மில் நாமாக நாம் இருக்கும் போது நமக்கு -

காணப்படும் பொருள் இல்லை.

காண்பவனும் இல்லை.

இருப்பது -

நாம் மட்டுமே.

நான் மட்டுமே.

காணப்படும் பொருள் உதயமாகும் போது -

அந்த காணப்படும் பொருளின் பிரதி பிம்பமாக காண்பவனும் உதயமாகின்றான்.

காணப்படும் பொருள் -

நமக்குள் பிரதி பலிக்கும் போது,

நாம் காண்பவனாகக் காட்சியளிக்கின்றோம். காண்பவனுக்குரிய இயல்புடையவனாகக் காட்சி அளிக்கின்றோம்.

இது -

நமது இயல்பான நிலையல்ல.

வெறும் பிரதிபலிப்பு நிலையே.

சலனமற்ற தடாகத்தில் எரிக்கும் சூரியன் பிரதிபலிக்கின்றது.

தடாகம் தன்னை எரிக்கும் சூரியனாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. தன்னிடம் ஏற்படும் பிரதிபலிப்பைத் தான் என்று எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. அப்படி எடுத்துக் கொள்ள நேர்ந்து விட்டால், பிறகு எரிக்கும் சூரியனின் வெம்மையைத் தணிவிக்கும் முயற்சி தேவைப்பட்டு விடும். குளிர்ந்த தடாகமாக மாறுவதற்கு முயற்சி தேவைப்பட்டு விடும்.

ஆனால் -

பிரதிபலிப்பு என்பது வெறும் தோற்றமே.

உள்ளீடற்ற வெற்றுநிலையே.

அதனை உண்மைப்பொருளாக எடுத்து
மயங்கவேண்டாம்.

நாம் என்றென்றும் குளிர்ந்த தடாகமாகவே இருக்கின்றோம். பிரதிபலிக்கும் சூரியனின் பிம்பமாக நம்மை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம். அந்த பிம்பம் சூரியனல்ல. அதுவும் தடாகமே.

நம்மை அற்பமானதொரு நபராக, நம்மை நாமே பிம்பித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

இந்த பிம்பித்துவம் உண்மையன்று.

இந்த பிம்பத்துக்கு ஆதாரமான மெய்ப்பொருளே,

நான்.

நானே பரம்பொருள்.

நானே அகப் பொருள்.

நானே மெய்ப்பொருள்.

நான் பொய்ப் பொருளன்று.

நான் பிரதி பிம்பமல்ல.

நான் நிழலல்ல.

நான் நிஜம்.

நான் உண்மைப் பொருள்.

நானே சத்து. நானே சித்து.

ஆனால் -

பிம்பம் தெரிகிறது.

பிரதிபலிப்பு இருக்கிறது.

ஆனால் அதுவல்ல உண்மை.

தடாகம் தான் உண்மை. சூரியனைப் பிரதி பலித்ததால் தடாகம் எரிக்கும் சூரியனாவதில்லை.

பிம்பமும் தடாகமே.

தடாகமே உண்மையானது.

பிம்பத்தைப் பார்த்து, தடாகத்தை சூரியனாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது.

பிம்பத்தையும் தடாகமாகவே எடுத்துக்கொள்வதே சரியான அணுகுமுறை,

ஆகவே,

பிம்பமும் தடாகமே.

பிரதிபலிப்பும் மெய்ப்பொருளே.

பொருட்களெல்லாம் மெய்ப்பொருளே.

மயக்கும் காட்சிகளும் மெய்ப்பொருளே.

அற்பமான நபராகத்தோற்றமளிக்கும் நமது தோற்றமும் மெய்ப்பொருளே.

சாதாரணக் காண்பவனாகத் தோற்றமளிக்கும் நமது பிரதிபலிப்புத் தோற்றமும் மெய்ப்பொருளே.

உள்ளே இருக்கும் அகண்டம்

மெய்ப்பொருளன்றி எதுவுமே
உண்மையில் கிடையாது.

மெய்ப்பொருளுக்கு மட்டுமே
இருப்புத்தன்மை உண்டு.

எதுவெல்லாம் இருக்கிறதோ,
அதுவெல்லாம் மெய்ப்பொருளே.

எதுவெல்லாம் இருப்பதாகத்
தோன்றுகிறதோ, அதுவெல்லாம்
மெய்ப்பொருளே.

10

அனைத்தும் பரம் பொருளே.

வெளித்தோற்றத்தை மட்டும்
எடுத்துக்கொண்டு, தனிமைப்படுத்திக்
கொள்ள வேண்டாம்.

அனைத்தும் மெய்ப்பொருள்தான்,
அனைத்தும் பரம் பொருள்தான், என்னும்
மெய்த்தரிசனம் கிடைக்கையில் -

இருப்பது ஒரு பொருளாகவே உள்ளது.

இருபொருள் எதுவும் இல்லாமல்
போய்விடுகின்றது.

இருபொருள் என்பது உண்மையன்று.

நம்மை நாமே இரண்டாகப் பிரித்து
வைத்துக் கொண்டு இன்ப துன்பத்தை
அனுபவிக்கின்றோம்.

எதன் மீதோ ஆசைப்படுவதாக எண்ணிக் கொண்டு நம்மீதே ஆசை கொள்ளுகிறோம்.

எதனைக் கண்டோ பயப்படுவதாக எண்ணிக் கொண்டு நம்மைக்கண்டே பயப்படுகின்றோம்.

எதனைக்கண்டோ வருத்தப்படுவதாக எண்ணிக் கொண்டு நம்மைக்கண்டே வருத்தப்படுகின்றோம்.

நமது ஆசைக்குக் காரணமானது பொருள் அல்ல. நாமே.

நமது துன்பத்துக்குக் காரணமானது ஆசையோ, பொருளோ, நிகழ்ச்சியோ அல்ல; நாமே.

நமது அச்சத்துக்குக் காரணம் பொருட்களோ, பிரச்சினைகளோ அல்ல; நாமே.

நாம் ஆசைப்படுவது நம்மீதே.

நாம் துக்கப்படுவது நம்மைக்கண்டே.

நாம் பயப்படுவது நம்மைப்பார்த்தே.

பொருட்கள் அனைத்தும் ஜடத்தன்மையுடையனவே. காலிப்படகுக்கு உயிர் கொடுத்தது போல், நாம் அதற்கு ஜீவியத்தன்மை வழங்குகிறோம்.

நமது ஜீவியத்தன்மையைப் பெற்றே எல்லா விதமான பொருட்களும் தோன்றுகின்றன.

வீடு, கார், அன்பு, பாசம், எதிர்பார்ப்பு, ஆசை, காமம், பயம், துக்கம், துயரம், நல்லவை, கெட்டவை, வேண்டியவை, வேண்டாதவை என அனைத்தும் தோன்றுகின்றன.

நம்மிடமிருந்தே இவை ஜீவியத்தன்மை பெறுகின்றன.

மெய்ப்பொருளிடமிருந்தே இவை ஜீவியத்தன்மை பெறுகின்றன.

வீடாக உள்ளதும் நாமே, காராக இருப்பதும் நாமே. அனைத்துப் பொருட்களாகவும், அனைத்து நிகழ்ச்சிகளாகவும், அனைத்து அனுபவங்களாகவும் இருப்பது நாமே; பரம்பொருளே.

தடாகத்தில் சூரியன் பிரதிபலித்ததால் தடாகம் சூரியனாக ஆவதில்லை.

ஆசையும், பயமும் ஏற்பட்டதால் பரம்பொருள் களங்கமடைவதில்லை.

அனுபவங்கள் ஏற்பட்டதால் பரம்பொருள் மாசுபடுவதில்லை.

அவை வெறும் நிழல்களே. வெறும் பிரதி பிம்பங்களே, வெறும் ஜடமே.

நாமே உயிர்ப்பொருள்.

நாம் என்றென்றும் பூரணமாகவே உள்ளோம்.

நமக்கு எந்தக் களங்கமும் கிடையாது.

தெளிந்த தடாகத்தின் மீது படர்ந்து நிற்கும் பெரிய மரம் தனது கிளைகளுடனும், இலைகளுடனும் தடாகத்தில் பிரதிபலிக்கின்றது.

தடாகத்தில் நாம் நீர் அருந்துவதற்கு அந்த பிம்பங்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டு நீரை அள்ளியெடுப்பதில்லை.

பிரதி பிம்பவங்கள் வெறும் நிழலே. தோற்றமே. நேரடியாக நீரை அள்ளியெடுத்துப் பருகுவதற்கு அந்தப் பிரதி பிம்பங்கள் எந்த இடையூறும் செய்வதில்லை.

எந்த நிகழ்ச்சிகளும் நமக்கு விரோதமானவை அல்ல.

எந்த உணர்ச்சிகளும் நமக்கு விரோதமானவை அல்ல.

நாம் நாமாக இருந்து கொள்ள எதுவும் தடையாக இல்லை.

தன்னில் தானாக நாம் இருந்து கொள்ள எந்த உணர்ச்சிகளும் தடையாக இல்லை.

நான் என்னும் பேருணர்வு, பட்டப் பகலில் ஒளிரும் சூரியனைப் போல் எப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இதுவே மெய்ப்பொருள். இதுவே என்றென்றும் உள்ள உண்மைப் பொருள்.

எல்லா இடங்களிலும் பிரகாசிக்கும் மெய்ப்பொருள், நமக்குள் நான் என்னும் உணர்வாக எழுந்தருளி உள்ளது - என ரமண மகரிசி இதைத்தான் குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்த நான் அற்பமானதல்ல.

இதுவே பரம்பொருள்.

இதுவே அகண்டபொருள்.

அகல் விளக்கில் ஒரு சிறிய தீபம் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனை எந்த அளவுக்கும் பெரிது படுத்தலாம். அதையே சிறிது சிறிதாகப் பெரிதாக்கி மலையிலுள்ள காட்டையே அழித்துவிடும் பிரம்மாண்டமான தீயாக ஆக்கிவிடலாம்.

அத்தனை சக்தி அந்த மிகச் சிறிய தீபத்தினுள் அடங்கி இருக்கிறது.

ஆகவே அதனை அற்பமாக எண்ணவேண்டாம்.

நான் என்பது சாதாரணப்பொருளன்று.

அது மகத்தானது. அகண்டமான தன்மையுடையது. அதுவே பரம்பொருள். அதுவே மெய்ப்பொருள்.

அதனைப் பற்றிப்பிடிக்க, பற்றிப்பிடிக்க அதுவே ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்குமாக வளர்ந்து விடுகின்றது.

இதனையே திருமூலரும், **ஊன் பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம், தான் பற்றப்பற்றத் தலைப்படும் தானே** என்று கூறியுள்ளார்.

நான் என்னும் இந்த மகத்தான மந்திரப்பொருள் இப்போது நமது ஊனாகிய உடம்பை மட்டுமே பற்றி, உடம்புக்குள் மட்டுமே ஒளிர்ந்து கொண்டிருப்பதாக எண்ணுகின்றோம்.

அதனை நாம் இடையறாது பற்றிப் பிடிக்கையில், அதுவே நமது உடலையும் கடந்து அகில உலகத்திற்கும் பரந்து விரிந்து வெளிப்படுகிறது.

தியானம்

தியானம் இருவகைப்படுகிறது.

முதலாவது நிர்விகற்ப தியானம்.

இரண்டாவது விகற்ப தியானம்.

நிர்விகற்ப தியானத்தில் இரண்டு கிடையாது. ஒன்று மட்டுமே உள்ளது.

ஏகமே உள்ளது.

ஏகாக்ரக சிந்தையுடன் பழக வேண்டுவதுதான் இந்த நிர்விகற்ப தியானம்.

நமது கவனம் முழுவதையும் நான் என்பதிலேயே குவித்துப் பழக வேண்டும்.

நான் என்பதையே பரம் பொருளாக எடுத்துக்கொண்டு அதனையே பற்றிப் பிடிக்க வேண்டும்.

நான் அடைய வேண்டிய கடைசிப் புகலிடமே இந்த நான் என்னும் உணர்வுடன் அதனைப் பற்றிப் பிடிக்க வேண்டும்.

அடையவேண்டியதை அடைந்து விட்ட நிலையில் இந்த நான் என்னும் உணர்வைப் பற்றிப் பிடித்து, அதிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டும்.

இந்த நான் என்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் நமக்குத் தேவையில்லை என்ற நிம்மதி

உணர்வுடன் இந்த நான் என்னும் உணர்வைப்பற்றி அதில் தங்கியிருக்க வேண்டும்.

நமது அன்றாட அலுவல்கள் பல இருக்கலாம். நமக்கு வேண்டிய நமது குடும்பத்துக்கு வேண்டிய பல கடமைகளை நாம் செய்ய வேண்டியது இருக்கலாம். அதற்காக நாம் பலமுயற்சிகளையும், வேலைகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டியதிருக்கலாம். அவை வெற்றிகரமாக நிறைவேறுமோ நிறைவேறாதோ என்ற சஞ்சலத்துடன் நாம் இருந்திருக்கலாம்.

ஆனால் -

அத்தனை முயற்சிகளுக்கும் வெற்றியையும் நற்பலனையும் அருளும் மகத்தான சக்தி, பரம்பொருளான இந்த நான் என்பதற்கு உண்டு என்ற நிலையில் மெய்யான நம்பிக்கையுடன் இந்த நான் என்னும் உணர்வைப் பற்றிப் பிடிக்க வேண்டும். அதிலேயே நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

நாம் நமது மேலதிகாரிகளையோ, நமக்குக் கீழ் பணிபுரிபவர்களையோ, நமக்கு வேண்டியவர்களையோ, வேண்டாதவர்களையோ சந்திக்கநேரிடலாம்.

ஆனால் -

அவர்கள் அனைவருமே, நான் என்று நமக்குள் வீற்றிருக்கும் நான் என்னும் இந்தப் பேருணர்வே என்ற நிலையில் நான் என்பதையே பற்றிக் கொண்டு சகஜ உணர்வைப் பெற வேண்டும்.

நமக்கு வெளியே உள்ள அனைத்தும் இந்த பரம்பொருளான நானே எனத்திருப்தி அடைந்து நான் என்னும் இந்த உணர்வைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஞான நூல்களில் கண்ட தத்துவ விவரங்களிலும், நமக்கு நாமே ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் தத்துவ விளக்கங்களிலும் அதிகம் மனதைச் செலுத்தாமல் சிறு குழந்தையைப் போல் - முட்டாளைப் போல் - இந்த நான் என்னும் உணர்வைப் பற்றிப் பிடித்து அதிலேயே நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு நாம் சகஜமாக இந்த நான் என்னும் உணர்வை சதா, நாள் முழுவதும் நம்மால் முடிந்தவரை அக்கறையுடன் பற்றிப் பிடிக்க வேண்டும்.

வலுக்கட்டாயம் இல்லாமல் இயல்பாகப் பற்றிப்பிடிக்க வேண்டும். அதிலேயே இயல்பாக வீற்றிருக்க வேண்டும்.

தொடர்ந்து நாம் இந்த நான் எனும் உணர்வைப் பற்றிப்பிடித்து வருகையில் இந்த நான் என்னும் உணர்வு மெதுவாக, சிறிது சிறிதாக தனது இயக்கத்தின் தன்மையை அதிகரிக்க ஆரம்பிக்கும்.

இந்த நான் என்னும் உணர்வே ஒரு வகை உடற்கூச்சு உணர்வாக முதலில் தன்னை வெளிக்காட்டும்.

இந்த உடற்கூச்சு உணர்வே சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து பெரிதாகி, ஆனந்த உணர்வாக நமக்குள்ளே சிறிது சிறிதாகப் பொங்கிப் பிரவாகமெடுக்க ஆரம்பிக்கும்.

இந்த ஆனந்த அனுபவமே நமக்குத் திருப்தி அளிக்கும் வகையில் இருக்கும்.

இந்நிலையில் -

நாம் ஆனந்த அனுபவத்தைத் தேடிப் போக வேண்டியதில்லை.

ஆனந்த அனுபவமே சுயமாக ஊற்றெடுத்துப் பெருகிவரும்.

அதுவே நம்மை ஆட்கொண்டு நாம் அதிலேயே தங்கியிருக்கும் படிச்செய்யும்.

இதுவே நிர்விகற்பதியானம்.

இதுவே நாம் முதலில் பழக வேண்டிய தியானம்.

இதில் தேர்ந்த பிறகே விகற்பதியானம் பழக வேண்டும்.

விகற்ப தியானம்

நிர்விகற்ப தியானம் என்பது ஏகாக்ரஹ தியானம் ஆகும்.

விகற்ப தியானம் என்பது, பன்முக தியானம் ஆகும்.

விகற்ப தியானம் என்பது பலவிதமான விகற்பங்களோடு கூடியது.

விகற்பதியானம் செய்யாவிடில் நாம் இந்த உலகத்தாரோடு சரியான முறையில் வாழ முடியாது.

12

உலகத்திலுள்ள அனைத்து நிகழ்ச்சிகளிலும், நல்லது - கெட்டது என்னும் அனைத்து சம்பவங்களிலும், ஆசை, கோபம், பயம், துக்கம், வெறுப்பு, இன்பம், விருப்பம் போன்ற பலவிதமான உணர்வுகளிலும், வேண்டியது வேண்டாதது என்ற முரண்பாடுகளிலும் தியானத்துடன் கலந்து கொள்வதே விகற்பதியானம்.

நிர்விகற்ப தியானத்தில் தேர்ந்த பிறகே, விகற்பதியானம் சாத்தியமாகிறது. முதலிலேயே விகற்பதியானம் செய்வதென்பது இங்குமல்லாத அங்குமல்லாத ஒருநிலையை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

ஆகவே ஆத்ம சாதகர்கள் முதலில் பழகவேண்டுவது நிர்விகற்ப தியானத்தையே.

நமக்குள் வெளிப்படும் ஆனந்த உணர்வு நிரந்தரமாக அமைந்திடும் நிலையில்தான் -

இந்த விகற்ப தியானம் நம் வசப்படும்.

விகற்ப தியானத்தைப் பற்றி இங்கு கூறப்படும் விபரங்கள் உங்களுக்கு விளங்கிக் கொள்ளும் வகையிலும், எளிதாகப் பின்பற்றக்கூடிய வகையிலும் இருக்கலாம். அதைப் பயிற்சி செய்து பார்த்து வசப்படுத்துவது எளிதாகக் கூடத் தோன்றலாம். ஆனாலும் -

அதன் மீது ஆசைகொள்ளாமல்,

நிர்விகற்ப தியானத்துக்கு முதல் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதே சரியான அணுகுமுறை.

இனி, விகற்ப தியானம் என்ற பன்முக தியானம் பற்றிய மற்றைய விபரங்களைப் பார்ப்போம். நமக்கு விருப்பமானவர்களைச் சந்திக்கிறோம். நமக்கு விருப்பமான நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. நாம் அமைதியாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறோம்.

நமக்கு விருப்பமில்லாதவர்களைச் சந்திக்கிறோம். நாம் விரும்பாத நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. நாம் சங்கடப்படுகின்றோம். நாம் விரும்பாதவர்களை விட்டு ஓடிவிட முயற்சி செய்கிறோம். விரும்பாத நிகழ்ச்சிகளை மாற்றியமைக்கப் போராடுகிறோம்.

இங்கு நடப்பதென்ன ?

நாம் விரும்பும் நபர்களைச் சந்திக்கும் போது நமது மனம் அவர்களை ஏற்றுக் கொள்கிறது. நமக்கு விருப்பமான நிகழ்ச்சிகளை நமது மனம் ஏற்றுக்கொள்கிறது. அவற்றோடு ஒத்துப்போகிறது; அவற்றோடு பொருந்திப் போகிறது.

நாம் விரும்பாதவர்களைச் சந்திப்பது நமக்குப் பிடிப்பதில்லை. நமது மனம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. நாம் விரும்பாத நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படும் போது நமது மனம் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அவற்றோடு ஒத்துப் போக மறுக்கிறது. முரண்படுகின்றது. அவற்றோடு பொருந்திப்போக விரும்புவதில்லை.

நாம் ஒரு மலரைப் பார்க்கிறோம்.

நமது மனது அந்த மலராகவே மாறிவிடுகின்றது. அப்படி அது மலராக வடிவெடுத்த பிறகே நாம் பார்த்தது மலர்தான் என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

நாம் ஒரு பாம்பைப் பார்க்கிறோம்.

நமது மனமே பாம்பாக வடிவெடுக்கிறது. அவ்வாறு வடிவெடுத்த பிறகே அதனைப்பாம்பு என்று புரிந்து கொள்கிறோம்.

இப்படி -

நமது மனம் எந்த வடிவைத் தாங்குகிறதோ அதை மட்டுமே நாம் புரிந்து கொள்கிறோம்.

நமது மனம் எந்த வடிவையும் எடுக்காத நிலையில் நாம் எதையும் புரிந்து கொள்வதில்லை.

இவ்வாறு நாம் எந்த விசயத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானாலும் நமது மனம் அந்த விசயமாக மாறியமைந்து நமக்கு அந்த விசயத்தைப் புரியவைக்கிறது.

நாம் இன்பத்தை அறிவது என்பது நமது மனம் இன்பமாக மாறியமைவதே ஆகும். நாம் துன்பத்தை அறிவது என்பது நமது மனம் துன்பமாக மாறியமைவதே ஆகும்.

ஒரு நபரை, அவர் இவர்தான் என நாம் அடையாளம்

கண்டு புரிந்துகொள்வதென்பது நமது மனம் அந்த நபராக மாறியமைவதேயாகும்.

நமது மனமானது சதா ஏதாவது ஒன்றாக மாறியமைந்து, இந்த உலகத்து அனைத்துச் செய்திகளையும் நமக்கு விளக்கிக் கொண்டு இருக்கிறது.

இந்த உலகம் நேரடியாக நமக்குப் புலப்படுவதில்லை. நமது மனமாக மாறித்தான் நமக்கு புலப்படுகிறது.

நமது மனமாக மாறியமையாத எந்தப் பொருளையும் நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை.

இவ்வாறு -

கணந்தோறும் நமது மனம் தனது வடிவை மாற்றிக்கொண்டே இருக்கிறது.

ஆனால் -

இன்பமான அனுபவங்களாக நமது மனம் வடிவெடுக்கும் போதும், துன்பமான அனுபவங்களாக வடிவெடுக்கும் போதும் ஒரு பிரச்சினை ஏற்படுகிறது.

நாம் எதிர்பார்த்த நிகழ்ச்சி நடந்துவிடுகிறது.

நமது மனம் இன்பமாக வடிவெடுத்து அதனைப் புரிந்து கொள்ளுகிறது.

புரிந்து கொண்ட மாத்திரத்தில் அது தனது உருவத்தை மாற்றிக்கொள்ளத் தயார் நிலையில் இருக்க வேண்டும்.

ஏனெனில் -

நாம் ஒவ்வொரு கணத்திலும், புதிய பொருட்களைப் பார்க்கிறோம். புதிய அனுபவங்களைச் சந்திக்கின்றோம். அவைகளாக மாறி அவற்றைப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில்

நமது மனம் எப்போதும் தயார் நிலையில் இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் -

இன்பமான அனுபவங்களில் நமது மனம் வெகுநேரம் மயங்கி நிற்க ஆசைப்படுகிறது.

துன்ப அனுபவங்களை உடனுக்குடன் தூக்கி வீசுவதற்கு அவசரப்படுகின்றது.

இன்பமாயினும் சரி, துன்பமாயினும் சரி, அதில் எந்த விகல்பமும் இல்லாமல் அதனோடு சகஜமாகப் பொருந்திக் கொள்தலே யோகம் - தியானம்.

இன்பமான நிகழ்ச்சியில் மனம் பொருந்திக் கொள்வதென்பது எளிது.

அதே நிலையில் -

துன்பமான நிகழ்ச்சியில் மனம் பொருந்துவதென்பது மிகவும் சிரமம்.

அனைத்திலும், இயல்பான நிலையில் மனத்தைப் பொருந்த வைப்பது எப்படி என்பதே ஒரு கலைதான். அதனைத் தெரிந்து கொள்வதே விகற்ப தியானத்தை அறிந்து கொள்வதன் முதற்படி ஆகும்.

காற்றில் அசைந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு பெரிய மரத்தின் முன்பு அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். மரத்தின் முழுப் பரிமாணமும் உங்கள் கண்களுக்குத் தெரியும்படியாக அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

உங்கள் கவனத்தை அந்த அசையும் மரத்தின் மீதே செலுத்துங்கள்.

அந்தக் கவனத்தோடு அமைதியாக அமர்ந்திருங்கள்.

உங்கள் கவனம் எளிதாகவும், இயல்பாகவும் அந்த மரத்தைத் தழுவட்டும். அந்த மரத்தின் அசைவைத் தழுவட்டும்.

உங்கள் கவனம் மெல்ல மெல்ல உங்களையும் அந்த மரத்தையும் இணைத்து விடும். நீங்களே அந்த மரமாக இருந்து அசைவதைப் போல் தோன்றும்.

இதே போல் கடற்கரையில் அமர்ந்து கடலில் சுருண்டெழுந்து கரையை நோக்கி வந்து செல்லும் கடலின் அலைகளை இதே கவனத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருங்கள்.

அந்த அலைகளின் இயக்கத்தை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். அந்த அலைகளின் சுதந்திரமான இயக்கத்தை மனப்பூர்வமாக ஒப்புக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் கவனமானது அலைகளின் சுதந்திரமான இயக்கத்தோடு இயக்கமாகக் கலந்து விடட்டும். அந்த இயக்கத்துக்கு உங்களின் உள்ளே எந்தப் பகுதியிலும் எதிர்ப்புத்தன்மையோ, சகிப்புத்தன்மையோ, புறக்கணிப்போ இருக்கக்கூடாது. அந்த அலையின் இயக்கத்தோடு இயக்கமாக நீங்கள் பொருந்திக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்நிலையில் ஏற்றுக்கொள்தலைப்பற்றியும் சற்றுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலை

பகவான் ஓசோ ரஜனீஷ் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்லி யிருப்பதை அறிந்திருப்பீர்கள்.

ஓர் அமைச்சர் ஏதோ ஓர் ஊரிலுள்ள விடுதியில் தங்க நேர்ந்து விட்டது. அந்த விடுதியைச் சுற்றியும் தெருநாய்கள் இரவில் குரைப்பதும் ஊளையிடுவதுமாக இருக்கின்றன. அதனால் அருவருப்படைந்த அமைச்சர் அன்று இரவு முழுவதும் தூங்க முடியாமல் அவதிப்பட்டிருக்கிறார்.

13

மறுநாள் அவருக்குப் பகவான் உபதேசம் செய்திருக்கிறார். அதைப்பின் பற்றி மறுநாள் இரவு அந்த நாய்களின் கூச்சலின் மீதே தியானம் செய்திருக்கிறார்.

அந்த சப்தங்களுக்கு முதலில் மனப்பூர்வமான அனுமதியை வழங்கியிருக்கிறார். நாயின் சப்தங்களுக்குச் சுதந்திரம் கொடுத்து, அதன் இயக்கத்தை அக்கறையுடன் கவனித்திருக்கிறார். ஆரம்பத்தில் கர்ணகரோமாகத் தோன்றிய அந்த நாய்களின் கூச்சல், மெல்ல மெல்ல அதன் கரோமானத் தன்மையை இழக்க ஆரம்பித்துள்ளது. அவர் தொடர்ந்து அக்கறையுடன் அந்தக் கூச்சலையே அமைதியுடன் கவனித்து வரவும்,

அதனையே மனம் பொருந்தி தியானமாகச் செய்யவும்,

அந்தக்கூச்சலின் இயல்பு படிப்படியாக மாறிவிட்டது.

அவரே அந்தக் கூச்சலுடன் முழுமையாகப் பொருந்திவிட்டார்.

இப்போது அந்தக் கூச்சலே ஓர் இசையைப் போன்று தோற்றமளிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

இசை என்பது நமது மனத்தை இசைவிக்கும் ஒரு சத்தமே.

எது நமது மனதை இசைவிக்கின்றதோ அதுவே இசை.

நாயின் கூச்சலில் நமது மனம் இசைந்து பொருந்தும் போது அதுவும் இசையாகவே ஆகிவிட்டது.

அந்த இசையிலேயே அந்த அமைச்சர் மெய்மறந்து தூங்கி விட்டார்.

ஏற்பு (Acceptance) பற்றி விளக்கம் சொல்ல, அன்பர் ஒருவர் ஒரு சம்பவம் பற்றிக் கூறினார்.

இரயிலில் ஒரு நபர் தனது இரண்டு சிறிய குழந்தைகளுடன் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அதே பெட்டியில் வேறு நபர்களும் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த நபரின் குழந்தைகள் சிறியவர்களாக இருந்த போதிலும் மிகுந்த தொந்தரவு கொடுத்து வந்தார்கள். தகப்பனாருக்கு மட்டுமல்லாது அந்தப் பெட்டியில் பயணம் செய்யும் அனைவருக்குமே தொந்தரவு கொடுத்து வந்தார்கள். அங்குமிங்கும் ஓடுவதும், மற்றவர்களின் பொருட்களை இழுத்துப் போடுவதும் தேவையில்லாமல்

கூச்சல் போடுவதும், ஒருவருக்கொருவர் கட்டிப் புரண்டு சண்டையிடுவதுமாக இருந்தார்கள். தகப்பனார் அவர்களை ஓரளவு கண்டித்தாலும், சரியாகக் கண்டிக்கவில்லை.

அந்தப் பெட்டியில் பயணம் செய்பவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்தச் சிறுவர்கள் மீது கொதிப்படைய ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் இருவரையும் தூக்கி வெளியே எறிந்து விடுவோமா என்று எண்ண ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களது தகப்பனாரைத் தாறுமாறாக ஏசலாமா என்று எண்ணமிட ஆரம்பித்தார்கள்.

பொறுமையிழந்த ஒரு பயணி மட்டும் அந்தத் தந்தையாரிடம் கேட்டுவிட்டார்.

அந்தத் தந்தையார், தனது நிலைபற்றி விளக்க ஆரம்பித்தார். “எல்லோரும் தயவுசெய்து என்னை மன்னிக்க வேண்டும். இந்தக் குழந்தைகள் புரிந்தும் புரியாததுமான வயதில் உள்ளார்கள். சிலவிபரங்களை அவர்களுக்கு நான் எப்படித் தெரியப்படுத்துவது என்பது தெரியாமல் உள்ளேன். அவர்கள் அதை எப்படி எடுத்துக் கொள்ளுவார்கள் என்பதோ, எப்படிப் புரிந்து கொள்ளுவார்கள் என்பதோ எனக்குத் தெரியவில்லை. நாங்கள் எதற்காக இப்பயணம் மேற்கொண்டுள்ளோம் என்பதே அவர்களுக்குத் தெரியாது...

“வெளியூருக்குத் தனது உறவினர்கள் சிலருடன் சென்றிருந்த குழந்தைகளின் தாயார் - அதாவது எனது மனைவி, சென்ற இடத்தில் விபத்தில் மரணமடைந்து விட்டாள். அவளது உடல் மருத்துவமனையில் உள்ளது. அதை வாங்கத்தான் நாங்கள் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். அது பற்றிய விபரம் எதுவும் இவர்களுக்குத் தெரியாது. அது பற்றி எப்படிச் சொல்லுவது என்பதும், அதை இவர்கள் எப்படி எடுத்துக் கொள்ளுவார்கள் என்பதும் புரியவில்லை.

இவர்களை வீட்டில் தனியே விட்டுவரவும் முடியவில்லை”.

அந்தத் தகப்பனார் சொல்லி முடித்ததும், அந்தப் பெட்டியிலுள்ள அனைவரது மனநிலையும் தலைகீழாக மாறியது. அதுவரை அந்தக் குழந்தைகளைக் கொடுரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அனைவரும் அவர்களைக் கருணையுடன் பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள். அதன்பிறகு அந்தக் குழந்தைகளின் சேஷ்டைகள் எதுவும் அவர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கவில்லை.

அந்தச் சிறுவர்களின் தொந்தரவுகளை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். எதிர்ப்பு செய்ய விரும்பவில்லை.

எதிர்ப்பு செய்யாத மனநிலையில், ஏற்றுக்கொள்ளும் மனநிலையில் அவர்கள் அமர்ந்திருக்கும் போது -

அந்தச் சிறுவர்களின் செயல்கள் தொந்தரவாகத் தெரியவில்லை.

அதன் பிறகும் அவர்களது பயணம் தொடர்ந்தது. அந்தச் சிறுவர்களின் சேஷ்டைகளும் தொடர்ந்தன.

ஆனால், அதனால் அந்தப் பெட்டியிலுள்ள எவரும் பாதிப்படையவில்லை. எவருக்கும் அவை தொந்தரவாக இல்லை.

செயல் ஒன்றே.

முதலில் தொந்தரவாகத் தெரிந்த செயல் இப்போது தொந்தரவாகத் தெரியவில்லை.

இங்கு என்ன நிகழ்ந்துள்ளது ?

முதலில் நாம் சிறுவர்களின் செயல்களை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. பிறகு ஏற்றுக்கொள்ளத்

தயாராகிவிட்டோம்.

முதலில் நமது மனம் அவர்களுடைய செயலில் பொருந்திக் கொள்ள மறுத்துவிட்டது. பிறகு பொருந்திக் கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டது.

நமது மனம் பொருந்தாத இடத்தில் துன்பம் ஏற்படுகின்றது. பொருந்திக் கொள்ளும் இடத்தில் சாந்தியும் அன்பும் ஏற்படுகின்றது.

அன்பின் இயக்கம்

பொருந்துதலே அன்பு; பொருந்துதலே ஆனந்தம்.

பொருந்தாதிருத்தல் முரண்பாடு. அது உராய்வு. அதுவே துன்பம்.

பொருந்துதல் என்பது -

எது நடக்கிறதோ அதை ஏற்றுக் கொள்ளுவது; எது நடக்கிறதோ அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்காமலிருப்பது. எது நடக்கிறதோ அதற்கு மனப்பூர்வமாக அனுமதி வழங்குவது. எது இயங்குகிறதோ அது இயங்குவதற்குச் சுதந்திரம் வழங்குவது. எது நடக்கிறதோ அது முடிந்துவிடவேண்டும் என்று எண்ணாமலிருப்பது. எது நடக்கிறதோ அது வேறு விதமாக மாறவேண்டும் என எண்ணாமலிருப்பது. எது நிகழ்கிறதோ அதை நாம் விரும்பும் செயலாக ஏற்றுக் கொள்வது. எது நிகழ்கிறதோ அதனோடு ஒவ்வொரு கணந்தோறும் பொருந்துவது. எது நிகழ்கிறதோ அதை ஏற்றுக்கொள்வதில் சலிப்பு அடையாதிருப்பது.

எது நிகழ்கிறதோ, அதை நம்முள் ஒரு பகுதியாக ஏற்றுக் கொள்வது.

காற்றில் அசைந்தாடும் ஒரு மரத்தை நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது

இந்தப் பொருந்துதலை நீங்கள் முயற்சி செய்து பார்க்கலாம்.

ஆர்ப்பரிக்கும் கடலின் முன்னால் அமர்ந்து கொண்டு அலை கடலின் இயக்கத்தோடு பொருந்திக் கொள்வதை நீங்கள் முயற்சி செய்து பார்க்கலாம்.

இப்போது உங்களது உணர்வுகள் யாவும் அகத்தையும், புறத்தையும் இணைக்கின்றன. ஒரு சமன்பாட்டை ஏற்படுத்துகின்றன.

நீங்கள் எதனைப் பார்க்கிறீர்களோ அதனோடு கலந்து போகின்றீர்கள்.

முயற்சி செய்து பாருங்கள்.

விளையாட்டாக இதனைச் செய்துபாருங்கள். இதன் உண்மையைச் சோதனை செய்து புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

இனி -

இதே கண்ணோட்டத்தை, அணுகுமுறையை, நீங்கள் சந்திக்கும், பழகும் மனிதர்களின் மீது காட்டிப் பாருங்கள்.

நீங்கள் சந்திக்கும் நபர்களின் அங்க அசைவுகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். அவர்களுடைய பேச்சுக்களை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். குரலின் ஒலியை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். (அவர்களது கருத்துக்களுக்கு உடன்படச் சொல்லவில்லை) அவர்கள் கூறும் சொற்களுக்கு - சொற்களின் வாயிலாக அவர்கள் எழுப்பும் குரல் ஒலிக்கு செவிசாயுங்கள். அவர்களுடைய இயக்கத்துடன் பொருந்திக் கொள்ளுங்கள். இப்போது அந்த நபர் உங்களின் ஒரு பகுதியாக இயங்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்.

உங்கள் உணர்வின் ஒரு பகுதியாக இயங்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்.

இது தான் அன்பின் இயக்கம்.

உங்களிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் நபருக்கும் முழுச்சுதந்திரம் அளித்து விடுகின்றீர்கள். அவரோடு ஒவ்வொரு கணந்தோறும் சலிப்பின்றிப் பொருந்திக் கொள்கிறீர்கள். அவரது ஒவ்வொரு அசைவும் உங்களது உணர்வுகளால் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. உங்களது உணர்வுகள் யாவும் அந்த நபரின் மொத்த இயக்கத்தோடும் முழுமையாகப் பொருந்திக் கொள்கின்றன.

உங்களுக்குப் பிடிக்காத செயல்களைச் செய்பவர்களிடத்தும் நீங்கள் இதே அணுகுமுறையைப் பிரயோகிக்கும் போதும் பொருந்துதலே ஏற்படுகிறது. இணக்கமே ஏற்படுகிறது. அன்பு நிலையே ஏற்படுகிறது.

இந்த அணுகுமுறையை பிறநபர்கள் மீது மட்டுந்தான் பிரயோகிக்க வேண்டுமா ?

உங்கள் மீதே பிரயோகித்துப் பாருங்கள்.

உங்களுடைய உடல் அசைவுகளை ஆழ்ந்து கவனியுங்கள். உங்கள் உணர்வுகள் எல்லாம் உங்கள் உடல் அசைவுகளில் பொருந்துவது போல் ஆழ்ந்து கவனியுங்கள்.

உங்கள் உடல் அசைவுகள் யாவும் சுதந்திரமாகச் செயல்பட்டும். தயக்கமில்லாமல், இயல்பாகச் செயல்பட்டும். உங்கள் உடல் உங்களையறியாமல் அசையாமல், உங்கள் உணர்வுகலந்தே அசையட்டும். உங்கள் உணர்வு பொருந்தும் வகையிலேயே உங்களது உடல் இயக்கங்கள் அமையட்டும்.

உங்களுடைய ஆழ்ந்த, அமைதியான உணர்வு களுடன், உங்களுடைய உடல் அசைவுகளோடு இணைந்து பொருந்திக் கொள்ளுங்கள். உடல் அசைவுகளின் மீது

உணர்வைப் பாய்ச்சுவதானது உங்களது அன்பினைப் பரவவிடுவதேயாகும். உங்கள் அசைவுகளையெல்லாம் அக்கறையுடன் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

இனி,

உங்கள் உள்ளத்தில் எழும் உணர்வுகள், சிந்தனைகள் ஆகியவற்றோடும் பொருந்திக் கொள்ளப் பழகுங்கள்.

உங்கள் உள்ளத்தில் எழும் உணர்ச்சிகளுக்கு அனுமதி கொடுங்கள். அவை சுதந்திரமாகச் செயல்பட்டும். அவை செயல்படுவதற்கு அனுமதி கொடுத்து உங்கள் உணர்வினால் அவற்றைத் தழுவுங்கள். அவற்றோடு பொருந்துங்கள். எந்தச் சிந்தனையையும், எந்த உணர்ச்சியையும், இது நல்லது, கெட்டது என்று முத்திரை குத்தாதீர்கள். இது சமுதாயத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது, இது சமுதாயத்தால் பழிக்கப்பட்டது என முத்திரை குத்தாதீர்கள்.

உங்களுக்குள் இயல்பாக எழுந்திடும் உணர்ச்சிகளையும், சிந்தனைகளையும், உங்களது அமைதியான உணர்வினால் தழுவிக் கொள்ளுங்கள். பொருந்திக் கொள்ளுங்கள்.

உங்களுக்குள் துயரம், பயம், காமம், கோபம் போன்ற எதிர்மறை உணர்ச்சிகள் ஏற்படலாம். அவைகளை ஏற்படுத்தும் எதிர்மறையான சிந்தனைகள் ஏற்படலாம். அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். அவற்றை அனுமதியுங்கள். உங்கள் உணர்வினால் பொருந்திக் கொள்ளுங்கள்.

இப்போது உங்களுக்குள் என்ன நேர்கிறது ?

(இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உணர்வு என்றால் என்ன, உணர்ச்சிகள் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றி சிறிது ஆய்வு செய்து விட்டு மேலேதொடருவோம்)

நமக்குப் பிடிக்காத நபர்களைப் பார்க்கின்றோம். அவர்களைப் பற்றி அருவருப்பான சிந்தனை ஏற்படுகின்றது. நமக்குள் ஓர் அருவருப்பான உணர்வு தோன்றுகின்றது.

நமக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய நிகழ்ச்சியொன்று ஏற்படுகிறது. நமது சிந்தனைகள் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆபத்தை விளக்கிக்காட்டுகின்றன. நமக்குள் பயம் ஏற்படுகின்றது.

நமக்கு ஏற்படும் சிந்தனைகள் யாவும் அலை அலையாக வருகின்றன. அவை மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படும்போது அவை நமது உணர்வுகளைத் தூண்டுகின்றன. நமது உடலில் ஒருவித ரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

நமது உடலில் ஏற்படும் ரசாயன மாற்றத்தைத் தான் உணர்ச்சி என்று குறிப்பிடுகின்றோம். எந்தச் சிந்தனையும் பொதுவாக எடுத்த எடுப்பிலேயே இரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விடுவதில்லை. மீண்டும் மீண்டும் நமது சிந்தனை ஒரே கருத்தில் சுழலும்போது தான், இத்தகைய இரசாயன மாற்றம் ஏற்படுகின்றது.

பயத்தைத் தரக்கூடிய, சிந்தனைச் சுழற்சி ஏற்படும் போது, அது நமது உடலில் ஓர் இரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. அதன் மூலமே நாம் பயம் என்றால் என்ன என்பதை உணர்ந்துகொள்கிறோம். இத்தகைய இரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாத பயம், பயமே அல்ல.

இதுபோல் நமது உடலில் இரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாத துன்பம் துன்பமே அல்ல.

நமது உடலில் இரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாத உணர்ச்சிகள் எவையும் உணர்ச்சிகளே அல்ல.

நமக்கு ஒரு துக்கமான நிகழ்ச்சி குறித்து சிந்தனைகள் ஏற்படும்போது துக்கத்தை ஏற்படுத்தும் உடல்ரீதியான இரசாயன மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. நாம் துன்பத்தின் வலியை உணர்கிறோம். இந்த இரசாயன மாற்றம் இதோடு நின்று விடுவதில்லை. அது மேலும் மேலும் துக்ககரமான சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றது. இதனால் பலவிதமான சம்பவங்கள் நமது நினைவுக்கு வருகின்றன. துக்ககரமான இரசாயனமாற்றத்தை இதுமேன்மேலும் ஊக்குவிக்கின்றது.

எந்தச் சிந்தனைகளுமே அவை இத்தகைய இரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் முன்பு மிகவும் பலவீனமாகவே இருக்கின்றன. இரசாயன மாற்றம் ஏற்பட்ட நிலையில் நமது சிந்தனை இயக்கமும் வலிமையானதாக மாறிவிடுகிறது.

ஒருவன் காமரீதியான சிந்தனை வயப்படும்போது, அது சாதாரணதன்மையில் மிகவும் பலவீனமாகவே உள்ளது. அந்தச் சிந்தனைக்கு அனுமதி கொடுத்து அது நமது உடலில் இரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் போது அந்தச் சிந்தனை மிகவும் வலிமையடைகிறது. அதன் பிறகு அந்தச் சிந்தனையை மாற்றியமைத்தல் மிகவும் சிரமம். நமது இரசாயன மாற்றத்துக்கு ஏற்ற சிந்தனைகளே நமக்கு எளிதாகவும், இயல்பாகவும் தோன்றும். அத்தகைய சிந்தனைகளையே அது கவர்ந்து இழுக்கும். அந்தச் சிந்தனை அந்த இரசாயன மாற்றத்தை மேலும் வலுவுடையதாகச் செய்யும்.

இரசாயன மாற்றமடையாத உணர்வை, உணர்வு என நாம் இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம். இரசாயன மாற்றமடைந்த உணர்வை நாம் இங்கு உணர்ச்சியென்று குறிப்பிடுகின்றோம்.

நமது சிந்தனைகள் இயங்குவதில் தவறில்லை. நமது உணர்வு இயங்குவதில் தவறில்லை. நமது சிந்தனைகள் நமது உணர்வின் மீது இரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி அதனை உணர்ச்சியாக மாற்றும் போது தான் தவறு ஏற்படுகிறது; பிரச்சினை ஏற்படுகின்றது.

மலர்வு தான் தீர்வு

நாம் மீண்டும் புறப்பட்ட இடத்துக்கே வருவோம்.

உங்களுக்குள் துயரம், பயம், காமம், கோபம் போன்ற எதிர்மறை உணர்ச்சிகள் ஏற்படலாம். அவைகளை ஏற்படுத்தும் எதிர்மறையான சிந்தனைகள் ஏற்படலாம். அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். அவற்றை அனுமதியுங்கள். உங்கள் உணர்வினால் அவற்றோடு பொருந்திக் கொள்ளுங்கள்.

15

இந்த வகையான எதிர்மறையான சிந்தனைகளும், எதிர்மறையான உணர்ச்சிகளும் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட காரணத்தால் நீங்கள் உங்களை கடையனுக்கும் கடையனாக எண்ணிக் கொள்ளாதீர்கள். அற்ப மனிதனாக எண்ணிக் கொள்ளாதீர்கள். பரம்பொருளுக்கு எதிரானவனாகக் கருதிக் கொள்ளாதீர்கள். பலவீனமானவனாகவும், பரிதாபத்துக்கு உரியவனாகவும் எண்ணிக் கொள்ளாதீர்கள். அற்பமான சிந்தனையுள்ள அற்பப் பொருளாக எண்ணிக் கொள்ளாதீர்கள்.

நாம் ஒவ்வொருவருமே பரம் பொருள். நீங்களும் பரம் பொருளே. இது வெறும் மயக்கு வார்த்தையல்ல. மெய்யாகவே நீங்கள் பரம் பொருளே. உங்களுக்குள் ஆழமான

ஏதோவொன்றுதான் பரம்பொருள் என எண்ணிக் கொள்ளாதீர்கள். உங்கள் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை முழுக்க முழுக்க நீங்கள் பரம் பொருளே. உங்களது ஒவ்வொரு ரோமமும் பரம்பொருளே.

ஒரு துணியானது சலவை செய்யப்பட்டு சுருக்கமில்லாமல் வைக்கப்பட்டால் மட்டுந்தான் துணியா? கசங்கி இருந்தால் அது துணி இல்லாமல் ஆகிவிடுமா? -இவ்வாறு மகான் ஞானதேவர் கேட்கிறார்.

எல்லாமே பரம்பொருள் என்று சொல்லிப் பரம் பொருளுக்குக் கெட்ட பெயர் ஏற்படுத்துவதாக எண்ணிக் குழம்பிக் கொள்ளாதீர்கள். அற்பத்தனமான உணர்ச்சிகளும், சிந்தனைகளும் எப்படிப் பரம் பொருளாக முடியும் என குழம்பிக் கொள்ளாதீர்கள்.

உங்களுடைய ஒட்டு மொத்தமான அம்சங்களும் பரம் பொருளே என்பதை உறுதியாக நம்புங்கள். எந்த சந்தேகமும் கொள்ளாதீர்கள். உங்கள் நம்பிக்கைதான் உங்களை வழிநடத்த வேண்டும்.

உங்களுடைய ஒவ்வொரு உணர்வுகளும், உங்களுடைய ஒவ்வொரு உணர்ச்சிகளும், உங்களுடைய ஒவ்வொரு சிந்தனைகளும், உங்களது ஒவ்வொரு அசைவும், உங்களது ஒவ்வொரு சுவாசமும் பரம்பொருளே என நீங்கள் நம்புங்கள். தீர்க்கமாக நம்புங்கள். ஏனெனில் அதுதான் உண்மையாகவும் உள்ளது.

நீங்கள் அவற்றைப் பரம்பொருள் என எண்ணும் போது -

உங்களுக்குள் அமைதி ஏற்பட ஆரம்பிக்கின்றது. நீங்கள் அவற்றோடு எளிதாகப் பொருந்திக் கொள்கிறீர்கள்.

அவற்றை நீங்கள் மாற்றியமைக்க எண்ணுவதில்லை. அவற்றோடு நீங்கள் முரண்பட விரும்புவதில்லை. அவைகள் இயங்குவதற்கு முழுச்சுதந்திரம் வழங்குகிறீர்கள். அவற்றின் மீது அக்கறைகாட்டுகின்றீர்கள். அவற்றுக்கு மரியாதை கொடுக்கத் துவங்குகிறீர்கள். அவற்றின் மீது குற்றஞ்சமத்துவதை விட்டுவிடுகிறீர்கள் அவற்றின் இயக்கத்தோடு இயக்கமாகக் கலந்து விடுகின்றீர்கள். அவை சுதந்திரமாக இயங்குவதற்கு அனுமதி கொடுக்கிறீர்கள்.

நமது வாழ்வில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை இங்கு நினைவு கூர்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

காலையில் குளிப்பதற்கு மோட்டரை இயக்குவதற்காக மோட்டர் இருக்கும் அறைக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. வாசலில் மறைப்புக்காக துணி தொங்க விடப்பட்டிருந்தது. உள்ளே நுழைவதற்காகத் துணியைப் பிடித்து நகர்த்த நேர்ந்தது. துணியின் மடிப்பினுள் இருந்த மஞ்சள் நிறமுடைய பெரிய தேள் ஒன்று கை விரலில் கொட்டி விட்டது. கொட்டிய இடத்தில் சூர் சூர் என்று கடுமையான வலி. தேள்கொட்டிவிட்டதே என்று மனம் அங்கலாய்ப்பதில் எந்தப் பிரயோஜனமும் இல்லை. ஆகவே தேள் கொட்டிய வலியை அமைதியாகக் கவனிக்கத் தோன்றியது. கவனிக்கவும் முடிந்தது. முதலில் இடைவெளியே இல்லாமல் வலி ஒரே சீராக இருந்து வந்தது. தொடர்ந்து உணர்வின் மூலம் கவனிக்கப்பட்டது. அந்த வலி இயங்குவதற்கு முழுச்சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டது. விரைவில் அந்த வலியின் தன்மை புரிய ஆரம்பித்தது. ஒரே சீராக இடைவெளியே இல்லாமல் இருந்து வருவதைப் போன்று தோன்றிய வலி உண்மையில் அப்படி இல்லை என்பது தெரிந்தது. அந்த வலியானது நறுக் - நறுக் - நறுக் என மிகச் சிறிய இடைவெளியுடன் உள்ளதாகத் தெரிந்தது. ஆனால்

இடைவெளியைக் கண்டு பிடிக்க முடியாத அளவில் மிகவும் நெருக்கமாகவும், தொடர்ச்சியாகவும் இருப்பதாகத் தோன்றியது. வலியை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளும் மனநிலையில் உணர்வோடு அதனுடன் கலந்து அதை அக்கறையுடன் கவனித்து வரமுடிந்தது. நறுக், நறுக், நறுக் என்று செயல்பட்ட அந்த வலியின் இயக்கமானது தனது இயக்கத்தினுள்ளேயுள்ள இடைவெளியை வெளிக்காட்ட ஆரம்பித்தது. நறுக் - இடைவெளி - நறுக் - இடைவெளி - நறுக் - இடைவெளி என்று வலியும், வலியற்ற பகுதியும் தெரிய ஆரம்பித்தது. தொடர்ந்து அதே முறையில் அந்த வலியை உணர்ந்து கவனித்துவருகையில் இடைவெளி அதிகமாக ஆரம்பித்தது. வினாடிக்கு நான்குமுறை ஏற்பட்ட நறுக், மூன்றாகி, இரண்டாகி, ஒன்றாகி, அதன் பிறகு இரண்டு வினாடிக்கு ஒன்றாகி, அதன் பிறகு நாலைந்து வினாடிகளுக்கு ஒரு நறுக்காக குறைந்தது. ஐந்து நிமிட நேரத்திற்குள் வலியற்ற தன்மையே பிரதானமாகி நறுக் கென்று ஏற்படும் வலியே நின்று விட்டது.

உணர்வு என்பது அன்பின் இயக்கம், கருணையின் இயக்கம். அது செயல்படும் போது சூட்சுமமான பல கதவுகள் திறந்து விடுகின்றன. போராடுவதாலோ, முட்டி மோதுவதாலோ அவை திறந்து கொள்வதில்லை.

எதிர்மறையான உணர்ச்சிகளை, எதிர்மறையான சிந்தனைகளைக் கருணையுடன் அணுகுங்கள்; அவற்றைச் சபிக்காதீர்கள். அவற்றை மாற்றியமைக்கப் போராடாதீர்கள். அவை பரம்பொருள் அம்சமுடையவை. அவற்றைப் பரம்பொருளாகவே தரிசியுங்கள். அசுரத் தன்மையுடைய இயக்கமாகத் தோன்றும் அனைத்தும், பரம்பொருளாக மலர்வதைக் கண்கூடாகக் காணுவீர்கள். எதிர்மறை

உணர்ச்சிளெல்லாம் மலர்வடைந்து மறைந்துவிடுவதை, கண்கூடாகக் காணுவீர்கள்.

இது தான் -

கர்மாவின் முடிச்சுகள் அவிழும் இடம். இங்கு கர்மாக்கள் மலர்வடைந்து மறைந்து விடுகின்றன.

கர்மாக்களை, அனுபவிப்பதன் மூலமாகவோ, பரிகாரம் செய்வதன் மூலமாகவோ, கர்மபலனை அனுபவிப்பதன் மூலமாகவோ, கர்மாவைக் கடந்து செல்ல முடியாது. அது கர்மாவின் முடிச்சுக்களை மேலும் மேலுமே இறுக்கிவிடும். பழைய கர்மாக்களை அனுபவிப்பதன் மூலமும், கர்மபலனை அனுபவிப்பதன் மூலமும் கர்மாக்கள் அழிவதோ, குறைவதோ இல்லை. கர்மாக்கள் புதிது புதிதாகவே உருப்பெற்று வளருகின்றன. பாவத்துக்கான தண்டனையை அனுபவிப்பதன் மூலம் பாவங்கள் நிவர்த்தியாவதில்லை. தண்டனையை அனுபவிக்கும் போதும் பாவங்களே பெருகுகின்றன. தண்டனையை அனுபவித்தோ, கர்மபலனை அனுபவித்தோ கர்மாவைக் கழித்துவிட முடியாது. அது அனுபவிக்க அனுபவிக்க வளர்ந்து கொண்டேபோகின்றது.

ஆனால் -

நீங்கள் உங்களது இயக்கங்கள் அனைத்தையும் அமைதியுடன் ஏற்றுக் கொள்ளும் போது, உங்கள் உணர்வால் பொருந்தும் போது, கருணையால் அரவணைக்கும் போது உங்கள் கர்மாக்கள் அனைத்தும் மலர்வடைகின்றன. அவை எந்தச் சுவடையும் விட்டுச் செல்லாது உங்களைவிட்டு நீங்குகின்றன.

ஒரு விளக்கத்துக்காகவே கர்மா என்று கூறப்பட்டதேயொழிய கர்மா என்னும் பெயரின் மீது மனதைச் செலுத்தி குழம்பிக் கொள்ளாதீர்கள்

வேடிக்கையாக ஒரு கதையைக் கூறுவார்கள். இருள், இறைவனிடம் சென்று சூரியன் மீது புகார் கூறியது.

“நான் இந்த சூரியனிடம் எந்த வம்பும் வைத்துக் கொள்வதில்லை. ஆனால் அவனோ என்னைத் துரத்தி துரத்தி விரட்டுகிறான். அவனுக்குப் பயந்து போய் நான் உலகத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கிறேன்”.

கடவுள் இருளுக்குச் சமாதானம் சொல்லி அனுப்பினார். “நான் சூரியனைக் கூப்பிட்டு கேட்கிறேன்”, என்று உறுதி கூறினார்.

அதன்படி சூரியனையும் கூப்பிட்டுக் கேட்டார். சூரியன் ஆச்சரியப்பட்டான். “நான் அப்படி எவரையும் விரட்டவில்லையே. நான் எனது இடத்தில் அசையாமல் இருக்கிறேன். நான் இதுவரை அப்படி எவரையும் பார்த்ததும் இல்லை, விரட்டியதும் இல்லை. அந்த இருளைக் கூப்பிடுங்கள்; நேரடியாகவே கேட்டுப்பார்ப்போம்”, என சூரியன் கூறினான்.

ஆனால் இருளோ இன்று வரை சூரியன் முன்னிலையில் ஆஜராகாமல் இருந்து வருகிறது.

நீங்கள் உணர்வின் பாதையில் செல்லும் போது - நீங்கள் கருணையின் பாதையில் செல்லும்போது - உங்கள் காட்சியில் தெரிவது மெய்ப்பொருள் மட்டுமே. அனைத்தையும் நீங்கள் பரம் பொருளாகவே காண்கிறீர்கள். கர்மா உங்களுக்கு எதிர்ப்படுவதில்லை.

எதிர்மறை உணர்ச்சிகளிலும், எதிர்மறை இயக்கங்களிலும், எதிர்மறை சிந்தனைகளிலும் நீங்கள் பரம்பொருளையே தரிசிக்கின்றீர்கள்.

அவற்றை அற்பமானதாகவும், உங்களுக்கு விரோதமானதாகவும் கருதி நீங்கள் எப்போது போராடத் துணிகிறீர்களோ, அப்போது தான் அவை கர்மாவாக இருந்து உங்களைப் பந்தப்படுத்துகின்றன.

ஆன்மீகத்தின் அடிப்படை விளக்கம்

இந்து மத இலக்கியங்களில் இரண்டு உதாரணங்களைக் கொடுத்து விளக்குவார்கள். ஒன்று அன்னப்பறவை. அன்னப்பறவைக்கு நீர்கலந்த பாலை வைத்தாலும், அது நீரை ஒதுக்கிவிட்டு பாலை மட்டும் பருகிவிடும் என்று கூறப்படுகிறது. அதே போல் நமக்கு ஏற்படும் அனைத்து அனுபவங்களிலும், நமது கவனம் மெய்ப்பொருளிலேயே இருக்க வேண்டும்.

16

இன்னுமொரு உதாரணமாக யானை விளாம்பழம் சாப்பிடும் கதையைக் கூறுவார்கள். அது எந்த அளவில் உண்மை என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆயினும் கூறப்படும் கதை இதுதான். யானை விளாம்பழத்தை முழுவதுமாக ஓடு நீக்கப்படாமல் விழுங்கி விடும். மறுநாள் அதன் சாணத்தில் ஓடு உடைபடாமல் விளாம்பழமும் வெளியே வந்து விடும். ஆனால் அந்த ஓட்டை உடைத்துப் பார்த்தால் உள்ளே எதுவும் இருக்காது. யானை, ஓட்டை உடைக்காமலேயே ஓட்டினுள்ளேயுள்ள சதைப்பகுதிகளை உறிஞ்சிவிட்டிருக்கும். இதனால் விளக்கப்படும் உண்மை இதுதான். நாம் பார்ப்பவற்றில், அனுபவிப்பவற்றில் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தாது, அதன் சாரமான பரம் பொருளை மட்டும் கிரகித்துக் கொள்ள

வேண்டும் என்பதே இதன் மூலம் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தில் ஆதி பாவம் என ஒன்று கூறப்படுகிறது. ஆதாமும், ஏவாரும் நினைவு மரத்தின் பழத்தைச் சாப்பிட்டது தான் ஆதி பாவம் எனக் கூறப்படுகிறது.

நமது நினைவுகள் தாம் நமக்குள்ளிருக்கும் இருள். நமது உணர்வுதான் நமக்குள் இருக்கும் ஒளி. நினைவுகளால் உருவாக்கப்படும் உணர்ச்சிகள் என்னும் அனுபவங்களே நமது கர்மாக்கள். பலவித விகற்பங்களுடன் செயல்படும் நமது உணர்ச்சிகளையும், அனுபவங்களையும் நமது உணர்வால் பொருந்தி இருந்து அவற்றை மலரச் செய்வதே இந்த விகற்ப தியானமாகும்.

இந்த விகற்பதியானம் பழகாதல் சிலவேளைகளில் எளிதாக இருக்காது. உணர்ச்சி வேகத்தில் மனம் கொதிப்படைந்து செயல்படும்போது அதனை அமைதியாகக் கவனிப்பது சாத்தியமில்லாமல் போய்விடும். அந்நிலையில் அதனோடு போராடி மனதளவிலும், உணர்வளவிலும் பலவீனமடைந்து விடக் கூடாது.

ஆகவே நமது ஆரம்பக் கட்டத்தில் 50%க்கு உட்பட்ட மனஎழுச்சி உள்ள நேரங்களிலும், மனம் அமைதியாக இருக்கும் தருணத்திலும் மட்டுமே இந்த விகற்பதியானத்தைப் பழகி வரவேண்டும். அதில் தேர்ச்சியடைந்த பிறகே நாம் சகஜமாக அனைத்து நேரங்களிலும் இந்த தியானத்தை மேற்கொள்வது சாத்தியமாகும். அந்நிலையில் நமது வாழ்வும் தியானமும் ஒன்றாகிவிடும். நமது செயல்கள் அனைத்தும் ஒரு வேள்வியாகவே அமையும். அனைத்து செயல்களும் வேள்வியில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு விடும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், சிந்தனையைக் கவனித்தல் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றிச் சிறிது பார்ப்போம்.

பொதுவாக ஆன்மீகக் கருத்துக்கள், ஆன்மீக அனுஷ்டானங்கள் என பலவகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று பலவகையான அம்சங்களில் முரண்படுவதுபோல் தோன்றுகின்றன. உண்மையில் ஒரே செய்தியைத்தான் கூற முயற்சி செய்கின்றன. ஆயினும் முரண்பட்டுத் தோன்றுகின்றன.

இது சம்பந்தமாக ஒரு கதை சொல்வது உண்டு.

கண்பார்வையற்ற ஒருவரது வீட்டுக்குப் பக்கத்திலுள்ள வீட்டில் கைக்குழந்தையொன்று இறந்துவிட்டது. “குழந்தை ஏன் இறந்து விட்டது” எனப் பார்வையற்றவர் விசாரித்தார்.

“குழந்தை பால் குடிக்கும் போது புறையேறி மூச்சு விடமுடியாமல் திணறி இறந்துவிட்டது” எனப் பதில் கூறினார்கள்.

பார்வையற்றவருக்குப் பால் என்றால் என்ன என்பது தெரியாது. அவர் “பால் என்றால் என்ன” என்று அவர்களிடம் கேட்டார்.

“பால் என்றால் வெண்மையான ஒரு பொருள்” என்று அவரிடம் கூறினார்கள்.

பார்வையற்றவருக்கு வெண்மை என்றால் என்னவென்று தெரியாது. ஆகவே அவர் மீண்டும் “வெண்மையென்றால் என்ன?” என்று கேட்டார்.

அவருக்கு வெண்மை என்றால் என்ன வென்பதைத் தெரிவிக்கும் நோக்கத்துடன் ஒருவர், “வெண்மை என்பது கொக்கினைப் போல் இருக்கும்” என்று கூறினார்.

பார்வையற்றவருக்குக் கொக்கு எப்படி இருக்கும் என்பது தெரியாது. ஆகவே “கொக்கு எப்படி இருக்கும்?” என்று தொடர்ந்து கேட்டார்.

விளக்கம் கொடுத்தவர்களுக்கு இதற்குமேல் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆகவே ஒருவர் அந்தப் பார்வையற்றவரின் கையைப் பிடித்துக் கொக்கினைப் போல் அவருடையகையை வளைத்துக் காட்டி, “இப்படி நீண்டு வளைந்துதான் கொக்கு இருக்கும்” என்று கூறினார்.

இந்த விளக்கங்கள் எதுவுமே தவறானது அல்ல. ஆனால் பார்வையற்றவர் வேறு விதமாகப் புரிந்து கொண்டார். “இப்படி நீண்டு வளைந்த பொருளை பச்சைக் குழந்தைக்கு ஊட்டினால் அது தொண்டையினுள் விக்கி குழந்தை இறக்காமல் என்ன செய்யும்?” என்று கேட்டார்.

இப்படி விளக்கங்கள் நீண்டு கொண்டே போகப் போக அதனைப் புரிந்து கொள்வதில் பலவிதமான குதர்க்கங்களும் ஏற்பட ஏதுவாகின்றது.

ஆன்மீகத்தை மிகவும் எளிமையாகவும், சுருக்கமாகவும் விளக்க வேண்டுமென்றால் அதன் வார்த்தைகளையும் விளக்கங்களையும் இரண்டே இரண்டு வார்த்தைகளுக்குள் அடக்கிவிடலாம்.

அந்த இரண்டு வார்த்தைகள் இவைதாம் :

1. உணர்வு 2. நினைவு

உணர்வைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும். உணர்வைப் பெருக்குதல் ஆன்மீகம்.

நினைவைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நினைவுகளே மாயையாக இருந்து நம்மை மயக்குகின்றன.

உணர்வை, புலன் உணர்வு, பொறி உணர்வு, உடல் உணர்வு, மெய்யுணர்வு, கவன உணர்வு எனப் பலவகையாகப் பிரித்துப் பார்ப்பதுண்டு. அப்படி எவ்வாறும் பிரிக்கத் தேவையில்லை. எல்லா உணர்வுகளும் புனிதமானவையே. உன்னதமானவையே. ஆன்மீகமானவையே.

உணர்வை நல்ல உணர்வு, தீய உணர்வு என்றும் பிரிக்கத் தேவையில்லை. உணர்வுகள் அனைத்தும் ஆன்மீகமானவையே.

நினைவு மாத்திரமே ஆன்மீகத்துக்கு விரோதமானது. நினைவில் நல்ல நினைவாயினும் சரி, கெட்ட நினைவாயினும் சரி, புனிதமான நினைவாயினும் சரி, அனைத்து நினைவுகளும் ஆன்மீகத்துக்கு விரோதமானவைகளே. எல்லா பிரச்சினைகளும் நினைவை மையமாகக் கொண்டே எழுகின்றன. நினைவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து செய்யப்படும் அனைத்து முயற்சிகளும் ஆன்மீகத்துக்கு விரோதமாகவே முடியும். எத்தகைய அறிவு பூர்வமான நினைவாக இருந்தாலும் சரி, எத்தகைய அன்பான, கருணையான, இரக்கமான நினைவாக இருந்தாலும் சரி, அவை அனைத்தும் ஆன்மீகத்துக்கு விரோதமானவையே.

நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுவது உணர்வுப்பகுதிக் கே. உணர்வின் பெருக்கமே ஆன்மீகத்தின் உயர்வு. நாம் நமது நினைவுகளுக்கும் அறிவாற்றலுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதன் மூலம் நமது உணர்வுகள் யாவும் இரண்டாம் பட்சமாகின்றன. நமது உணர்வுகள் துண்டாடப்பட்டு நினைவுகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கி விடுகின்றன. நமது நினைவுகளை எவ்வளவுதான் வளப்படுத்தினாலும் அது நம்மை ஏமாற்றத்திற்குள்ளேயே

தள்ளி விடும். உணர்வுதான் ஆன்மீகம். நமது உணர்வு பெருகி, நமது நினைவுகள் அனைத்தும் உணர்வுக்குள் அடங்கி நிற்குமேயானால் அதுவே மெய்ப்பொருள் துலங்கும் பெருநிலையாகும்.

உணர்வைப் பெருக்கி நமது உணர்வுக்குள் அனைத்தையும் உள்ளடக்குதலே ஆன்மீக வாழ்வு ஆகும்.

சிந்தனையைக் கவனித்தல் என்றால் என்ன என்பதைப் பார்க்கும் போது உணர்வு மற்றும் நினைவு பற்றிய விளக்கத்தை அறிந்து கொள்ள நேர்ந்தது.

இனிச் சிந்தனையைக் கவனித்தல் என்றால் என்னவென்பதைப் பார்ப்போம். சிந்தனையைக் கவனிப்பதைப் பற்றி நாம் பலரும் கூறக்கேட்டுள்ளோம். சிந்தனையைக் கவனிப்பது தியானத்தின் முதல்படி என்று பலரும் கூறி வருகிறார்கள்.

நாம் மௌனமாக, அமைதியாக ஆசனம் ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டு நமக்கு ஏற்படும் சிந்தனைகளை அதுபோக்கில் இயங்குவதற்கு இடம் கொடுத்து அதனை அமைதியாகக் கவனித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். தாறுமாறாக ஓடும் சிந்தனைகள் அதன் வேகத்தை கொஞ்சங் கொஞ்சமாக இழந்து அமைதியான சிந்தனைகள் ஏற்பட ஆரம்பிக்கும். இந்நிலையில் நாம் நமது சிந்தனையை இறைவன் மீது திருப்பி இறைவனை தியானிக்க வேண்டும். இவ்வாறு கூறி வருகிறார்கள்.

நம்மைப் பொருத்தவரையில் சிந்தனையைக் கவனித்தல் என்பது தியானத்தின் முதல் படியாகத் தோன்றவில்லை. சிந்தனையைக் கவனித்தலே தியானத்தின் இறுதிப்படியாகும்.

சிந்தனையின் பாதை

எந்த முயற்சியும் இல்லாமல் தானாக நடக்கும் செயல்களை அறிந்திருக்கிறீர்களா ?

சுவாசம் - இதயத் துடிப்பு ஆகியவை தானாக நிகழ்கின்றன. இதைப் பற்றி நாம் இங்குக் கூற வரவில்லை.

நீங்கள் காலையில் எழுந்தது முதல் இரவில் படுக்கைக்குச் செல்லும் வரை எத்தனையோ செயல்களைச் செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றீர்கள். அந்தச் செயல்கள் யாவும் உங்களுடைய முயற்சி இல்லாமல் தானாகவே நடந்து விடுவது சாத்தியமா ?

17

நீங்கள் எந்தச் செயலையும் செய்வதில்லையென்று படுத்துக் கொள்வதைப் பற்றிக் கூறவில்லை. உங்களுக்குப் பதிலாக நீங்கள் செய்ய வேண்டிய செயல்களை வேறு எவரோ செய்து முடிப்பதைப் பற்றி இங்கு கூறவரவில்லை.

நீங்கள் எல்லோரிடமும் அன்பாக இருக்க வேண்டுமென்றும், எவரிடமும் கோபப்படக்கூடாது என்றும் முடிவெடுக்கிறீர்கள். ஆனால் எவரோ ஒருவர் நமக்குப் பிடிக்காத வொன்றைக் கூறி விடுகிறார். உடனே நமக்குக் கோபம் வந்துவிடுகிறது. கோபப்பட நாம் விரும்பவில்லை. ஆனால்

கோபம் வந்து விடுகிறது. இதுபோல் பயப்படுவதற்கு நாம் விரும்புவதில்லை. ஆனால் பயம் வந்து விடுகிறது. துயரப்படுவதற்கு நாம் விரும்புவதில்லை. ஆனால் துயரம் வந்து விடுகிறது. இவையெல்லாம் நாம் முயற்சி செய்யாமலேயே நடந்து விடுகிறது. நாம் விருப்பம் கொள்ளாமலேயே நடந்து விடுகிறது. தானாகவே நடந்து விடுகின்றது.

துக்ககரமான நிகழ்ச்சியொன்று நடந்து விடுகிறது. அதை மறந்து விட வேண்டும் என்று விரும்புகின்றோம். ஆனால் அதுபற்றிய சிந்தனைகள் மீண்டும் மீண்டும் வந்த வண்ணம் உள்ளன. நாம் அதனை மாற்றி வேறு நிகழ்ச்சியை எண்ணிப்பார்க்க முடிவதில்லை. தடை செய்யப்பட்ட சிந்தனைகளே மீண்டும் மீண்டும் வருகின்றன. அவற்றை நாம் கூப்பிடுவதில்லை. அவையாகவே ஓடி வருகின்றன; தாமாகவே நிகழுகின்றன.

ஒரு பிரச்சனை நமக்கு எழுகின்றது. எப்படி முடிவு செய்வது என்று நமக்குத் தெரியவில்லை. பல நாட்களாகக் குழம்பித்தவிக்கிறோம். திடீரென நமக்குள்ளே தீர்வுக்கான நல்லதொரு சிந்தனை பளிச்சிடுகின்றது. அது தானாகவே ஏற்படுகின்றது.

இப்படித் தானாகவே சில நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படுகின்றன. அப்படித் தானாகவே அந்த நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும் போது அதை நாம் எப்படி எடுத்துக் கொள்கிறோம்? நமது பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கிடைக்கும்போது அதை மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொள்கிறோம். மற்ற இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் தாமாக நடக்கும் அந்த நிகழ்ச்சிகள் நமக்குள் ஒரு போராட்டத்தையே ஏற்படுத்துகின்றன. நமக்கு வேண்டாத, நாம் விரும்பாத சிந்தனைகள் ஏற்படும் போது நாம் அவற்றை வரவேற்பதில்லை. ஆனாலும் அவை

தாமாகவே ஏற்படுகின்றன. நாம் அவற்றை ஏற்படுத்துவதில்லை.

நாம் ஏதாவது அலுவல்களில் ஈடுபட்டிருப்போம். ஆனால் நமது மனதில் மட்டும் ஏதாவது சிந்தனைகள் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். நாம் செய்து கொண்டிருக்கும் செயலுக்கும், அந்த சிந்தனைகளுக்கும் எந்த வகையிலும் தொடர்போ சம்பந்தமோ இருக்காது. நடந்து முடிந்தவை பற்றியோ அல்லது ஏதோ வொன்றைப்பற்றியோ நாம் எந்தத் தேவையுமில்லாமல் சிந்தனையை ஓடவிட்டுக் கொண்டிருப்போம். இந்தச் சிந்தனைகளும் தாமாக ஏற்படும் சிந்தனைகளே.

இப்படி நாம் அனுமதி கொடுத்தாலும், கொடுக்காவிட்டாலும் சில நிகழ்ச்சிகள் தாமாகவே நமக்குள் ஏற்பட்டுவருகின்றன. இவற்றுக்கும் நமது முயற்சிக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை.

ஒரு நிகழ்ச்சி, அதாவது ஒரு சிந்தனை, அதுவும் நாம் விரும்பாத சிந்தனை நமக்குள் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. என்று வைத்துக்கொள்வோம். நாம் எப்படி அதனை எதிர்கொள்வோம்? அத்தகைய சிந்தனை நமக்கு ஏற்படக் கூடாது என்று எண்ணுவோம். அந்தச் சிந்தனையை மாற்றியமைக்க முயற்சி செய்வோம். சில சிந்தனைகள் முக்கியத்துவம் இல்லாதவையாக இருக்கும். நடந்து முடிந்த ஒன்று பற்றியோ அல்லது ஏதாவது முக்கியத்துவம் இல்லாத ஒன்றைப்பற்றியோ நமது சிந்தனை நமக்குள் ஓர் உரையாடலை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும். அது சம்பந்தமாக நாம் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்த நினைக்காததால், அது அதுபாட்டுக்கு ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அதேநேரம் நாம் சில வேளைகளில் தன்னை மறந்து கூட உட்கார்ந்து விடுவோம். பக்கத்தில் யாராவது

பேசிக்கொண்டிருந்தால் அவர்கள் என்ன பேசினார்கள் என்பது கூட காதில் விழாது. ஆனால் நாம் சுயநினைவுக்கு வந்த மாத்திரத்தில் இவ்வாறு தானாக நமக்குள் உரையாடல் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் சிந்தனை நின்றுவிடும். ஆனால் விருப்பமற்ற சில சிந்தனைகள் நமது எதிர்ப்பையும் மீறி, மாறி மாறிச் சுழன்று கொண்டிருக்கும் போது, அதை நிறுத்துவது சிரமமே. துக்ககரமான நிகழ்ச்சியொன்று நடந்து முடிந்து விட்டால், அதைப்பற்றிய சிந்தனைகள், நம் எதிர்ப்பையும் மீறி அலை அலையாக வந்து கொண்டே இருக்கும். இதே போல் இன்பமான நிகழ்ச்சி நடந்து முடிந்த போதும் அதுசம்பந்தமான சிந்தனைகள் அலை அலையாக வந்து கொண்டே இருக்கும்.

சிந்தனைகள் நமக்கு மன எழுச்சியை ஏற்படுத்துகின்றன. சிந்தனைகள் நமக்குள் துயரமான உணர்வுகளை ஏற்படுத்துகின்றன. சிந்தனைகள் நமக்குள் பயஉணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. சிந்தனைகள் நமக்குள் இன்பமான உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. சிந்தனைகள் நமக்குள் கவலையுணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. அவை நமக்கு உடன்பாடாக, நமக்கு மகிழ்ச்சிதரத் தகுந்த வகையில் இயங்கும்போது நாம் அதுபற்றி அக்கறை கொள்வதில்லை. எதிர்மறையான, நாம் விரும்பாத உணர்வுகளை அவை ஏற்படுத்தும்போது, அவை பற்றி நாம் ஏதாவது செய்து அவற்றை மாற்றியமைக்கும் போதுதான் நமது கடமையைச் செய்ததாக உணர்கின்றோம். நாம் சரியான அக்கறை எடுத்துக் கொண்டதாக உணர்கின்றோம். பொறுப்பாக நடந்து கொண்டதாக உணர்கின்றோம்.

ஆனால் அக்கறை காட்டுவதென்பது இதுவல்ல. அந்தச் சிந்தனையை, அந்தச் சிந்தனை நமக்குள் ஏற்படுத்தும் உணர்வுகளை, அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதுதான்

உண்மையான அக்கறையாகும். அந்நிலையில் நம்முடைய உணர்வால் அவற்றோடு பொருந்திக் கொள்கிறோம். அந்தச் சிந்தனை ஏற்பட நாம் அனுமதி வழங்குகிறோம். அந்தச் சிந்தனை, உணர்ச்சியாக மலர்ந்து விடுவதற்கு நாம் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. நாம் அவற்றுக்கு முழுச்சுதந்திரம் கொடுக்கின்றோம். அவற்றை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கின்றோம்.

பொதுவாக, செயல் என்பது எவ்வாறு ஏற்படுகின்றது?

நாம் எதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொள்தல் முதலில் ஏற்படுகின்றது. காரை, கார் என்றும், பங்களாவை, பங்களா என்றும் புரிந்து கொள்கின்றோம். இது Cognizance. புரிந்து கொண்ட மாத்திரத்தில் அதனோடு தொடர்பு கொண்ட சிந்தனை ஏற்படுகிறது. இந்தக் காரில் பயணம் செய்வது இனிமையானது. இந்த பங்களாவில் வசிப்பது இனிமையானது. இத்தகைய அர்த்தத்தைக் தரும் ஏதோவொரு சிந்தனை ஏற்படுகிறது. அந்த சிந்தனைக்கேற்ற உணர்வு நமக்குள் ஏற்படுகிறது.

நமது நண்பரைக் கண்டதும், அவரை நண்பர் என்று புரிந்து கொள்கிறோம். நமக்கு ஏற்படும் முதல் சிந்தனை புரிந்து கொள்ளும் தன்மையில் இயங்குகின்றது. புரிந்து கொண்டவுடன் அவரோடு நம்மைத் தொடர்புபடுத்தும் ஓர் இனிமையான சிந்தனை ஏற்படுகிறது. அந்தச் சிந்தனை ஓர் இனிய உணர்வைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

நமக்கு விருப்பமில்லாத நபரைக் கண்டதும், அவரை நமக்கு வேண்டாதவர் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் முதல் சிந்தனை இயக்கம் நடைபெறுகின்றது. அவரைச் சந்திப்பது நமக்குப் பிடிக்கவில்லையென்னும் சிந்தனை

இரண்டாவதாக நமக்கு ஏற்படுகிறது. அதற்கு ஏற்றவாறு ஒரு ஒரு வகை வெறுப்பு உணர்வு நமக்குள் ஏற்படுகின்றது. நாம் அவரிடம் பேச்சுக்கொடுக்காமல் நகர்ந்து விட வேண்டும் என்று நமது சிந்தனை சொல்லுகிறது. அதற்கு ஏற்றபடியான உணர்வு ஏற்பட்டு, நாம் அங்கிருந்து வேறு திசையில் நகர்ந்து விடுகின்றோம்.

நாம் செய்ய வேண்டிய செயலையும், நாம் செல்ல வேண்டிய பாதையையும் நமது சிந்தனையே, நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அந்தச் சிந்தனையும் அதுவாகவே உருவாகிச் செயல்படுகின்றது. நமது கண்களை மூடலாம், திறக்கலாம். நமது சிந்தனையை நாம் அத்தனை சுலபமாக நிறுத்தவோ செயல்படுத்தவோ முடியாது. அது அதுபாட்டிற்கு வந்து கொண்டே இருக்கும். அது உணர்வுக்கும் செயலுக்கும் வழி ஏற்படுத்திக்கொண்டே இருக்கும்.

சிந்தனையை நாம் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டுதான் பார்ப்போமே. சிந்தனை ஏற்படுகிறது. உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்துகின்றது. நமது செயல்களைத் தூண்டுகின்றது. அவை செயல்பட நாம் இடம் கொடுக்கின்றோம்.

இப்போது -

செயல்கள் நமக்கு முக்கியமல்ல. நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் முக்கியமானதல்ல. காட்சிகள் எதுவும் முக்கியமானதல்ல. அவற்றுக்கு எல்லாம் காரணமான சிந்தனை ஒட்டமே நமக்கு முக்கியம். சிந்தனையின் இயக்கமே நமக்கு முக்கியம்.

சிந்தனை நிகழ்வதற்கு நாம் அனுமதி வழங்குகிறோம். சிந்தனை இயங்குவதற்கு நாம் இடம் வழங்குகிறோம். சிந்தனை இயங்கட்டும். சுதந்திரமாக இயங்கட்டும். அது எங்கே வேண்டுமானாலும் பாதைகாட்டட்டும்.

அப்படியானால் -

நமக்கென்று எந்த நோக்கமும் கிடையாது. நாம் சேர வேண்டிய இடம் எதுவும் கிடையாது. நாம் தேர்ந்தெடுத்துச் செய்ய வேண்டிய செயல்கள் எதுவும் கிடையாது. நாம் சாதிக்க வேண்டிய சாதனைகள் எதுவும் கிடையாது.

தானாக இயங்கும் சிந்தனையிடம் நாம் சரணடைகின்றோம். அது செயல்பட நாம் நிபந்தனை விதிக்கவில்லை. அது எடுத்துக்கொண்ட முக்கியத்துவத்துக்கு நாம் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கவில்லை.

இவற்றையெல்லாம் -

நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தியானம் செய்யும்போது மட்டுமே செய்யவேண்டிய செயல்கள் என எண்ணிக் குழம்பிக்கொள்ள வேண்டாம்.

நாம் சகஜமாக நமது அன்றாடப் பணிகளைச் செய்யும்போது நமது பணிகளோடு சேர்த்து செய்ய வேண்டிய செயல்தான் இது.

நமது செயல்கள் அனைத்தும் எந்த நோக்கமும் இல்லாமல் தாமாக நிகழும் தற்செயல்களாக அமைந்து விடுகின்றன. நாமாக வலிந்து எதனையும் சிந்தனை செய்து எந்த செயலும் செய்வதில்லை. சிந்தனை தாமாகவே செயல்பட்டு அதற்குரிய செயலைச் செய்யவைக்கின்றது. நமது கவனம் முழுவதும் தானாக எழும் சிந்தனையின் மீதே இருக்கின்றது. நமது சிந்தனை தாமாக உதயமாகி எதைச் செய்யவேண்டுமென்று கூறுகிறதோ அதை, அதுவே செய்யும் படிபார்த்துக் கொள்ளுகிறது. எனவே நமக்கு எந்தச் செயலும் இல்லை.

சிந்தனையின் மலர்ச்சி

நமது செயல்கள் அனைத்திற்கும் விதையாக இருப்பது சிந்தனையே. எல்லாச் செயல்களும் சிந்தனையாகிய இந்த விதையிலிருந்தே தோன்றுகின்றன. எல்லாச் செயல்களின் விளைவான பழமும் இந்த சிந்தனையே. சிந்தனையே செயலை உருவாக்குகிறது. செயல் சிந்தனையை உருவாக்குகிறது. சிந்தனை விதையாக இருந்து முளைத்துச் செயலைக் கொண்டுவருகிறது. செயலாக இருக்கும் அனைத்தும் அதன் விளைச்சலாகப் புதிய சிந்தனையையே கொண்டுவருகிறது.

18

நாம் -

சிந்தனையைக் கவனிப்பதன் மூலம், சிந்தனை உற்பத்தி செய்யும் செயலை அறிந்து கொள்கிறோம். செயலால் ஏற்பட்ட புதிய சிந்தனையைக் கவனிப்பதன் மூலம், அதற்குக் காரணமான செயல்களையும் அறிந்து கொள்கிறோம்.

உண்மையில் -

நாம் நமது செயல்களை அறிய முடியாது. நாம் அறியக்கூடியது சிந்தனையை மட்டுமே. செயலுக்குக் காரணமான சிந்தனையையும், செயலால் ஏற்படுத்தப்பட்ட

சிந்தனையையும் மட்டுமே நம்மால் அறியுமுடியும்.

இரண்டுக்கும் நடுவிலிருக்கும் செயல் எதனையும் நம்மால் அறியமுடியாது. நாம் அறிவது அனைத்தும் சிந்தனையையே. நாம் எதனை அறிய வேண்டுமானாலும், அதனை சிந்தனையாக்கியே அறிய முடியும். சிந்தனையாக ஆக்காமல் எதனையும் நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியாது.

ஆகவே -

நாம் சிந்தனையைக் கவனிப்போமாயின் அனைத்தையும் கவனித்தவர்களாவோம். சிந்தனையைக் கவனிப்பதென்பது சாதாரண ஒரு விசயமல்ல. அதுவே மகத்தான செயல்.

அனைத்து மதங்களும், சிந்தனையைக் கவனிப்பதற்காகவே பலவிதமான வழிமுறைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன. எல்லா வழிமுறைகளும் சிந்தனையைக் கவனிப்பதைக் கற்றுக் கொடுக்கவே அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் நாம் எப்போதும் நமக்கு விருப்பமானதை மட்டுமே கவனித்துப் பழக்கப்பட்டுள்ளோம். விருப்பமில்லாத ஒன்றின்மீது நாம் கவனம் செலுத்தத் தயாராக இல்லை. எனவே நாம் விரும்பக் கூடிய வகையில் சில சிந்தனைகளை நமக்கு அமைத்துத் தந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களை நம்பி, அவர்கள் அமைத்துக் கொடுத்த சிந்தனைகளை நாமும் நமக்குள் இயக்கிப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த சிந்தனைகள், பல உறுதி மொழிகளையும், வெகுமதிகளையும் கொண்டவைகளாக உள்ளன. ஆகவே அவற்றை நாம் சுலபத்தில் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

தாமாக நமக்குள் எழும் சிந்தனைகள் நமக்குப்

பயங்கரமாகத் தெரிகின்றன. விகற்பமான, கேவலமான உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்துவனவாக அவை தோன்றுகின்றன. ஆகவே தாமாக எழும் சிந்தனைகளை ஏற்றுக் கொள்ள நாம் தயாராக இல்லை.

ஆனால் மகான்களால் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட சிந்தனைகள் மிகவும் சுவையானவை. அவைகளுள் ஒன்று தான் இறை சிந்தனை. அவைகளில் ஒன்றுதான் பக்தி. அவைகளுள் ஒன்றுதான் நாம ஜெபம். இறைசிந்தனையை நாம் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்கின்றோம். அவை நமக்கு நன்மை பயக்கும் என்பதை நாம் நம்புகிறோம். அந்தச் சிந்தனை மிகவும் இனிமையாக இருக்கும் காரணத்தினால் நாம் அவற்றோடு ஒட்டிக்கொள்ள மிகவும் விரும்புகிறோம். அந்தச் சிந்தனை நிகழும் போது அது நமக்குத் தேவையான ஒன்றாகத் தோன்றுகின்றது. அந்தச் சிந்தனையை வைத்துக் கொள்வதில் நமக்கொரு திருப்தி உணர்வு ஏற்படுகின்றது. நாம் நம்முடைய பலவிதமான செயல்களையும் ஈடுபாடுகளையும் குறைத்துக் கொண்டு இந்தச் சிந்தனைகளை மட்டும் வைத்துக் கொள்வதில் மிகவும் திருப்தி அடைகிறோம்.

இந்த ஏற்பாட்டின் நோக்கம், நாம் நமது சிந்தனையைத் தரிசிப்பதேயாகும். நமக்கு ஏற்படும் சிந்தனை, என்ன செய்தியைக் கூறுகிறது என்பது முக்கியமல்ல. நமக்கு ஏற்படும் சிந்தனை எந்தப் பாதையை நமக்குக் காட்டுகிறது என்பதும் முக்கியமல்ல. நாம் சிந்தனை மீது ஈடுபாடு கொண்டு சிந்தனையைக் கவனிக்க வேண்டும் என்பதே முக்கியம். சிந்தனையை மறுக்காது ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே முக்கியம். ஆகவே நாம் மறுதலிக்காத தன்மையுள்ள சிந்தனையையே மகான்கள் நமக்குத் தந்துள்ளார்கள். நாம் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய

சிந்தனைகளையே அவர்கள் நமக்குத் தந்துள்ளார்கள்.

சிந்தனை, செயலுக்குக் காரணமாகியுள்ளது. செயல், அடுத்த சிந்தனையை உருவாக்குகின்றது. சிந்தனை என்பது விதை. அந்த விதையிலிருந்து முளைத்து வந்தது தான் செயல் என்னும் மரம். அந்த மரம், பழம் என்னும் சிந்தனையை மீண்டும் உற்பத்தி செய்கிறது. அந்தப் பழத்தைக் கொண்டே, நாம் மரத்தைப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

சிந்தனை என்பது மென்மையானது. விதை என்பது மிகவும் சிறியது. அதுவே மரமாக விரிவடையும்போது பூதாகாரமாகத் தோற்றமளிக்கின்றது. சிந்தனை சிறியதாகினும் அதனால் ஏற்படும் செயல்கள் பெரியதாகவும் சிக்கல் நிறைந்ததாகவும், கரடுமுரடாகவும் உள்ளன. மரம் பெரியதானாலும் அதிலிருந்து கிடைக்கும் பழம் சிறியதே. பழம் மென்மையானது. இனிமையானதும் கூட (?)

சிந்தனைகளை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் தகுதியை அடைந்துவிட்டால், சிந்தனையை உணரும் திறமையை நாம் அடைந்துவிட்டால், சிந்தனையைக் கவனிக்கும் கலையை நாம் அறிந்து கொண்டால் அனைத்துச் சிந்தனைகளுமே இனிமையானதாகிவிடும்.

நாம் சிந்தனையை அன்புடன் கவனிக்கக் கற்றுக் கொண்டால், சிந்தனை இயங்க அனுமதி கொடுத்தோமானால், சிந்தனையின் இயக்கத்துக்கு முழுச் சுதந்திரம் கொடுத்தோமானால் -

நமது சிந்தனை, தன்னை மலரவைத்துக் கொள்ளும்.

அது ஒரு மலர்ச்சி. அது சிந்தனை விருத்தி அல்ல.

நமது சிந்தனை மலர்ச்சி அடையும் போது, அதுவே ஓர் ஆனந்த இயக்கமாக அமைந்து விடுகின்றது. சிந்தனையின்

அடித்தளமான ஆன்மசொருபம் இயல்பாக வெளிப்
படுகின்றது. சிந்தனையே ஆன்ம சொருபமாகச் செயல்பட
ஆரம்பிக்கின்றது.

சும்மா இருத்தலின் முதற்பகுதி

சிந்தனை தானாக இயங்குவதற்கு நாம் செய்யவேண்டுவது ஏதாவது உள்ளதா ? அதுபோக்கில் அது இயங்குவதற்கு நாம் என்ன உதவி அதற்குச் செய்ய வேண்டும்?

நாம் எப்போதும் நான் என்று நம்மை முக்கியப்படுத்திக் கொள்ளும் ஒரு தன்னியக்கத்தை வைத்துக் கொண்டுள்ளோம். இந்தத் தன்னியக்கம் எல்லாவற்றையும் நிர்வாகம் செய்து ஆதிக்கம் செலுத்துவதில் ஆர்வத்துடன் இருக்கிறது. இது எனக்குப் பிடிக்கும், இது எனக்குப் பிடிக்காது என்ற கண்ணோட்டத்தில் மட்டுமே அது எப்போதும் செயல்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

19

அது தனது ஆட்சியை விட்டுவிட வேண்டும். சிந்தனை இயங்குவதற்கு அது எந்த எதிர்ப்பும் செய்யாது அமைதி காக்க வேண்டும். சிந்தனை இயங்குவதற்கு அது முழுமையான அனுமதி கொடுத்து விட வேண்டும். நமக்குப் பிடித்தமான சிந்தனை ஏற்படுகின்றது, நமக்குப் பிடித்தமான செயல் ஏற்படுகிறது என அதனை இந்த நான் என்னும் இயக்கம் தேர்ந்து எடுக்கக்கூடாது. எனக்கு விருப்பமில்லாதது நடக்கிறது. இது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று வெறுத்தொதுக்கும்

எந்தச் செயலையும் இந்த நான் செய்யக்கூடாது.

இந்த நிலையில் நாம் செய்வதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. நாம் ஏதாவது செய்தால் அது விருப்பு வெறுப்புக்களால் ஆக்கப்பட்டு போராட்டம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. சிந்தனையின் சுதந்திர இயக்கத்துக்கு ஒரு குறுக்கீடு ஏற்பட்டுவிடுகின்றது.

சிந்தனையின் சுதந்திரமான இயக்கம் இங்கு எந்த அளவுக்கு முக்கியமோ, அந்த அளவுக்கு நாம் அந்த இயக்கத்தில் குறுக்கிடாமல் சும்மா இருப்பதும் முக்கியம்.

இதுபற்றியே நமது பெரியவர்கள் சும்மா இரு என உபதேசம் செய்கின்றனர். சும்மா இருத்தல் என்பது மிகவும் நுட்பமானது. அதன் மூலமே தவறான இயக்கங்கள் சீரடைகின்றன.

நாம் சும்மா இருக்கும்போது மட்டுமே சிந்தனையின் இயக்கம் தானாக இயங்குகின்றது. சுதந்திரமாக இயங்குகின்றது. சிந்தனையின் இயக்கம் முக்கியத்துவம் உடையதாகின்றது. அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது.

நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை. நாம் பெறவேண்டியது எதுவும் இல்லை. நாம் இழக்க வேண்டியது எதுவும் இல்லை. நாம் சேரவேண்டிய இடம் என்று எதுவும் நமக்கு இல்லை. நாம் விட்டு விலக வேண்டிய இடம் என்றும் எதுவும் நமக்கு இல்லை.

எதுவேண்டுமானாலும், எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்துவிட்டுப் போகட்டும். அதுபற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை. எனக்கு எந்தத் தேவையும் இல்லை. நல்லது நடந்தாலும் சரி, கெட்டது நடந்தாலும் சரி. அது எனக்குப் பொருட்டல்ல. நான் எதன் மீதும் விருப்பத்தையோ

வெறுப்பையோ காட்டப்போவதில்லை. நான் எந்த எதிர்பார்ப்பையும் முன் வைக்கவில்லை. நான் எந்த நோக்கத்தையும் முன்வைக்கவில்லை. நான் ஓய்வாக இருக்கிறேன். எதனோடும் பந்தம் கொள்ளாமல் இருக்கிறேன். இது தான் நான் சும்மா இருக்கும் நிலை.

இந்த நிலையில்,

எனக்கும் சிந்தனைக்கும் என்ன தொடர்பு உள்ளது ?

நான் யாரோ, சிந்தனை யாரோ என்று விலகி இருக்கிறேன். சிந்தனை எந்த வகையில் ஏற்பட்டாலும் எனக்கு அக்கறை இல்லை.

நான் அமைதியாகவும், எதுவும் இல்லாமல், அசைவற்றும், சும்மாவாக அமர்ந்திருக்கிறேன். சிந்தனை, அதுபோக்கில், அதுவாக இயங்கிக் கொண்டே இருக்கின்றது.

அதைவிட்டு நான் முழுவதுமாக ஒதுங்கிக் கொண்டேன். சிந்தனைக்கும் எனக்கும் தொடர்பு இல்லை. சிந்தனையின் எந்தப் போக்குக்கும் நான் பொறுப்பல்ல. சிந்தனையின் செயல்பாட்டுக்கு நான் பொறுப்பு வகிக்கவில்லை. இன்பமான சிந்தனையாயினும் சரி, துன்பமான சிந்தனையாயினும் சரி, அதுபோக்கில் இயங்குகின்றது. நான் அந்த இயக்கத்தில் பங்குபெறாமல் சும்மா இருக்கின்றேன். நான் அசைவற்று அமைதியாக இருக்கின்றேன். ஓய்வாக இருக்கின்றேன். சும்மா இருக்கிறேன்.

மேலே சொல்லப்பட்டவை ஒரு தியானப் பயிற்சியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பலரும் இத்தகைய பயிற்சிகளைப் பின்பற்றிப் பலன் பெற்றுள்ளார்கள்.

நன்மை பயக்கும் பலவிதமான அம்சங்கள் மேலே சொன்ன இப்பயிற்சியில் உள்ளன. அதை நீங்களும் பயிற்சி செய்து பார்த்து அதன் உண்மை நிலையை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இந்தப் பயிற்சிக்கு அடுத்ததாக இன்னுமொரு அணுகுமுறை உள்ளது. அதற்காக மேலே சொன்ன பயிற்சியைக் குறைத்து மதிப்பிட வேண்டாம். மேலே சொன்ன பயிற்சியும் சிறப்பு மிக்கதே. அதைப் பயிற்சி செய்து பார்த்து அனுபவித்து, அதன் உண்மைநிலையைப் புரிந்து கொண்டபிறகு அதற்கு அடுத்த கட்ட அணுகுமுறையை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இந்த இரண்டாவது பகுதியை அறிய, நாம் இதன் முதலாவது பகுதியை சற்று விசாரித்தாக வேண்டியதுள்ளது.

சும்மா இருப்பதைப் பயிற்சி செய்ய முடியுமா ?

அதைப் பயிற்சி செய்வதென்பது ஒரு முயற்சியே. முயற்சி செய்யும் போது சும்மா இருக்க முடியுமா ?

பயிற்சி செய்யும்போதும் முயற்சி செய்யும்போதும், நமது சிந்தனையே ஏதோவொரு நோக்கத்தை மனதில் கொண்டு அதன்படியே பயிற்சி செய்து பார்க்கின்றது. சிந்தனையே தன்னை இரண்டு பிரிவாக்கிக்கொண்டு, ஒரு பிரிவு தன்னைச் சும்மா வைத்துக் கொள்ள முயற்சி செய்கிறது. இன்னொரு பிரிவு செயலில் தன்னை வைத்துக் கொள்ளுகிறது. இந்நிலையில் மனதினுள்ளே போராட்டம் ஏற்படவும் வாய்ப்புள்ளது.

சும்மா இருத்தல் என்பதும் எதிலும் கலக்காமல் தனித்து இருத்தல் என்று பொருளல்ல.

சும்மாவும் இருந்து கொண்டு, செயலிலும் ஈடுபடுவது

தான், சும்மா இருத்தலின் இரண்டாவது பகுதி.

இதுதான் ஆன்மீகத்தின் உயிர்நிலையாகும்.

பலவிதமான உதாரணக் கதைகளுடன்
புராணங்களும், சாஸ்திரங்களும் இதனைச்
சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

சும்மா இருத்தலின் இரண்டாம் பகுதி

ஒரு முனிவர், ஆற்றங்கரையில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்தவழியாக ஆயர்குலப் பெண்கள் விற்பனைக்காக வெண்ணெய் எடுத்துக் கொண்டு ஆற்றைக் கடந்து செல்லுவது வழக்கம்.

அன்றும் ஆயர் பெண்கள் வெண்ணெய்ப் பாத்திரங்களுடன் வந்தார்கள். வழக்கமாக அந்த ஆறு ஆழமற்று இருக்கும். சுலபமாக அதற்குள் இறங்கி கடந்து சென்று விடுவார்கள். ஆனால் அன்று அதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. வீடு திரும்பும் போது ஆற்றில் வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டு தண்ணீர் கரைபுரண்டு ஓடியது.

20

வீட்டுக்குத் திரும்புவோமா, அல்லது வெள்ளம் வடியும் வரை காத்திருப்போமா என்று தயங்கி நின்றனர். பெண்ணொருத்தி மட்டும் முனிவரிடம் சென்று உதவி கேட்டாள். முனிவர் அவர்கள் மீது இரக்கம் கொண்டார்.

“பெண்களே, உங்களுக்கு உதவி செய்கிறேன். நான் சாப்பிடுவதற்குக் கொஞ்சம் வெண்ணை மட்டும் தாருங்கள்”, என்றார் முனிவர்.

பெண்கள் அளித்த வெண்ணையை முனிவர் உண்டு மகிழ்ந்தார். பெண்களை

அழைத்துக் கொண்டு ஆற்றின் அருகில் சென்றார். ஆற்றினை அழைத்தார். “வெள்ளப்பெருக் கெடுத்தோடும் அழகிய ஆறே! நான் இன்று எதுவுமே சாப்பிடாமல் பட்டினியாக இருப்பது உண்மையாக இருத்தால் நீ இவர்களுக்கு வழி விடுவாயாக!” என்று கூறினார்.

அவர் கேட்டுக் கொண்ட மறுகணமே ஆற்று நீர் விலகி அந்தப் பெண்களுக்கு வழிவிட்டது. அந்தப் பெண்களுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். அந்த முனிவர் ஆற்றினைப் பார்த்து வழிவிடச் சொல்லி அது வழிவிட்டால் கூட அவர்கள் அவ்வளவு ஆச்சரியப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள்.

அவர் பட்டினி கிடந்தது உண்மையென்றால் வழிவிட வேண்டுமென்று கேட்டு, அதுவும் வழி விட்டது தான் அவர்களுக்கு பெருத்த ஆச்சரியம்.

அந்தப் பெண்களின் கண்களுக்கு முன்னே தான் அவர்கள் கொடுத்த வெண்ணெயை உண்டு மகிழ்ந்தார். பிறகு அவர் எதுவும் சாப்பிடாமல் எப்படி பட்டினி இருந்திருக்க முடியும் ?

ஆனால், அவர் சாப்பிடாமல் பட்டினி கிடந்தார் என்பதை அந்த ஆறே ஒப்புக்கொண்டு விட்டது.

வார்த்தை கடந்த ஏதோ ஒன்றை விளக்குவதற்காகக் கூறப்பட்ட கதை தான் இது. இத்தகைய கதைகள் பல புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இறைவனும் இறைவியும் புணர்ந்து உலகத்து உயிர்களையெல்லாம் உற்பத்தி செய்தார்கள். ஆனால் இறைவன் இன்னும் பிரம்மச்சாரியாகவே இருக்கிறார். இறைவி இன்னும் கன்னியாகவே இருக்கிறார். இப்படியும் கூறப்படுகிறது.

இவை அனைத்துமே வார்த்தை கடந்த ஏதோ ஓர் உண்மையை விளக்க வந்த கதைகளே ஆகும்.

அதாவது -

நாம் செயல்பட்டாலும், நாம் செயலற்றுச் சும்மா இருக்க வேண்டும் என்பதையே இது சுட்டிக் காட்டுகிறது.

செயல் என்பது, செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நிலை; சும்மா இருக்காத நிலை.

சும்மா இருத்தல் என்பது செயலற்ற நிலை. ஓய்ந்திருக்கும் நிலை.

செயல் என்பதும், சும்மா இருத்தல் என்பதும் எதிர் எதிரான நிலைகள்.

ஆனால் -

இந்த இரண்டு தன்மைகளும் பங்குவகிக்கும் ஒரு நிலையே இங்கு கூறப்படுகிறது.

இதுதான் சும்மா இருத்தலின் இரண்டாவது பகுதி.

இதுதான் விகற்பதியானத்தின் இறுதிவடிவம்.

இதுதான் ஆன்மீக உலகத்தின் சிகரமான இடம்.

மகான் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி இந்த இறுதிநிலையை மட்டுமே தனது சொற்பொழிவுகளிலும் உரையாடல் களிலும் விவரிக்கிறார்.

இந்த -

சும்மா இருத்தலின் இரண்டாவது பகுதி மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

அத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்தப் பகுதியைப்

புரிந்து கொள்வதும் அவ்வளவு நுண்மையானதாகும். ஏனென்றால், கற்பனை செய்தோ, புத்தி பூர்வமாகவோ இதனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

நீந்துவதைப் பற்றி எவ்வளவுதான் கற்பனை செய்து பார்த்தாலும், புத்தி பூர்வமாகத் தெரிந்து கொண்டாலும், அது நீச்சலைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டது ஆகாது. அதே போன்று, சம்மா இருத்தலின் இந்த இரண்டாவது பகுதியை, அனுபவித்துத்தான் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இருந்தாலும் புத்தி பூர்வமாக அதனைப் புரிந்து கொள்ள முயன்றுதான் பார்ப்போமே.

வார்த்தைகளின் உதவியைக் கொண்டு வார்த்தைகளைக் கடந்த ஒன்றைப் புரிந்து கொள்வது சிரமம். விளக்கத்துக்காக வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துகிறோம் என்பதற்காக வார்த்தைகள் கூறும் அர்த்தத்தோடு மட்டும் நின்றுவிடக்கூடாது. வார்த்தைகளைக் கடந்த நிலையையே நாம் வார்த்தைகளின் மூலம் தரிசிக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலையிலேயே இந்த இரண்டாவது பகுதியைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

சாட்சியாக இருத்தல் என்று ஒரு நிலை ஆன்மீகத்தில் விளக்கப்படுகிறது. “எது நடந்தாலும் நீ அதில் கலந்து கொள்ளாதே. உனக்கு ஏற்பட்டதாக எடுத்துக் கொள்ளாதே. வெறும் சாட்சி மாத்திரமாய் இரு” என்று அது சம்பந்தமாக விவரிக்கப்படுகிறது.

சாட்சியாக இருத்தல் என்றால் என்ன ?

நாம் தெருவில் போய்க் கொண்டு இருக்கிறோம். தெருவில் இருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருவர் இன்னொருவரைத் தாக்கிக் காயப்படுத்துகிறார்.

ஒருவர் தாக்கியுள்ளார். இன்னொருவர் தாக்கப்பட்டுள்ளார். நாம் அதனை நேரடியாகப் பார்த்துள்ளோம்.

இருவருமே நமக்குத் தெரியாதவர்கள். எந்த வகையிலும் நமக்கு வேண்டியவர்களல்ல. நமக்கு வேண்டாதவர்களும் அல்ல.

நாம் சாட்சியாக இருந்து அவர்களது செயலைப் பார்த்துள்ளோம். அவர்கள் சண்டையிடுவதைப் பொருட்படுத்தாமலும், அதனை எட்டிப்பாராமலும் நாம் போயிருந்தால் நாம் சாட்சியல்ல. ஒருவர் தாக்கியதையும். மற்றவர் தாக்கப்பட்டதையும் நாம் பார்த்துள்ளோம். இருவருள் எவரிடம் நியாயமும் உண்மையும் உள்ளது என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஒரு கேமரா புகைப்படம் எடுப்பதைப் போல், நாம் விருப்பு வெறுப்பின்றி அங்கு நடந்ததை அப்படியே பார்த்துள்ளோம்.

இதே சம்பவத்தில் தாக்கப்பட்டவர்,

நமக்கு மிகவும் வேண்டியவராக இருக்கும் பட்சத்தில்,

அவர் தாக்கப்பட்டது,

நாம் தாக்கப்பட்டதாகவே தோன்றும். நாம் ஓடிச் சென்று உதவுவோம். மேலும் தாக்கவிடாமல் பாதுகாப்புச் செய்வோம்.

அப்படி நாம் செய்வோமெனில் நாம் சாட்சிக்குரிய இயல்புடன் நடந்து கொள்ள வில்லை என்பதே ஆகும். நாம் ஒரு பக்கமாகச் சார்ந்து விட்டோம் என்பதே ஆகும்.

இங்கு -

நடுநிலைத்தன்மை இல்லாமல் போய்விட்டது.

இது சாட்சி நிலை அல்ல.

நாம் அந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்க்கவும் வேண்டும், ஆனால் அதில் பற்று வைக்காமலும் இருக்க வேண்டும். இதுவே சாட்சியின் தகுதியாகும். சாட்சி மாத்திரமாக இருத்தல் ஆகும்.

சாட்சிநிலை

நாம் ஒரு திரைப்படத்தைப் பார்க்கிறோம். அதில் சில காட்சிகள் வருகின்றன. பின்வரும் காட்சிகள் வருவதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

காட்சி : 1

திரைப்படத்தில் வரும் இரண்டு வில்லன் குழுவினர் ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொள்கின்றனர். இருதரப்பினர் மீதும் நமக்கு அபிமானம், பற்று எதுவும் கிடையாது. எவ்வித எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாமல் நாம் அதனை அமைதியான மனத்தோடு பார்க்கின்றோம். அவர்களில் எந்த அணியினர் ஜெயிக்க வேண்டும், எந்த அணியினர் தோற்க வேண்டும் என்று நம்மால் எந்தச் சார்பும் இல்லாமல், எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல், எந்தப் பற்றும் இல்லாமல் அமைதியாக அந்தக் காட்சியைப் பார்க்க முடிகிறது.

காட்சி : 2

கதாநாயகன், வில்லனை அடித்துத் தாக்கி வில்லனை அடக்குகிறான். வில்லன் மிகக் கொடியவன். அவனை அடக்குவதையே நாம் விரும்புகின்றோம். நமது சார்பாக கதாநாயகன் அவனை அடித்து ஒடுக்குகிறான். நாம் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் அந்தக்காட்சியைப் பார்த்து ரசிக்கின்றோம்.

காட்சி : 3

கதாநாயகன், மிகவும் நல்லவன், வில்லன் மிகவும் கொடியவன். ஆனால் மிகுந்த பலம் வாய்ந்தவன். அவன் கதாநாயகனை அடித்துத் தாக்குகிறான். மீண்டும் மீண்டும் தாக்குகிறான். அவனுடைய உடலின் அத்தனை பகுதிகளிலும் தாக்குகிறான். கதாநாயகன் அடிவாங்குவதை நம்மால் சகிக்க முடியவில்லை. அவன் அடிவாங்குவது நமக்கு வலிப்பதைப்போல் உள்ளது.

இந்த மூன்று காட்சிகளிலும் நாம் சாட்சியாக இருந்து கவனிக்கிறோம் என்று வைத்துக் கொள்வோம். சாட்சி மாத்திரமாக இருந்து முதலாவது காட்சியைக் கவனிக்கிறோம். நமது மன இயக்கம் எப்படி இருக்கும் ? வில்லன் குழுவினர் மீது நமக்கு அக்கறை இல்லை. ஆனாலும் நாம் அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கிறோம். விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் பார்க்கின்றோம்.

ஒரு பக்கச் சார்பு இல்லாமல் பார்க்கின்றோம். நாம் சாட்சிமாத்திரமாக இருந்து பார்ப்பது மிகவும் சுலபமாக உள்ளது. சாட்சியாக இருக்க வேண்டும் என்று முயற்சி செய்யாமலேயே ஒவ்வொருவரும் சாட்சியாக இருந்துதான் பார்க்கின்றனர்.

இதுதான் சாட்சி நிலையா ? இப்படிப் பார்ப்பவர்கள் அனைவரும் சாட்சி மாத்திரமாக இருக்கும் மன நிலையில் உள்ளவர்களா ?

இல்லை.

இது சாட்சி மாத்திரமாக இருக்கும் நிலை அல்ல.

சாட்சி மாத்திரமாக இருப்பது என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்னால், மற்ற

இரண்டு காட்சிகளிலும், நாம் எப்படிச் செயல்படுகிறோம் என்பதையும் சற்று ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வோம்.

இரண்டாவது காட்சியில், கொடுமை செய்த வில்லன் கதாநாயகனால் தாக்கப்படுகிறான். அவன் அடக்கப்பட வேண்டும் என்பதை நாம் எதிர்பார்க்க மகின்றோம். அதன்படி அவன் அடக்கப்படுவதை ரசிக்கிறோம். நமது எதிர்பார்ப்பு நியாயமானது. நமது ரசனை உணர்வும் நியாயமானதே.

ஆனால் இது சாட்சி மாத்திரமாக இருக்கும் நிலை அன்று. எது நிகழ்ந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலை இது அன்று. விரும்பியது நடக்கிறது, அதனை ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

சாட்சி மனோபாவத்துடன் இந்த இரண்டாவது காட்சியைப் பார்ப்போமானால், நமது இயக்கம் எப்படி இருக்கும்?

நடப்பதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வோம். வில்லன் தாக்கப்பட்டதால் மகிழ்ச்சி ஏற்படாது. எதிர்பார்ப்புக்கள் இருக்காது.

சாட்சியாக இருந்து பார்த்தோமாயினும் சரி, சார்புடையவராக இருந்து பார்த்தோமாயினும் சரி, நடப்பதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளும் அம்சம் இரண்டிலும் ஒன்றாகவே உள்ளது.

சாட்சித்தன்மை பற்றிய ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வர, மூன்றாவது காட்சியைப் பற்றிய அணுகுமுறையையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த மூன்றாவது காட்சியிலேயே சாட்சித்தன்மைபற்றிய நுட்பம் புலப்படும் வாய்ப்பு உள்ளது.

மூன்றாவது காட்சியில், கொடியவனான வில்லன், நல்லவனான கதாநாயகனை அடித்துத் தாக்குகிறான். மீண்டும் மீண்டும் தாக்குகிறான். அவன் அடிபடுவதை நாம் விரும்பவில்லை. சாட்சியாக இருந்து நாம் பார்க்கவில்லை. கதாநாயகனோடு சார்புடையோராக இருந்தே இந்தக் காட்சியை நாம் பார்க்கின்றோம்.

சாட்சி மனோபாவத்துடன் இந்த மூன்றாவது சாட்சியைப் பார்ப்பது எவ்வாறு ?

சாட்சியாக இருந்து பார்க்கும்போது நாம் நமது கவனம் சிதறாமல் பார்க்கிறோம். அடிபடுபவனும், அடிப்பவனும், ஒரே அளவு முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்கள். அடிபடக்கூடாது என்ற எதிர்ப்புணர்வு எதுவும் இல்லை. நடைபெறும் ஒவ்வொரு கணத்தையும் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லாமல் எளிதாகவும், இயல்பாகவும் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். நடப்பதோடு நடப்பதாக எந்த வித முரண்பாட்டுணர்வும் இல்லாமல் நாம் பொருந்திக் கொள்கிறோம். நாம் தனியானதொரு வியக்தியில் இல்லாமல் நாம் நடப்பதோடு பொருந்திக் கொள்கிறோம். நாம் தனியானதொரு வியக்தியில் இருந்து அதைப் பார்ப்பதில்லை. நமக்கென்று எந்தவொரு விருப்பு வெறுப்பினையும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆகவே நாம் அந்த நிகழ்ச்சியோடு இயல்பாகப் பொருந்திக் கொள்கிறோம்.

அடிப்பவனாக இருந்து அடிக்கிறோம். அடிபடுபவனாக இருந்து அடிபடுகிறோம். திமிர் பிடித்தவனாக இருந்து வன்முறையில் ஈடுபடுகிறோம். பாதிக்கப்பட்டவனாக இருந்து உடலில் காயங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

அந்தந்த நிகழ்வுகளோடு நாம் பொருந்திக் கொள்கிறோம். எந்த நிகழ்ச்சியையும் நாம் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை. நமக்கென்று எந்தவொரு விருப்பு வெறுப்பும் கிடையாது. நாம் நமக்கென்று எந்தவொரு தனித்தன்மையும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை.

விருப்பு வெறுப்பற்று சும்மா இருக்கும் நிலையில் நாம் இருக்கிறோம். ஆயினும் நாம் நம் முன்னே உள்ள இயக்கத்தில் பொருந்திக் கொள்கிறோம்.

சும்மா இருக்கும் நிலையும் உள்ளது. அதே நேரம் இயக்கத்தோடு இயக்கமாகப் பொருந்திக் கொள்ளும் நிலையும் உள்ளது.

வெறுமனே சும்மா இருத்தல் என்பது, சும்மா இருத்தலின் முதற்பகுதியாகும். நாம் விருப்பு, வெறுப்பு, பற்று, எதிர்பார்ப்பு என எந்தவிதமான தனித்தன்மையும் இல்லாமல் நாம் சும்மா இருக்கிறோம். இங்கே நமக்கென எந்த இயல்பும் கிடையாது. எதுவும் நமக்குத் தேவையில்லை. நாம் ஒரு சூன்யமாக, ஒரு வெட்ட வெளியாக சும்மா இருக்கின்றோம்.

அதே நேரம் நமக்கு முன்னால் நடக்கும் இயக்கத்தில் எந்தவித எதிர்பார்ப்பும், எந்தவித விருப்பும், வெறுப்புகளும் இல்லாமல் கலந்து கொள்கிறோம். அந்த இயக்கத்தோடு இயக்கமாகக் கலந்து விடுகின்றோம். நமக்கு என எந்தத் தனித்தன்மையும் இல்லாமல் அந்த இயக்கத்தோடு இயக்கமாகக் கலந்து விடுகின்றோம். இயக்கத்தின் ஓட்டத்தோடு ஓட்டமாகக் கலந்து விடுகின்றோம்.

இது தான் சும்மா இருத்தலின் இரண்டாவது பகுதியாகும். இதுதான் சாட்சி மாத்திரமாக இருந்து செயல்படுதலின் முழுப்பரிமாணமாகும்.

எந்தப் பெயரிட்டு அழைத்தாலும் சரி,
உயிரோட்டமான இந்த இயக்கத்தின் உட்பொருளையும்,
உண்மைத்தன்மையையும் புரிந்து கொள்வதே முக்கியம்.

வாழ்வென்னும் ஆறு

ஓர் அழகிய மலைப்பிரதேசம். பொங்கிப் பிரவாகமெடுத்தோடும் ஆறு. அதன் கரையில் அமர்ந்திருக்கிறோம். ஆற்றில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடுகின்றது. ஆற்றின் கரை, பாறையால் அமைந்துள்ளது. பாறையிலிருந்து கீழே இறங்கினால் சுழன்றோடும் ஆற்றுக்குள்தான் கால்வைக்க வேண்டும் ஆற்று நீர் ஆரவாரத்துடன் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

22

ஆற்றங்கரையில் நிற்கும் ஒரு மரத்தின் கிளையை நமது பாதுகாப்புக்காக நமது கைகளால் பிடித்துக் கொள்கிறோம். அந்த கிளையைப் பிடித்துத் தொங்கியவாறே நமது கால்களை ஆற்று நீரினுள் நீட்டி ஆற்று நீரைத் தொடுகின்றோம். ஆற்றுநீர் நமது கால்களை ஆர்வத்துடன் இழுத்துப் பார்க்கிறது. நாம் மரக்கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளதால், நாம் ஆற்றோடு போகவில்லை. அதே நேரம் ஆற்றின் வேகத்தையும் கால்களால் துளாவி ஓரளவு தெரிந்து கொள்கிறோம். இதே போன்று ஆற்றங்கரையில் பாதுகாப்பாக உட்கார்ந்து கொண்டு ஒரு கையால் ஆற்றுநீரைத்துளாவிப் பார்க்கிறோம்.

பொங்கிப் புரண்டோடும் அந்த ஆற்றினைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள நாம் இவ்வாறு கைகளாலும், கால்களாலும்

துளாவிப் பார்த்து அதனை ஓரளவு அறிந்து கொள்கிறோம். அந்த ஆற்றின் இயல்பினை அறிந்து கொள்வதற்கு இது ஒரு வழி.

இன்னும் ஒரு வழி இருக்கிறது.

அந்த ஆற்றிலேயே குதித்து அந்த ஆற்றோடு போவது தான் அந்த வழி. அதில்தான் அந்த ஆற்றைப் பற்றிய சரியான ஈடுபாடு கிடைக்கிறது.

இவ்வாறு ஆற்றோடு ஆறாகக் கலந்துபோவது தான் சம்மா இருத்தலின் இரண்டாவது பகுதி.

இதைப் பயிற்சி செய்து பார்ப்பது என்பது -

கரையிலுள்ள மரக்கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டு கைகளாலும், கால்களாலும் துளாவி ஆற்றை அறிவதேயாகும்.

இதைப் பயிற்சி செய்வது சாத்தியமல்ல.

இது பயிற்சியைக் கடந்த ஒன்று.

பயிற்சி செய்து பார்க்கலாம்.

ஆனால் அது அரைகுறை நிலையே. நமது பயிற்சி மிகவும் சிறப்பானதாகவும், துல்லியமானதாகவும் கூட இருக்கலாம்.

ஆனால் -

அது அரைகுறையான நிலையே! அது மரக்கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆற்றைத் துளாவி அறிவதே ஆகும்.

பயிற்சிகளின் துணைகொண்டு நாம் ஓரளவே அறியமுடியும்.

பயிற்சிகளைக் கடந்த நிலையிலேயே மெய்ப்பொருளின் இயக்கம் அமைந்துள்ளது.

நமது பயிற்சிகள் நமக்கு நல்ல அனுபவங்களைக் கொடுக்கின்றன. நம்மை நல்வழியில் நெறிமுறைப் படுத்துகின்றன. நம்மைப் பலவிதமான துன்பங்களிலிருந்தும் மீட்கின்றன. உலகத்துக் கவர்ச்சிகளிலும், மயக்கங்களிலும் இருந்தும் விடுவிக்கின்றன.

ஆனால் -

எந்தப் பயிற்சியுமே, நமக்கு முக்தியைத் தருவதில்லை. முழுமையைத் தருவதில்லை.

பயிற்சிகளின் இயலாமையை நாம் புரிந்து கொண்ட நிலையில், பயிற்சிகளின் தகுதியை, பயிற்சியின் எல்லையைப் புரிந்து கொண்ட நிலையில் பயிற்சிகள் அனைத்தையும் கைவிட்டு விடுகிறோம்.

பயிற்சிகள், முயற்சிகள் அனைத்தும் முக்கியத்துவம் இழந்த நிலையிலேயே மெய்ப்பொருளின் இயக்கம் நிகழ ஆரம்பிக்கின்றது.

ஆற்றங்கரையில் நாம் பிடித்து வைத்திருக்கும் பிடிப்புக்களை எல்லாம், மரக்கிளைகளையெல்லாம் எப்போது விட்டுவிட்டு ஆற்றில் குதிக்கிறோமோ, அப்போது தான் மெய்ப்பொருளின் இயக்கம் நிகழ ஆரம்பிக்கின்றது. செயலற்ற இந்த நிலையிலேயே மெய்ப்பொருளின் செயல் நடக்கிறது.

ஆறு என நாம் எதைக் குறிப்பிடுகிறோம் ?

நமது வாழ்வைத்தான் குறிப்பிடுகின்றோம். வாழ்வு என்பது நமக்கு வெளியே நம்மைச்சுற்றி நடப்பது மட்டுமல்ல. நமக்குள்ளே நடப்பதும் அந்த வாழ்வின் ஒரு பகுதியே. நமக்குள்ளே ஏற்படும் அகநிகழ்வுகளும், நமக்கு முன்னிலையில் நடைபெறும் புறநிகழ்வுகளும் சேர்ந்ததுதான்

வாழ்வு என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த அகநிகழ்வுகளும், புறநிகழ்வுகளும் சேர்ந்தே ஆறாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றது.

இந்த ஆற்றில் குதிப்பதென்பது, நமக்கென ஒரு பெயரோ, வடிவமோ, தன்மையோ, எதிர்பார்ப்போ, நோக்கமோ, அடைய வேண்டிய இடமோ இல்லாமல் -

அந்த நிகழ்வுகளில்,

- உயிரோட்டமாகக் கலந்து விடுவதேயாகும்.

- நமக்கு உள்ளே நிகழும் அகநிகழ்வுகளையும், நமது முன்னிலையில் ஏற்படும் புறநிகழ்வுகளையும் எவ்வித மாற்றமும் செய்ய நினையாது அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வதேயாகும்.

ஆர்ப்பரித்தோடும் ஆற்றோடு நாம் செல்கிறோம். அது நம்மை அதனோடு சேர்த்து இழுத்துக் கொண்டு ஓட அனுமதிக்கின்றோம். அதன்போக்கில் இழுத்துச் செல்லப் படுகின்றோம். அது எங்கே நம்மைக் கொண்டு சேர்க்கும் என்று நமக்குத் தெரியாது. நீந்திக்கரையேறவும் நாம் முயலவில்லை. ஆற்றின் இழுப்பை எவ்வித எதிர்ப்பும் இல்லாமல் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

இவ்வாறு நமக்குள் ஏற்படும் அகநிகழ்வுகளும், வெளியே ஏற்படும் புறநிகழ்வுகளும் அதன்போக்கில் நிகழ நாம் அனுமதிக்கிறோம். அவற்றை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறோம். அவை நம்மை எங்கு வேண்டுமானாலும் இழுத்துச் செல்லட்டும் என்ற நிலையில் நாம் அதனோடு கலந்து விடுகின்றோம். நமக்கென எந்த எதிர்பார்ப்பும் கிடையாது. எதையும் மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமும் கிடையாது. நாம் சேரவேண்டிய இடம் என்றும்

எதுவும் கிடையாது. தவறான இடத்தை அடைந்து விடுவோமோ என்ற பயமும் கிடையாது. நல்லதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அல்லதை விலக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகள் எதுவும் நமக்குக் கிடையாது. உண்மையானது, பொய்யானது, உலகாயதமானது, ஆன்மீகமானது என்ற பாகுபாடு எதுவும் நமக்குக் கிடையாது. எது நிகழ்கிறதோ அதனை ஏற்று அதனோடு இரண்டறக்கலந்து விடுகின்றோம்.

சும்மா இருத்தலின் முதலாவது பகுதியும், இரண்டாவது பகுதியும், இணைந்து செயல்படும் நிலையே இது.

இந்த நிலை நம்மை எங்கே கொண்டு விட்டு விடுமோ என்று நாம் கலக்கமடைய வேண்டாம்.

இதைப்பற்றிய பழம்பாடல் ஒன்று உள்ளது. அந்தப் பாடலை இங்கே நாம் நினைவு கூர்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

அந்தப் பழம்பாடல் இதுதான் :

பாதகங்கள் செய்திடினும் கொலை களவு கள்ளு
பயின்றிடினும் நெறியல்லாநெறி பயிற்றிவரினும்
சாதிநெறி தப்பிடினும் தவறுகள் வந்திடினும்
தனக்கென ஓர் செயலற்று தான் அதுவாய் நிற்கில்,
நாதனவன் உடல் உயிராய் உண்டு உறங்கி நடந்து
நானா போகங்களையும் தானாகச் செய்து
பேதமற நின்று இவனை தானாக்கி விடுவன்
பெருகு சிவ போகமென பேசு நெறி இதுவே.

இது உண்மை நெறி விளக்கம் என்னும் பழையதோர் நூலில் உள்ளது.

பாடல்களைப் படித்து பழக்கம் இல்லாதோர் இதனைப் படித்து குழம்பிக் கொள்ள வேண்டாம்.

நம்முடைய செயல் என்று சொல்லக்கூடிய வகையில் நமக்கென்று எந்தச் செயலும் இல்லாத நிலையில் நமக்கு ஏற்படும் செயல்கள் அனைத்திலும், செயலோடு செயலாக நாம் இரண்டறக்கலந்து நிற்க வேண்டும் என்று இந்தப் பாடல் கூறுகிறது.

அப்படிக்கலந்து நிற்கும் நிலையில் அனைத்துச் செயல்களையும் அந்தப்பரம் பொருளே செய்து, நம்மையும் அந்தப் பரம்பெருளாகவே ஆக்கிவிடுகின்றது என்று, அதனால் ஏற்படும் பயன்பாட்டைப் பற்றியும் இந்தப் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

சரணாகதி வாழ்வு

சும்மா இருக்கும் இந்நிலையில் அனைத்தும் பேருணர்வால் நிரப்பப்படுகின்றது. நமது சிந்தனை அனைத்தும், உணர்வு மயமாகிறது.

நமது இயக்கங்கள் அனைத்தும், உணர்வு மயமாகிறது.

எவ்வித முயற்சியும் இல்லாது இயங்கும் இந்த உணர்வுப் பிரவாகத்தில், அனைத்து நினைவுகளும், அனைத்து இயக்கங்களும் பரிசுத்தமடைகின்றன.

நமக்குள் புதைந்துகிடக்கும் அனைத்து அசுத்தங்களும் நீங்கப்பெற்று நிர்மலமான நிலையினுள் பிரவேசிக்கின்றோம்.

இதற்கு நாம் நமது தரப்பில் செய்ய வேண்டுவதென்ன?

நமது மத நூல்கள் இதற்கு அளிக்கும் பதில் :

சரணாகதி.

நமது முயற்சிகள் அனைத்தையும் கைவிட்டு இறைவனைச் சரணடைதல் ஒன்றே வழி. இறைவனே அனைத்தையும் செயல்படுத்தட்டும். அவன் நம்மை எங்கே கூட்டிச் சென்றாலும் சரி, உன் செயலே அனைத்தும்

என்று அவனைச் சரணடைதல் மட்டுமே வழி.

இதுவே சரணாகதி என்று மத நூல்கள் போதிக்கின்றன.

சரணாகதி என்பது என்ன ?

எதிர் எதிராக இருவர் சண்டையிடும் போது, ஒருவர் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு, மற்றவரிடம் சரணடைதலை இதன் பொருளாக எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

வாழ்க்கையில் பலவிதமான துன்பங்களை அனுபவித்துக் களைத்துப்போன ஒருவன் எந்தவழியும் புலப்படாமல் நீயே என்னைக் காப்பாற்று என இறைவனைச் சரணடைகின்றான்.

இதனையும் சரணடைதலாக எடுத்துக்கொள்கிறோம்.

முதல் நிலையில் நம் எதிரியிடம் சரணடைகிறோம். அவன் நம்மீது கருணையும் காட்டலாம்; நம்மைத் தண்டிக்கவும் செய்யலாம்.

இரண்டாவது நிகழ்ச்சியில் நாம் இறைவனின் கருணையை நம்பிச் சரணடைகின்றோம். நமது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கிடைக்கும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்புடன் சரணடைகின்றோம்.

இரண்டு நிகழ்ச்சிகளிலுமே நமது முயற்சிகள், எதிர்பார்ப்புக்கள், சாதிக்க வேண்டிய சாதனைகள் அனைத்தும் முடிவுக்கு வந்து விடுகின்றன.

இனிவரும் எந்த நிகழ்ச்சிகளையும் நாம் தீர்மானிக்காமல் எதிரியிடமோ, அல்லது இறைவனிடமோ விட்டு விடுகிறோம்.

எதிரியிடம் சரணடைதலை இழிவான செயலாகவும்,

இறைவனிடம் சரணடைதலைச் சிறப்பான செயலாகவும் கருதுகிறோம்.

அனைத்துச் செயலையும் இறைவனுடைய செயலாக ஏற்றுக்கொள்வதே சரணாகதி வாழ்வாகக் கூறப்படுகிறது.

உண்மையில் -

சரணடைதல் என்பதே ஆரோக்கியமான வாழ்க்கை முறை.

சரணடைதலின் அம்சத்துடன் ஒருவன் வாழும் போது மட்டுமே அவன் சரியான வாழ்க்கையை வாழ்கின்றான்.

அனைத்துச் செயல்களையும் இறைவன் செயல்களாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகிறோம்.

அப்படியென்றால் என்ன ?

நமக்கு வேண்டிய நிகழ்ச்சி நடக்கிறது. அதனை இறைவன் செயல் என்று கூறுகிறோம். நமக்கு வேண்டாத நிகழ்ச்சி நடக்கிறது. அதனை இறைவன் செயல் என்று ஏற்றுக் கொள்கிறோம். இப்படி ஒவ்வொன்றையும் இறைவன் செயல் என்று கூறி ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

நாம் காலையில் எழுந்தது முதல் இரவில் படுக்கைக்குச் செல்வது வரை ஆயிரமாயிரம் செயல்களைச் சந்திக்கிறோம்.

இவை அனைத்தையும், ஒரு செயல்விடாது, ஒரு கணம் விடாது, இறைவன் செயல், இறைவன் செயல் என்று சொல்லிக் கொண்டே இருப்பதா ?

அது சாத்தியமல்ல. அவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியாது.

அப்படியானால், முக்கியத்துவமுடைய செயல்களை மாத்திரம் இறைவன் செயல் எனச் சொல்லிக் கொண்டு, ஏனைய செயல்களை முக்கியத்துவம் இல்லாமல் விட்டு விட வேண்டுமா ?

அனைத்துச் செயல்களையும் இறைவன் செயலாக ஏற்றுக் கொள்ளும் படியாகவே கூறப்படுகிறது. சிலவற்றை ஒதுக்கி வைக்கச் சொல்லவில்லை.

அனைத்துச் செயல்களையும் இறைவன் செயல் என்று கருதச் சொல்வதற்கான நோக்கம் என்னவெனில் -

அனைத்துச் செயல்களையும் எந்த எதிர்ப்பும் இல்லாமல் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே.

எது நடந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அதனோடு முரண்படக்கூடாது.

நல்ல செயலாக இருந்தாலும் சரி, தீயசெயல்களாக இருந்தாலும் சரி, அதனை நாம் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அவற்றோடு முரண்படக்கூடாது.

அவை அனைத்தையும் இறைவன் செயல்களாக நாம் கருதுவோமானால் நிச்சயம் நாம் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்வோம். அது அபத்தமான செயல், இது அநீதியான செயல் என்று புறக்கணிக்கமாட்டோம்.

அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்வோம். அனைத்தையும் புனிதமாகக் கருதி ஏற்றுக் கொள்வோம். நமது கண்களுக்குப் புனிதத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் தெரியாது. ஏனெனில் அனைத்தும் இறைவனின் செயல்.

அனைத்துச் செயல்களையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அக்கறையோடு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஏன் ?

அனைத்துச் செயல்களையும் நாம் இவ்வாறு அக்கறையுடன், ஈடுபாட்டுடன் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்கத்திலேயே அனைத்துச் செயல்களையும் இறைவன் செயலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது.

அனைத்துச் செயல்களையும் ஏன் நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் ?

செயல்களை ஏற்றுக் கொள்வது என்றால் என்ன ?

நாம் உணர்வுபூர்வமாக அவற்றோடு பொருந்திக் கொள்தல்தான் அது. நாம் எல்லாவற்றோடும் உணர்வு பூர்வமாகப் பொருந்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் தான் அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கூறப்படுகிறது.

இதனை இன்னும் நுட்பமாக ஆய்வோமானால் நமது சிந்தனையின் இயக்கத்தை உணர்வுப் பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்வதையே இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

சிந்தனை இயக்கம் என்பது நமது மன இயக்கம்.

எந்தச் செயல் எங்கு நடந்தாலும் சரி, அது மனோஇயக்கமாக மாறி அமைந்தபிறகே அதனை நாம் புரிந்து கொள்கிறோம், அறிந்து கொள்கிறோம். அந்தச் செயல் நமக்கு வெளியே நடந்தாலும் சரி, அந்தச் செயல் நமக்கு உள்ளே நடந்தாலும் சரி, நமது மனமானது அந்தச் செயலின் வடிவத்தை எடுத்து, அந்தச் செயலாகமாறி, அந்தச் செயலைப் புரிந்து கொள்கிறது. நமது மனம் அந்தச் செயலின் வடிவத்தை எடுக்காத பட்சத்தில் நாம் எதனையும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. ஒரு மரத்தைப் பார்த்து அது மரம் என்று

புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், நமது மனமே அந்த மரமாக வடிவெடுத்துத்தான் அது மரம் என்று புரிந்து கொள்கிறது.

இப்படி எந்தச் செயலானாலும் சரி, அது நல்ல செயலானாலும் சரி, தீய செயலானாலும் சரி, நமது மனமே அந்தச் செயலாக வடிவெடுத்து அதுவாகவே இருப்பதன்மூலம் அதனைப் புரிந்து கொள்கிறோம். நமது மனம் அப்படி வடிவெடுக்காதபட்சத்தில் நாம் எந்தச் செயலையும் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

எந்தச் செயல் நமக்கு வெளியே நடந்தாலும் சரி, அதனை நமது மனம் புரிந்து கொள்ளும்போது, அது அகச் செயலாகவே மாறிவிடுகிறது. புறச்செயல்கள் யாவும் நமக்கு வெளியே நடந்தாலும், அவை நமது அகச்செயல்களாக மாறியமைந்து தான் அவை அடையாளம் காணப்படுகின்றன. அந்தச் செயலாக, நமது மனம் மாறியமைவது, நமக்குள்ளே நடைபெறுவதால் எல்லா செயல்களும் அகச்செயல்களாகவே மாறிக் கொள்கின்றன.

ஆகவே வேண்டிய செயல், வேண்டாத செயல் என்று நாம் எதனோடு முரண்பட்டாலும், அது நமக்கு நாமே முரண்பட்டதாகவே ஆகும்.

- நாமே நம்முடைய இன்னுமொரு பகுதியை எதிர்த்து போரிடுவதே ஆகும்.

அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்தல் என்பது நம்மை நாமே ஏற்றுக் கொள்வதாகவும், நமக்கு நாமே முரண்படாமல் இருப்பதாகவும் ஆகும். நாம் நம்முடன் முரண்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்பது ஆன்மீக அனுஷ்டானம் செய்பவர்களுக்காக மட்டும் ஏற்படுத்தப்பட்ட நியதி அல்ல.

அனைவருக்குமான பொது நியதி இது.

நமக்கு நாமே முரண்படாதிருத்தலே சரணாகதி.

நமக்கு நாமே முரண்படாமல் வாழ்வதே சரணாகதி
வாழ்வு. இதுவே ஆரோக்கியமான வாழ்வு.

மனோலயம்

நமக்குள்ளே ஒருங்கிணைவான நிலையில் வாழ்வது ஒன்றே மன ஆரோக்கியத்துடன் வாழ்வதாகும்.

முரண்பட்ட மனநிலையோடு வாழ்தல் என்பது மன ஆரோக்கியம் பாதிக்கப்பட்ட நிலையே ஆகும்.

ஏற்றுக் கொள்தல் என்பது நியாயப்படுத்தி ஏற்றுக்கொள்தல் என்று அர்த்தம் அல்ல.

பொருந்துதல் என்பது, நியாயப்படுத்தி, இதுதான் சரி என ஏற்றுக்கொண்டு பொருந்துதல் என்று அர்த்தம் அல்ல.

ஒவ்வொரு செயலிலும் அதன் உயிரோட்டமாக மட்டும் கலந்து விடுகின்றோம்.

நமது சிந்தனை இயக்கத்துடன் - நமது மனஇயக்கத்துடன் - நாம் இப்படி உணர்வு பூர்வமாகவும், உயிரோட்டமாகவும் கலந்து விடும்போது -

நமது மன இயக்கம், வேறு பரிமாணத்தை அடைகிறது. நமது சிந்தனை இயக்கம் வேறு பரிமாணத்தை அடைகிறது. அதைச் சிந்தனை இயக்கம் என்றோ, மன இயக்கம் என்றோ கூறி விடமுடியாது.

அது ஒரு பரிசுத்தமான இயக்கம். அது ஒரு சுய இயக்கம். எதனோடும் சார்ந்திராத தனித்தன்மையான இயக்கம். அச்சமற்ற இயக்கம். ஆனந்தமான இயக்கம். சுதந்திரமான இயக்கம். பந்தப்படாத இயக்கம்.

ஒரு சிறிய உதாரணத்தின் மூலம் இதனை விளங்கிக் கொள்ள முயல்வோம்.

அசைவற்ற ஒரு தடாகம். அந்த நீர்நிலை தேங்கிக் கிடக்கின்றது. அந்த நீர்நிலையில் விழுந்த அழுக்குகளும், குப்பைகளும் அந்த நீர்நிலையின் அடிமட்டத்தில் அமிழ்ந்து அசைவற்றுக்கிடக்கின்றன. அழுகிக் கிடக்கின்றன. அந்த நீர் அசைவில்லாமல் இருப்பதால் அந்த நீர்நிலையைச் சுற்றியுள்ள மலைமுகடுகளும், மரங்களும் அந்த நீரில் பிரதிபலிக்கின்றன. அந்த நீர்நிலையைச் சுற்றியுள்ள காட்சிகளையும் அந்த நீருக்குள்ளேயே பார்க்கமுடிகிறது. அங்கே தண்ணீரை மட்டுமல்லாமல் தண்ணீருக்கு வெளியே உள்ளவைகளையும் தண்ணீருக்கு உள்ளேயே பார்க்கமுடிகிறது. அவை தண்ணீருக்கு அன்னியமானவை. ஆனாலும் அவற்றை தண்ணீருக்குள்ளேயே பார்க்கமுடிகிறது. தண்ணீர் அல்லாதவற்றையும் தண்ணீருக்குள்ளேயே பார்க்கிறோம். தண்ணீரோடு சேர்ந்து, அந்தப் பிரதிபலிப்புக் காட்சிகளையும் பார்க்கிறோம்.

அதே நேரம்,

ஆர்ப்பரித்தோடும் ஓர் ஆற்றினைப் பாருங்கள். அது தேங்கி நிற்பதில்லை. ஆர்ப்பரித்து சுழன்று ஓடுகின்றது. ஆகவே அது எதனையும் பிரதிபலிப்பதில்லை. ஆற்றங்கரையிலுள்ள மரங்களையோ, மலைமுகடுகளையோ அது பிரதிபலிப்பதில்லை. அது ஆறாக மட்டுமே செயல்படுகிறது. நீராக மட்டுமே செயல்படுகிறது. தனக்கு

அன்னியமான எதையும் அது பிரதிபலித்துக் காட்டுவதில்லை. அத்தகைய ஆற்றினுள் எந்த அழுக்குகளும் தேங்கிக் கிடப்பதில்லை. அவை உடனுக்குடன் அப்புறப்படுத்தப்படுகின்றன.

நமது மன இயக்கமானது, உணர்வுடன் பொருந்தி உணர்வாகச் செயல் படும்போது, அது இந்த ஆற்றைப் போலவே செயல்படுகிறது. தேங்கிக் கிடக்கும் நிலையிலேயே அது தேவையற்றவற்றை யெல்லாம் பிரதிபலிக்கும் மனோ இயக்கமாக இருக்கிறது. உணர்வு மயமாகச் செயல்படும்போது அது மனோஇயக்கமே அல்ல.

இந்த இடத்தில் மனோலயம், மனோநாசம் என்பது பற்றி சிறிது சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டியது அவசியமாகின்றது.

மனோலயம் பற்றியும், மனோநாசம் பற்றியும் ஆன்மீக நூல்கள் விரிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றன. மகான்கள் பலவாறு விளக்கம் கொடுக்கின்றனர்.

மனோலயம், மனோநாசம் என்பவை யாவை ? அவை எப்படிச் செயல்படுகின்றன ?

மனோலயம் என்றால் என்ன என்பதை முதலில் பார்ப்போம்.

நமது சிந்தனை ஏதாவது ஒரு கருத்தின் மீதோ, உருவத்தின் மீதோ படிந்து அசைவற்று நிற்பது லயம் என்று கூறப்படுகிறது. நாம் எதைப் பார்க்கிறோமோ, எதை நினைக்கிறோமோ, அதுவாகவே மாறி அசைவற்று இருப்பதையே, மனோலயம் என்று கூறுகிறோம்.

இறைசிந்தனையிலேயே நிஷ்டைகூடி அமர்ந்திருப்பதையும் மனோலயம் என்றே கூறுகிறார்கள்.

இதுபற்றி ஒரு சம்பவம் கூறப்படுகிறது.

ஆற்றங்கரையில் ஒரு முனிவர் தவம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார். தாகம் ஏற்பட்டு அவர் தனது சீடனிடம், ஆற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து வரும்படி கூறுகிறார். சீடனும் தண்ணீர் எடுக்க ஆற்றுக்குள் இறங்குகின்றான்.

அதே நேரம் இறைவனை ஐபம் செய்து கொண்டிருக்கும் முனிவருக்கு நிஷ்டை கூடிவிடுகிறது. முனிவர் நிஷ்டையில் ஆழந்து சமாதி நிலைக்குப் போய்விடுகிறார். அவருடைய நிஷ்டை கலைவதற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகள் பிடிக்கின்றன. அதற்குள் அவர் மண்ணுக்குள் புதைந்து போய் விடுகின்றார். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எவரோ மண்ணைத்தோண்டும் போது முனிவரது தலையில் தாக்குதல் ஏற்பட்டு நிஷ்டை கலைகின்றார். நிஷ்டை கலைந்ததும், அவர் தண்ணீருக்காக சிஷ்யனைக் கூப்பிடுகிறார்.

ஆனால் அங்கே சிஷ்யனையும் காணவில்லை. ஆற்றையும் காணவில்லை. ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குள் ஆறுகூட திசைமாறிப் போய் இருந்தது. அந்நிய நாட்டவர்கள் கூட, வேற்றுமொழி பேசி நடமாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

மனோலயத்துக்கு இந்தச் சம்பவம் உதாரணமாகக் கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் தெளிவு படுத்தப்படுவது என்னவென்றால்,

மனோலயம் என்பது ஒரு தூக்கம் போன்றது.

மனோலயத்தில் ஒருவனுடைய மன எழுச்சிகள் தற்காலிகமாக அடங்கி இருக்கின்றன.

மனோலயம் கலைந்ததும் அடங்கியிருந்த உணர்வுகள் அனைத்தும் மேலெழுந்து வர ஆரம்பிக்கின்றன.

இறை சிந்தனையிலோ, இறையுணர்விலோ நமது மனம் லயமாகி அமைதியுடன் இருப்பதை மனோலயம் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். மனம் லயமாகி நிற்கும் வரை நல்ல உணர்வுகளும், அனுபவங்களும் ஏற்படும். ஆனால் அந்த லயம் கலைந்த பிறகு நமது உணர்வுகளும், அனுபவங்களும் மாறிவிடும். அடங்கியிருந்த கீழான உணர்வுகளும் சராசரி அனுபவங்களும் மேலெழுந்து விடும்.

நிர்விகற்ப தியானம் என்று நாம் ஏற்கெனவே கூறியுள்ளது இந்த மனோலயத்தின் வகையைச் சார்ந்ததே. நிர்விகற்பம் என்பது ஏகாக்கிரகம். ஏகாக்கிரக தியானத்தில் ஒன்றை மட்டுமே பற்றிக் கொண்டு ஏனைய அனைத்தையும் புறக்கணித்து விடுகின்றோம். அந்த நிர்விகற்ப தியானமும் மனோலயமே.

மனோலயம் என்பது, மனோநாசத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் குறைந்த தகுதியுடையதாகப் பேசப்படுகிறது. அதற்காக அதனைக் குறைத்து மதிப்பிட வேண்டாம்.

ஆன்மீகத்தின் அடித்தளமே இந்த மனோலயந்தான். நீங்கள் எவ்வளவு உயர்ந்த கட்டிடம் எழுப்பினாலும், அடித்தளம் இல்லாமல் கட்டிவிட முடியாது. அடித்தளம் மிகவும் முக்கியமானது. அடித்தளம் இல்லாமல் கட்டிடம் எழுதல் இல்லை.

அடித்தளத்தை மட்டுமே கட்டிப்பிடித்து அடித்தளத்தோடு நின்று விடக்கூடாது என்ற நல்லெண்ணத்தின் காரணமாகவே மனோலயத்தை முக்கியத்துவமற்றதாகப் பலரும் பேசிவருகின்றனர்.

ஏனெனில் அடித்தளமானது ஒரு கட்டிடத்துக்கு
மிகவும் அவசியமென்றாலும், நாம் வாழ்தல்
அடித்தளத்தினுள் அல்ல; அடித்தளத்திற்கு மேலாக
எழுப்பப்பட்ட வீட்டினுள் தாம், நாம் வசித்து வருகிறோம்.

மனோநாசம்

நாம் அடுத்துப் பார்க்கவிருப்பது மனோநாசம். மனோநாசம் என்பது மனமற்ற நிலை எனக்கூறப்படுகிறது. நாசமடைந்த மனத்திற்கு உதாரணமாக எரிந்து போன கயிறைக் கூறுகின்றனர்.

ஒரு கயிறு எரிந்து போன பிறகு அதன் சாம்பல், கயிற்றின் வடிவில் இருக்கும். கயிறு எப்படிப் புரியாக முறுக்கி வைக்கப் பட்டிருக்குமோ அதே உருவத்துடன் அப்படியே இருக்கும். ஆனால் வெறும் சாம்பலாகிப் போன அந்தக் கயிற்றினால் நாம் எதையும் கட்டிவைக்க முடியாது. கயிற்றுக்குள்ள பலமும், சக்தியும் அதற்குக் கிடையாது. பார்வைக்குத்தான் அது கயிறைப் போன்று தோன்றுமே தவிர, அது கயிறு அல்ல. ஆகவே அதனால் கட்டமுடியாது.

இந்த நிலையிலேயே நாசமடைந்த மனமும் இருக்கும். அந்த மனமானது பெயரளவுக்குத்தான் மனமாக இருக்குமே தவிர, மனத்திற்குரிய குணங்களும் இயல்புகளும் அதற்கு இருக்காது.

மனோலயம் என்பது தற்காலிக நிலையாகவும், மனோநாசம் என்பது நிரந்தர நிலையாகவும் கூறப்படுகிறது. மனோலயம் அடைவது சிறப்பல்லவென்றும், மனோ நாசம்

அடைவதே சிறப்பென்றும் கூறப்படுகிறது. ஏனெனில் மனோ நாசத்திலேயே ஒருவருக்கு நிரந்தரமான தீர்வு கிடைக்கிறது. நமது அழுக்குகளெல்லாம் நீக்கப்படுகின்றன. இதுவே மனித குலத்தின் இலட்சிய நிலையாகக் கருதப்படுகிறது. ஞான நிலையின் முழுப் பரிமாணமாகக் கருதப்படுகிறது.

மனோ நாசம் என்றால் என்ன ?

மனமற்ற நிலையா ? மனம் நாசமடைந்த நிலை என்றால் - ?

மனோ நாசத்தின் நுட்பத்தைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்வதற்கு முன்னால் -

மனோலயம் பற்றிய வேறு சில பரிமாணங்களையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுவது அவசியம்.

இன்பம் என்றால் என்னவென்று நம் அனைவருக்கும் தெரியும். அதுபோல் துன்பம் என்றால் என்னவென்றும் நமக்குத் தெரியும். நாம் அவற்றை அனுபவித்துப் பார்த்துள்ளோம். இன்பம் வேறு, துன்பம் வேறு, என்பது நமக்குத் தெரியும்.

இன்பத்தை நாம் அனைவரும் விரும்புகின்றோம். துன்பத்தை நாம் அனைவரும் வெறுக்கின்றோம். இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்மறையான நிலை என்பது, நமக்குத் தெரியும். இன்பம் ஒரு துருவத்திலும், துன்பம் அதன் எதிர் துருவத்திலும் இருப்பது நமக்குத் தெரியும்.

ஆனால் -

மனோலயம் என்ற கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது இரண்டும் ஒன்றுதான். இரண்டுக்கும்

காரணமாக இருப்பது மனோலயமே.

ஒரு மகிழ்ச்சியான சம்பவம் நடக்கிறது. நம் மனம் மகிழ்ச்சியில் திளைக்கிறது. அந்த மகிழ்ச்சியான நிகழ்ச்சியைச் சுற்றியே நமது சிந்தனை சுழன்று வருகிறது. அந்தச் சிந்தனைக்கு நாம் தடைவிதிக்கவும் விரும்புவதில்லை. அந்த நிகழ்ச்சியில் நமது மனம் லயமாகிக்கிடந்தே, அந்த நிகழ்ச்சியின் இன்பத்தை நமது மனம் அனுபவிக்கின்றது.

இதேபோன்று -

துயரமான நிகழ்ச்சியொன்று நடக்கிறது. நம் மனம் துயரத்தில் ஆழ்ந்து விடுகின்றது. நம் சிந்தனை அந்தத் துயரமான நிகழ்ச்சியைச் சுற்றியே சுழன்று வருகின்றது. அந்தச் சிந்தனையை நாம் அப்புறப்படுத்த விரும்பினாலும், நம் விருப்பத்தை மீறி நம் சிந்தனைகள் யாவும் அந்த நிகழ்ச்சியையே சுற்றிக் கொள்கின்றன. நமது மனம் அந்த நிகழ்ச்சியில் லயமாகிக் கிடந்தே நமக்குத் துன்ப உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது.

நம் மனம் ஒரு நிகழ்ச்சியில் லயமாகிக் கிடப்பதன் மூலம் இன்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இன்னுமொரு நிகழ்ச்சியில் லயமாகிக் கிடப்பதன் மூலம் துன்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

நாம் நம் மனத்தின் இயக்கத்தைப் பற்றி ஏற்கெனவே தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். நாம் ஒரு பொருளைப் பார்த்து அந்தப் பொருளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால், நம் மனம் அந்தப் பொருளாக வடிவெடுப்பதன் மூலமே அந்தப் பொருளைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். நமக்கு முன்னால் நிற்கும் மரத்தை மரம் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால், நம் மனம் அந்த

மரத்தின் வடிவத்தை எடுத்து அதனை மரம் என்று புரிந்து கொள்கின்றது. நாம் நமது நண்பனை அடையாளம் கண்டு கொள்வது எப்படி ? நம் மனமே நம் நண்பனாக வடிவெடுப்பதன் மூலம் நாம் நண்பனை நண்பன் என அடையாளம் கண்டு புரிந்து கொள்கிறோம்.

நாம் எதனைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றாலும், நாம் எதனைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றாலும், நம் மனம் அதுவாக வடிவெடுப்பதன் மூலமே அதனைத் தெரிந்து கொள்கிறோம்; புரிந்து கொள்கிறோம். நம் மனம் வடிவெடுக்கத் தவறிவிட்டால் நம்மால் எதனையும் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

நாம் மிகவும் விரும்பும் ஒரு நண்பரைப் பார்க்கின்றோம். நம் மனம் நண்பனாக வடிவெடுத்து அவரை அடையாளம் கண்டு கொள்ளுகிறது. நம் சிந்தனை அவரைப் பற்றியே சுழலுவதால் அவருக்குப் பின்னால் நடந்து வரும் அடுத்த நபரை நாம் சரிவரக் கவனிப்பதில்லை அப்படிப் பின்னால் வரும் நபராக நம் மனம் மாறியமையாமல் இருப்பதே அவரை நாம் அறிந்து கொள்ளாமல் இருந்தமைக்குக் காரணம்.

இதே போன்று நமக்குப் பிடிக்காத நபர் ஒருவர் வருகின்றார். அவரை நாம் பார்க்கையில், நம் மனம் அவராக வடிவெடுத்து அவரைப் புரிந்து கொள்ளுகிறது. அவரை அடையாளம் கண்டு கொள்கிறது. நமது சிந்தனை அவரைப் பற்றிய அருவருப்பான உணர்விலேயே சுழல ஆரம்பித்து விடுவதால் அவருக்குப் பக்கத்தில் வருபவரையும் நாம் சரிவரக் கவனிக்காமல் இருந்து விடுகிறோம். அவருக்கு அருகில் வரும் நபராக நமது மனம் மாறியமையாமல் இருப்பதே நாம் அவரை அறிந்து கொள்ளாமல் இருந்தமைக்குக் காரணம்.

இதைப் போலவே நமக்கு இன்பமான நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டு நம் மனம் அந்த நிகழ்ச்சியின் வடிவத்தை ஏற்று இன்பத்தை நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும் போது -

நம்மைச் சுற்றி நடக்கும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் நம்மால் சரிவரப் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

காரணம் அதுதான். நம் மனம் இன்பமான நிகழ்ச்சியிலேயே - அந்த நிகழ்ச்சியின் வடிவிலேயே - மயங்கிக் கிடக்கின்றது. தன்னுடைய வடிவை வேறு நிகழ்ச்சிக்கு மாற்றிக் கொள்ள அதனால் முடியாமல் போய் விடுகின்றது.

இதே போன்றுதான் நாம் துன்பத்தை அனுபவிக்கும்போதும் ஏற்படுகின்றது. நமது மனம் துன்ப நிகழ்ச்சியின் வடிவைத்தாங்கி துயரத்தை மட்டுமே அனுபவம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. நாம் விரும்பினாலும் கூட, நம் மனம், தான் எடுத்துக் கொண்ட வடிவத்தைக் கலைக்க முடியாமலிருக்கிறது.

இப்படி நம் மனம், தான் எடுத்துக் கொண்ட வடிவத்திலேயே தங்கி இருப்பதுதான் மனோலயம்.

இப்படி -

நமது மனதானது, ஏதோவொன்றில் லயமாகி நின்றே அதனை அறிந்து கொள்ளுகிறது.

நாம் எதனை அறியவேண்டுமானாலும் மனோலயம் அதற்குத் தேவைப்படுகிறது. மனோ லயம் இன்றி நாம் எதனையும் அறிந்து கொள்ள முடியாது.

ஆனால் -

நமது மனம் ஆரோக்கியமாகச் செயல்படுகின்றது

எனக் கூறப்பட வேண்டுமானால், அது கணந்தோறும் புதிய வடிவத்தை எடுத்துக் கொள்ளும் தகுதியுடையதாக இருந்தாக வேண்டும்.

மரத்தின் வடிவத்தை நமது மனம் ஏற்று அதனைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம் தான். அதே நேரம் அதன் பக்கத்தில் நிற்கும் மிருகத்தைப் பார்த்து அதன் வடிவைத் தாங்கி அதனைப் புரிந்து கொள்ளவும் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

நாம் ஏதோவொரு வடிவத்தை மட்டும் பற்றிப் பிடிப்பதென்பது நமது மனம் ஒரு திடப்பொருளின் தன்மையை அடைவதே யாகும்.

நமது மனமானது திரவப்பொருளின் தன்மை யோடிருந்து, எந்தப் பாத்திரத்தில் நிரப்பப்படுகிறதோ அந்தப்பாத்திரத்தின் வடிவை எளிதாக ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மையுடையதாக இருக்க வேண்டும்.

பனிக்கட்டியின் உருவத்தை நாம் விரும்பியபடியெல்லாம் மாற்றியமைக்க முடியாது. பனிக்கட்டியாக இருக்கும் வரை அதனை எடுத்துப்போடும் பாத்திரத்தின் வடிவை அது எடுத்துக் கொள்ளாது.

ஆனால் அந்தப் பனிக்கட்டியே தண்ணீராக மாறிவிடும்போது, அதனை எத்தனை வடிவுள்ள பாத்திரத்தில் மாற்றிவைத்தாலும் உடனுக்குடன் அந்தப் பாத்திரத்தின் வடிவத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்.

நமது மனதானது நாம் எதிர்கொள்ளும் பொருளாக, நிகழ்ச்சியாக வடிவெடுத்து, புரிந்து கொள்ளும் வகையிலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதுவே அதன் இயற்கை, அதுவே சுயத் தன்மை.

ஒரு கண்ணாடியானது தனக்கு எதிரே தோன்றும் காட்சிகளை அப்படியே பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது. அது தனக்கு விருப்பமானது, விருப்பமற்றது என்று எந்தக் காட்சிகளையும் பிடித்து வைத்துக் கொள்ளுவதில்லை.

கண்ணாடியின் எதிரே தோன்றும் பொருட்கள் மாற மாற, கண்ணாடியில் தோன்றும் பிரதிபலிப்புக்காட்சியும் மாறிக் கொண்டே வருகின்றது. எந்தக் காட்சியையும் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு, அடுத்த காட்சியைப் பிரதிபலிப்பதற்கு தாமதம் செய்வதில்லை.

அப்படித் தாமதம் செய்வதாயின் அது கண்ணாடிக்குரிய இயல்பே அல்ல, அது கண்ணாடியே அல்ல.

இதுபோன்ற நிலையில் -

நமது மனம், ஒவ்வொரு கணத்திலும் தனது வடிவத்தை மாற்றிக் கொள்ளத்தயாராக இருக்கும் தன்மையில் செயல்படுமேயானால் அதுவே ஆரோக்கியமான மனமாகும்.

ஒவ்வொரு பொருளாகவும் அது மாறியமைந்து, அது அந்தப் பொருளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் -

எந்த வடிவத்தையும் பிடித்து வைத்துக் கொள்ள விருப்பம் காட்டக்கூடாது.

எந்த வடிவத்தையும் பிடித்து வைத்துக் கொள்ள விருப்பம் காட்டக்கூடாது.

இந்நிலையில் -

நமது மனமானது, அது எதிர்கொள்ளும் ஒவ்வொரு

பொருளோடும், ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியோடும் பொருந்திக் கொண்டு அந்த வடிவை ஏற்றுக் கொள்கிறது. அதனைப் புரிந்து கொள்கிறது. அடுத்த கணத்திலேயே, அடுத்த நிகழ்ச்சியின் வடிவை எடுத்துக் கொள்ளத் தகுதியாகின்றது.

நமது மனம் -

எப்போதும் தன்னைத் திரவநிலையிலேயே வைத்துக் கொள்ளுகிறது. இந்த மனதே சுதந்திரமானது. இயல்பான ஆரோக்கியம் உடையது. கருத்துக்களாலும், உணர்ச்சிகளாலும் உறைநிலைக்குக் கொண்டு செல்ல முடியாதது.

இந்த மனமே -

நூறு சதவீதம் ஆரோக்கியமானது.

இதுவே மிகுந்த எளிமையையும், நளிந்ததையும் கூர்மையையும், நுட்பத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டது.

இது -

மிகவும் சாதாரணமானது. இயற்கையானது. எளிதானது. ஒவ்வொருவருக்கும் உரியதானது. அனைவருக்கும் பொதுவானது.

மிகவும் சர்வசாதாரணமான இது -

மனோ நாசம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது.

உண்மையில் -

ஆரோக்கியமான மனம் என அழைக்கப்படுதலே பொருத்தமானதாகும்.

ஆனால்,

இத்தகைய எளிமையான மனத்தோடு இருக்க

பெரும்பாலோர் விரும்புவதில்லை.

ஏனெனில்,

இந்த மனமுடையோர் -

தன்னை எந்த வரையறைக்குள்ளும், கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளும் அடக்கிக் கொள்ளுவதில் அக்கறை காட்ட மாட்டார்கள்.

இவர்களுக்கென்று தனி இயல்பு எதுவும் கிடையாது.

அனைத்தையும் அப்படி அப்படியே பிரதிபலித்துக்காட்டும் சுத்தமான கண்ணாடியாகவே இவர்களது அனுபவங்கள் அமைந்திருக்கும்.

இயற்கையான, எளிமையான, அனைவருக்கும் பொதுவான -

இந்த ஆரோக்கியமான மனம்,

ஓர் அரிதான மலராகவே காணப்படுகிறது.

இறைவனின் கருணையால் மட்டுமே பூக்கும் ஓர் அரிய மலராகவே உள்ளது.

ஏனெனில்,

இதனை விரும்பி அடைய முடியாது.

கேட்டுப் பெற முடியாது.

இது -

நமது விருப்புக்களுக்கு உட்பட்டதல்ல. நமது விருப்பங்களின் மூலம் இந்த மனத்தை இயக்கமுடியாது.

அனைத்தையும் தியாகம் செய்யும் நிலையிலேயே இந்த அரிதான மலர் இயல்பாகப் பூத்துக் குலுங்குகிறது.

ஆனால் -

இதில் உள்ள ஆச்சரியம் என்னவென்றால்,

இதுதான் நம் அனைவரது இயல்பான நிலை.

இயற்கையான நிலை.

கள்ளங்கபடற்ற இந்த ஆதாரநிலையை நாம் புறக்கணித்துப் பழகிவிட்டதன் காரணமாகவே இந்த நிலையை நாம் இழந்து நிற்கிறோம்.

அதற்காக,

இந்த நிலை நம்மை விட்டு எங்கேயும் போய்விடவில்லை.

எதன்மீதும் தனித்த, தனிப்பட்ட முக்கியத்துவம் கொடுக்காத நிலையில் இந்த ஆதாரநிலை இயல்பாகச் செயல்படுகின்றது. தாமாக வெளிப்படுகிறது.

மெய்ப்பொருளை மறைக்கும் மாயை

நம் மனமானது, மனோலயத்தையே தன்னுடைய அன்றாட அணுகுமுறையாக வைத்துக் கொண்டுள்ளது. லயமாகி, லயமாகியே ஒவ்வொன்றையும் புரிந்து கொள்கிறது.

லயமாகிநின்றே இன்ப, துன்பத்தை அனுபவித்து வருகின்றது. இன்ப துன்பத்தினால் ஏற்பட்ட சுழலினுள் மாட்டிக் கொள்கின்றது.

26

லயமாகி நிற்பதை மட்டுமே நம் மனமானது வாழ்க்கையாகக் கொண்டுள்ளது. லயத்திலேயே பழகிய நம் மனமானது லயத்துக்கே அடிமையாகிப் போய்விடுகிறது. நமது மனம் துன்பத்தில் லயமாகி நிற்கும்போது அதிலிருந்து விடுபட நினைத்தாலுங்கூட முடிவதில்லை. மனத்தின் விருப்பங்களும் லயத்தின் வடிவத்திலேயே அமைந்துள்ளது. ஒரு லயத்திலிருந்து விடுபட்டு, வேறு ஒரு லயத்தில் இருப்பதையே விரும்புகிறது. லயத்திலிருந்து முற்றுமாக விடுபட விரும்புவதில்லை. உண்மையில் லயமற்ற நிலை என்றால் என்ன என்பதையே நம் மனத்தால் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

மனோலயத்திலிருந்து விடுபட, நம்முடைய லய அமைப்புக்களை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டுவது அவசியமாகிறது. லய அமைப்புக்களை ஒழுங்குபடுத்துவதன் மூலம் லயத்திலிருந்து விடுபடும் வழிவகையைத் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

நம் மனம் எதில் லயமடையலாம், எதில் லயமடையக்கூடாது என்ற தன்னுணர்வே இல்லாமல் தாறுமாறாக லயமடைந்து குழப்பத்தில் செயல்பட்டுவருகிறது.

நம் லய அமைப்பினை ஒழுங்கு படுத்தும் நோக்கத்தில், இறை சிந்தனை, நாம ஜெபம், தியானம், பஜனை, சத்சம்பாசனை, இறை வழிபாடு, சங்கீதம், நாட்டியம், ஓவியம், போன்ற நுண்கலைகளைப் பெரியவர்கள் வலியுறுத்துகின்றார்கள்.

இதனால் நம் மனோலயம் முறைப்படுத்தப்படுகிறது. நம் மனோலயம் தாறுமாறாக இயங்காமல் ஒருநெறி முறையில் இயங்குகிறது. இதனால் நம் அனுபவங்களும், எதிர்பார்ப்புக்களும் நெறிமுறைப்படுத்தப்பட்டு, நாம் வாழும் வாழ்க்கை ஓர் ஒழுங்குமுறைக்குள் உட்படுத்தப்படுகிறது.

இந்த நிலையிலேயே மனோலயம் கடந்த மனோ நாசநிலை போதிக்கப்படுகிறது.

மனோ நாசம் என்பது, மனம் இல்லாமல் போவதல்ல. மனம் சுயமாக இயங்கும் நிலை; மனம், முடிச்சுக்கள் எதுவும் இல்லாமல் இளக்கமான நிலையில், திரவமான நிலையில் இயங்கும் நிலையே, இது. முழு ஆரோக்கியத்துடன் இயங்கும் நிலையே இது.

நம் மன இயக்கம், அதன் சுயநிலையில் உணர்வு

பொருந்தி இயங்குகின்றது. ஆர்ப்பரித்து ஓடும் ஆற்றைப்போல் உயிரோட்டத்துடன் இயங்குகின்றது. ஜடத்தன்மை அனைத்தையும் இழந்து விடுகின்றது. லயத்தன்மை அனைத்தையும் இழந்து விடுகின்றது. உயிர்த்தன்மையோடு செயல்படுகின்றது. ஜீவனுடன் செயல்படுகின்றது. மெய்ப்பொருளாகவே இயங்குகின்றது.

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தபடி -

இந்தச் சுதந்திரமான மன இயக்கத்தை நாம் விரும்பி அடைய முடியாது.

நம் மனோலய நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் முடிவுக்கு வரும்போதுதான், இந்தச் சுதந்திரமான மலர் பூக்கின்றது.

ஆனால் -

நமக்குத் தெரிந்த நடவடிக்கைகள் மனோலயத்தின் வாயிலாகவே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

மனோலயத்தை வெற்றி கொண்டு மனோலயத்தைக் கடக்கவும், மனோலயத்தையே துணைக்குக் கூப்பிடுகின்றோம்.

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தபடி சரணாகதி வழியில் இந்தப் பிரச்சினையை எதிர் கொள்வதே சரியான வழிமுறையாகும்.

சரணாகதியில் -

அனைத்தையும் மாயை என்று அறிந்து, எதிலும் பற்று வைக்காமலிருப்பது ஒரு வழி.

அனைத்தையும் பரம் பொருளாகக் கருதி அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்வது இன்னுமொருவழி.

இந்த இரண்டு வழிகளும் சரணாகதி அம்சத்துடன் செயல்பட்டு மனோலயங்கடந்த நிலையை மலர்விக்கின்றன.

மாயை என்று அனைத்தையும் ஒதுக்குவது ஒரு துருவத்திலும்,

அனைத்தும் பரம் பொருள் என அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்வது மறு துருவத்திலும்,

இருப்பது போல் தோன்றுகின்றது.

உண்மையில் இரண்டும் ஒன்றே.

புலப்படுத்துவதும் ஒன்றே.

தோற்றத்தில் இரு துருவங்களாக இருந்தாலும், அடிப்படையில் ஒன்றாகவே உள்ளன.

இதன் நுட்பத்தை நாம் புரிந்து கொள்ளும் போது,

சரணாகதி தத்துவத்தின் முழுப் பரிமாணத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பும் ஏற்படுகின்றது.

முதலில் ஒரு சிறிய உதாரணத்தைப் பார்ப்போம்.

ஒரு நிலைக்கண்ணாடி ஒன்று உள்ளது. அந்த நிலைக்கண்ணாடியின் முன்னால் உள்ள காட்சிகளெல்லாம் அந்த நிலைக்கண்ணாடியில் அப்படியே பிரதிபலிக்கின்றன.

கண்ணாடியின் முன்னால் ஒரு மரம் நின்று அசைந்து கொண்டிருந்தால் அதே காட்சி கண்ணாடியினுள்ளும் தெரிகின்றது.

கண்ணாடியில் தெரிவது தோற்றம், வெளியே தெரிவது உண்மை. கண்ணாடியில் தெரியும் மரத்தைத் தொடமுடியாது. அப்படித் தொடுவோமானால் கண்ணாடிதான் தட்டுப்படும்.

கண்ணாடிக்குள் தெரியும் உருவம் ஒரு பக்கத்திலும் கண்ணாடிக்கு வெளியே இருக்கும் நிஜமான உருவம் அதன் எதிர்ப்பக்கத்திலுமாக இருக்கின்றது.

இதுபோன்ற நிலைதான் நம் ஒவ்வொருவர் அனுபவத்திலும் ஏற்பட்டு வருகிறது.

நாம் ஒரு மரத்தைப் பார்ப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

அங்கே என்ன நடக்கிறது ?

நமது விழித்திரை ஒரு பக்கத்தில் இருக்கிறது. அதற்கு எதிர்ப் பக்கத்தில் மரம் இருக்கின்றது. மரத்தின் காட்சி நம் விழித்திரையில் பிரதி பலிக்கின்றது. பிரதி பலிப்பு ஒரு திசையிலும், பிரதிபலிப்புக்குக் காரணமான மரம், அதன் எதிர்த்திசையிலும் இருக்கின்றது.

நிலைக்கண்ணாடியைப் போன்ற நிலையில் நம் விழித்திரை இருக்கிறது. கண்ணாடிக்கு எதிர்த்திசையில் நிற்பதைப்போன்றே, விழித்திரைக்கு எதிர்த்திசையில் மரம் நின்று கொண்டிருக்கிறது.

நாம் ஒரு மரத்தைப் பார்க்கிறோமென்றால், மரத்தை நமக்குள் பார்க்கிறோமா, நமக்கு வெளியே பார்க்கிறோமா?

நிச்சயமாக நமக்குள்ளேதான் பார்க்கிறோம். நமக்கு வெளியே நம்மால் பார்க்கமுடியாது. நமக்கு வெளியே உள்ள மரம் நமது வழித்திரையினுள் பிரதிபலித்தால் மட்டுமே மரத்தை நாம் பார்க்கமுடியும். பிரதிபலிப்பை மட்டும் தான் நாம் பார்க்கிறோமே தவிர, பிரதிபலிப்புக்குக் காரணமான மரத்தை நாம் பார்ப்பதில்லை.

நாம் நின்று கொண்டிருக்கிறோம். நமக்கு முன்னால்,

நமது இடப்பக்கத்தில் நிலைக் கண்ணாடி நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமக்கு வலப்பக்கத்தில் மரம் நின்று கொண்டிருக்கிறது. அந்த மரமானது நிலைக்கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கிறது. நாம் நமது இடப் பக்கத்தில், நிலைக்கண்ணாடியில் தெரியும் பிரதி பலிப்புத் தோற்றமான மரத்தைப் பார்க்கின்றோம். அதே நேரம் நமக்கு வலப்பக்கத்தில் தெரியும் உண்மையான மரத்தையும் நேரடியாகப் பார்க்கின்றோம்.

இடப்பக்கம் தெரிவது பிரதிபலிப்புத் தோற்றம். வலப்பக்கம் தெரிவது நிஜத்தோற்றம்.

ஒரே நேரத்தில் இரண்டையும் பார்க்கமுடிகிறது. மரத்தை கண்ணாடியிலும் பார்க்கமுடிகிறது, நேரடியாகவும் பார்க்க முடிகிறது.

இந்த நிலையில் நமது விழித்திரை செயல்படுகிறதா ?

நமது விழித்திரையில் எது தோன்றுகிறதோ அதை மட்டுமே நாம் அறியமுடியும். விழித்திரைக்கு முன்னால் உள்ள மரத்தை நேரடியாக அறியவே முடியாது. நமக்குத் தெரிந்தது எல்லாம் பிரதிபலிப்பு மட்டுமே. நமது பிரதிபலிப்புத் தன்மையில் குறைபாடு ஏதாவது இருந்தால் அந்தக் குறைபாட்டுக்குத் தகுந்த காட்சியே தெரியும். அதனால் வெளியேயுள்ள மரத்தில் குறைபாடு இருக்கிறது என்று அர்த்தம் அல்ல.

நாம் நமது விழித்திரையில் தெரியும் காட்சியைக் கொண்டே நமக்கு எதிர்த்திசையிலுள்ள நிஜப் பொருளை அடையாளம் கண்டு பழகிவருகிறோம். அந்தப் பழக்கமே நமக்கு நெடுங்காலமாக இருந்து வருவதால், நாம் நமக்கு வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் - உண்மையான உருவத்தை நேரடியாகப் பார்க்கிறோம் என்ற பொய்யான

அனுபவக் காட்சி ஏற்படுகிறது.

உண்மையில் நாம் வெளியில் பார்க்கவில்லை. ஆனால் நாம் நமக்கு வெளியே பார்த்ததாகப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

மரம் நமக்குள்தான் இருக்கிறது. ஆனால் நமக்கு முன்னால் இருப்பதாக நாம் புரிந்து கொள்கிறோம்.

கண்களை மூடிக்கொண்டு பார்த்தால் எதுவுமே தெரியாது.

விழித்திரையில் தெரியும் நிழல் காட்சி மட்டுமே நமக்குத் தெரிகிறது.

அதைக் கொண்டுதான் நமக்கு முன்னே இருக்கும் மரத்தைக் கற்பிதம் செய்து கொள்கிறோம். நமது கற்பனைக்கு உயிர் கொடுக்கும் வகையில் நாம் நேரடியாகச் சென்று அந்த மரத்தைத் தொட்டுப் பார்க்கவும் முடிகிறது.

இதனால் நாம் விழித்திரையில் கண்ட காட்சி நமக்கு முன்னே தெரிவதை உறுதி செய்து கொள்கிறோம். வெளிப்பொருளை நேரடியாகப் பார்த்து அதனுடன் தொடர்பு கொள்வதாக நம்பிக் கொள்கிறோம்.

உண்மையில் இது -

நமது கார்களில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும், பின்பக்கம் பார்க்கும் கண்ணாடியின் உதவி கொண்டு நமது காரைப்பின் பக்கமாகக் ஓட்டிச் செல்வதைப் போன்றதே. நமது பழக்கம் தொடர்ந்து அப்படியே இருந்துவந்தால் அதுவே நமது இயல்பாக ஆகிப்போய்விடும்.

இதே நிலைதான் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

நாம் நமக்குள் பார்த்துக் கொண்டே நமக்கு வெளியே தொடர்பு வைத்துள்ளோம்.

இந்த நிலை நமது புலன்கள் அனைத்துக்கும் ஏற்பட்டுள்ளது. நமக்குள் கிரகித்து உணரப்படும் சப்தத்தை நமக்கு வெளியில் உள்ளதாகப் புரிந்து கொள்கின்றோம்.

இது நமக்கு மட்டும் அல்லாமல் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் பொதுவாக இருப்பதால் இது ஒரு சகஜமான நிலையாகவே அனைவருக்கும் தோன்றுகின்றது.

நமது புலன்களில் பிரதிபலிக்கும் காட்சிகள் மட்டுமே நமக்குத் தெரிகின்றன. நமக்குப் புலனாகின்றன.

அவற்றுக்குக் காரணமான உண்மையான மரம் நமக்குத் தெரிவதில்லை.

அவற்றுக்குக் காரணமான உண்மையான ஓசை நமக்குப் புலனாவதில்லை.

நமது புலன்களின் ஆரோக்கியத்தன்மைக்கேற்ப அந்தப் புலன்களில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்பு நுகர்ச்சிகளை மட்டுமே நாம் அறிகின்றோம்.

அந்தப் பிரதிபலிப்புகளுக்குக் காரணமான உண்மையான பொருளை நாம் அறிவதில்லை.

உண்மையில் நாம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோமா?

பரம் பொருளின் தன்மையை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது. அதனால் அதன் இயக்கத்தையும் அனுமானித்துக் கணக்கிடமுடியாது.

நமது புலன் உணர்வுகளுக்கு வெளியிலும், நமது மன உணர்வுகளுக்கு வெளியிலும் நம்மால் வரமுடிவதில்லை.

ஆனால்,

மெய்ப்பொருள், நம் மனம் மற்றும் புலன் உணர்வுகளையும் கடந்து நிற்கின்றது.

நான் உங்களைப் பார்க்கிறேன் என்றால், நீங்கள் யார்?

எனது புலன்களின் மூலம் உங்கள் உருவத்தைப் பார்க்கின்றேன். நீங்கள் பேசுவதைக் கேட்கின்றேன்.

எனது மனத்தின் மூலம் உங்களை அடையாளம் கண்டு கொள்கின்றேன்.

இது -

எனது புலன் நுகர்ச்சிகளாலும், என்மன உணர்வுகளாலும் உங்களை நான் அனுமானம் செய்து கொள்வதே.

எனது அனுமானத்துக்குள் உட்பட்டவரா நீங்கள் ?

நீங்களே உங்களைப் பார்த்துக் கொள்கிறீர்கள்.

உங்களை எப்படி உணர்கின்றீர்கள் ?

உங்கள் புலன் நுகர்ச்சியைக் கொண்டு உங்கள் உடலை உணர்கிறீர்கள்.

உங்கள் மன உணர்வைக் கொண்டு மன இயக்கத்தை உணர்கிறீர்கள்.

இந்த இருவகை உணர்வுகளினாலும் உங்களை நீங்களே அனுமானம் செய்து கொள்கிறீர்கள்.

இந்த அனுமானத்துக்கு உட்பட்டவரா நீங்கள் ?

உங்களை நீங்களே எவராக எண்ணிக் கொள்கிறீர்களோ, அவரா நீங்கள் ?

இது உங்களது அனுமானமே. இது உங்களுடைய எல்லைக்குட்பட்ட சிறிய அறிவுக் கணக்கீட்டுகளின் அனுமானமே.

உங்களுடைய அனுமானத்தைக் கடந்த நிலையில் நீங்கள் யார் ?

உங்களுடைய சிற்றறிவின் அனுமானத்துக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் நீங்கள் யார் ?

நீங்களே அந்த பரம்பொருள்.

நீங்களே அந்த, அறிவுக்கு அடங்காத மாபெரும் மெய்ப்பொருள்.

நீங்கள் மெய்யாக அந்தப் பரம்பொருளாகவே இருக்கிறீர்கள். அனைத்தும் பரம்பொருளாகவே உள்ளன.

நாம் நமது எல்லைக்குட்பட்ட புலன் உணர்வு மற்றும் மன உணர்வினால் அனுமானித்து வாழ்ந்து வருவதாலேயே, நாம் நம்மைத் தனிமைப்படுத்திக் கொள்கிறோம்.

நம்மைப் பிரஞ்சுமாக்கிக் கொள்கிறோம்.

நம்மை உலகமாக்கிக் கொள்கிறோம்.

உண்மையில் நாம் பிரபஞ்சமல்ல.

நாம் உலகமல்ல.

உணர்வுகளால் உட்படுத்த முடியாத பரம் பொருள்.

உண்மையில் -

நீங்களே அந்தப் பரம் பொருள்.

நீங்களே அந்தப் பரம் பொருள் என்ற தீர்க்கமான முடிவுக்கு நீங்கள் வந்தவுடன் உங்கள் தேடுதல் நின்றுவிடுகிறது.

நானே அந்தப் பரம்பொருள் என நாம் குறிப்பிடுவது,

நம்முடைய நான் என்னும் உணர்வுகளுக்குட்பட்ட பகுதியை மட்டும் குறிப்பதில்லை.

நாம் என்பது எனது வெளிப்படையான நான் என்னும் உணர்வைக் குறிக்கும் அதேவேளையில், அளவிடமுடியாத என்னுடைய நிலையையும் குறிக்கின்றது.

நான் என்பது நான் அடையவேண்டிய பரம்பொருள் என்பதும்,

நான் என்பது, நான் அடைந்து அமர்ந்திருக்க வேண்டிய இறுதி நிலை என்பதும்,

- எனக்குள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு,

நான் என்பது தனது நான் என்னும் உள்நிலையில் மட்டிலுமே தங்கியிருக்கும் நிலையானது -

சகஜ சரணாகதி நிலையாகும்.

இந்த சகஜ சரணாகதி வாழ்வில் வாழ்ந்து வருவதே மெய்யான ஆன்மீக வாழ்வாகும்.

உங்களை நீங்களே பரம்பொருளாக ஏற்றுக் கொள்வது என்பது சற்றுச் சிரமமான வேலையே.

ஏனெனில் -

நீங்கள், உங்களை எல்லைக்குட்பட்ட இயக்கமுள்ள தனிநபராகவே எண்ணி அப்படியே செயல்பட்டுப் பழகி வந்திருக்கிறீர்கள். பல்லாண்டு காலமாக அப்படிப் பழகி வந்திருக்கிறீர்கள்.

அதனால் அந்தப் பழக்கத்தை மாற்றி உங்களை நீங்களே பரம்பொருள் என நம்பி ஏற்றுக் கொள்வது அவ்வளவு சுலபமல்ல.

நீங்கள் தான் அந்தப் பரம்பொருள் என வேதங்கள் முழங்குகின்றன. மகான்கள் பலரும் எடுத்துக் கூறுகின்றனர். ஆன்மீக நூல்கள் பலவும் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

உங்களுக்கு நீங்கள் அத்தகைய கருத்துக்களை ஆய்வு செய்து பார்த்தாலும் நீங்களும் அதே முடிவுக்குத்தான் வருகிறீர்கள்.

ஆனாலும் -

நீங்களே அந்தப் பரம்பொருள் என்பதை, உங்களால் தீர்க்கமாக ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லை.

உங்களுடைய அடி ஆழத்தினுள் நான் ஒரு சாதாரண

மனிதன் தானே, நான் எப்படிப் பரம் பொருளாக இருக்க முடியும் என்ற சந்தேகக் கண்ணோட்டமும் இருந்து கொண்டே இருக்கின்றது. நாம் தெரிந்து கொண்டவற்றையெல்லாம் உண்மையிலேயே நாம் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றோமா என்ற சந்தேகம் நமக்கு ஏற்படுகிறது.

முனிவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட கதைகளுள், இது சம்பந்தமான ஒரு சம்பவம் விவரிக்கப்படுகிறது.

வேத வியாசர் மகா ஞானி. அவருடைய மகன் சுகதேவர். வியாசர் தனது மகன் சுகதேவருக்கு ஆன்ம ஞானத்தைப் போதிக்கிறார். அதன் பிறகு அவரை ராஜரிஷியான ஜனகரிடம் அனுப்பி சந்தேக விளக்கங்களைத் தெரிந்து கொள்ளச் சொல்கிறார். சுகதேவர் ஜனகரை அடைந்து ஆன்மஞான விளக்கங்களைப் பெற்றுக் கொள்கிறார். “நீயே அந்தப் பரம் பொருள்” என ஜனகர், சுகதேவருக்கு உபதேசிக்கிறார். சுகதேவரும் விளங்கிக் கொள்கிறார்.

கடைசியில் சுகதேவர் தான் விளங்கிக் கொண்டது சம்பந்தமாக ஜனகரிடம் நன்றி தெரிவிக்கிறார். பிறகு ஒரு சந்தேகத்தையும் எழுப்புகிறார்.

“நான் பரம்பொருள் என்பது எனக்கு விளங்கிக் கொண்டது. எனது தகப்பனாரும் இதையே எனக்குக் கூறினார். நான் கற்றறிந்த நூல்களிலும் இதுவே கூறப்பட்டுள்ளது. எனது ஆய்விலும் இதுவே எனக்குப் புலப்படுகிறது. எனது தகப்பனார் சொன்னதைத்தான் நீங்கள் கூறியிருக்கிறீர்கள். எனது ஆய்வின் மூலம் எனக்கு நானே ஒப்புக்கொண்டதைத்தான் நீங்களும் கூறியிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் புதிதாக எதையுமே கூறவில்லை. ஆனால் எனது தகப்பனார் கூறும் போது புரியாதது, ஞான நூல்களைப்

படித்தறியும் போது புரியாதது, என் ஆய்வுகளின் மூலம் கண்டுபிடிக்கும் போது புரியாதது, நீங்கள் கூறும் போது மட்டும் எப்படி எனக்குப் புரிந்தது ? செய்தி ஒன்று தான். அவர்கள் கூறியதைத்தான் நீங்களும் கூறியிருக்கிறீர்கள். அவர்களுடைய கூற்றுக்கு மாறாக நீங்கள் எதையும் கூறவில்லை. ஆனாலும், அப்போதெல்லாம் புரியாத ஒன்று நீங்கள் கூறும்போது மட்டும் எனக்கு எப்படிப் புரிந்து கொண்டது ?” என விளக்கம் கேட்கிறார் சுகதேவர்.

அதற்கு ஜனகமகரிஷி பதில் கொடுக்கிறார்.

“செய்தி ஒன்றேயாயினும், எனது வார்த்தையில் நம்பிக்கையையும் விசுவாசத்தையும் நீ வைத்துள்ள ஒரே காரணத்தினால் தான் அது விளங்கிக் கொண்டது”.

இவ்வாறு மகரிஷி அதற்கு விளக்கம் கொடுக்கிறார்.

நானே பரம் பொருள் என்பது மகா வாக்கியம்.

அதனை நாம் விளங்கியும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

விளங்காமலும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

அதற்கான விசுவாசமும், நம்பிக்கையும் ஏற்படும் போது -

நானே பரம் பொருள் என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

அந்நிலையில் -

பூட்டிக்கிடந்த எத்தனையோ கதவுகள் உங்களுக்குள் திறந்து கொள்கின்றன.

சகஜ சரணாகதியில் அசைவின்றி நீங்கள் வீற்றிருக்கிறீர்கள். செயல்கள் அனைத்தும் தாமதமாகவே நிகழ்கின்றன.

அந்தச் செயல்கள் -

உங்களுடைய செயல்களல்ல.

அவை அந்தப் பரம் பொருளின் செயல்களே. பரம் பொருளின் இயக்கமே.

சர்வ ரூபத் தியானம்

நமது உணர்வு நிலையை வளப்படுத்தப் பலவிதமான பயிற்சிகள் உள்ளன.

அவற்றுள் ஒன்றுதான் சர்வரூபத் தியானம்.

உணர்வுநிலைப் பயிற்சிகளுள் சர்வரூபத் தியானப்பயிற்சி தலை சிறந்தது. உடனடியாக பயன்தரத் தக்கது. பரிசோதித்துப் பார்க்கக் கூடியதும் கூட. இதனை சகஜமாக அனைத்து நேரங்களிலும் பயிற்சி செய்யலாம்.

28

சிந்தனையைக் கடந்து செல்ல சிந்தனையையே கருவியாக உபயோகிப்ப துண்டு. உலகச் சிந்தனையை மாற்ற தெய்வச்சிந்தனையை அனுஷ்டிக்கும்படி கூறுவதுண்டு. அது சிந்தனை வழியிலான பயிற்சி.

ஆனால் சர்வரூபத் தியானம் என்பது நேரடியாக உணர்வையே அடிப்படையாகக் கொண்ட பயிற்சி.

சிந்தனை கடந்த உணர்வு நிலையைச் செயற்படுத்துவதே ஆன்மீகத்தின் உயர் நிலையாகும்.

உணர்வு நிலையை வளர்த்து, உணர்வுநிலையை இயக்க வைக்கும்

முயற்சியாகவே இந்த சர்வரூபத் தியானம், பயிற்சி செய்யப்படுகிறது.

இறைவனுடைய பெயரோ, இறைவனுடைய நினைவோ இல்லாமல் இந்தத் தியானம் பயிற்சி செய்யப்படுவதால், இறை நிலைக்குவிரோதமானது என்று இதனை எண்ணிக் கொள்ள வேண்டாம். உடல் உணர்வுக்கு இந்த தியானத்தில் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுவதால், இது தரம் தாழ்ந்த ஒன்று எனவும் கருதவேண்டாம்.

உணர்வு நிலை தியானவகைகளுள், மிகவும் உயர்வானது இந்த சர்வரூப தியானம்.

இதனை நீங்கள் அனுபவித்துப் பரிசோதித்த பிறகு உணர்வுநிலையும், தெய்வீக நிலையும் வேறு, வேறு அல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்வீர்கள்.

தெய்வீக சிந்தனையே இல்லாமல் நீங்கள் தெய்வீகமாக ஆகிவிடுவீர்கள். இறைவனுடைய பெயரைச் சொல்லாமலேயே இறைநிலையை அனுபவித்து சுவைப்பீர்கள்.

சர்வரூப தியானம் என்றால் என்ன என்பதைப் பார்ப்போம்.

நமக்கு ஐந்து புலன்கள் உள்ளன. ஐந்து புலன்கள் வழியாக நுகர்ந்து அனுபவிக்கிறோம். கண்களால் பார்க்கிறோம். காதால் கேட்கிறோம். நாவால் சுவைக்கிறோம். நாசியால் வாசனையை அறிகிறோம். உடலால் தொடப்படுவதை உணர்கின்றோம்.

இன்னும் ஒரு புலன் உள்ளது. மனத்தில் ஏற்படும் உணர்வுகளை அந்த மனத்தின் அடிப்பகுதியாலேயே உணர்கிறோம். இது ஆறாவது புலன்.

இந்தப் புலன்கள் அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. கண்கள் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, காதுகள் இயங்காமலிருப்பதில்லை. ஒருபுலன் இயங்கும்போது மற்றப் புலன்கள் இயங்காமல் ஒதுங்கிக் கொள்வதில்லை.

நாம் எதையாவது உற்றுப்பார்க்கும் போது நமது கண்கள் முக்கியத்துவம் பெற்று செயல்படுகின்றன. மற்றப் புலன்கள் செயல்பட்டாலும் முக்கியத்துவம் பெறாமல் செயல்படுகின்றன.

அதே போல் நாம் எதையாவது நமது செவிகளால் உற்றுக் கேட்கும் போது நம் செவிப் புலன் மட்டும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. மற்றைய புலன்கள் முக்கியத்துவம் குறைந்த நிலையில் செயல்படுகின்றன.

ஒரு விளக்கத்துக்காக வைத்துக் கொண்டோ மென்றால், முக்கியத்துவம் பெறும் புலன் 75% முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் கொள்கிறது. மற்றைய ஐந்து புலன்களும் தலா 5% முக்கியத்துவத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொள்கிறது.

எல்லாப் புலன்களும் சரிசமமான விகிதாச்சாரப்படி செயல்படுவதாக இருந்தால் அவை எப்படிச் செயல்படும் ?

அனைத்துப் புலன்கள் வழியாக வரும் செய்திகளும் ஏக காலத்தில் உணரப்படும். நமது கவனம் எதன் மீதும் தனிப்பட்டுக் குவியாது. எல்லாப் புலன் நுகர்ச்சிகளையும் நாம் ஒருசேர உணர்வோம்.

பழைய மாடல் டார்ச் லைட்டைப் பார்த்திருப்பீர்கள். அந்த டார்ச் லைட் விசையை அழுத்திப் பார்க்கையில், டார்ச் ஒளி, ஒரு குறிப்பிட்ட திசையில்

செல்லுகிறது. அந்த டார்ச் லைட்டின் - பிரதிபலித்து ஒளியைக் குவிக்கும் - தலைப்பகுதியை மட்டும் தனியாகக் கழற்றிடமுடியும்.

அப்படிச் கழற்றினால், டார்ச் ஒளி, ஒரு திசையில் மட்டும் குவிந்து செல்லாது.

வெளியே தெரியும் பல்பின் ஒளி, எல்லாத் திசைகளிலும் சமமாகப் பரவும்.

அதே போன்று -

நம் புலன் நுகர்ச்சி எல்லாவற்றிலும் சமமாகப் பரவவேண்டும்.

அதாவது,

நாம் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் கிரகிக்க வேண்டும். எந்த ஒரு நுகர்ச்சிக்கும் தனி முக்கியத்துவம் தரக் கூடாது.

இது, நமது புலன்கள் அனைத்தும் சமன்பட்ட நிலை.

இந்நிலையில், நாம் தனியொன்றின் மீது கவனத்தைக் குவிப்பதில்லை.

நம் கண்கள் இந்த நிலையில் செயல்படும்போது -

அவை ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளை மட்டும் தனிமைப்படுத்திப் பார்ப்பதில்லை.

நம் கண்பார்வையின் எல்லைக்குட்பட்ட அனைத்து காட்சிகளையும் ஒரு சேர, ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கின்றன.

நம் செவிப்புலனை எடுத்துக் கொண்டாலும், அதுவும் இந்த வகையிலேயே செயல்படுகின்றது.

எந்த ஓர் ஒலியையும் தனிமைப்படுத்தி நமது செவி கேட்பதில்லை. எல்லா ஒலிகளையும் ஒட்டு மொத்தமாகக் கேட்கிறது.

அதே நேரம் நமது மனதில் எழும் உணர்ச்சிகளையும், சிந்தனைகளையும் ஒரு சேர நாம் உணர்கின்றோம். நமது உடல் முழுவதும் ஏற்படும் அனைத்து உணர்வுகளையும் ஒரு சேர உணர்கின்றோம்.

இப்படி -

நம் உள்ளேயும், வெளியேயும் உள்ள அனைத்து அம்சங்களையும் நமது உணர்வுக்குள் ஒருசேர உட்படுத்துகின்றோம்.

அந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தும் தாமாக நம் உணர்வுக்குள் வர, நம் புலன்கள் அனைத்தையும் விரியத் திறந்து வைத்திருக்கின்றோம்.

எந்த ஒரு நுகர்ச்சியிலும் நாம் நம் மனத்தைக் குவித்து முக்கியத்துவம் செலுத்துவதில்லை.

அனைத்தும் நமக்குள் சங்கமிக்கும் இந்த ஒட்டு மொத்தமான உணர்வு நிலையில் நம்மை வைத்திருப்பதே சர்வரூபத்தியானம்.

இந்த நிலையில் நாம் நம்மை வைத்துக் கொண்டே, நமது அன்றாட வேலைகளையும் செய்வதற்குப் பழகிக் கொள்ளலாம். அதனை சகஜ சர்வரூபத்தியானம் என்று கூறலாம்.

இதனை ஆள் நடமாட்டமற்ற அமைதியான இடத்தில் மெதுவாக நடந்து கொண்டே இந்தத் தியானத்தைப் பரீட்சை செய்து பார்க்கலாம்.

பாதுகாப்பான சூழல் உள்ள இடத்தில் மட்டுமே இந்தத் தியானத்தைப் பழகி வருதல் நல்லது. பாதுகாப்பற்ற சூழ்நிலை ஏற்படும்போது நமது மனத்தை இந்தத் தியானத்திலிருந்து மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒருமுறை ஆள் நடமாட்டமற்ற சாலையொன்றில் இந்தத் தியானத்துடன் நடந்து செல்ல நேர்ந்தது. சிறிது நேரத்திலேயே நாம் வேறு, நாம் பார்க்கும் உலகம் வேறு என்று பிரித்துப் பார்க்கமுடியாத நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. அந்நிலையில் நமக்கு எதிரே சாலையில் வாகனம் ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. நாம் வாகனத்துக்கு ஒதுங்கவேண்டுமா, அல்லது வாகனம் நமக்காக ஒதுங்குமா என்று உணரமுடியவில்லை. பிறகு ஒருவாறு தெளிந்து தியானத்தைச் சற்று தளர்த்தி சாலையை விட்டு ஒதுங்கி வாகனத்தை அனுப்ப நேர்ந்தது. அதன் பிறகு, சாலையில் செல்லும் போது இந்தத் தியான முயற்சியில் ஈடுபடுவதில்லை.

இந்தத் தியானத்தை பாதுகாப்பான இடத்தில் நிம்மதியாகத் தொடரலாம்.

உட்கார்ந்த நிலையில் இந்தத் தியானத்தை செய்யலாம். ஆனால் நடந்து கொண்டு இதனைப் பயிலுவது மிகவும் முன்னேற்றகரமாக இருந்தது.

இந்த நிலையை நன்கு பயின்று,

நாம் செய்யும் அன்றாடப் பணிகளின் போதும் இதனைத் தொடரலாம்.

இத்தகைய தியான நிலையை நமது அடித்தளமாகக் கொண்டு, நமது அன்றாட அலுவல்களைக் கவனிக்கலாம்.

அந்நிலையில் நமது மனதைச் சில அம்சங்களில்

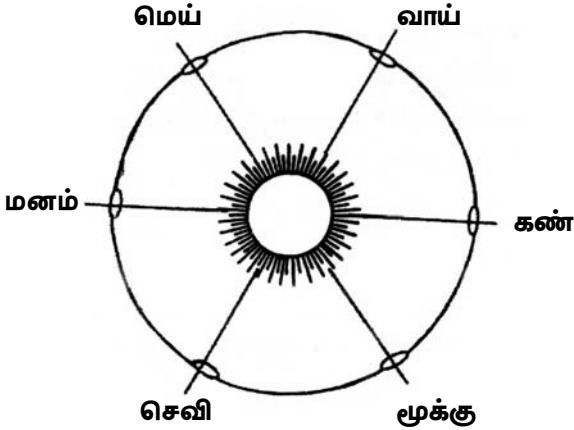
குவித்துச் செயல்பட நேரிடலாம். அதனால் நமது ஒட்டு மொத்தமான உணர்வுநிலையில் பாதிப்பு ஏற்படாது.

இந்தத் தியானம் பழகும்போது ஒவ்வொருவருக்கும் எத்தனையோ விதமான அனுபவங்களும், அதீதமான உணர்வுகளும் ஏற்படலாம். அவை எல்லோருக்கும் ஒன்று போல இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

இந்தத் தியானத்தில் நமது உணர்வுகள் அனைத்தும் ஒன்றாகத் திரண்டு நமக்குள்ளேயே மையங் கொள்கிறது.

உண்மையில் -

மையத்திலிருக்கும் அந்த உணர்வே ஆறு புலன்களின் வழியாகவும் பிரகாசிக்கின்றது.

ஆறு புலன்களும் முக்கியத்துவம் பெறாத நிலையில், ஆறு புலன்களும் சம அளவு முக்கியத்துவம் பெற்ற நிலையில், புலன்கள் அனைத்துக்கும் ஆதாரமான உணர்வு மையத்திலேயே, நமது உணர்வு தங்கியிருக்கிறது.

அதுவே நமது ஆன்மீக மையம்.

நாம் நமது உணர்வினைப் பெருக்கி, உணர்வோடு இந்த உணர்வு மையத்தில் வீற்றிருக்குந்தோறும் நமக்கு ஆன்மீகத்தில் வளர்ச்சி ஏற்படுகின்றது.

நான் எனும் உணர்வினைப் பற்றிப் பிடித்து இந்த உணர்வு மையத்தினுள் பிரவேசிக்கும்போதும் இதே அனுபவம் ஏற்படுகிறது. இதே வளர்ச்சி ஏற்படுகின்றது.

இது சகஜமாகும் போது, மையப் பகுதியென்றும், புறப்பகுதியென்றும் பிரிக்கப்படமுடியாத நிலை ஏற்படுகிறது.

அந்நிலையில் -

அகமென்றும், புறமென்றும் பிரிக்கப்படாத ஒருமித்த இயக்கம் ஏற்படுகின்றது.

அந்த இயக்கத்திலேயே அனைத்து மாசுகளும் அகற்றப்படுகின்றன. பரம்பொருள் நம்மை அரவணைக்கும் பரிசுத்த நிலை ஏற்படுகிறது. அதன் பிறகு பரம்பொருள் மட்டுமே இருக்கிறது.

நல்ல சூழ்நிலையை அமைத்தீடுக

நிர்விகற்ப தியானம் என்ற ஏகாக்ரக தியானத்தைப் பழகி வருவதன் மூலம் நமது மனம் அகவயமாகி நிற்கும். ஆனந்த அனுபவங்களையும் ஏற்படுத்தும். புறச்செயல்களில் நமது ஈடுபாடுகள் குறைந்துவிடும். உள்முக வாழ்விலேயே நமது மனம் ஈடுபாடு காட்டும்.

ஆனால் -

சுற்றப்புறச் சூழ்நிலைகளும், புறவாழ்க்கையிலுள்ள பல்வேறு பிரச்சினைகளும் நம்மை வலுக்கட்டாயமாக வெளியே இழுத்து விடும்.

உள்ளே உள்முகமாகக் குவிந்திருக்கும் நமது மனம் வலுக்கட்டாயமாக வெளியே இழுக்கப்பட்டு விடும்.

புறச்சூழ்நிலைகளைச் சரிவர சந்திக்க முடியாமல் நாம் தடுமாறி விட்டால், மனப் போராட்டங்களும், மனமுறிவுகளும் நேர்ந்து விடலாம்.

ஆகவே -

ஆன்மீகத்தின் சரியான அணுகுமுறை என்னவென்றால்,

நிர்விகற்ப தியானத்தையும், விகற்ப

தியானத்தையும் மாற்றி மாற்றிப் பழகி வரவேண்டும்.

சரியானதொரு தருணத்தில்,

நிர்விகற்ப தியானமும், விகற்பதியானமும் வேறு வேறல்ல என்ற நிலை ஏற்பட்டு விடும்.

அதுவரை இரண்டையுமே அக்கறையுடன் பழகிவரவேண்டும்.

நம்மை நாமே பரம் பொருளாகத் தரிசனம் செய்வது நிர்விகற்ப தியானத்துக்கு உதவியாக இருக்கும். அதே போல்

- நமக்கு வெளியே உள்ள அனைத்தையும் பரம் பொருளாகக் கண்டு தரிசிப்பது விகற்ப தியானத்துக்கு உதவி புரியும்.

நிர்விகற்ப தியானத்தையும், விகற்ப தியானத்தையும் இந்நூலில் கூறியபடிதான் பயிற்சி செய்ய வேண்டுமென்ற நியதி இல்லை. அவற்றின் அடிப்படை உண்மைகள் மட்டுமே இங்கு விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொருவரும் தங்களது மன இயல்புகளுக்குத் தகுந்த வகையில் இதனைச் செயல்படுத்திப் பயன்பெறலாம்.

ஒழுக்கநெறி முறைகளும், நற்பண்புகளும் இந்நூலில் வலியுறுத்தப்படவில்லை. அவை அவசியமில்லாதவைகளா ?

அவை எல்லோருக்கும் தேவையான அவசியமான தன்மைகளே என்பதில் எவ்விதமான மாற்றுக் கருத்துக்களும் இல்லை. அவை அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்று எனக் கருதியும், அதனால் அவற்றுக்கென தனியே விளக்கம் தேவையில்லை எனக் கருதியும் அவை பற்றி இங்கு விவரிக்கப்படவில்லை.

நாம் நமது வாழ்வை நெறிப்படுத்திக் கொள்வதன் மூலமே ஆன்மீகத்தில் நல்ல முன்னேற்றம் காணமுடியும். அதற்கான சூழ்நிலையை மாற்றியமைக்கப் போராடவும் வேண்டாம். எவற்றோடும் முரண்பாடு கொள்ளாமல், எளிய முறையில் நமது வாழ்க்கை முறையை நெறிப்படுத்திக் கொண்டால் மட்டும் போதுமானது.

நல்ல உணவு, நல்ல உடற்பயிற்சி, நல்ல ஓய்வு, நல்ல சூழ்நிலை ஆகியவற்றைப் போராட்டம் எதுவும் இல்லாமல் நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையுடன் இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்நிலையிலேயே,

சரியான ஆன்மீக மலர்ச்சி ஏற்படும்.

உணர்தல் என்றால் என்ன ?

உணர்வு வேறு, நினைவுவேறு என நாம் பிரித்துள்ளோம். உணர்வில் நிலை பெறுதலே ஆன்மீகம் எனவும், நினைவில் மூழ்குதல் ஆன்மீகத்துக்கு விரோதமானது எனவும் நாம் வரையறுத்துள்ளோம்.

எந்த நிகழ்வாயினும் சரி, எந்த நினைவாயினும் சரி அதனை உணர்வால் பொருந்த வேண்டும் எனப்பார்த்தோம்.

அப்படி அனைத்தோடும் நாம் உணர்வோடு பொருந்திக் கொள்ளும் போது

அனைத்தோடும் நாம் உடன்பட்டு விடுகின்றோம்.

அனைத்தும் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுகின்றன.

அவ்வாறு அவை ஏற்றுக் கொள்ளப் படும் போது, அனைத்தும் சுதந்திரமாகச் செயல்படுகின்றன. அனைத்து இயக்கங்களும் கட்டுப்படுத்தப்படாமல் இருக்கின்றன. அனைத்து இயக்கங்களும் சுதந்திரமாக இயங்கி, தம்மை மலர்வித்துக் கொள்கின்றன.

அனைத்து இயக்கங்களும் தாமாக மலர்ந்து ஆன்மீகத்தையே மணமாக வீசுகின்றன.

அந்நிலையில் -

ஆன்மீக வாழ்வு, ஆன்மீகமற்ற வாழ்வு என்ற பிரிவு எதுவுமே இல்லாமல்,

அனைத்துமே ஆனந்தமயமான ஆன்மீகவாழ்வாகப் பரிமளிக்கின்றன.

உணர்தலே இங்கு பிரதானமான பங்கு வகிக்கின்றது. அனைத்தோடும் நாம் நமது ஏற்றுக்கொள்ளும் உணர்வோடு பொருந்திக் கொள்கிறோம். உணர்வு மட்டுமே செயல்படுகிறது.

நமது அன்றாட நிகழ்ச்சிகளில் நாம் நமது உணர்வைக்கலந்து பொருந்திக் கொள்தலே இங்கு நிகழ்கின்றது.

நாம் ஒரு மரத்தைப் பார்க்கிறோமென்றால்,

நாம் நமது முழு உணர்வோடும் அந்த மரத்தோடு பொருந்திக் கொள்கிறோம்.

ஓர் ஓசையைக் கேட்கிறோமென்றால், நமது முழு உணர்வோடும் அந்த ஓசையோடு பொருந்திக் கொள்கிறோம்.

நமக்குள் இன்பமான அல்லது துன்பமான உணர்ச்சிகள் ஏற்படும் போது,

அவற்றோடும் நாம் எந்த எதிர்ப்பும் கொள்ளாமல் நமது முழு உணர்வோடு பொருந்திக் கொள்கிறோம்.

இப்படி நாம் காலையில் எழுந்ததுமுதல் இரவு படுக்கைக்குச் செல்லும் வரை அனைத்தோடும், அனைத்து நிகழ்வுகளோடும், அனைத்து அனுபவங்களோடும், அனைத்து எண்ணங்களோடும் -

நாம் நமது முழு உணர்வால் பொருந்திக்
கொள்கிறோம்

அவற்றை ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

அவை அனைத்தும் மலர்ந்து கொள்ள வாய்ப்பு
அளிக்கிறோம்.

இங்கு நாம் நமது உணர்வையே பிரயோகம்
செய்கின்றோம். உணர்வு தான் நமது கருவி.

எதிர்ப்புணர்வு அல்ல.

உடன்பாட்டு உணர்வு.

இந்த உடன்பாட்டு உணர்வுடன் நாம்
அனைத்துடனும் ஈடுபாடு கொள்கிறோம்.

நினைவுகளை நாம் நமது கருவியாகப்
பயன்படுத்துவதுதான் நம்முடைய பிரச்சினைகளுக்
கெல்லாம் மூலகாரணமாக உள்ளது.

ஆகவே நினைவு என்னும் கருவியை நாம்
ஒதுக்கிவிட்டு, உணர்வு என்னும் கருவியை இங்கு
கைக்கொள்கிறோம்.

உணர்வென்னும் இந்தக்கருவியே, மாமலையாக
இருக்கும் தடைகளையும் நீக்கி,

ஆன்மீக உலகத்துக்குப் பாதை காட்டுகிறது.

ஆன்மீக உலகத்தை வாழவைக்கிறது.

உணர்வே பிரதானமாக உள்ளது. அனைத்து
மதங்களும் இந்த உணர்வுக்கே முக்கியத்துவம்
கொடுக்கின்றன.

ப்ரக்ஞானம், ப்ரம்மம் என்று வேதங்களும்

முழங்குகின்றன.

பிரம்மமே உணர்வு வடிவாக உள்ளதாகக் கூறுகிறது.

அவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த -

இந்த உணர்வு என்பது என்ன ?

உணர்வு, உணர்வு என்று பலவாறு கூறி வருகின்றோம். பலவற்றுக்கும் அதனைப்பயன்படுத்தி வருகின்றோம்.

உணர்வு என்று நாம் கூறும் போது, உணர்வு என்றால் என்ன என்பதை நாம் அடையாளம் கண்டு புரிந்து கொள்கின்றோம்.

இதுவரை கேள்விப்படாத, இதுவரை அறிந்து கொள்ளாத ஒன்றைப் பற்றிக் கூறுவதாக நாம் எண்ணுவதில்லை.

உணர்வு என்றால் என்ன என்பது நம் அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒன்றுதான்.

உணர்வு என்றால் என்ன ?

உணர்வு என்று நாம் எதனைக்கூறுகிறோம் ?

பாலைச் சுவைக்கின்றோம்.

தேனைச் சுவைக்கின்றோம்.

அவற்றின் இனிமையை உணர்கின்றோம்.

உணர்வது என்றால் என்ன ?

நமக்கு இன்பம் ஏற்படுகிறது. நமக்குத் துன்பம் ஏற்படுகிறது. அவற்றை நாம் உணர்ந்து அறிகிறோம்.

உணர்வது என்றால் என்ன ?

வாளியில் வெந்நீர் இருக்கிறது. வெந்நீர் போதுமான சூடாக உள்ளதா என்பதைச் சோதித்து அறிகின்றோம்.

கையைத் தண்ணீரில் வைத்து நீரின் வெப்பத்தை அளந்தறிகின்றோம்.

இப்படி -

நாம் ஒவ்வோர் உணர்வினையும் எதைக்கொண்டு உணர்ந்து வருகிறோம் ?

நாம் என்ன வழிமுறையைப் பயன்படுத்தி ஒவ்வொன்றையும் உணர்ந்துவருகிறோம் ?

உணர்வு என்றால் என்ன ?

நாம் எப்படி உணர்கிறோம் ?

உணர்வு நிகழும் போது நாம் என்ன செய்கிறோம் ?

நாம் எவ்வாறு செயல்படுகிறோம் ?

நாம் எதனைச் செய்வதன்மூலம் ஒவ்வொன்றையும் உணர்கிறோம் ?

உணர்வு நிகழும் போது, நமது பங்கு என்ன ?

“Giving Space” is our only part.

இடம் அளிப்பது மட்டுமே நமது பங்கு.

வெட்ட வெளியை இணைப்பது மட்டுமே நமது பங்கு.

உணர்வுகள் நிகழ இடம் கொடுக்கிறோம்.

உணர்வு என்பது வெட்டவெளி. **Space.**

வெட்ட வெளிதான் உணர்வாகப் பரிணமிக்கின்றது.

இடம் கொடுப்பது மட்டுமே நமது பங்கு.

துன்ப உணர்வு நமக்குள் ஏற்படுகின்றது. நாம் அதிலிருந்து விடுபட எண்ணுகின்றோம். அது இயங்குவதற்கு நாம் போதிய இடம் கொடுப்பதில்லை. ஆகவே அது வளர்ச்சியடைந்து மலரமுடியாமல் போய்விடுகின்றது.

நாம் அதற்குப் போதிய இடவசதி செய்து கொடுக்கும் போது -

அது வளர்ந்து, மலர்வடைகின்றது.

ஒவ்வோர் உணர்வும் நாம் அதற்குக்கொடுக்கும் **Space** (வெட்ட வெளி)க்குத் தகுந்த உணர்வாகத் தோற்றமளிக்கிறது.

ஓர் அறையினுள் பலவிதமான பொருட்கள் குவியலாகக் கிடக்கும் போது, அங்கு போதுமான **Space** இருப்பதில்லை. எல்லாப் பொருட்களையும் அப்புறப் படுத்திவிட்டு நாம் மாத்திரம் உட்காருவோமேயானால் நாம் சுதந்தரமாக நடமாடமுடியும்.

இப்படி -

ஒவ்வொரு நிகழ்வும் நமக்குள் இடம் பெறும்போது, அவை உணர்வாக வெளிப்படுகின்றது.

அவை பூரணமாக மலர்வடையக்கூடிய வகையில் **Space** கிடைக்கும்போது -

அனைத்து உணர்வுமே ஆனந்த உணர்வாக மலர்வடைகின்றது.

உணர்வுகள் அனைத்துமே ஆனந்த அம்சமுடையவைதாம். ஆனந்தமே, பலவித உணர்வு

நிலையாக வெளிப்படுகிறது.

வெட்டவெளி அனுமதிக்கப்படும் வகையில் உணர்வின் தன்மை நமக்குப் புலனாகின்றது.

நாம் தேனினைச் சுவைக்கும்போது,

அதன் தன்மைகள் யாவும், நமது புலன்களில் நுகர்வு ஏற்பட நாம் இடம் கொடுக்கின்றோம். இடைவெளி Space வழங்குகின்றோம். அதனால் புலன் நுகர்ச்சி ஏற்பட்டு இனிமையான உணர்வுத்தன்மை வெளிப்படுகின்றது.

துன்பத்தை நாம் அனுபவிக்கும் போதும் இதுவே நிகழுகின்றது. தீர்க்க முடியாத இழப்பு ஒன்று நமக்கு ஏற்படுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அது நமக்குள் ஒரு மன அழுத்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. அந்த மன அழுத்தத்துக்கு நாம் இடம் கொடுப்பதனால், துயரமான ஓர் உணர்வு நமக்குள் வெளிப்படுகின்றது.

ஆனால் நம்மையறியாமல் நாம் இடம் கொடுத்துவிட்டாலும், அதனை அப்புறப்படுத்தவே நாம் போராடுகிறோம். அப்படி நாம் போராடாமல், அந்த துயர உணர்வுக்கும் நாம் போதிய இடம் கொடுத்தோமானால், அது போதுமான அளவில் விரிவடைந்து ஆனந்தமாகவே மாறிவிடும்.

நம்முடைய கடமை உணர்தல் மட்டுமே.

நம்முடைய கடமை இடமளித்தலே.

அனைத்துக்கும் இடமளிப்போம். ஆனந்தத்தை மலர்விப்போம்.

இடவசதி செய்து கொடுக்கப்படாத உணர்வுகள் அசுரத்தன்மையுடையனவாக இருக்கின்றன.

இடவசதி செய்து கொடுக்கையில் அசுரத்தன்மைகள் மறைந்து தெய்வீகமாக மலர்வடைகின்றன.

உணர்வுகளில் இவை எனக்கு விருப்பமானவை, இவை எனக்கு விருப்பமற்றவையென -

நாம் பாகுபடுத்தினால் அது இடமளிப்பதாகாது. இது எனக்கு விருப்பமான உணர்வு. அதனால் அதற்கு வேண்டிய அளவு இடமளிப்பேன் என்பது இடமளித்தல் ஆகாது.

இடமளித்தல் என்பது -

எந்த எதிர்பார்ப்புக்களும் இன்றி ஏற்றுக் கொள்தலே.

எந்த எதிர்பார்ப்புக்களும் அற்ற, எந்த விருப்பு வெறுப்புக்களும் அற்ற சுத்த சூன்யமாய் -

சுத்த வெட்டவெளியாகவே

நாம் இருந்து கொண்டு

நடைபெறும் அனைத்து நிகழ்வுகளுக்கும் இடமளித்தலே -

உணர்தலாகும்.

உடலும், ஆன்மாவும்

உடல்வேறு, ஆன்மாவேறு.

உடல் என்பது ஜடப்பொருள், ஆன்மா என்பது உயிர்ப்பொருள்.

உடலைப் பார்த்து ஊத்தைச்சடலமடி என சித்தர்கள் பாடுகின்றனர்

உடல், தோன்றி மறைவது; ஆன்மா, தோன்றுவதும் இல்லை, மறைவதும் இல்லை.

ஆன்மாவின் உறைவிடமாக மட்டுமே உடல் இருக்கின்றது. உடல் என்பது வெறும் கூடுதான். அதன் உள்ளே வீற்றிருக்கும் ஆன்மாதான் முக்கியத்துவம் உடையது. ஆன்மா பிரிந்துவிட்டால் உடல் முக்கியத்துவத்தை இழந்து விடுகின்றது.

ஸ்ரீ சத்யசாய்பாபா சொன்னதாகப் பின்வரும் சம்பவத்தைக் கூறுவார்கள்.

ஒருவர் தனது மகனை அகால மரணமாக இழந்து விட்டார். மகனை இழந்த அவர் ஆறுதலுக்காக பாபாவைத் தொடர்பு கொண்டார். பாபா அவருக்கு பின்வருமாறு ஆறுதல் வழங்கினார்.

“ஒருவர் தெரு வீதியில் சென்று கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு வீட்டின் முன்னால் சென்று கொண்டிருக்கும் போது

அவரது காலணி அறுந்துபோய் விட்டது. அது உயர்வகையான காலணி. அதை வீசியெறிய அவர் விரும்பவில்லை. அவர் பக்கத்திலிருந்த வீட்டுக்காரரிடம் அதனைக் கொஞ்சநேரம் அவர் வீட்டில் விட்டுச்சென்று பிறகு எடுத்துச்செல்ல அனுமதி கேட்டார். வீட்டுக் காரரும் அனுமதி கொடுத்தார்...

“இதேபோல் தெருவில் மாலை மரியாதைகளுடன் ஒரு பிணத்தை உறவினர்கள் எடுத்துச் சென்றனர். திடீரென ஏதோவொரு காரணத்துக்காக அவர்கள் பயணத்தில் தடங்கல் ஏற்பட்டது. பிணத்தைத் தெருவிலும் வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. பக்கத்திலிருந்த வீட்டினுள் அந்தப் பிணத்தைச் சிலமணி நேரங்கள் வைத்துக் கொள்ள அனுதி கேட்க எண்ணினார்கள்....

“அவர்களுக்கு அனுமதி கிடைக்குமா ? எவரும் தன்வீட்டில் பிணத்தை வைத்துக் கொள்ள அனுமதி கொடுக்கமாட்டார்கள். அறுந்த செருப்புக்குக்கூட அனுமதி கொடுப்பார்களே தவிர, மரியாதைக்குரிய பிணத்துக்கு அனுமதி கொடுக்க மாட்டார்கள்....

“உனக்கு உனது மகனது உடல் மட்டும்தான் தெரிகிறது. நான் அவனுடைய ஆன்மாவைப் பார்க்கிறேன். அவனுடைய ஆன்மா நல்ல நிலையில் நல்ல இடத்தை அடைந்து விட்டது. பயன்படாத அவனது உடலைக் குறித்து வருந்தாதே”

இவ்வாறு அவர் ஆறுதல் கூறுகிறார்.

நம் உடல் வெறும் ஜடப்பொருள். உயிர்த் தன்மையுள்ளது ஆன்மாவே. ஜடம் முக்கியமானதன்று.

ஆன்மாவே முக்கியத்துவம் மிக்கது.

ஜடம் முக்கியத்துவம் எதுவும் இல்லாதது.

ஆகவே -

நம் உடல் முக்கியத்துவம் இல்லாதது. உடலையும், உடலினால் ஏற்படும் இச்சைகளையும், உணர்ச்சிகளையும், அனுபவங்களையும், நாம் முக்கியத்துவம் இல்லாததெனவே கருதவேண்டியுள்ளது.

ஆகவே புலன்களை அடக்கு.

புலன் இச்சைகளின் மீது ஆசை வைக்காதே; புலன்களைக் கடந்து செல் எனக் கூறப்படுகிறது.

புலன் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தவே கூறப்படுகின்றது. புலன் உணர்வுகளைப் புறக்கணித்து அவற்றைக் கடந்து செல்லவே கூறப்படுகின்றது.

இப்போது -

ஜடம் என்றால் என்ன என்பதை சற்று ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வோம்.

ஜடம் என்றால் என்ன என்பது நமது ஆன்மீக தத்துவ இலக்கியங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஜடம் என்பது அறிவற்றது. அது தன்னையும் அறியாது. பிறவற்றையும் அறியாது. இதுவே ஜடத்தின் இலட்சணம்.

நமது உடல் அப்படியா உள்ளது ?

ஆம் அப்படித்தான் உள்ளது.

நம் உயிர் பிரிந்த நிலையில் நம் உடல் சுத்த ஜடமாக உள்ளது. பிணத்தை எரித்தாலோ, வெட்டினாலோ, அது தனக்கு வலிக்கிறது என்று கூறுவதில்லை. தன்னைச் சுற்றி

நிற்பவர்களையும் அது அறிவதில்லை. ஏன் கூடிநிற்கிறீர்கள் என்று கேட்பதில்லை. அது சவமாகக் கிடக்கிறது. ஜடமாகக் கிடக்கிறது.

ஆகவே உடல் என்பது ஜடப்பொருள்தான் என்பது நிரூபணமாகிவிட்டது.

இந்த ஜடப்பொருளுக்கு உயிர்கொடுக்கும் ஆன்மாதான் முக்கியத்துவம்மிக்கது. அதுவே உயிர்ப்பொருள், உணர்வுப் பொருள்.

ஆன்மாவுக்கு விளக்கம் கூறும்போது -

ஆன்மா, தன்னையும் அறியும், பிறவற்றையும் அறியும் என்று கூறப்படுகிறது.

ஆகவே -

ஆன்மா ஒன்றுதான் உணர்வுப் பொருள். அறியும் தன்மையுடைய பொருள்.

ஆன்மா ஒன்றுதான் உயிர்ப்பொருள்.

ஆன்மா ஒன்றுதான் முக்கியத்துவம் மிகுந்த பொருள்.

ஜடம் அறிவற்றது. அது தன்னையும் அறியாது. பிறவற்றையும் அறியாது. ஆகவே ஜடம், முக்கியத்துவம் இல்லாதது. ஜடத்தின்மீது அக்கறை காட்டவேண்டிய தேவை இல்லை.

உயிரற்ற நம் உடல் -

சுத்த ஜடமாக உள்ளது.

அது தன்னையும் அறியாது, பிறவற்றையும் அறியாது.

ஆனால் -

உயிருள்ள நம் உடல் எப்படிச் செயல்படுகிறது ?

உயிருள்ள உடலால் தன்னை அறியமுடியுமா ?

முடியும்.

உயிருள்ள உடலால் பிறவற்றை அறியமுடியுமா ?

முடியும்

அப்படியானால் -

உடல் என்பது இப்போது ஜடமல்ல. அது உயிர்ப்பொருள்.

அது தன்னையும் அறிகிறது. பிறவற்றையும் அறிகிறது.

ஆகவே,

உடல் என்பது ஜடமல்ல. அது உயிர்ப்பொருள். அது உணர்வுப்பொருள்.

அது உணர்கின்றது; அறிகின்றது.

பொதுவாக -

நாம் உடல் என்றால், ஜடம் என்றே எண்ணி வருகிறோம். உடல் என்பது ஜடம் என்றும், அதில் உறையும் ஆன்மாதான் உயிர்ப்பொருள் என்றும் எண்ணி வருகின்றோம்.

உண்மையில் உடல் என்பது உடலல்ல.

உடல் என்பது ஆன்மாவே.

உடல்வேறு ஆன்மாவேறு அல்ல.

உடலும், ஆன்மாவும் ஒன்றே.

உடலாக இருப்பது ஆன்மாவே.

உடலாக இருப்பதும், ஆன்மாவாக இருப்பதும் ஆன்மாவே.

உயிர்பிரிந்த நிலையில், இயக்கமற்றுக் கிடக்கும் பிணம் மட்டுமே ஜடப்பொருள். அது உடலல்ல. அது சவம். சவம் வேறு; உடல்வேறு.

உடலின் அனைத்து உணர்வுகளும் ஆன்மாவின் உணர்வுகளே. உடலின் அனைத்து அறிவும் ஆன்மாவின் அறிவே. உடலின் அனைத்து இயக்கங்களும் ஆன்மாவின் இயக்கங்களே.

உடலை ஜடமென்று குழம்பிக் கொண்டால் நாம் உண்மையைத் தவறவிட்டுவிடுவோம். மெய்ப்பொருளைத் தவறவிட்டுவிடுவோம்.

உடல் என்பது ஆன்மாவே.

உடல் உணர்வுகளை அற்பமானதாகக் கருத வேண்டாம். உடல் வழியாக வெளிப்படுவதால் அவை கீழான உணர்வுகளல்ல. அனைத்து உணர்வுகளுமே ஆன்மீகமானவை. அனைத்து இயக்கங்களும் ஆன்மீக முக்கியத்துவமுடையவை.

நம் புலன் உணர்வுகள் தாழ்வானவை அல்ல.

அவை ஆன்மீகமானவை.

நம் உடலிலும், நமது உடல் உணர்வுகளிலும் ஆன்மாவை தரிசிப்பதே சரியான பார்வை.

முன்னம் உடலை இழுக்கென்றிருந்தேன், என்று ஒரு சித்தர் பாடுகிறார்.

உடல் என்பது கீழான தன்மையுடையது என்றே பலரும் பேசி வருகின்றனர். அதைப்போன்றே அந்தச்

சித்தரும் அப்படி முதலில் நினைத்திருக்கின்றார். பின்னர் உடலின் முக்கியத்துவம் தெரிந்து அதனைப் பாதுகாப்பதிலும் முக்கியத்துவம் காட்டியதாகக் கூறுகிறார்.

எங்கும் பரவியிருக்கும் ஆன்மாவை அளவிடமுடியாது.

அது எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது.

தோற்றமும், மறைவும் அற்று இருக்கிறது.

அது நீரில் நனையாது, நெருப்பில் வேகாது என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

அது -

மனத்தாலோ, புலன்களாலோ அறியப்படாதது என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

அத்தகைய அதீதமான பொருளே,

நம் உடலாகவும் இருந்து இயங்குகிறது. மனமாகவும் இருந்து இயங்குகிறது.

நம் அந்தக்கரணங்களாகவும் இருந்து இயங்குகிறது.

உடலாக இயங்குவதால் உடல் மட்டும் ஆன்மா அல்ல.

மனமாக இயங்குவதால் மனம் மட்டும் ஆன்மா அல்ல.

அந்தக்கரணமாக இயங்குவதால் அந்தக் கரணம் மட்டும் ஆன்மா அல்ல.

உடலாக இருக்கும் ஆன்மா, உடலையும் கடந்து உள்ளது. மனமாக இருக்கும் ஆன்மா, மனத்தையும் கடந்து உள்ளது. அந்தக்கரணமாக இருக்கும் ஆன்மா, அந்தக்

கரணத்தையும் கடந்து உள்ளது.

எல்லைக்குட்படாத பொருள் உடலாகவும், மனமாகவும், அந்தக்கரணமாகவும் எல்லைக்குட்பட்டுள்ளது.

எல்லைக்குட்பட்டு விளங்குவதால் அதனை எல்லையினுள் வைத்துமட்டும் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது.

எல்லைக்குட்பட்டும் இருக்கிறது. எல்லையைக் கடந்தும் உள்ளது.

அதனை எல்லைக்கு உட்படாத பொருள் என்று எண்ணுவதும் தவறு, எல்லைக்கு உட்பட்ட பொருள் என்று எண்ணுவதும் தவறு.

உட்பட்டும் உள்ளது. கடந்தும் உள்ளது.

சூரியன், நீர்த்தடாகத்தில் பிரதிபலிக்கின்றது. தடாகத்தில் பிரதிபலிக்கும் பிம்பமும் சூரியனுடையதுதான். சூரியனும் அதன் பிம்பமும் வேறு வேறு அல்ல.

ஆனால் -

தடாகத்தில் ஏற்படும் நீர்ச்சலனம் பிம்பத்தை அசைக்கிறது. நீரில் தெரியும் பிம்பம் அசைவதால் சூரியனே அசைகிறது என்று எண்ணி விடக்கூடாது.

பிம்பம் அசைந்துவிட்டதால், அது சூரியனின் பிம்பம் அல்ல என்றும் எண்ணிவிடக்கூடாது.

பரம்பொருள் என்பது எப்போதும் புனிதமானது. அதற்கு நாம் புனிதத்தைக் கற்பிக்க வேண்டிய தேவையில்லை.

பரம்பொருள் என்பது வேறு, நமது உடல் வேறு.

பரம்பொருள் என்பது வேறு, நமது மனம் வேறு.

பரம்பொருள் என்பது வேறு, நமது அந்தக்கரணம் வேறு,

- என நாம் கூறி பரம்பொருளுக்குப் பெருமை சேர்க்கவேண்டிய தேவையில்லை.

அனைத்தும் பரம்பொருளாகவே உள்ளது.

நம் உடல் பரம்பொருளாகவே உள்ளது.

நம் மனம் பரம்பொருளாகவே உள்ளது. நம் அந்தக்கரணம் பரம்பொருளாகவே உள்ளது. (மனம் வேறு அந்தக்கரணம் வேறு அல்ல. அந்தக்கரணத்தை மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என நான்கு பகுதியாகப் பிரிப்பார்கள். அவற்றை மொத்தமாகச் சேர்த்து அந்தக்கரணம் என்று கூறுகிறார்கள். வார்த்தைகளைச் சுருக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கில் மனம் என்பதனை அந்தக்கரணம் என்னும் பொருளிலேயே இங்கு நாம் தொடர்ந்து பயன்படுத்தி வருகின்றோம். ஆகவே மனம் என்பதை அந்தக்கரணம் என்ற பொருளில் இங்கு எடுத்துக் கொள்வோமாக).

நம் உடலையும், மனதையும் பரம்பொருளாக ஏற்று அதன்மீது பக்தியும் அக்கறையும் செலுத்துவதே நம் கடமை.

அவ்வாறு அவற்றின் மீது ஈடுபாடு காட்டுகையில் -

நம் உடலின் அத்தனை அசைவுகளும், அத்தனை உணர்வுகளும்,

புனிதத் தன்மையுடையனவாகச் செயல்படுகின்றன.

நம் மனத்தின் அத்தனை அசைவுகளும், உணர்வுகளும் புனிதத்தன்மையுடையனவாகச் செயல்படுகின்றன.

நமது உடல் உணர்வுகளையும், மன அசைவுகளையும் அன்புடன் அணுகி, ஈடுபாட்டு உணர்வுடன் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்வதென்பது -

ஒரு தியானமல்லாமல் வேறென்னவென்று எண்ணுகிறீர்கள் ?

கர்மவினையிலிருந்து விடுபட முடியுமா ?

கர்மா, கர்மவினை, விதி என பலவாறாகக் கூறப்படுகிறது. அவை பற்றி முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ளாமலேயே மேம்போக்காக அவற்றை ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

கர்மா என்று கூறுகிறார்கள்.

முன்வினை என்று கூறுகிறார்கள்.

விதி என்று கூறுகிறார்கள். அனைத்தும் விதித்தபடிதான் நடக்கும் எனக் கூறுகிறார்கள்.

பிறகு விதியை வெல்லலாம் எனக் கூறுகிறார்கள். சிலர் விதியை வெல்லமுடியாது என்று கூறுகிறார்கள்.

ஒரு பழம் பாடல் இப்படிக் கூறுகிறது.

விதியை வெல்வதற்கு வேத முதலாம்

**அனைத்தகத்தும் 4இல்லை -
நினைப்பதென**

கண்ணூறுவதல்லால் கவலைப்படேல்

நெஞ்சே

விதியை வெல்ல வழியே கிடையாது.

எந்த உலகத்துக்குப் போனாலும் விதியே வெற்றிபெறும். இவ்வாறு அந்தப் பாடல் கூறுகிறது. ஆகவே கவலைப்பட்டு எந்தப் பயனும் இல்லை. விதியை ஏற்றுக்கொள். இவ்வாறு ஆலோசனையும் வழங்குகிறது அந்தப்பாடல்.

கர்மா என்றால் என்ன ?

முன்வினை என்றால் என்ன ?

கடந்த காலத்தில் நாம் என்ன செயல்களைச் செய்துள்ளோமோ, அதற்கான பலனை இப்போது நாம் அனுபவிக்கிறோம்.

கடந்த காலம் என்பது நமது இந்தப் பிறவியிலும் இருக்கலாம் அல்லது முந்தைய பிறவியிலும் இருக்கலாம். மொத்தத்தில் கடந்தகாலம். கடந்தகாலத்தில் நல்ல செயல்களைச் செய்திருந்தால், இப்போது நமக்கு நம்மையான பலன்கள் ஏற்படும். கடந்தகாலத்தில் கொடுமையான காரியங்களைச் செய்திருந்தால் இப்போது நமக்குத் தீமையான பலன்கள் ஏற்படும். இப்போது நாம் ஈடுபட்டுச் செய்யும் காரியங்களின் தன்மைக்கேற்ப, இனிவரும் காலங்களில் இவற்றின் பலன்களை அனுபவிப்போம்.

இதுதான் கர்மா, இதுதான் முன்வினை.

இந்த கர்மாவைத்தாண்டுவது கடினம் என்றும் கூறப்படுகிறது. அதே நேரம் -

கர்மாவிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்றும் கூறப்படுகிறது.

முதலில் கர்மா என்பதன் உண்மையான தன்மையைப் புரிந்து கொண்ட பிறகே, அதிலிருந்து விடுபட வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதை முடிவு செய்ய முடியும்.

கர்மாவிலிருந்து விடுபடுதல் என்றால் என்ன ?

நமக்கு ஓர் ஆபத்து ஏற்படுவது தான் நமது கர்மா. நமக்கு மரணம் ஏற்படுவதுதான் நமது கர்மா. இப்படி கர்மா இருந்தால் அப்படி ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்வதுதான் கர்மாவிலிருந்து விடுபடுவதா ? ஆபத்துகளிலிருந்தும், மரணத்திலிருந்தும் நம்மை விடுவித்துக் கொள்வதுதான் கர்மவிடுதலையா ?

கர்மாவைப் பற்றிய மேம்போக்கான கருத்துக்களை ஒதுக்கிவிட்டு கர்மா என்றால் என்ன வென்பதை ஆய்ந்து பார்த்தோமானால்,

கர்மா என்பது நமது வாழ்வுக்கு எவ்வளவு தூரம் இன்றியமையாதது என்பது தெரியவரும்.

கர்மாவைப் புறக்கணிக்கத் தேவையில்லை என்பது புரியவரும்.

ஒரு பள்ளி மாணவனை எடுத்துக் கொள்வோம்.

அவன் மிகுந்த சிரமத்தை மேற்கொண்டு, தனது பாடங்களையெல்லாம் படிக்கின்றான். பலவற்றையும் தொகுத்து, ஆய்ந்து பார்த்து, தேர்வுக்குத் தயாராகின்றான். ஆனால் தேர்விற்போது அவன் படித்த அனைத்தும் மறந்து போய்விடுகின்றது. அவன் தயார் செய்த அனைத்தும் பயன்படாமல் போய் விடுகின்றது.

ஒரு மின் பொறியாளர் பலவருடம் படித்து தேர்வினையும் எழுதி வெற்றி பெறுகின்றார். ஆனால் படித்து முடித்து அவர் பணிக்குச் செல்லும் போது படித்த அனைத்தையும் மறந்துவிடுகின்றார். மின் உபகரணங்களை எப்படிக் கையாளுவது என்றே அவருக்குத் தெரியவில்லை.

ஒரு கூலித்தொழிலாளி காலையிலிருந்து மாலைவரை

உழைக்கின்றார். ஆனால் ஊதியத்தைப் பெற மறந்துபோய் வீடுதிரும்புகின்றார்.

- இவையெல்லாம் சரிதானா ?

இயற்கைக்கு முரண்பட்டதாகத் தோன்றவில்லையா?

கர்மா என்பது நம் அனுபவம். கர்மா என்பது நாம் நம் அனுபவங்களின்மூலம் சேர்த்து வைத்துள்ள அறிவு.

நம் அனுபவங்களும், நாம் சேர்த்து வைத்துள்ள அறிவும் நமக்கு முக்கியம். அவை நமக்குத்தேவை. அவற்றின் உதவியில்லாமல் நாம் வாழ்வை எதிர்கொள்ளமுடியாது.

கடந்தகால அனுபவங்களும், கடந்தகால அறிவும் துணைசெய்யாத நிலையில் நம் அன்றாடவாழ்வில் ஈடுபட முடியாது.

நாம் எந்த மொழியையும் பேசமுடியாது. நாம் நம் உணவை உட்கொள்ளமுடியாது. வெளியே சென்று விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பமுடியாது. எவரிடமும் எந்தத் தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ள முடியாது. எவரையும் நமக்கு அடையாளம் தெரியாது. பசியெடுத்தால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது கூடத்தெரியாது.

கடந்தகாலத்தின் அனுபவம், கடந்தகாலத்தில் சேகரித்துள்ள அறிவு ஆகியவற்றின் உதவியுடன் மட்டுமே நாம் நம் அன்றாடவாழ்வை எதிர்கொள்ள முடியும்.

கடந்த கால அனுபவங்கள் தாம் நம் கர்மா. கடந்தகாலத்தில் நாம் சேகரித்துவைத்துள்ள அறிவுதான் நம் கர்மா.

கர்மாவின் உதவியின்றி நாம் நம் அன்றாட வாழ்வினை வாழமுடியாது.

கர்மா என்பது இயற்கையானது. நம் அன்றாட வாழ்வை அறிவுபூர்வமாக நடத்திச் செல்லுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட இயற்கை அமைப்பே கர்மா.

இதிலிருந்து நாம் விடுபட வேண்டுமா?

விடுபட்டு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் ?

அதிலிருந்து விடுபட்டால் நம்மால் எதையுமே செய்யமுடியாது என்பது தான் உண்மை. ஏனெனில் கர்மா இல்லாவிட்டால், நமக்கு எதையுமே செய்யத் தெரியாது. எதைச் செய்யும் அறிவும் நமக்கு இருக்காது.

கர்மாவிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்பது, அபத்தமானது;

அறிவுடைமைக்கு விரோதமானது.

ஆயினும் -

கர்மாவிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று மகான்கள் பலரும் கூறியுள்ளனர்.

அவர்கள் அப்படிச் கூறியிருப்பார்களேயானால் அதில் உண்மை ஏதாவது இருக்கத்தான் வேண்டும்.

அவர்கள் என்ன பொருளில் அவ்வாறு கூறினார்கள் என்பதையும் சற்று ஆய்வதே சரியானதாகும்.

நம்முடைய அன்றாட வாழ்வுக்கு கர்மா எவ்வளவு தூரம் இன்றியமையாதது என்பதைப் பார்த்தோம்.

அதே போல் -

நம்முடைய கர்மாவே நமக்குப் பாதகத்தையும் அளிக்கிறது.

நமக்கு நோய் வந்துவிடுமோ என்று கலங்கவைக்கிறது.

எதிர்காலத்தில் நமக்கு ஆபத்து வந்து விடுமோ என்று கலங்க வைக்கின்றது.

நம் கடந்த கால அனுபவங்களின், நாம் சேகரித்து வைத்த அறிவின் துணை கொண்டுதான் நாம் எதிர்காலத்தை உருவாக்குகிறோம்.

நம் அனுபவங்களும், அறிவும் நமக்கு எச்சரிக்கை உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன.

நல்லவர்களையும் சந்தேகப்படவைக்கின்றது. என்ன நடந்துவிடுமோ என்ற கலக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

நம் அறிவையும் அனுபவங்களையும் கொண்டு நாம் நல்ல செயல்களை மட்டும் செய்வதில்லை. நான், எனது என்னும் மோகம் கொண்டு தீயசெயல்களிலும் ஈடுபடுகிறோம்.

நல்ல செயல்களுக்கும், நன்மைக்கும் எந்தக் கர்மா, ஆதாரமாக உள்ளதோ, அதே கர்மாதான் தீயசெயல்களுக்கும், தீமைக்கும் கூட ஆதாரமாக உள்ளது.

ஆகவே -

கர்மாவே, கர்மாவுடன் முரண்படுகின்றது. நாமே நமக்குள் முரண்பாடு கொள்கிறோம். இதனால்தான் கர்மாவிலிருந்து, கர்மாவின் கோரப்பிடியிலிருந்து விடுபட வேண்டியது அவசியமாகிறது.

கர்மாவிலிருந்து விடுபடவேண்டுமென்பது, அதன் கொடுமான தன்மையிலிருந்து மட்டுமே.

கர்மாவே இல்லாவிட்டால் நம்மால் எதுவுமே செய்ய முடியாது.

கர்மாவே இல்லாத நிலை என்பது, எதுவும் தெரியாத பச்சிளம் குழந்தையின் நிலையே ஆகும்.

குழந்தைக்கு அனுபவங்கள் எதுவும் ஏற்படாத காரணத்தால், அதனால் எதைப்பற்றியும் எந்த முடிவினையும் எடுக்கமுடியாது. அதற்கு மனோதீயான இன்பமோ துன்பமோ கிடையாது. சுடும் என்று தெரியாமலேயே தீயினுள் கையைவிடத் தயாராகி விடும். கொடியது என்று தெரியாமலேயே பாம்பைக் கையில் தூக்கி விடும். தனக்கு நோய் வந்துவிடுமோ, வறுமை வந்துவிடுமோ, ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்ற எந்தக் கவலையும் அந்தக் குழந்தைக்கு இல்லை.

குழந்தை எப்போதும் குழந்தையாகவே இருந்துவிடப் போவதில்லை. வயது ஆக ஆக, அனுபவங்கள் அதிகம் ஆக ஆக, குழந்தைக்கு மனோதீயான அமைப்பு உருவாகி விடுகின்றது. கர்மா தோன்ற ஆரம்பிக்கின்றது. இனி மீண்டும் அது குழந்தையாக முடியாது. மனதில் ஏற்பட்ட பதிவுகளை அழித்து விட முடியாது. அப்படி அதனை மருந்துகளின் உதவிகொண்டு அழித்துவிட்டாலும், அது ஆரோக்கியமான மனம் அல்ல.

அனுபவ அறிவையும் வைத்துக் கொண்டு, குழந்தையின் கள்ளங்கபடமற்ற மனத்தையும் வைத்துக் கொள்ள முடியுமா? அதாவது -

அறிவோடும் அனுபவத்தோடும் நாம் செயல்பட வேண்டும். அதே நேரம். எந்த அனுபவமும் இல்லாத குழந்தையின் மனோ நிலையும் இருக்க வேண்டும்.

இது சாத்தியமா?

கர்மா இயங்க வேண்டும். அதே நேரம் அதனால்

ஏற்படும் கொடுமையான தன்மைகள் இருக்கக்கூடாது.

இது சாத்தியமா ?

மின்சாரம் என்பது அபாயகரமானது. ஆனால் அதன் அபாயத்தைக்கட்டுப்படுத்தி, முறைப்படுத்தி, சரியான வழியில் செலுத்தி ஆக்கரீதியாகவும் பயன்படுத்தமுடிகிறது.

நெருப்பு கொடியதுதான். அழிக்கும் சக்தியை உள்ளடக்கியதுதான். ஆனால் அதனைக்கட்டுப்படுத்தி ஆக்கரீதியாகப் பயன்படுத்துவதை நாம் அறிந்துள்ளோம்.

நெருப்பைப் பயன்படுத்தியே நம் உணவைத் தயார் செய்கிறோம்.

இதே போன்று,

கர்மாவையும் கையாள முடியுமா ?

கர்மா என்பது அதன் கொடுமையான தன்மையோடு சேர்த்து முடிந்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த -

முடிச்சினை நம்மால் அவிழ்க்க முடிந்துவிட்டால்,

கர்மாவை அதன் கொடுரத் தன்மையிலிருந்து விடுவித்து பிரித்துவிட முடியும்.

கர்மாவின் இந்த முடிச்சுகளை அவிழ்க்க முடியுமா ?

இந்தச் சமயத்தில் நாம் இந்தப் பிரச்சினையை வேறு கோணத்தில் அணுக வேண்டிய அவசியத்தில் உள்ளோம்.

சுய சிந்தனை, சுய புத்தி, சுயதர்மம் என்று பலவாறாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அப்படியென்றால் என்ன ?

கர்மா என்றால் என்ன என்பதை விடுத்து வேறு

எங்கேயோ பயணம் செய்வதாக எண்ண வேண்டாம்.

கர்மா வேறு, சுயதர்மம் வேறு அல்ல.

இரண்டும் ஒன்றே.

ஒரு மரத்தினைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள, முதலில் அதன் வேர்ப் பகுதியிலிருந்து ஆரம்பித்தோம். இப்போது,

அதன் உச்சிக் கிளையிலிருந்து ஆரம்பித்துள்ளோம்.

இரண்டும் ஒன்றுதான். ஆகவே இந்த இரண்டாவது கோணத்தையும் நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

சுயசிந்தனை, சுயபுத்தி என்று கூறுகிறோம்.

அப்படியென்றால் என்ன ?

மது அருந்துவது நல்லதா, கெட்டதா என்று ஒருவர் கேட்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம்.

மது அருந்துவது கெட்டது எனப் பெரியவர்களும், அறிஞர்களும் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே மது அருந்துவது தீயது என்று நாம் பதில் கூறினால், அது நம் சுயசிந்தனை ஆகாது. மற்றவர்களுடைய கருத்தை அனுசரித்து நாம் நம் கருத்தை அமைத்துள்ளோம். ஆகவே இது சுயசிந்தனை அல்ல.

நாமாகவே மதுவின் நன்மை தீமைகளை சீர்தூக்கி ஆய்வு செய்து, நாமே முடிவெடுத்து, மது அருந்துவது சரியானதல்ல என்று கூறினால் அது சுயசிந்தனை.

இதே போன்று சுயபுத்தியும் கூறப்படுகிறது.

நம் வீடு தீப்பிடித்து விடுகிறது. நாமாகவே சாமர்த்தியமாகத் தப்பித்து, நம் உடைமைகளையும்

காப்பாற்றி விடுகிறோம். இது நம் சுயபுத்தி. அப்படி அல்லாமல் எப்படித் தப்பிப்பது, எப்படி நம் பொருட்களையெல்லாம் காப்பாற்றுவது என்பது தெரியாமல் அடுத்தவர்களின் உதவியை நாடி அதன்படி நடந்துகொள்வது சுயபுத்தியல்ல.

இப்படி சுயசிந்தனை என்பதும், சுயபுத்தி என்பதும் புரிந்து கொள்ளப்படுகின்றன.

இதே போன்று சுயதர்மம் என்பது பற்றிய விளக்கமும் கூறப்படுகிறது.

சுயதர்மம் என்பது ஒருவரது கடமையைக் குறிக்கிறது. ஒருவர் நீதிபதியாக இருக்கிறார். அவரது தர்மம் நியாயத்தைத் தீர்ப்பாகக் கூறுவது. வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் ஒருதரப்பினர் ஏதோ ஒருவகையில் அவருக்கு வேண்டியவராக இருக்கலாம். ஆனால் அதனைக் கருத்தில் கொள்ளாது தனது கடமையான நியாயத்தை மட்டும் எடுத்துக் கூறுவதே அவரது தர்மம். அதைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுவதே அவரது கடமை. இதுவே சுயதர்மம்.

- இப்படித்தான் விளக்கப்படுகிறது.

சுயசிந்தனை என்பதும், சுயபுத்தி என்பதும், சுயதர்மம் என்பதும் இப்படித்தான் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது. இந்தக் கருத்துக்கள் ஓரளவு பொருத்தமுடையவைகளேயாயினும், அவைகள் இவற்றைவிடவும் ஆழ்ந்த பொருளுடையன.

தற்செயல் என்ற வார்த்தையை நாம் கேள்விப்பட்டுள்ளோம்.

தற்செயல் என்பது தாமாக நிகழ்ந்த செயல், எவரோ திட்டமிட்டுச் செயல்படுத்தும் செயலை தற்செயல் என்று கூறுவதில்லை.

எவரும் நிகழ்த்தாத செயல் தற்செயல்.

இதுபோன்று, தாமாக ஏற்படக்கூடிய சிந்தனையே சுயசிந்தனை.

தாமாக ஏற்படக்கூடிய புத்தியே, சுயபுத்தி.

நாமாக சிந்திப்பது நம் சிந்தனை. தாமாக ஏற்படுவது சுயசிந்தனை. நாம் சிந்திக்க எந்த முயற்சியும் செய்யாமல் தாமாக ஏற்படுவது சுயசிந்தனை.

இதேபோன்று, நாமாக சிந்தித்து முடிவெடுக்காமல் தாமாக எடுக்கப்படும் முடிவே சுயபுத்தியின் செயலாகும்.

இதே போன்று நாமாகத் திட்டமிட்டு செயல்படாமல், தாமாக நிகழும் செயலே சுயதர்மம். எந்தப் போராட்டமும் இல்லாமல் தாமாக நிகழும் செயலில் நாம் இயல்பாக ஈடுபடுவதே சுயதர்மம்.

நாமாகச் சிந்திப்பது சுயசிந்தனையல்ல.

தாமாக ஏற்படும் சிந்தனையே சுயசிந்தனை.

நாமாக முடிவெடுப்பது சுயபுத்தியல்ல.

தாமாக எடுக்கப்படும் முடிவே சுயபுத்தி.

நாமாகச் செயல்படுவது சுயதர்மமல்ல.

தாமாக நிகழும் செயலே சுயதர்மம்.

இனி, தாமாக ஏற்படும் சிந்தனை என்பது என்ன என்பதையும் சற்று பார்ப்போம். நம் மனது நம்மையறியாமலேயே பலவற்றைச் சிந்தித்து கற்பனை செய்தவண்ணம் உள்ளது. நடந்து முடிந்தவற்றையும், நடக்க இருப்பதைப் பற்றியும் தேவையற்ற சிந்தனைகளில் மூழ்குகின்றது.

தாமாக ஏற்படும் இந்தச் சிந்தனை தான் சுயசிந்தனையா ?

இந்தச் சிந்தனைகளை நாமாகச் சிந்திக்கவில்லை.

தாமாகவே இந்தச் சிந்தனைகள் ஏற்படுகின்றன.

இவை சுயசிந்தனைதானா ?

இவை சுயசிந்தனை அல்ல. இவை அலைபாயும் மனத்தில், அலைஅலையாக எழும் சிந்தனைகளாகும்.

சுயசிந்தனை என்பது வேறு.

சுயசிந்தனையில் ஒரு சுயத்தன்மை உள்ளது.

தன்னில் தானே நிறைந்திருக்கும் ஒரு நிறைவுத்தன்மை உள்ளது.

நிகழ்காலத்தை மட்டும் தொடர்புகொள்ளும் ஓர் உயிர்த்தன்மை அங்கு உள்ளது. கண்டவற்றையும் எண்ணிக் கலங்கும் தன்மை எதுவும் அங்கு கிடையாது. எல்லாவற்றையும் இயல்பாக ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மை அந்த சுயசிந்தனைக்கு உள்ளது. சிந்தனை வேறு, முடிவெடுப்பது வேறு என்ற நிலை அங்கு இல்லை.

ஒவ்வொரு சிந்தனையும், ஒரு முடிந்த நிலையாகவே அமைகிறது. ஒவ்வொரு சிந்தனையும் ஒரு நிகழ்கால இயக்கமாகவே அமைந்துள்ளது. அது தன்மயமாக உள்ளது. தன்னுடைய நிறைவுத் தன்மைக்கு வேறு எதுவும் தேவையில்லை என்ற ஒரு பூரணத்தன்மை அங்கு உள்ளது.

ஏற்கெனவே நாம் பார்த்த செய்தியையே மீண்டும் இங்கே பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

ஏற்கெனவே பார்த்த உதாரணத்தையே மீண்டும்

பார்ப்போம்.

அசைவற்ற ஒரு தடாகம். அந்த நீர்நிலை தேங்கிக் கிடக்கின்றது. அந்த நீர்நிலையில் விழுந்த அழுக்குகளும், குப்பைகளும் அந்த நீர்நிலையின் அடிமட்டத்தில் அமிழ்ந்து அசைவற்றுக்கிடக்கின்றன. அழுகிக்கிடக்கின்றன. அந்த நீர் அசைவில்லாமல் இருப்பதால் அந்த நீர்நிலையைச் சுற்றியுள்ள மலைமுகடுகளும், மரங்களும் அந்த நீரில் பிரதிபலிக்கின்றன. அந்த நீர்நிலையைச் சுற்றியுள்ள காட்சிகளையும் அந்த நீருக்குள்ளேயே பார்க்கமுடிகிறது. அங்கே தண்ணீரை மட்டுமல்லாமல் தண்ணீருக்கு வெளியே உள்ளவைகளையும் தண்ணீருக்கு உள்ளேயே பார்க்க முடிகிறது. அவை தண்ணீருக்கு அன்னியமானவை. ஆனாலும் அவற்றை தண்ணீருக்குள்ளேயே பார்க்கமுடிகிறது. தண்ணீர் அல்லாதவற்றையும் தண்ணீருக்குள்ளேயே பார்க்கிறோம். தண்ணீரோடு சேர்த்து, அந்தப் பிரதிபலிப்புக் காட்சிகளையும் பார்க்கிறோம்.

அதே நேரம்,

ஆர்ப்பரித்தோடும் ஓர் ஆற்றினைப் பாருங்கள். அது தேங்கி நிற்பதில்லை. ஆர்ப்பரித்துச் சுழன்று ஓடுகின்றது. ஆகவே அது எதனையும் பிரதிபலிப்பதில்லை. ஆற்றங்கரையிலுள்ள மரங்களையோ, மலைமுகடுகளையோ அது பிரதிபலிப்பதில்லை. அது ஆறாக மட்டுமே செயல்படுகிறது. நீராக மட்டுமே செயல்படுகிறது. தனக்கு அன்னியமான எதையும் அது பிரதிபலித்துக் காட்டுவதில்லை. அத்தகைய ஆற்றினுள் எந்த அழுக்குகளும் தேங்கிக் கிடப்பதில்லை. அவை உடனுக்குடன் அப்புறப்படுத்தப்படுகின்றன.

நம் மன இயக்கமானது, உணர்வுடன் பொருந்தி

உணர்வாகச் செயல்படும்போது, அது இந்த ஆற்றைப் போலவே செயல்படுகிறது. தேங்கிக் கிடக்கும் நிலையிலேயே அது தேவையற்றவற்றையெல்லாம் பிரதிபலிக்கும் மனோ இயக்கமாக இருக்கிறது. உணர்வு மயமாகச் செயல்படும்போது அது மனோ இயக்கமே அல்ல.

அது சாதாரணச் சிந்தனை அல்ல.

அதுவே சுயசிந்தனை.

சுயமாக இயங்குவது.

சாதாரணச் சிந்தனை -

கனவுத்தன்மை நிறைந்தது. மயக்கும் தன்மை நிறைந்தது. தன்னுணர்வு இல்லாதது. தேங்கிக் கிடக்கும் நம் மன அழுக்குகளோடும், கர்மாக்களோடும் நம்மைப் பிணைப்பது. எதிர்பார்ப்புக்கள் நிறைந்தது. என்ன நடந்துவிடுமோ என்ற கலக்கத்தை உடையது. இன்ப துன்பங்களை மாறி மாறி அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பது.

ஆனால் -

சுய சிந்தனை அப்படி அல்ல.

அது சுயம் என்னும் சுயத்தன்மை உடையது.

நம் பழைய நினைவுகளை அது பயன்படுத்திக் கொண்டாலும்,

அது பழமையான தன்மையில் இருப்பதில்லை.

தன்னை எப்போதும் புதிய உயிர்த்துடிப்புடனேயே வைத்துக் கொள்கிறது.

கனவு அம்சத்தைக் குறைத்து உணர்வு அம்சத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது.

சுயம் நிலையே அதற்குப் பூரண திருப்தியாக இருப்பதால் -

அது எதையும் நாடிப் பரிதவிப்பதில்லை.

தன்னுணர்வோடு இயங்குகிறது.

சுயத்தோடு இயங்குகிறது.

ஆற்றினைப் போல் இயங்குகிறது.

தூய அறிவாக இயங்குகிறது.

இந்நிலையில் -

கர்மாவிலிருந்து விடுபடும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

கர்மாவிலிருந்து விடுபடும் நிலைபற்றிய ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்னால்,

சுயதர்மம் என்றால் என்ன என்பதையும் தெரிந்து கொள்வோம்.

சுயதர்மம்

தர்மம் என்றால் எதைக் குறிக்கிறது ?

ஒருவர் எதை வேண்டுமானாலும், எப்படி வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம், எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்து கொள்ளலாம் என்று இல்லாமல், இப்படித்தான் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று வகுக்கப்படும் நெறிமுறைகளைத் தர்மம் என்று குறிப்பிடுகின்றோம்.

33

அடுத்தவர் பொருளின் மீது ஆசைப்படக் கூடாது. அதை அபகரிக்கக் கூடாது என்பது ஒரு தர்மம். ஒரு நெறிமுறை. அதை நாம் பின்பற்றுகிறோம் இதைப் பின்பற்றத் தேவையில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டால் அனைவருக்குமே சிரமம் ஏற்படும். யார் பொருளை யார் வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என விட்டுவிட்டால் வெட்டுப்பழியே ஏற்படும். அமைதியான சமுதாயம் ஏற்படும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடும். தர்ம நெறிமுறைகளில் அக்கறை இல்லாத சமுதாயம் சமுதாயமே அல்ல. அது ஒரு போர்க்களமாகவே இருக்கும். ஒவ்வொரு வரும் மற்றவர்களுக்கு எதிரிகளாகவே இருப்பர்.

ஒரு நியாயமான மனிதன் சமுதாயத்தில் இப்படித்தான் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது தான் தர்மம்.

சமுதாயத்துக்குப் பொதுவான முறையில் ஒருவன் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைமையைப் போல், தனிப்பட்ட கடமைகளும் ஒருவனுக்கு உண்டு.

ஓர் ஆசிரியர் மாணவர்களுக்கு உதாரண புரு-ராக இருந்து கல்வியைக் கற்றுத் தரவேண்டும்.

மாணவன், ஒரு சரியான மாணவன் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமோ அப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

இப்படி, பெற்றோர்கள், பிள்ளைகள், அதிகாரிகள், அலுவலர்கள், கணவன், மனைவி, காவலர்கள், நீதிபதிகள் என ஒவ்வொருவரும் எத்தகைய பொறுப்புகளை வகிக்கின்றார்களோ அவற்றுக்கு ஏற்றவகையில் அவரவர்களுக்குச் சில கடமைகள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைச் செய்ய அவர்கள் கடமைப்பட்டவர்கள்.

குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்க நீதிபதிகள் மட்டுமே கடமைப்பட்டவர்கள். அவர் வழங்கும் தண்டனையை, நாமாக எவருக்கும் கொடுத்துவிட முடியாது.

இப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் தனிப்பட்ட முறையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கடமையும், நெறிமுறைகளும் சுயதர்மம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஒவ்வொருவரும் அவரவருக்குரிய சுயதர்மப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே வலியுறுத்தப்படுகிறது.

- இது பொதுவாகக் கூறப்படும் சுயதர்மம் ஆகும்.

ஆனால் நாம் இங்கு கூறப்போவது அத்தகைய சுயதர்மத்தைப் பற்றி அல்ல.

ஆன்மீக உலகின் நெறிமுறைகள் சற்று வித்தியாசமானதாகும்.

ஒவ்வோர் ஆன்ம சாதகனுக்கும் அவனுடைய படித்தரங்களுக்கு ஏற்ற வகையான சாதனை முறைகள் வழங்கப்படும்.

ஆரம்பகாலத்தில் அவன் செய்ய வேண்டியது என்ன, செய்யக்கூடாதது என்ன என்பது விளக்கிக் காட்டப்படுகிறது. ஏனெனில் எதைச் செய்ய வேண்டுமென்பதே அவனுக்குத் தெரியாது. ஆகவே பலவிதமான ஒழுக்கமுறைகள், கட்டுப்பாடுகள், விரதங்கள் ஆகியவை அவனுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

இவையே இயமம், நியமம் என்ற பெயரில் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

அதன்பிறகு மனத்தையும், கவனத்தையும் ஒருநிலைப்படுத்தி பயிற்சி செய்வது அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது.

இதுவே பிரத்தியாஹாரம், தாரணை என்ற பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றன.

அதன்பிறகு தியானம் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிறது. பொதுவாக தியானம் என்ற பெயரில் பிரத்தியாகாரம், தாரணை போன்றவையே அனுஷ்டானமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. தியானித்தல் என்பது சரியான முறையில் செய்யப்படும் ஆய்வையே குறிப்பிடுகின்றது.

அடுத்து உள்ள நிலையாகக் கூறப்படுவது சமாதி.

தியானத்தின் முடிவில் ஏற்படும் நிலை சமாதி எனக் கூறப்படுகிறது. சமாதி என்பது ஒரு முடிவு நிலையாகக் கூறப்படுகிறது.

நம்மைப் பொறுத்தவரையில் சமாதி என்பது முடிந்த நிலையல்ல.

தியானத்துக்கு அடுத்தபடியாக மேற்கொள்ளப்படும் பயிற்சி நிலையே சமாதி நிலை. சமாதி நிலை என்பது முடிவான நிலையல்ல. அது ஒரு பயிற்சி நிலையே.

ஆனால் ...

இது உச்சநிலைப் பயிற்சி.

ஆன்மீக வாழ்வில் விசுவாசம் மிகுந்த ஆத்ம சாதகன் மட்டுமே இந்தப் பயிற்சியை மேற்கொள்ள முடியும்.

மற்றவர்கள் மேற்கொண்டால், அது ...

அஸ்திவாரம் இல்லாமல் கட்டப்படும் அடுக்குமாடிக் கட்டிடங்களைப் போன்றதாகிவிடும்.

எவ்வளவு சிறப்பாக அதனைக் கட்டினாலும், அஸ்திவாரம் இல்லாத நிலையில், அது சரிந்து புரண்டுவிடும்.

சமாதி நிலை என்பது அனைத்தையும் சமமாகக் காண்பது.

நல்லவற்றையும், தீயவற்றையும் சமமாகக் காண்பது. நீதியையும் அநீதியையும் சமமாகக் காண்பது.

எது நடந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்வது.

எது நடந்தாலும் என்பது, நமக்கு வெளியே அல்ல.

நமக்கு உள்ளே எது நடந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்வது.

நமக்கு உள்ளே நடக்கும் நிகழ்வுகளை இது குறிப்பிடுகின்றது. நாம் செயல்படுவதை இது குறிக்கின்றது.

அனைவரிடமும் அன்பாகப் பேச வேண்டும் என்பது நல்லொழுக்கம்.

கோபப்படாமலிருக்க வேண்டும் என்பது நல்லொழுக்கம்.

கவலையோ, பயமோ, இல்லாமலிருக்க வேண்டுமென்பது நல்லவிதமான நெறிமுறைகள்.

ஆனால் ...

அப்படித்தான் நாம் செயல்பட வேண்டுமென்பது இங்கு அவசியமில்லை.

நீங்கள் அன்பில்லாமல் நடந்து கொள்ளலாம்.

நீங்கள் கோபப்பட்டுக் கொள்ளலாம். கவலைப்பட்டுக் கொள்ளலாம்; பயமடைந்து கொள்ளலாம்.

நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம். நீங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்து கொள்ளலாம்.

அனைத்தும் ஒன்றே. அனைத்தும் நன்றே.

அன்பும், கோபமும் ஒன்றே; பயமும், பயமற்ற செயலும் ஒன்றே. துக்கமும், மகிழ்ச்சியும் ஒன்றே. நீங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் செயல்படலாம்.

எந்தச் செயலுக்கும் சிறப்பான முக்கியத்துவம் கிடையாது. அன்பாக நடந்துகொள்வதால் மட்டும் நீங்கள் சரியான செயலைச் செய்ததாகாது. கோபமாக நடந்துகொள்வதால் நீங்கள், தகாத செயலைச்

செய்ததாகாது.

எப்படி நீங்கள் செயல்பட்டாலும் உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் மதிப்பெண் 100க்கு 100 தான்.

இதுதான் சமாதானநிலைப் பயிற்சி.

இங்கு நிகழ்வது தான் சுயதர்மம்.

ஒரு சராசரி மனிதன் விருப்பு வெறுப்புக்களோடு செயல்படுகிறான். நல்லவற்றையும் செய்கிறான், தீயவற்றையும் செய்கிறான். நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்டவற்றையும் செய்கிறான், உட்படாதவற்றையும் செய்கிறான்.

ஒரு சராசரி மனிதன் கோபப்படுகிறான்; துக்கப்படுகிறான்; பயமடைகிறான்.

அவன் செயல்படுவதைப் போன்றேதான் சமாதானநிலைப் பயிற்சியில் ஈடுபடுபவனும் செயல்படுகின்றான். இருவருக்கும் இடையில் வெளிப்படையான மாறுதல்கள் எதுவும் தெரியவில்லை. ஒரு சராசரி மனிதன் செய்யக்கூடிய அனைத்தையும் அவன் செய்து கொள்ளலாம் என்ற நிலை தான் இங்கு உள்ளது.

சராசரி மனிதர்கள் நடந்து கொள்ளக்கூடிய இத்தகைய நிலையில், ஆன்மீகப் பயிற்சியாளர்கள் நடந்து கொள்ளக்கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு எதுவும் இங்கு கிடையாது.

மாறாக -

அனைத்துச் செயல்களும், அவை கேடானதாக இருந்தாலுங்கூட, ஆன்மீகத்துக்கு உட்பட்டவையாகவே ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன.

சமாதநிலைப் பயிற்சியில் ஈடுபடும் ஒருவனுக்கு முழுச்சுதந்திரம் கொடுக்கப்படுகிறது. அவன் எதையும் செய்துகொள்ளலாம். எப்படியும் நடந்து கொள்ளலாம்.

உங்களுக்கு ஆர்வம் போதுமானதாக இருக்கும் பட்சத்தில் நீங்கள் சமாத நிலைப் பயிற்சியில் நேரடியாக இறங்கலாம். அஸ்திவாரத்தை அமைக்க வேண்டும் என்று கூறி உங்களை நீங்களே தாமதப்படுத்திக்கொள்ளத் தேவையில்லை.

ஏனெனில் -

இந்தச் சமாத நிலை தியானம் என்பது உங்களுடைய அன்றாட வாழ்வையே ஆன்மீகப் பயிற்சிக்களமாக ஆக்குகின்றது.

பொதுவாக நாம் தியானிக்க வேண்டிய கருப்பொருளாக இறைவனின் உருவத்தையோ, இறைவனின் நாமத்தையோ கொடுத்துள்ளார்கள்.

அவற்றின்மீது ஈடுபாடு காட்டி அவற்றையே தியானித்து வரும்படி கூறுகிறார்கள். இங்கு நாம் தியானப் பொருளாக அப்படி எதனையும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் -

எது எது தற்செயலாக ஏற்படுகிறதோ அதனையே தியானத்தின் கருப்பொருளாக எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

உதாரணமாக ...

எனக்குத் துக்க உணர்வு ஏற்படுகிறது என வைத்துக் கொள்வோம்.

ஈடு செய்ய முடியாத நஷ்டம் எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. அது எனக்கு மிகுந்த துக்கத்தைக் கொடுத்துள்ளது. அந்தத் துக்கம் என்னை மிகவும் அழுத்தி எனக்குத்

துன்பத்தைக் கொடுக்கிறது.

அந்தத் துன்பத்தையே நாம் தியானப் பொருளாக எடுத்துக் கொள்கிறோம். துன்பத்தை அப்புறப்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை விட்டுவிடுகிறோம். அதனை அப்படியே ஏற்று, அதனோடு நாம் நம் உணர்வுகளால் உறவு கொள்கிறோம்.

அந்நிலையில் துன்ப உணர்வு, துன்பத்தின் வலி முழுமையாக மறைந்து ஆனந்த உணர்வு, பிரவாகமாகிறது என்பது வேறு செய்தி. அதுபற்றி நாம் அக்கறை கொள்ளத் தேவையில்லை.

நம்மைப் பொருத்தவரையில், நமக்குள் எது நேர்ந்திடுகின்றதோ, நம் உடல் மன உணர்வுகளில் என்னென்ன ஏற்படுகின்றனவோ அவற்றையே தியானப் பொருளாக ஏற்று அவற்றோடு ஈடுபாடு காட்டுகின்றோம்.

இதுவே சமாதி நிலைப் பயிற்சி.

இந்த நிலையிலேயே சுயதர்மம் ஏற்படுகின்றது; செயல்படுகின்றது.

சராசரி மனிதன் கோபதாபங்களுடன் செயல்படுவதைப் போலவே, ஆன்மீகப் பயிற்சியாளனும் செயல்படுவதில் தவறில்லை எனப் பார்த்தோம்.

இருவருக்கும் என்ன வித்தியாசம்? சராசரி மனிதனுக்கு ஏற்படும் கோபதாபங்கள் ஆன்மீக சாதகனுக்கும் ஏற்படுவதாயின், இருவருக்கும் வித்தியாசமில்லாத தோற்றமே ஏற்படுகிறது.

ஆனால் மிக அதிகமான வேறுபாடு உள்ளது. தலைகீழான வேறுபாடு உள்ளது.

மிக முக்கியமான வேறுபாடு இதுதான் -

சராசரி மனிதன் தனது செயல்களுக்கெல்லாம் தானே பொறுப்பேற்றுக்கொள்கிறான்.

ஆன்மீக சாதகன் எந்தச் செயலுக்கும் பொறுப்பேற்றுக் கொள்வதில்லை. தான் செய்வதாக எண்ணுவதில்லை.

பயம் ஏற்படும்போது, தனக்கு பயம் ஏற்படுவதாக சராசரி மனிதன் எண்ணுகின்றான். துக்கம் ஏற்படும் போது தனக்கு ஏற்படுவதாக எண்ணுகின்றான். காமம் ஏற்படும்போது தனக்கு ஏற்படுவதாக எண்ணுகிறான். எந்த செயல் செய்யும் போதும் அவன் செய்வதாக எண்ணுகிறான்.

ஆன்மீகத்தின் அணுகுமுறை தலைகீழாக மாறுபட்டுள்ளது.

எந்தச் செயலுக்கும் நீங்கள் பொறுப்பல்ல. எந்த உணர்வுகளும் எனக்கு ஏற்படவில்லை. ஏற்படும் எந்த உணர்வுகளுக்கும் நாம் சொந்தம் கொண்டாடுவதில்லை. பயம் ஏற்படும்போது நமக்கு ஏற்பட்டதாக நாம் கருதுவதில்லை. துக்கமோ, காமமோ ஏற்படும்போது நமக்கு ஏற்பட்டதாக நாம் எண்ணுவதில்லை. எந்தச் செயல்களையும் நாம் ஈடுபட்டுச் செய்வதாக நாம் கருதுவதில்லை.

அனைத்துச் செயல்களும் தற்செயல்களாக அமைந்துள்ளன.

துயரமான ஒரு செய்தியைக் கேள்விப்படுகிறோம். நமக்குத் துக்கம் ஏற்படுகின்றது. நாமாக விரும்பி முயற்சி செய்து துக்கத்தை ஏற்படுத்துவதில்லை. நம்மையறியாமலேயே துக்கம் ஏற்படுகின்றது

நம்மை ஒருவர் திட்டுகிறார். நமக்கு அவர் மீது கோபம் ஏற்படுகிறது. நாம் முயற்சி செய்து அவர் மீது கோபப்படுவதில்லை. நம்மையறியாமலேயே கோபம்

பீறிடுகின்றது.

நம் அகநிலை, நம் அந்தக்கரண அமைப்பு, பலவிதமான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. நம் பலவிதமான அனுபவங்களின் காரணமாக நம் மனதில் பலவிதமான உணர்வு நிலைகள் படிந்துள்ளன. அவை, அதற்கேற்ற சூழ்நிலை ஏற்படும்போது, அந்தந்த உணர்வுகளாக வெளிப்படுகின்றன. நம் மனதிலுள்ள பதிவுகளுக்கு ஏற்ப நம் உணர்வுகள் வெளிப்படுகின்றன. இவை தாமாக நடக்கின்றன. நாம் முயற்சி செய்து வெளிப்படுத்தத் தேவையில்லை.

தாமாக ஏற்படும் உணர்வுகளுக்கு நாம் பொறுப்பேற்றுக்கொள்கிறோம். நம் கோபம், எனது பயம், எனது துயரம் என பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறோம். எப்போது அவற்றுக்கு நாம் சொந்தக்காரராக ஆகின்றோமோ, அப்போதே நாம் அவற்றைச் சீரமைக்க வேண்டிய கட்டாயத்துக்கு உட்படுகின்றோம்.

நான் துயரப்படுவேனாயின், நான் அதிலிருந்து மீள வேண்டியதுள்ளது.

நான் பயமடைவேனாயின், நான் பயத்திலிருந்து விடுபட வேண்டியதாகிறது.

எல்லா உணர்வுகளும் தாமாகவே ஏற்படுகின்றன. நாம் ஏற்படுத்தவில்லை. நம்மையறியாமலேயே ஏற்படுகின்றன.

தாமாக ஏற்படும் இதைத்தான்
கர்மா என்று கூறுகிறார்கள்.

கர்மாவுக்கு நாம் உரிமை கொண்டாடும் போது, அது நம் கர்மாவாகிறது. அதனை நிர்வகித்து சீரமைக்க நாமே போராட வேண்டியதாகிறது.

தாமாக ஏற்படும் உணர்வுகளை -

தாமாகவே அவை ஏற்பட்டுள்ளன,

நாம் அவற்றை ஏற்படுத்தவில்லை,

- என நாம் அவற்றுக்கு உரிமை கொண்டாடாத போது,

அதுதான் -

சுயதர்மம்.

உரிமை கொண்டாடப்படும் கர்மங்கள் அனைத்தும் கர்மாக்கள்.

உரிமை கொண்டாடப்படாத கர்மங்கள் அனைத்தும் சுயதர்மமே.

கர்மாக்கள் அனைத்தும் உரிமை கொண்டாடப் படுகின்றன. எனது உணர்வு, எனது செயல் என அவற்றோடு தொடர்புகொள்கிறோம். மாற்றி அமைக்கப் போராடுகிறோம்.

தாமாக ஏற்படும் கர்மாக்களை, அவை நமது முயற்சியில்லாமல், தாமாகவே ஏற்படுகின்றன என்பதை அறிந்து, அவற்றின் சுதந்திரமான இயக்கத்துக்கு நாம் எந்த வகையிலும் இடையூறு செய்யாமல் ஒதுங்கிக்கொள்ளும் போது கர்மங்கள் அனைத்தும் சுயதர்மமாக அமைகின்றன.

சுயம் என்பது சுயமாக செயல்படும் நிலையைக் குறிக்கிறது. எவ்வித முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படாமல்

சுயமாக செயல்படுவதையே சுயம் என்னும் வார்த்தையால் குறிப்பிடுகின்றோம்.

எந்தவித முயற்சியையும் நம் தரப்பில் நாம் மேற்கொள்ளாத நிலையில் நம் செயல்கள் - நம் கர்மங்கள் - தாமாகச் செயல்படும்போது அவையே சுயதர்மமாகக் கருதப்படுகின்றன.

செய்பவன் என்னும் நான்

சீயதர்மம் செயல்படும்போது, அங்கு கர்மாக்கள் செயல்படுவதில்லை. தர்மமே செயல்படுகின்றது. அந்த நிலையில் கர்மாக்களின் ஆதிக்கம் அழிந்தொழிகின்றது. ஒவ்வோர் அசைவிலும் பூரணமே பொலிகின்றது.

இதுவே சகஜசமாதி.

இந்நிலையில் புதுப்பித்தல் நிகழ்கின்றது.

34

அழுக்குகள் அனைத்தும் எரிக்கப்பட்டு சுத்தமாக்கப்படுகின்றன.

எந்தச் செயலை எடுத்துக் கொண்டாலும், அதனை நாம் செய்யும்போது நம் செயலாக இருக்கின்றது. நம் கர்மாவாக இருக்கின்றது. கர்மாக்கள், மென்மேலும் கர்மாக்களையே ஏற்படுத்துகின்றன.

ஆனால் -

தாமாக ஏற்படும், தாமாகச் செயல்படும் கர்மாக்கள் அனைத்தும் நம் செயல்களாக இருப்பதில்லை.

அவை -

இறைவனின் செயலாகவே இருக்கின்றன.

எது நாமாகச் செய்யும் போது கர்மாவாக உள்ளதோ, அதுவே தாமாக நிகழும் போது இறைவனின் செயலாக உள்ளது.

கர்மாக்கள் அனைத்தும், நாம் செய்யாமல், தாமாக நடைபெற நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் ?

ஒருவர் நம்மைத் திட்டும்போது, நம்மையறியாமலேயே நாம் கோபங் கொள்கிறோம். கோபம் தாமாக ஏற்படுகிறது. நாமாக முயற்சி செய்து கோபங் கொள்வதில்லை. நம்மையறியாமலேயே கோபங் கொள்கிறோம். நாம் விருப்பங்கொள்ளாமலேயே தாமாக அந்தக் கோபம் ஏற்படுகிறது.

அப்படிக்கோபம் ஏற்பட்ட பிறகே நாம் நம் கோபத்தை நம் கோபம் என்று உரிமை கொண்டாடுகிறோம்.

ஏன் இப்படி உரிமை கொண்டாடுகிறோம் ?

நம் கோபம், நம் துயரம், நமது பயம் என்று நாம் உரிமை கொண்டாடாதபட்சத்தில் எதனையும் மாற்றியமைக்க வேண்டிய அவசியம் நமக்கு இல்லை.

நம்முடைய உணர்ச்சியாக நாம் ஏன் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றின் உரிமையாளராகச் செயல்படுகிறோம் ?

இதுவும் -

நம்மையறியாமலேயே நடை பெறுகின்றது.

நாம் அப்படியே பழகிப்போய்விட்டோம்.

நமக்குள் ஏற்படும் அனைத்து உணர்வுகளுக்கும் நாமே உரிமையானவர் என்ற எண்ணம் நமக்கு ஏற்பட்டு, ஏற்பட்டு நமக்குப் பழகிப் போய்விட்டது. மீண்டும் மீண்டும்

அதனையே நாம் செய்து செய்து பழகிப் போய்விட்டோம்.

ஆகவே, நடக்கும் செயல்களுக்கு, ஏற்படும் உணர்வுகளுக்கு, நாமே உரிமை கொண்டாடி உரிமையாளராக ஆகிவிடுகின்றோம். இதுவும் நம்மை அறியாமலேயே நடைபெறுகின்றது. தாமாகவே நடைபெறுகின்றது.

நம்மையறியாமலேயே கர்மாவின் முடிச்சு இங்கேதான் ஏற்படுகிறது. கர்மாவே தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக்கொள்கிறது. தாமாக ஏற்படும் செயல்களை நமது செயல்கள் என எண்ணத் தூண்டுகின்றது.

இந்நிலையில்தான் நமக்கு எச்சரிக்கை உணர்வு தேவைப்படுகிறது. விழிப்புணர்வு தேவைப்படுகிறது. தியானம் தேவைப்படுகிறது. அனுஷ்டானம் தேவைப்படுகிறது.

நம் செயலை, தற்செயலாக அமைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாக உள்ளது. கர்மாவை, சுயதர்மமாக செயல்படவகை செய்ய வேண்டியதாக உள்ளது.

நம் செயலாக எடுத்துக் கொள்ளாமல், அனைத்துமே இறைவன் செயலாகக் காண வேண்டியதுள்ளது.

இதனாலேயே அஷ்டாவக்கிரகீதையில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது :-

செய்பவன் நான் என்னும் அகங்காரப் பெருங்கருநாகத்தால் கடிபட்டனை;

செய்பவன் நானல்ல என்னும் நம்பிக்கை அமுது அருந்தி இன்புற்றிரு - அஷ்டாவக்கிரகீதை (1 - 8)

இந்தக் காரணத்தினாலேயே செய்பவன் நானல்ல

என்ற எண்ணத்தை மீண்டும் மீண்டும் தியானிக்குமாறு கூறப்படுகிறது.

நமக்கென எந்தச் செயலும் இல்லாமல் சும்மா இருத்தல் உபதேசிக்கப்படுவதும் இதற்காகவே.

இன்னும் சிலர் “செத்தாரைப்போல் திரி” எனக் கூறுகின்றனர்.

இன்னும் சிலர், “அனைத்தையும் இறைவன் செயலாக ஏற்று அவனையே சரணடைவாயாக ; எது செய்தாலும் இறைவனே செய்கிறான்; நான் வெறும் கருவியாகவே இருக்கிறேன்” என தியானம் செய்யுமாறு கூறுகின்றனர்.

இதுபற்றி ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறுகையில், “என்னால் எதையுமே சரியாகச் செய்யமுடியாது. எதைச் செய்தாலும் தப்பாகவே முடிகின்றது. எனக்கு எதையுமே செய்யமுடியாது. நானே குழப்பத்தில் இருக்கிறேன்,” என்ற நம் இயலாமையை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கூறுகிறார்.

நம்முடைய இயலாமையை நாம் உணர்ந்துகொள்ளும் நிலையில் நாம் எதனையும் மாற்றியமைக்கப் போராட மாட்டோம்.

அந்நிலையில் -

தாமாக நிகழ்பவை அனைத்தும், தாமாகவே நிகழ்கின்றன.

நம்முடைய தன் முனைப்பு மாத்திரம் முக்கியத்துவத்தை இழந்து விடுகின்றது.

செத்தாரைப்போல் திரி என்று கூறப்படும்போதும்,

நம் தன் முனைப்பை இழந்துள்ள நிலையையே அவ்வாறு கூறுகிறார்கள்.

மரத்தின் மீது சூரிய ஒளி படுகின்றபோது, மரத்தின் நிழல் மரத்தின் அடியில் விழுகின்றது.

மரத்திலிருந்து தான் மரத்தின் நிழல் தோன்றுகின்றது. நிழலிலிருந்து மரம் தோன்றவில்லை.

ஆனால் -

மரத்தின் நிழல், தானே மரத்தின் அடியில் இருந்து கொண்டு, மரத்தினைத் தூக்கிச் சுமப்பதாகக் கூறிக்கொள்கிறது. மரத்துக்கு, தானே ஆதாரம் என கூறிக்கொள்கிறது.

இது போன்றே-

நடக்கும் செயல்கள் அனைத்தும் தாமாகவே நடந்து வருகின்றன.

ஆனால் ஒவ்வொரு செயலும், தன்னுடைய நிழலாக செய்தவன் என்ற ஒரு நினைவை விட்டுச் செல்கிறது. கோபம் நம்மையறியாமலேயே ஏற்படுகிறது.

கோபம் ஏற்பட்டபிறகே கோபப்பட்டவன் என்னும் நிழல் உதயமாகிறது.

கோபப்படுபவன், கோபப்படுவதில்லை.

கோபமே, கோபப்படுபவனை உருவாக்குகிறது.

ஆனால் -

நாம் மாற்றிப் புரிந்துகொள்கிறோம்.

நாம் கோபப்பட்டதாக எண்ணுகிறோம்.

உண்மையில் கோபமே, நான் என்னும் நிழல் உருவத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

இந்தக் குழறுபடிகள் மீண்டும் மீண்டும் நடந்து வருகின்றன. நமது அறியாமையைப் பயன்படுத்தி இந்தக் குழறுபடிகள் நடந்து வருகின்றன.

நடப்பவை தாமாக நடந்து வருகின்றன. அவற்றுக்கு உரிமையாளர் என்று எவரும் கிடையாது என்ற உண்மை நமக்குத் தெளிவாவதில்லை.

நாம் எதைப் பார்க்கிறோமோ, அதன் தன்மைக்கேற்ற எதிர் நிலையான நான் ஒன்றை நமக்கு நாமே உருவாக்கிக்கொள்கிறோம்.

நாம் நமது தாய் தந்தையரைப் பார்க்கும்போது, அவர்களுக்கு மகனாக நம்மைக் கண்டு கொள்கிறோம்.

நமது நண்பனைப் பார்க்கையில், அந்த நண்பனை, நண்பனாகப் பார்க்கும் தன்மையுள்ள ஒருவனை நமக்குள் உருவாக்கிக் கொள்கிறோம்.

நம்முடைய விரோதியைப் பார்க்கையில் அந்த நபரை விரோதியாகப் பார்க்கும் தன்மையுடைய ஒருவரை நமக்குள் உருவாக்கிக் கொள்கிறோம்.

நாம் எதனைப் பார்க்கிறோமோ அதன் தன்மைக்கேற்ப நமக்குள் ஒரு நான் உருவாகிறது.

காணப்படும் பொருளிலிருந்து உதயமானவனே இந்தக் காண்பவன்.

இந்தக் காணப்படும் பொருளும், காண்பவனும் வேறு வேறு அல்ல. காணப்படும் பொருள், எப்போதும் ஒரு காண்பவனை உருவாக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது.

இந்தக் காண்பவன், காணப்படும் பொருளை தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப் போராடி வருகிறான்.

அறியாமையை ஆதாரமாகக் கொண்ட இந்தப் போராட்டம் ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் நடந்து வருகின்றது.

முட்டாள்தனத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்தப் போராட்டம் தொடர்ந்து நீடித்து வருகிறது.

இந்தப் போராட்டத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவது எவ்வாறு ?

நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் தாமாக நடந்துவருகின்றன. தாமாக ஏற்படும் நிகழ்ச்சிகள் கணந்தோறும் புதிது புதிதாக ஏற்படுகின்றன. அவை ஏற்படுகின்றன, பின்பு முடிந்து விடுகின்றன.

ஆனால் -

நான் என்னும் உரிமையாளர் அங்கே தோன்றும் போது, நிகழ்வுகள் எதுவும் முடிவடைவதில்லை. அவை தொடர்கதையாகவே அமைந்துவிடுகின்றன.

நான் என்னும் உணர்வு, நிகழ்வுகளுடன் போராடி, அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சி செய்கின்றது.

இந்தப் போராட்டமே நமது வாழ்வாக அமைந்து விடுகின்றது.

இதை எப்படி முடிவுக்குக் கொண்டு வருவது ?

நமது முட்டாள்தனமான நடவடிக்கைகளை முடிவுக்குக் கொண்டு வருதல் எவ்வாறு ?

நாம் முட்டாள்தனமாக செயல்பட்டு வருகிறோம் என்ற அறிநிலையே நமக்குச் சரியான தீர்வை ஏற்படுத்துகிறது.

நாம் அறியாமையின் வசப்பட்டு தவறாகச் செயல்பட்டு வருகிறோம் என்ற அறிநிலையே நமக்குச் சரியான தீர்வை ஏற்படுத்துகிறது.

அறிவும் அறியாமையும்

இந்நிலையில் அறிவு என்றால் என்ன, அறியாமை என்றால் என்ன என்பதை அறிந்து கொள்வது உதவியாக இருக்கும்.

அறிவு என்றால் என்ன ?

அறியாமை என்றால் என்ன ?

நாம் எதையெல்லாம் அறிந்துள்ளோமோ, அவையெல்லாம் அறிவு.

நாம் எதையெல்லாம் அறியா திருக்கிறோமோ அவையெல்லாம் அறியாமை.

35

மனிதனை மனிதன் என்றும், மிருகத்தை மிருகம் என்றும் கூறுவது நம் அறிவு. அதனை அப்படி அப்படிப் புரிந்து கொள்வது நம் அறிவு.

மனிதனை மனிதனென்றும், மிருகத்தை மிருகமென்றும் புரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பது அறியாமை.

நமக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அறிவு. தெரியாததெல்லாம் அறியாமை.

தெரிந்து கொண்டது என்பது எது ?

எவற்றை நாம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம்?

புதிய ஒரு மிருகத்தை முதன் முதலாகப்

பார்க்கிறோம். அதைப்பற்றி நமக்கு எதுவுமே தெரியாது. அதை இதுவரை பார்த்ததும் இல்லை. அதைப்பற்றி இதுவரை கேள்விப்பட்டதும் இல்லை. அந்த மிருகத்தை இன்று தான் முதன் முதலாகப் பார்க்கிறோம். அதனால் அதைப்பற்றி நமக்கு எதுவுமே தெரியாது. இது நமது அறியாமை. அந்த மிருகத்தைப் பற்றி நம்மால் எதுவுமே கூறமுடியாது. ஆனால் அதனை இன்று நாம் பார்க்கிறோம். இன்றைய நிலையில் நமது அறியாமையுடன் அதனைப்பார்க்கிறோம். அதனோடு தொடர்பு கொள்கிறோம்.

அதைப்பற்றி இன்று தெரிந்து கொண்டதெல்லாம் நம் மனதில் பதிந்து விடுகின்றது. அதைப்பற்றிய செய்திகளெல்லாம் பதிவாகிவிடுகிறது. அதன் நடைமுறைகளைப் பற்றிய விபரமெல்லாம் பதிவாகி விடுகின்றது.

இனி அதனை நாளையும் பார்க்கிறோம். அதைப் பற்றிய அறிவு நமக்கு ஏற்கெனவே இருப்பதால் அந்த அறிவுடனேயே அதனைப் பார்க்கிறோம்.

முதல் நாள் பார்க்கும் போது அறியாமையோடு பார்த்தோம். இரண்டாம் நாள் பார்க்கும் போது அறிவோடு பார்த்துள்ளோம்.

முதல் நாள் பார்க்கும் போது எதைப் பார்க்கிறோம் என்ற அறிவு நமக்கு இல்லை. இரண்டாம் நாள் பார்க்கும் போது எதைப் பார்க்கிறோம் என்ற அறிவு நமக்கு உள்ளது.

இப்படி நாம் நம் அனுபவங்களையெல்லாம் தொகுத்து ஒரு களஞ்சியத்தை நமக்குள் வைத்துள்ளோம். அவற்றின் மூலம் நாம் ஒவ்வொன்றையும் அளவீடு செய்து அறிந்து வருகிறோம்.

ஒரு நபருடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது அவரைப்பற்றி நாம் ஏற்கெனவே சேமித்து வைத்துள்ள செய்திகளின் அடிப்படையிலேயே அவருடன் தொடர்பு கொள்கிறோம்.

தெரிந்த நபர்களுடன் பழகுவது சுலபமாக உள்ளது. தெரிந்த ஊருக்குச் சென்று வருவது சுலபமாக உள்ளது.

தெரியாத நபர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளப் பயப்படுகின்றோம். தெரியாத செயல்களில் ஈடுபடப் பயப்படுகின்றோம்.

தெரிந்தவற்றுடன் உறவாடுவதே நமக்குச் சுலபமாகவும், வசதியாகவும், பாதுகாப்பாகவும் உள்ளது.

நமக்கு நம்முடைய பாதுகாப்பு மிகவும் முக்கியம்.

நமது பாதுகாப்பை அனுசரித்து, நாம் அறிந்து கொண்டவற்றுள் நமது வாழ்வை அமைத்துக்கொள்கிறோம்.

இவ்வலகில் ...

நாம் தெரிந்து கொண்டதைவிட தெரிந்து கொள்ளாததே அதிகமாக உள்ளது.

ஆயினும்,

தெரிந்ததைக் கொண்டே, தெரியாததைத் தெரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்கிறோம்.

நாம் தெரிந்து கொண்டது ஒரு எல்லைக்கு உட்பட்டது. எல்லைக்கு உட்பட்டவற்றைக் கொண்டே எல்லைக்கு உட்படாதவற்றை நாம் அறிந்து கொள்ள முயற்சி செய்கிறோம்.

ஒரு நபரைப் பற்றியோ, ஒரு பொருளைப்பற்றியோ நாம் எப்படி அறிந்து கொள்ளுகிறோம் ?

அந்த நபர் எப்படித் தோற்றமளிக்கிறார்; அவர் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களிலும் எப்படி நடந்து கொள்கிறார்; அவர் எவ்வாறு பேசுகிறார்; எவற்றிலெல்லாம் ஈடுபாடு காட்டுகிறார் என்பதை நேருக்கு நேராக அறிந்து கொள்வது தான், அவரைப் பற்றி சரியான முறையில் அறிந்து கொள்வதாகும். அந்த நபர் சுதந்திரமாகச் செயல்பட அவகாசமளித்து அவருடைய அனைத்து செயல்பாடுகளையும் கவனித்துத் தெரிந்துகொள்ளதலே அவரைப்பற்றி தெரிந்து கொள்வதாகும்.

ஒருவரைப் பற்றி ஏற்கெனவே தெரிந்து கொண்ட செய்திகளின் அடிப்படையில் அவரைக் கவனித்தோமாயின் நம் அணுகுமுறை சரியானதாக இராது.

அவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பது ஏற்கெனவே நமக்குத் தெரியும். அவரைப் பற்றி ஏற்கெனவே நாம் நம் கருத்துக்களை வடிவமைத்து வைத்துவிட்டோம். அவர் இப்படிப்பட்டவர் என ஏற்கெனவே சில முடிவுகளை நமக்குள் வைத்திருக்கிறோம். அதன் அடிப்படையில் அவரைக் கவனித்தோமாயின் அது சரியான அணுகுமுறை ஆகாது.

தண்ணீரில் குதித்தால் நமக்குக் கை கால்களில் அடிபடாது என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் அந்தத் தண்ணீரே இறுகிப் பனிக்கட்டியாக மாறியிருக்கும் பட்சத்தில் நாம் அதன்மீது குதித்தால் கை கால்களில் அடிபட்டுவிடும். நாம் சேகரித்து வைத்துள்ள அனைத்துச் செய்திகளும் இறுதியானதல்ல. நம் கருத்துக்கள் யாவும் முடிவானதல்ல. அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு செயல்படுவது ஆபத்தாகவும் முடியலாம்.

கோபமாக நடந்துகொண்ட ஒருவரை அணுக நாம் பயப்படுகிறோம். அவர் கோபமானவர் என்ற கருத்தை நாம்

சுமந்திருக்கும் அளவில் நாம் அவரோடு சகஜமாகப் பழகமுடியாது. அவர் உண்மையில் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியாது.

ஆகவே -

ஏற்கெனவே நாம் தெரிந்து கொண்ட செய்திகள் யாவும், நம்முடைய புதிய அணுகுமுறைக்குத் தடையாக உள்ளன.

ஒருவர் எப்படிப்பட்டவர் என்று நாம் முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ளாத நிலையில், அவர் கோபமானவர், கொடுமமானவர் என எண்ணுவது நம் அறியாமையே யாகும்.

நாம் எவற்றையெல்லாம் அறிந்து வைத்திருக்கிறோமோ, அவையே அறியாமையாக இருந்து செயல்படுகின்றன. நம்மை எல்லைக்குட்படுத்துகின்றன. நம்முடைய சுதந்திரமான இயக்கத்தைத் தடை செய்கின்றன.

நாம் அறிந்து கொண்டவை அனைத்தும், அறிதலுக்கு இடையூறாக அமைந்துள்ளன.

உண்மை எப்போதும் புதியதாகவும், புதுமை உயிர்த்துடிப்பு நிறைந்ததாகவும், மாற்றங்கள் மிகுந்ததாகவும், சுதந்திரமானதாகவும் அமைந்துள்ளது.

நாம் அறிந்து சேகரித்து வைத்துள்ள நினைவுகள் அனைத்தும் பழமையானவை; தேக்கமடைந்துள்ளவை; முடிவினை வலியுறுத்தும் வன்முறை கொண்டவை; மாற்றத்தையும், சுதந்திரத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளாதவை.

அறிதல் என்னும் முன்னோக்கிய இயக்கத்தைத் தடுக்கும் முறையிலேயே நாம் அறிந்து கொண்டிருப்பவை செயல்படுகின்றன.

இது சரி, இது தவறு என்று எப்போதும் தீர்ப்பு

சொல்லிக் கொண்டு இருக்கின்றன.

இது சரி, அது தவறு என, அது தனது இயக்கத்தை, தான் தொடர்பு கொள்ளும் அனைத்திலும் செலுத்தி, வாழ்வையே ஒரு போராட்டமாகவும், போர்க்களமாகவும் ஆக்கி விடுகின்றது.

பாதுகாப்பான வாழ்வை விரும்பி பாதுகாப்பில்லாமல் வாழ்ந்து வருகிறது. போராட்டமில்லாத வாழ்வு வேண்டுமென கோரிக்கை விடுத்து, போராட்டத்துடன் வாழ்ந்து வருகிறது.

சுதந்திரம் வேண்டும் என கோரிக்கை வைத்து சுதந்திரமில்லாமல் வாழ்ந்து வருகிறது.

வன்முறையில்லாமல் வாழவேண்டுமென கோரிக்கை வைத்து வன்முறையோடு வாழ்ந்து வருகிறது.

அன்புடன் இருக்கவேண்டுமெனக் கேட்டு கொடுரத்துடன் வாழ்ந்து வருகிறது.

அறிவுடன் இருப்பதாக நினைத்து அறியாமையுடன் வாழ்ந்து வருகிறது.

ஆன்மீகத்தைப் பொறுத்தவரையில், அக வாழ்வினைப் பொறுத்தவரையில்,

- அறிவுடைமையே அறியாமை.

அறிவுடைமை என்பது ஒரு தேக்க நிலையே; ஓர் உறை நிலையே.

அறிவுடைமையால் பாதிக்கப்படாத வெற்று நிலையே-

அறிதலுக்குத் தேவை.

தெரிந்து கொண்டிருக்காத அந்த அறியாமையே -
நிலையே -

அறிதலுக்குத் தேவை.

அறிதலுக்கு ஆதாரமாக, அந்த அறியாமையே உள்ளது.

இதனால் தான்,

மகான் ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி அறிந்ததினின்றும் விடுதலை அடைய வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

அறிந்ததினின்றும் விடுதலை என்பது அறிந்தது அனைத்தும் அழிந்துபோன சூன்ய நிலையல்ல.

அறிந்து கொண்டவை குறுக்கிடாத புத்தம் புதிய அறிதல்தான் தேவை என்பதையே இது குறிக்கிறது.

அறிதல் என்பது உயிரோட்டமானது. அனைத்தையும் வரவேற்று அறிந்து கொள்ளும் சுதந்திரமான இயக்கத்தை உடையது.

அந்த அறிதலுக்கு இடையூறு விளைவிக்காத வகையில் அறிந்தவை இருப்பதில் சிக்கல் எதுவும் இல்லை.

ஏற்கெனவே தெரிந்து கொண்ட செய்திகள் இல்லாத நிலையில், நம் அன்றாட வாழ்வு மிகவும் சிரமமாகிவிடும். ஆனால்...

அதற்கு ஓர் எல்லை உள்ளது. ஒரு வரையறை உள்ளது. அதற்குள் அது நின்று கொள்ள வேண்டும்.

வரையறைக்குட்படாமல் எல்லையை மீறிய அறிவுதான், அறியாமையாக உள்ளது.

அறிவே, அறியாமையாக உள்ளது.

இருவகை அனுஷ்டானங்கள்

அனுஷ்டானங்கள் அனைத்தும் முட்டாள்தனமானவை என்று கூறப்படுகிறது. ஏனெனில், அவை அனைத்தும் முட்டாள் தனத்தோடு தொடர்பு கொண்டவை.

முள்ளை முள்ளால் எடுப்பதைப் போல், முட்டாள் தனத்திலிருந்து விடுபட முட்டாள் தனமான சில நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வேண்டியதிருக்கிறது.

உண்மையில் -

நாம் எந்த அனுஷ்டானமும் செய்யத் தேவையில்லை. ஆனால் அதை நாம் நம்பத் தயாராக இல்லை.

அனுஷ்டானம் வேண்டும் என்று கேட்பவர்களுக்கு அனுஷ்டானம் கொடுக்கப்பட வேண்டியதுள்ளது.

காணப்படும் பொருளே, காண்பவனை உருவாக்குகின்றது என்பதைப் பார்த்தோம்.

அனைத்தும் தாமத நடப்பதைப் போல் இந்தக் காண்பவனும் நம்மை அறியாமலேயே உருவாகி உள்ளான்.

இந்தக் காண்பவனுக்கும், காணப்படும் பொருளுக்கும் இடையில் முட்டாள்தனமான போராட்டம் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது.

ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களும் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துப் போராடி வந்தால், எந்தப் பக்கம் வெற்றி பெறுவது ? என்று தான் அந்தப் போராட்டம் முடிவுக்கு வருவது ?

அது தொடர்கதையாகவே இருக்கும். காணப்படும் பொருளும் இல்லாமற்போவதில்லை. காண்பவனும் இல்லாமற்போவதில்லை.

இந்தக் காண்பவனை அனுசரித்தே அனுஷ்டானங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன.

இந்தக் காண்பவன் -

இல்லாது ஒழிந்தால், போராட்டமும் நின்று விடுகிறது.

இந்தக் காண்பவனை ஒழிப்பதற்கு -

இரண்டுவிதமான அனுஷ்டானங்கள் கொடுக்கப் படுகின்றன.

ஒன்று பொய்மை அனுஷ்டானம், மற்றொன்று மெய்மை அனுஷ்டானம்.

நான் என்பது இல்லாத ஒன்று, இருப்பதைப் போல் தோற்றமளிக்கின்றது. நான் என்பதும் பொய், நான் என்பதனால் அனுபவிக்கப்படுவதும் பொய். அனைத்தும் பொய். அனைத்தும் மாயை.

நடக்கும் நிகழ்ச்சியில், நம் நினைவுக் குறிப்புக்களைச் சேர்க்கும்போது, காணப்படும் பொருள் தோன்றுகின்றது. காணப்படும் பொருளின் தன்மைக்கேற்ப, காண்பவனும் தோன்றுகின்றான். நம் நினைவுகள் எல்லாம் கனவுகளே, கற்பனைகளே, அவை நிஜமல்ல.

கற்பனையில் விளைந்தவை அனைத்தும் கனவுகளே.

காண்பவனும், காணப்படும் பொருளும் கனவு நிலையின் அம்சங்களே. நாம் எதைப் பார்த்தாலும் மனதின் அம்சமாகவே பார்க்கின்றோம். புலன்களிலும், மனதிலும் ஏற்படும் பிரதிபலிப்புக்களை மட்டுமே பார்க்கின்றோம்.

அனைத்தும் கனவுக் காட்சிகளே. உண்மையானவை அன்று.

- அனைத்தும் பொய் என்று பொய்மை அனுஷ்டானம் கூறுகிறது. பொய், பொய் என்று கூறும் இந்த அனுஷ்டானம் இவ்வாறு அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

விளைவு ?

அனைத்தும் பொய்யெனக் காணும் போது, அனைத்தும் முக்கியத்துவத்தை இழந்து விடுகின்றது.

எதுவேண்டுமானாலும், எப்படி வேண்டுமானாலும் இயங்கிவிட்டுப் போகட்டும் என்ற மனநிலை வாய்க்கப் பெறுகிறது.

நம் மன இயக்கங்கள் தாமாக இயங்கி, தாமாக மலர்ந்து, வேறு ஒரு பரிமாணத்துக்கு வரும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது.

அடுத்ததாக வருவது மெய்மை அனுஷ்டானம். அதன்படி -

அனைத்தும் பரம்பொருளே. எது எது இருக்கிறதோ அவை அனைத்தும் மெய்ப்பொருளே. உண்மைக்கு மாத்திரமே இருப்புத்தன்மை உண்டு. இருப்புத் தன்மை உடைய அனைத்தும் பரம்பொருளே. மெய்ப்பொருளே. நான் என்பது இருக்கிறது.

அதுவும் இருப்புத்தன்மையோடு இருக்கிறது. அதுவும் பரம்பொருளே. பொய்மை என்பது இல்லாத ஒன்று. என்று, எது இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றதோ, அது மெய்ப்பொருளே.

நான் என்பது பரம்பொருள். நீ என்பது பரம்பொருள். பரம்பொருளுக்கு அன்னியமாக எதுவும் இல்லை. எல்லாமே மெய்ப்பொருள் என்று கூறுவது மெய்மை அனுஷ்டானம்.

இந்த அனுஷ்டானத்திலும் அதே விளைவுதான் ஏற்படுகின்றது.

அனைத்தும் பரம்பொருளே என்ற சமதிருஷ்டி ஏற்படுகின்றது.

அனைத்தையும் பரம்பொருள் என்று கருதி, அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் பாங்கு ஏற்படுகிறது.

அனைத்து இயக்கங்களும் தாமாக இயங்க நாம் முழுச் சுதந்திரம் வழங்குகிறோம்.

அனைத்து இயக்கங்களும் தாமாக இயங்க நாம் அனுமதிக்கும்போது அனைத்துக் கர்மாக்களும், சுயதர்மமாகவே இயங்குகின்றன.

சுயதர்மம் என்பது சுதந்திரமாக இயங்கி சுதந்திரமாக மலர்கின்றது.

இந்த நிலையில் கர்மாவின் முடிச்சுகள் அனைத்தும் தளர்கின்றன.

கர்மாவிலிருந்து விடுபடுதல் என்பது இதுதான். விதியிலிருந்து விடுபடுதல் என்பது இதுதான்.

விதியைப்பற்றிய அந்தப் பழம்பாடல் இப்படி முடிவடைகிறது -

விதியை வெல்வதற்கு வேத முதலாம்

அனைத்தகத்தும் இல்லை - நினைப்பதென

கண்ணுறுவதல்லால் கவலைப்படேல்

நெஞ்சே விண்ணுருவார்க்கில்லை விதி.

நாம் விண்ணுருவை அடைந்து விட்டால் நமக்கு விதி கிடையாது. கர்மத்தளை கிடையாது.

நான் என்பது இல்லாத பொருள் என எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, நான் என்பது அளவிடற்கரிய பரம்பொருள் என எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி இரண்டும் ஒன்றே தான்.

இரண்டும் உண்மையே. உண்மையை ஆதாரமாகக் கொண்டே இரண்டு வித அனுஷ்டானங்களும் ஏற்பட்டுள்ளன.

நமக்கு எது ஏற்படையதோ, அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு முட்டாளைப்போல் அதனை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

முட்டாள்தனம் என்ற பதம், சற்றுக் கடினமான தன்மையில் உள்ளது என்பது உண்மைதான்.

ஆனால் -

பழிக்கும் நோக்கத்துடன் அந்தப் பதம் உபயோகப்படுத்தப்படவில்லை. நல்லெண்ணத்துடனேயே உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆராய்ச்சி செய்வதில் கவனத்தைத் திருப்பாமல், செயலில் மட்டும் ஈடுபாடுகாட்ட வேண்டும் என்ற கருத்தில்

அவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த அனுஷ்டானத்தை ஏன் செய்கிறோம் ? அது நம்மை எங்கே கொண்டு போய்விடும் என்று, மீண்டும் மீண்டும் சந்தேகக் கண்ணுடன் ஆய்வுகளை மேற்கொள்வோமாயின், முன்னேற்றம் எதுவும் இல்லாமல் இருந்த இடத்திலேயே சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருப்போம்.

இரண்டு பாதைகளில் ஏதாவது ஒன்றைத் தீர்க்கமாக ஆலோசித்து அதனை ஏற்றுக்கொண்டு அதன்பிறகு தேவையற்ற எந்தச் சிந்தனைகளும் இல்லாமல் அதனையே அனுஷ்டிப்பதுதான் சிறந்தது.

சரியான அனுஷ்டானத்தின் மூலம் நாம் நம் அகண்டத்தைத் தரிசிக்கின்றோம். நம் அகண்ட நிலையே நம் விண்ணுருவாகும்.

இந்த நிலையில் கர்மா செயல்படுவதில்லை. சுயதர்மமே செயல்படுகின்றது.

அனைத்துச் செயல்களும் இறைவன் செயல்களாகவே இயங்குகின்றன. அனைத்துச் செயல்களும் மெய்ப்பொருளின் செயல்களாகவே இயங்குகின்றன.

செயல்களுக்கு உரிமை கொண்டாடும் நான் என்று எவரும் அங்கு இல்லை.

அனைத்துச் செயல்களும், தாமமாக நடக்கும் தற்செயல்களாகவே உள்ளன.

நான் தொடர்புகொள்ளும்போது, எது கர்மாவாக உள்ளதோ,

அதுவே இறைவன் செயல்படுத்தும்போது தர்மமாக உள்ளது.

நான் செய்வது கர்மம்.

தாமாகச் செயல்படுவது தர்மம்.

கர்மம் என்பது கட்டுகளை உடையது. அஃது அனைவரையும் அறியாமையில் பிணைத்துவிடும். கர்மத்தை மேலும் மேலும் பெருக்கி கர்மத்தினுள்ளேயே ஒருவனை விடுதலை அடையவிடாமல் ஆழ்த்தி விடும்.

எது கர்மமாக இருக்கிறதோ, அதுவே தாமாக நடக்கும் போது தர்மமாக இருக்கிறது.

தர்மம் என்பது வாழும் நெறி; அது தூய்மையானது. அனைவருக்கும் நல்வழி காட்டுவது; இறைவனே நடத்துவது.

அனைவருக்கும் விடுதலையும், முக்தியையும் அளிப்பது தர்மமே.

நம்மைப் பொறுத்தவரையில்,

நாம் செய்ய வேண்டுவது -

இருவகை அனுஷ்டானங்களே.

எது நமக்குப் பிடித்ததோ, அதைச் செய்யலாம்.

பொய்மை அனுஷ்டானத்தையே பலரும் விரும்புகின்றனர். பொய்மை அனுஷ்டானம் எதிர் மறையானது. மெய்மை அனுஷ்டானம் நேர்மறையானது.

எதிர்மறையான பொய்மை அனுஷ்டானத்தையே பலரும் விரும்புகின்றனர். அதனை நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ அனுஷ்டித்து வருகின்றனர். அறிவு பூர்வமான ஆய்வுகளில் ஈடுபடுபவர்களும் இதனையே விரும்பி அனுஷ்டித்து வருகின்றனர்.

நான் என்னும் காண்பவன் பொய்யாக, நிழலைப்

போல் உருவாகின்றான். அந்த நிழலை, நிழலாகக் காணுவதே இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. நான் என்னும் நிழல் எவ்வாறு உருவாகிறது என்பதை அறிவு பூர்வமாக ஆய்ந்து, நான் என்பது வெறும் நிழல், நான் என்பது சூன்யம் என்பதை புரிந்து கொள்கிறோம்.

நிழலாக இருக்கும் நான் சும்மா இருப்பதே சிறப்பு என சும்மா இருத்தல் எனும் பயிற்சியை அதற்குக் கொடுக்கிறோம்.

அல்லது, செத்தாரைப்போல் இருக்குமாறு அதனைக்கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

நான் என்னும் இந்த நிழல் நம் இயக்கங்களில் புகுந்து இடையூறு செய்வதை நாம் அறிவு பூர்வமாக ஆய்ந்து, நான் என்னும் இந்த நிழல் இயக்கத்தின் முட்டாள் தனத்தை ஒப்புக் கொள்ள முயல்கிறோம்.

நான் என்னும் நிழலின் இயலாமைத் தன்மையை ஒப்புக்கொள்ள முயற்சி செய்கிறோம். நம்முடைய இயலாமையை நாம் ஒப்புக்கொள்ளும்போது நான் என்பது முக்கியத்துவம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. கர்மங்கள் அனைத்தும் கர்த்தா இல்லாத கர்மங்கள் ஆகிவிடுகின்றன.

தன்னுடைய இயலாமையை நேர்முகமாக விசாரணை செய்து உணர முடியாதவர்கள் மறைமுக அனுஷ்டானத்தின் மூலம் உணர்கின்றார்கள்.

“நான் சாதாரண மனிதன்; இறைவனே பெரியவன்; இறைவனே நம்மை ஆட்டுவிக்கிறான்; நான் இறைவன் கையில் ஒரு கருவிதான்; அவன் ஆட்டுவிக்கும்படி நான் ஆடுகிறேன்; என்னுடைய அறிவு அற்பமானது; நான் மிகவும் அற்பமானவன்; இறைவன் மிகப்பெரியவன். அவன்

பேரரறிவு படைத்தவன். அவனிடம் நான் சரணடைந்துவிட்டேன். எனக்கென எந்தக் கடமையும், உரிமையும் கிடையாது. இறைவனைப் பக்தி பண்ணுவதே எனது வேலை. இறைவன் மீது நான் செய்யும் பக்தி கூட அவன் கருணையினால் தான் ஏற்படுகிறது. நான் எந்த சக்தியும், சிறப்பும் இல்லாத சாமான்யன்; நான் நாயினும் கடையேன். இறைவனே என் மீது கருணை கொண்டு என்னை வழி நடத்துகிறான்.”

இவ்வாறு தன்னைத் தாழ்த்தி இறைவன் மீது பக்தி பாராட்டுவதன் மூலமும், நான் என்னும் நிழல் மனிதன் முக்கியத்துவத்தை இழக்கிறான்.

இவை அனைத்தும் தன்னைப் பொய்யாகக் காணும் பொய்மை அனுஷ்டானத்தில் வருகிறது. எதிர்மறையான அணுகுமுறையில் வருகிறது.

நான் என்னும் நிழல் மனிதனை, பரம்பொருளாக எடுத்துக்கொள்வது மெய்மை அனுஷ்டானத்தில் வருகிறது. நேர்மறையான அணுகுமுறையில் வருகிறது.

நேர்மறையான அணுகுமுறைதான் உண்மையில் மிக மிக எளிமையானது. ஆனால் அதற்குச் சமுதாய அங்கீகாரம் கிடையாது.

இறைவனே பெரியவன், நான் மிகவும் சாதாரண அற்பப் பொருள், என ஒருவர் கூறினால் எவரும் தப்பாக எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

ஆனால்,

இறைவனே நான்; நானே பரம்பொருள்; என்று நீங்கள் கூறுவீர்களானால் உங்களுக்குச் சமுதாய அங்கீகாரம் கிடையாது. அதனால் அவ்வாறு அனுஷ்டிப்பதற்கு நாம்

பயப்படுகிறோம். அத்தகைய அனுஷ்டானம் என்றால் என்ன என்பதைக் கூட சரிவரத் தெரிந்துகொள்ள மறுக்கிறோம்.

“நானே பரம்பொருள்; எனது ஒவ்வோர் இயக்கமும் பரம்பொருளே. எனது ஒவ்வோர் அசைவும் பரம்பொருளே. நான் எதைச் செய்கிறேனோ, அதுவே பூரணம் எது எனக்கு ஏற்படுகிறதோ அதுவே பூரணம். நான் எதையும் அடைய வேண்டியது இல்லை. நான் பூரணம்; எனது செயல்கள் அனைத்தும் பூரணம்.”

இஃது உண்மையானது. இதனை உண்மையெனவே எடுத்துக்கொண்டு இதனையே அனுஷ்டிப்பது மெய்மை அனுஷ்டானம். இது நேர்முகமான அனுஷ்டானம்.

இந்த இருவகை அனுஷ்டானங்களுமே சரியான முறையில் செயல்படும்போது மூன்றாவது அனுஷ்டானமான சமாதி அனுஷ்டானத்தில் சங்கமிக்கின்றது.

சமாதி அனுஷ்டானம் என்பது நாம் முன்பு பார்த்ததைப் போல் அனைத்தையும் சமமாகப் பார்ப்பதாகும். இங்கு எதிர்மறைகள் சங்கமமாகின்றன. நன்மையும் சரியானதுதான். தீமையும் சரியானதுதான். ஆசையும் நன்றே, ஆசையின்மையும் நன்றே. மகிழ்வும் நன்றே, துயரமும் நன்றே. விருப்பமும் நன்றே; வெறுப்பும் நன்றே. இன்பமும் நன்றே; துன்பமும் நன்றே; அனைத்தும் நன்றே.

நான் என்னும் நிழல் முக்கியத்துவம் பெறாத பொய்மை அனுஷ்டானத்தில் நான் என்பது எதன் மீதும் முக்கியத்துவம் காட்டாது. அனைத்தையும் சமமாக ஏற்றுக்கொள்கிறது. நான் முக்கியத்துவமற்றவன், எனக்கு ஏற்படும் அனைத்தும் முக்கியமற்றவை. நான் சூன்யம்.

எனக்கு ஏற்படுவது அனைத்தும் சூன்யப்பொருளே. நான் செத்தவன். எனக்கு நல்லது ஏற்பட்டால் என்ன, கெட்டது ஏற்பட்டால் என்ன ? அனைத்தும் முக்கியத்துவத்தை இழக்கின்றன. அனைத்தும், வெறும் நிழல்களாகவே கருதப்படுகின்றன. முக்கியத்துவம் இழந்த நிலையில் அனைத்தும் சமமாகக் கருதப்படுகின்றன.

மெய்மை அனுஷ்டானத்தில் அனைத்தும் பரம்பொருளாகக் கருதப்பட்டு சமநிலையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன. நான் என்பது, பரம்பொருளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அமைதி அடைகின்றது. அனைத்து நிகழ்வுகளும் தாமாக நிகழ்ந்திட வாய்ப்பு அளிக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறு இரண்டுவித அனுஷ்டானங்களும் ஒரே இடத்திலேயே சங்கமித்து நிறைவுநிலையை அடைகின்றன. அனுஷ்டானம் முடிவு பெறுகிறது.

சமாதீ வாழ்வு

வாழ்வின் நிகழ்வுகள் முழுவதுமே எதிர்நிலைகளால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் இரண்டு துருவங்கள் உள்ளன.

இன்பம் ஒரு முனையில் உள்ளது. துன்பம் மறுமுனையில் உள்ளது. அன்பு ஒரு முனையில் உள்ளது. கொடுமை மறுமுனையில் உள்ளது. விருப்பம் ஒருமுனையில் உள்ளது. வெறுப்பு மறுமுனையில் உள்ளது.

37

இரண்டு நிலைகளுக்கும் இடையேயுள்ள முரண்பாடுகளே நமது வாழ்க்கையாக உள்ளது.

ஒரு பொருளை அடைய ஆசைப்படுகிறோம் என்றால், அந்தப் பொருளை அடைவதற்குத் தடையானவை களையெல்லாம் வெறுக்கிறோம் என்பது தான் பொருள்.

ஒரு நிகழ்ச்சி இன்பமானது என்றால், அது நடைபெறுவதற்கு இடையூறானவை களெல்லாம் துன்பமானவை என்பதே பொருள். எதிர் எதிரான நிலைகளில், நாம் ஒன்றை மட்டுமே பற்றிக்கொள்ள விரும்புகிறோம். அதன் எதிர்முனையை புறக்கணிப்பதையே விரும்புகிறோம்.

இருமுனைகளில் ஒரு முனையே நமக்கு மகிழ்வைத் தருகிறது. அதன் எதிர்முனை நமக்குத் துன்பத்தைத் தருகிறது.

துன்பந்தரும் முனையைப் புறக்கணித்து, இன்பந்தரும் முனையை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு வாழ்வதையே நாம் நம் வாழ்க்கையாகக் கொண்டுள்ளோம்.

ஆனால் -

வாழ்வு என்பது தனியொரு நபரின் கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. அனைவரும் தொடர்பு கொண்டது.

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் தனக்கு வேண்டிய வகையில் வளைத்திட முயற்சி செய்கின்றனர்.

ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்திடப் பலர் முயல்வார்களாயின், ஒருவர் மட்டுமே வெற்றி பெற முடியும். மற்றவர் தோல்வியடைவதே விளைவாக அமையும்.

வாழ்வில் நாம் எதிர்பார்ப்பது மட்டுமே நடப்பதில்லை. நாம் விரும்புவது மட்டுமே நடப்பதில்லை.

வாழ்வோடு இணைந்து அமைதியான வாழ்வை அறிவுடன் அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமாயின், அனைத்தையும் சமமாக ஏற்றுக்கொள்ள நாம் தகுதி பெற வேண்டும்.

அதுவே சரியானதொரு வாழ்வாக அமையும்.

வாழ்வின் இருமுனைகளையும் சமமாக ஏற்றுக் கொள்தலே சமாதி வாழ்வு ஆகும்.

சமாதி என்பது -

ஆரம்பமும், முடிவும் ஒன்றாவதைக் குறிக்கிறது.

இரண்டு முனைகளும் ஒன்றாவதைக் குறிக்கின்றது.

இன்பமும், துன்பமும் ஒன்றாவதைக் குறிக்கின்றது.

விருப்பமும், வெறுப்பும் ஒன்றாவதைக் குறிக்கின்றது.

சமநிலையைக் குறிக்கின்றது.

சமநிலை வாழ்வே சரியான வாழ்வாகும். சமாதி வாழ்வே சரியான வாழ்வாகும்.

சமாதி வாழ்வே, சுயதர்மமாக மலர்கிறது. சுயதர்மமே, தர்மநெறியாக அமைகின்றது.

சரியான வாழ்வாக அமைகின்றது.

சமாதி வாழ்வு என்பது என்ன ?

சுயதர்மம் என்பது என்ன ?

நாம் தெருவில் செல்கிறோம். ஒருவர் ஒரு குழந்தையைக் கொடுமைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். இன்னொருவர் ஒரு பெண்ணைக் கொடுமைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

இங்கு சமாதி வாழ்வு எதனைக் குறிக்கிறது ?

சுயதர்மம் எதனைக் குறிக்கிறது ?

சமாதி வாழ்வில் நாம் வாழ்ந்திடுவது என்பது எதைக் குறிக்கிறது ?

குழந்தையைக் கொடுமைப் படுத்துவதும் ஒன்றுதான், குழந்தையைக் கொஞ்சுவதும் ஒன்றுதான், இரண்டு ஒன்றே.

பெண்ணைக் கொடுமை செய்வதும் ஒன்றே, பெண்ணை அன்போடு நடத்துவதும் ஒன்றே. இரண்டையும் ஒன்றாக ஏற்றுக் கொள்கிறோம். சமமாக ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

ஒருவர் நம்மை ஏசுகிறார். இன்னொருவர் நம்மைப் புகழ்ந்து பேசுகிறார். இரண்டையும் ஒன்றாக ஏற்றுக் கொள்கிறோம். சமமாக ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

இதுதான் சமாதி வாழ்வா ?

சுயதர்மமா ?

தர்ம வாழ்வா ?

சரியான வாழ்வா ?

சமாதி வாழ்வைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்னால், ஒரு சராசரி மனிதன் எப்படி செயல்படுகிறான் என்பதைக் கவனிப்போம்.

அதே உதாரணத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். குழந்தையும், பெண்களும் கொடுமைக்குள்ளாகின்றனர். அதைப்பார்த்த ஒரு சராசரி மனிதன் என்ன செய்வான் ?

கொடுமை செய்யும் நபரின் மீது சினங் கொள்ளுவான். அந்தக் கொடுமையைத் தடுக்க அவனால் முடிந்த முயற்சியைச் செய்வான்.

இங்கு அவனுடைய மனநிலை எப்படிச் செயல்படுகிறது ?

கொடுமை செய்வது சரியல்ல என்பது அவனது கருத்து. அன்போடு நடந்து கொள்வதே சரி என்பது அவனது கருத்து. கொடுமையைக் கண்டதும் அவன் கொடுமை செய்பவர்கள் மீது சினம் கொள்கிறான். கொடுமை செய்பவர்களிடமிருந்து குழந்தையையும், பெண்ணையும் காப்பாற்றுகிறான்.

இங்கு அவனுடைய செயல் ஆறு பகுதிகளாக

நடப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம்.

குழந்தை கொடுமை செய்யப்படுவது நடக்கிறது. இது நமக்கு வெளியே. நடைபெறும் செயல். இது முதல் பகுதி.

வெளியே நடக்கும் செயல் நமக்குள் இடம் பெறுகிறது. வெளியே நடக்கும் செயலைப் பார்ப்பவனாக நாம் நம்மைக் காண்கின்றோம். காணப்படும் நிகழ்வுகள் அனைத்தும் அதற்கேற்ற தன்மையுடைய ஒரு காண்பவனைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இது இரண்டாம் பகுதி.

வெளியே நிகழ்வது காணப்படும் பொருள். இது முதல் பகுதி. உள்ளே நிகழ்வது காண்பவன். இது இரண்டாவது பகுதி.

இப்போது நமக்குச் சினம் ஏற்படுகிறது. இது மூன்றாம் பகுதி. இந்தச் சினம் நம்மால் உணரப்படக்கூடிய அளவில் உள்ளது. நம் சினம் நமக்கே வெளிப்படையாக உணரமுடிகின்றது. இந்தச் சினமும் ஒரு காணப்படும் பொருளே. இது மூன்றாவது பகுதி.

காணப்படும் பொருளாக இருக்கும் இந்தச் சினமானது, சினமடைந்தவன் என்னும் காண்பவனை உருவாக்குகின்றது.

இந்தச் சினமடைந்தவன் நான்காவது பகுதி.

முதல் பகுதி என்பது கொடுமையான சம்பவம். அது வெளியே நடந்ததாக எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, நமக்குள்ளே இடம்பெறும் காணப்படும் பொருளாக எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, அது முதல் பகுதி.

இரண்டாம் பகுதி என்பது, கொடுமையைக் காண்பவன் ஆகும்.

கொடுமையைக் கண்டதும் சினம் ஏற்படுகிறது. இந்தச் சினமும் ஒரு காணப்படும் பொருளாக இருக்கின்றது. இது மூன்றாவது பகுதியாக உள்ளது.

சினமடைந்த நிலை, சினமடைந்தவனை ஏற்படுத்துகின்றது. இது நான்காவது பகுதி.

சினமடைந்த நாம் குழந்தையைக் காப்பாற்றுகிறோம். கொடுமைப்படுத்துபவனை எச்சரித்து குழந்தையைக் காப்பாற்றுகிறோம். இவ்வாறு காப்பாற்றுதல் ஐந்தாம் பகுதி. காப்பாற்றுதல் என்னும் செயல், காப்பாற்றியவன் எனும் ஒரு காண்பவனை உற்பத்தி செய்கிறது. இது ஆறாவது பகுதி.

உண்மையில் -

செயல்கள் யாவும் முன்று பகுதிகளாகவே நிகழ்கின்றன.

முதல்பகுதியில் கொடுமை நிகழ்கிறது.

இரண்டாவது பகுதியில் சினம் ஏற்படுகிறது.

மூன்றாவது பகுதியில் குழந்தை காப்பாற்றப்படுகிறது.

கொடுமையைக் காண்பவன், சினமடைந்தவன், குழந்தையைக் காப்பாற்றியவன் என்னும் பகுதிகள் யாவும் வெறும் நிழல்களே, அவைகள் உண்மையில் கிடையாது.

சராசரி மனிதனுடைய வாழ்வில் இந்த நிழல்களும் இடம் பெற்று, இந்த நிகழ்வுகள் யாவும் ஆறு ஆடுக்குகளாக நடைபெறுகின்றன.

சமாதரி அனுஷ்டானம் பழகுபவனிடம் இந்த நிழல்கள் மட்டும் அப்புறப்படுத்தப்படுகின்றன.

காண்பவன், எப்போதும் காணப்படும் பொருளோடு

போராடி, காணப்படும் பொருளை நிர்வாகம் செய்வதில் சக்தியை வீணடிக்கிறான்.

சமாதி அனுஷ்டானத்தின் போது -

காணப்படுபவன் எப்போதும் பரம்பொருளாகவோ, சூன்யமாகவோ, செத்தவனாகவோ, சரணடைந்தவனாகவோ, சும்மா இருப்பவனாகவோ இருக்கின்றான்.

அந்நிலையில் அவனுக்கென்று எச்செயலும் இல்லை.

சினமடைந்தவனுக்கே கொடுமை செய்தவனைத் தண்டித்து, குழந்தையைக் காப்பாற்றும் கடமை ஏற்படுகிறது.

ஆனால் சமாதி அனுஷ்டானத்திலிருப்பவன் -

எப்போதும் சும்மா இருக்கின்றான். பரம்பொருளாக இருக்கின்றான். அதனால் குழந்தையைக் காப்பாற்றும் கடமை எதுவும் அவனுக்கு இல்லை.

அப்படியானால் -

சமாதி அனுஷ்டானத்தில் உள்ளவன்,

சுயதர்மத்தை மேற்கொண்டவன், குழந்தையைக் காப்பாற்றாது இருந்து விடுவானா ?

குழந்தையைக் காப்பாற்ற வேண்டிய கடமை எதுவும் இல்லாததால், குழந்தையைக் காப்பாற்றாது இருந்து விடுவானா ?

நிச்சயமாகக் காப்பாற்றுவான்.

அந்தச் செயல் -

தாமாக நடக்கும்.

நிகழும் சூழ்நிலையின் தேவைக்கேற்ப தாமாக

நடக்கும். ஏற்படும் சூழ்நிலையின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்ப இவனிடமிருந்து செயல் தாமாக வெளிப்படும்.

இது அவனுடைய செயலல்ல, தற்செயல்; தாமாக நடைபெறும் செயல்.

இவனிடமிருந்து எது வெளிப்பட்டாலும், அதனை இவன் தனது செயலாக உணரமாட்டான். அது இவனுடைய செயலல்ல. அது தாமாக நடைபெறும் தற்செயல்.

கொடுமையான செயலே, கொடுமையிலிருந்து விடுபட வழியை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறது. இவன் மூலம் கொடுமைக்கு முடிவு கட்டப்படுகிறது.

ஆனால் இவன் செய்வதில்லை.

சமாத்ரி அனுஷ்டானத்தில் -

மூன்று பகுதியான நிகழ்வுகள் கூடக் கிடையாது.

கொடுமை நிகழ்தலை முதல் பகுதியாகவும்,

அதனால் சினங்கொள்ளுதலை இரண்டாவது பகுதியாகவும்,

கொடுமையை நீக்குவதை மூன்றாவது பகுதியாகவும் பார்த்தோம்.

சமாத்ரி அனுஷ்டானத்தில் -

இந்த மூன்று பகுதிகளும் ஏற்பட வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இல்லை.

கொடுமை நிகழ்தல், கொடுமை நீக்கப்படுதல் என்ற இரண்டு பகுதிகள் மட்டுமே கூட நிகழலாம்.

சினமடைதல் என்ற இடைநிலைப் பகுதி ஏற்படவும் செய்யலாம். ஏற்படாமலும் இருக்கலாம்.

இது சம்பந்தமாக இன்னுமோர் உதாரணத்தைப் பார்ப்போம்.

நீங்கள் ஒரு பெரிய அதிகாரி. நீங்கள் திடகாத்திரமான உடற்கட்டு உடையவர். ஒரு விசாலமான அறையில் நீங்களும், உங்களுக்குக் கீழே வேலைபார்க்கும் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட அலுவலர்களும் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள். அப்போது ஒருவன் அங்கே நுழைந்து மோசமான வார்த்தைகளால் உங்களையும் அங்கே உள்ளவர்களையும் திட்டுகிறான். அவன் ஒரு பைத்தியம். அவன் பைத்தியமென்று உங்கள் அனைவருக்கும் தெரியும்.

அவன் திட்டிய வார்த்தைகளை, நீங்களோ, உங்கள் ஊழியர்களோ பொருட்படுத்தவில்லை. அவனது மரியாதை குறைந்த வார்த்தைகள் எவரையும் பாதிக்கவில்லை. அவன் சுயபுத்தியில் பேசவில்லை என்பது உங்கள் அனைவருக்கும் தெரியும். ஆயினும் உங்கள் அனைவரது வேலைக்கும் இடையூறாக அவனது நடவடிக்கை இருக்கிறது. ஆகவே திடகாத்திரமான நீங்கள் அவனருகே வந்து, அலாக்காச அவனைத் தூக்கி வாசலுக்கு வெளியே போடுகிறீர்கள். அவன் அங்கிருந்து போகும்போது உங்களைத் திட்டிக்கொண்டே போவதைக் கண்டு நீங்கள் பொருட்படுத்தவில்லை.

அந்த இடத்தில் அறிவுள்ள மனிதன் ஒருவன் எப்படிச் செயல்படுவானோ அப்படி நீங்கள் செயல்படுகிறீர்கள். ஒரு ஆத்திரக்காரனாக நீங்கள் செயல்படவில்லை.

இதுவே -

அப்படித் தகராறு செய்தவன் பைத்தியமாக இல்லாமல் சாதாரணமான நபராக இருக்கும்பட்சத்தில்,

நீங்கள் ஆத்திரக்காரனாக இருந்து செயல்பட வேண்டியது இருந்திருக்கும். ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் எது செய்யப்பட வேண்டுமோ அது செய்யப்பட வேண்டும்.

நாம் ஆத்திரக்காரனாக இருந்து தான் அந்தச் செயலைச் செய்ய வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை.

இத்தகைய நிலையில்தான் சமாதரி வாழ்வு அமைகிறது. சமாதரி அனுஷ்டானம் நிகழ்கிறது. சுயதர்மம் செயல்படுகிறது.

அனைத்துச் செயல்களும் செய்பவன் என்னும் நிழல் மனிதனின் அவசியம் இல்லாமல் தாமாகவே நடைபெறுகின்றது.

அந்நிலையில், நான் என்னும் நிழல் மனிதனின் இயக்கம் மட்டும், நின்று விடுகிறது. தன்னை, சரணாகதியடைந்த பக்தன் என்று கருதுவதாலோ, தன்னை பரம்பொருளாகக் காணுவதாலோ, அந்த நிழல் மனிதன் முழு சாந்தியில் இருக்கிறான். சமநிலையில் இருக்கிறான். அனைத்தையும் சமமாகப்பார்க்கும் சமாதரி நிலையில் இருக்கிறான். அந்நிலையில் நடைபெறும் செயல்கள் அனைத்தும் தாமாக நிகழ்கின்றன.

செயல்கள் யாவும் -

தாமாக நிகழும்போது,

ஆரம்பகாலத்தில் -

நமக்கு விருப்பமான உணர்வுகள் ஏற்படலாம்; விரும்பாத உணர்வுகள் ஏற்படலாம்.

கோபதாபங்கள் ஏற்படலாம். பரபரப்பு ஏற்படலாம்.

ஆனால் -

அவை தாமாகவே ஏற்பட்டன.

அவை தாமாக ஏற்பட்டு, தாமாகவே முடிவடைந்து விடுகின்றன.

அவை -

கோபதாபங்களுக்குச் சொந்தக்காரனான நிழல் மனிதன் ஒருவனை உருவாக்கும் போது தான் பிரச்சினை ஏற்படுகின்றது.

அந்த நிழல் மனிதனும் -

தாமாகவே உருவாகி வந்து, தொல்லை கொடுக்கும் நிலையில்தான், நாம் மேலே தெரிந்து கொண்டபடி அனுஷ்டானங்களின் மூலம் நிழல் மனிதனை சமநிலைக்குக் கொண்டு வருகிறோம்.

காலப்போக்கில் -

அந்த நிழல் மனிதனை, வேறு வழியில் எதிர்கொள்ளும் கலையையும் அறிந்து கொள்கிறோம்.

அதாவது -

நிழல் மனிதன் தாமாக உருவாகிறான். உருவான நிழல் மனிதன் தன்னுடைய தோற்றம் சரியல்ல என உணர்ந்து தன்னை அப்புறப்படுத்த இன்னுமொரு நிழல் மனிதனை உற்பத்தி செய்கிறான்.

இப்படி -

நிழல் மனிதன் தனக்குள்ளே போராடும் சூழ்நிலையும் ஏற்படுகிறது. நிழல் மனிதனை, நாம் எந்த மாற்றமும் செய்ய முயற்சி செய்யாது, அவனுடைய இயக்கத்தை தாமாக செயல்படும், தற்செயல் இயக்கமாக

ஏற்றுக்கொள்ளும்போது -

தாமாகத் தோன்றிய நிழல் மனிதன்,

தாமாகவே மறைந்து விடுகிறான்.

இந்தச் சமாதி வாழ்வில் அனைத்தும்
சுத்தமாக்கப்படுகின்றன.

இதுவே-

மெய்யொளி பெற்ற ஞான வாழ்வாக மலர்கிறது.

மூவாசை

ஆசை என்றால் என்ன என்பது பற்றியும், அதன் உட்பொருள் பற்றியும் தெரிந்து கொள்வது, நமது பயணத்திற்குச் சற்று உதவியாக இருக்கும்.

இன்பத்துக்கு ஆசைப்படுகிறோம். வசதியான வாழ்வுக்கு ஆசைப்படுகிறோம். சுகபோகங்களுக்கு ஆசைப்படுகிறோம். அன்புக்கு ஆசைப்படுகிறோம். பாது காப்புக்காக ஆசைப்படுகிறோம்.

இப்படி -

ஆசை விரிந்துகொண்டே போகிறது.

நமது ஆசைகளைப் பெரியவர்கள் மூன்று விதமாகப் பிரிக்கின்றனர். மூன்று விதமாக வகைப்படுத்துகின்றனர்.

மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை என மூன்றாகப் பிரிக்கின்றனர்.

மண்ணாசை என்பது அதிகமான நில புலன்களையும், சொத்துக்களையும் வைத்திருப்பது.

பொன்னாசை என்பது அதிகமான செல்வங்களை வைத்திருப்பது.

பெண்ணாசை என்பது நாம் விரும்பும் பெண்ணோடு தொடர்பாக இருப்பது.

இவ்வாறாக ஆசைகள் மூன்றாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இனி அவற்றின் உட்பொருளைப் பார்ப்போம்.

விளக்கத்தின் வசதி கருதி, முதலில் பெண்ணாசை என்றால் என்ன என்பதைப் பார்ப்போம்.

பெண்ணாசை என்பது, ஓர் ஆண், பெண்களின் மீது கொள்ளும் ஆசை தான் பெண்ணாசையா ?

அப்படியானால் பெண்கள், ஆண்கள் மீது ஆசைகொண்டால் அதனைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாதா ?

உண்மையில் பெண்ணாசை என்பது இந்திரிய சுகங்களின் மீது கொள்ளும் ஆசையைக் குறிக்கிறது. நம்முடைய இந்திரியங்கள் அனைத்தும் சில வகையான இன்பங்களை நுகர்ந்து அறியும் வகையான அலை வரிசைகளுடன் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சுவையான உணவு, சுவையற்ற உணவு எனப் பிரித்து அறியும் வகையில் நம் நாக்கு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மிதமான வெப்பத்தையும், மிதமான குளிரையும் விரும்பும் வகையில் நம் உடல் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

நம் ஒவ்வொரு இந்திரியமும் ஒவ்வொரு வகையான சுகத்தை நுகர்ந்து அதன்மீது ஈடுபாடு காட்டுகின்றது. அதற்குப் பிடித்தமான அம்சத்தை அடைய விரும்புகிறது. பிடித்தமில்லா அம்சத்தினை வெறுக்கிறது.

கடுங்குளிரையும், கடும் வெப்பத்தையும் நாம் விரும்புவதில்லை. அருவருப்பான சுவையுடைய உணவை நாம் விரும்புவதில்லை. நாம் விரும்பக்கூடிய இந்திரிய சுகங்களின் மீது அதிகமான ஈடுபாடு காட்டிவருவது

பெண்ணாசை என்ற பதத்தின் மூலம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அடுத்ததாக நாம் எடுத்துக்கொள்வது, பொன்னாசை.

பொன்னாசை என்பது தங்கத்தின் மீது ஆசை கொள்வதாக அர்த்தமாகிறது. பொன் என்பது பணத்தைக் குறிக்கிறது. நாம் செல்வச் செழிப்புடன் இருப்பதின் மீது ஆசை கொள்வதைக் குறிக்கிறது. பணம் என்பது வெறும் அச்சடிக்கப்பட்ட காகிதமே. காகிதத்தை அடுக்கிக் கையில் வைத்துக் கொள்வதால் நமக்கு என்ன பயன்?

பணம் வைத்திருப்பதென்பது, நமக்குத் தேவையான பொருட்களை, வீடு, கார், தோட்டம், ஆடம்பரமான துணிமணிகள் மற்றும் நமக்கு உபயோகப்படும் அனைத்துப் பொருட்களையும் வாங்கிக் குவிப்பதை விரும்புவதையே குறிக்கின்றது. அவற்றையெல்லாம் வாங்கப் பணம் உதவி செய்வதாலேயே நாம் பணத்தின்மீது ஆசை கொள்கிறோம். பணத்தின் மீது கொள்ளும் ஆசை என்பது, பணத்தின் மீது கொண்ட ஆசை அல்ல.

நமக்குத் தேவையான பொருட்களின் மீது கொண்டுள்ள ஆசையே.

பொன்னாசை என்பது உண்மையில் பொருளாசையே.

பெண்ணாசை என்பது உண்மையில் உடல் சுகங்களின் மீது கொண்ட ஆசை.

பொன்னாசை என்பது பொருளாசை.

அடுத்து வருவது மண்ணாசை.

மண்ணாசை என்பது நில புலன்களை வைத்திருப்பதில் கொள்ளும் ஆசை. அதிகமான நில புலன்களை வைத்திருப்பதை நாம் விரும்புகின்றோம். அதன்

மீது ஆசைப்படுகின்றோம். இது மண்ணாசை.

நிலபுலன்கள் என்பது பொருள் இல்லையா ?

பொருளாசை என்பது நில புலன்களை வைத்திருப்பதையும் சேர்த்தே குறிப்பிடுகிறதல்லவா ?

அப்படியானால் அது இன்னும் சற்று வித்தியாசமானதாக இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

அரசர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, அவன் மண்ணாசை கொண்டு, பல நாடுகளுடனும் போர் புரிந்து பல நாடுகளையும் கைப்பற்றினான் என்று கூறப்படுகிறது.

பெரிய நிலப்பரப்பின்மீது ஆசை கொண்டு அதனைக் கைப்பற்றுவது தான் மண்ணாசையா ?

மண்ணாசை என்பது நிலப்பரப்பைக் குறிக்கவில்லை. அந்த நிலப்பரப்பை ஆட்சி செய்வதைக் குறிக்கிறது.

தலைமை தாங்கி ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வதைக் குறிக்கிறது.

அதிகாரம் செலுத்துவதின் மீது கொள்ளும் ஆசையைக் குறிக்கிறது.

அதிகாரத்தின் மீது கொள்ளும் ஆசையைக் குறிக்கிறது.

பெண்ணாசை என்பது உடலாசை.

பொன்னாசை என்பது பொருளாசை.

மண்ணாசை என்பது அதிகார ஆசை.

இனி,

ஆசையற்ற நிலை என்றால் என்ன என்பதையும் பார்ப்போம்.

ஆசையற்ற நிலை, ஆன்மீகத்தில் முக்கியத்துவம் உடையதாகக் கருதப்படுகிறது.

பெண்ணாசையற்றிருத்தல் என்பது உடலாசையைத் துறந்திருத்தல் என்று பொருள்.

உடலாசையைத் துறந்திருத்தல் என்றால், இனிமையான உணவுகளைச் சாப்பிடக்கூடாது, அருவருப்பான உணவுகளைத் தான் சாப்பிட வேண்டும் என்று அர்த்தமா ?

எந்தக் குளிரையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று அர்த்தமா ?

சுவையான உணவுகளைச் சாப்பிடுவதில் தவறில்லை. அதிகமான குளிரையும், வெப்பத்தையும் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை.

இந்திரிய சுகங்களையே பிரதானமாகக் கொண்டு அதற்கு அடிமைப்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதையே இதன்மூலம் புரிந்து கொள்கிறோம்.

பொன்னாசை என்ற, பொருளாசையிலிருந்து விடுபடுதல் என்பது எல்லா பொருட்களையும் விட்டுவிடுவதைக் குறிப்பிடுகிறதா? நாம் எந்தப் பொருட்களையும் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதா ?

எந்தப் பொருட்களையுமே வைத்துக்கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும் என்ற நிலையை இது குறிப்பிடவில்லை.

பொருட்களுக்குத் தேவையற்ற முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதற்கு அடிமைப்பட்டு விடக்கூடாது என்பதையே இது குறிக்கிறது. (பொருளாசை பற்றிய இன்னும் சில நுட்பமான விபரங்கள் 48வது அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.)

மண்ணாசை என்னும் அதிகார ஆசையிலிருந்து விடுபடுதல் என்பது எதைக் குறிக்கிறது ?

ஆசையிலிருந்து விடுபடுதல் என்பது -

உண்மையில் மண்ணாசையிலிருந்து விடுபடுதலை மட்டும் குறிக்கிறது.

அதிகார ஆசையிலிருந்து விடுபடுதலை மட்டுமே குறிக்கிறது.

இந்திரிய சுகங்களில் நீங்கள் ஈடுபாடு காட்டினால் அதில் தவறில்லை.

ஆனால் -

மண்ணாசை என்பது முழுக்க, முழுக்கத் தவறானது. அதிகார ஆசை என்பது முற்றிலும் தவறானது.

மண்ணாசையிலிருந்து மட்டும்,

நாம், முற்றிலுமாக விடுபட்டாக வேண்டும்.

மண்ணாசையை சிறிது வைத்திருந்தாலுங்கூட அது ஆன்மீகத்துக்கு விரோதமானதே.

மண்ணாசை என்பது அதிகார ஆசை. ஆட்சி செய்வதில் கொண்டுள்ள ஆசை.

இது முற்றிலுமாக வேரறுக்கப்பட வேண்டும்.

அதிகார ஆசை என்பது -

எனது விருப்பப்படி அனைத்தும் நடக்க வேண்டும் என எண்ணுவது, நான் கூறுவதை மற்றவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என எண்ணுவது, நான் சொல்லுவதே சரி என எண்ணுவது.

ஒவ்வொருவரும் தன்னையும், தன்னுடைய கருத்துக்களையுமே பிரதானமாகக் கொண்டுள்ளனர். தன்னுடைய முடிவே சரியானது என எண்ணுகின்றனர்.

தன்னுடைய முடிவை மற்றவர் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென விரும்புகின்றனர்.

இப்படி-

ஒவ்வொருவரும் தன்னையே பிரதானமாகக் கொண்டுள்ளதால்,

ஒருவருக்கொருவர் முரண்பாடுகளும், மோதல்களும் ஏற்படுகின்றன.

ஒவ்வொருவரும் தம்முடைய முடிவைச் செயல்படுத்தவே விரும்புகின்றனர்.

தான் விரும்பியபடியே மற்றவர்கள் நடக்க வேண்டுமென எண்ணுகின்றனர்.

இதனாலேயே -

அதிகாரியாக இருக்க அனைவரும் விரும்புகின்றனர். ஊழியர்களாக இருக்க எவரும் விரும்புவதில்லை.

அதிகாரத்தின் மீது கொண்ட நம் ஆசையே நம் ஆணவமாக நமக்குள் செயல்படுகிறது.

அதிகார ஆசை கொண்டவர்களே, தம்மை மற்றவர்களிலும் மேம்பட்டவர்களாகக் கருதிக் கொள்கிறார்கள்.

நான் எனும் தனித்த உணர்வே, இந்த மண்ணாசையினால் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

முற்றும் துறந்ததாகக் கருதப்படும் சாதுக்களும் இந்த

மண்ணாசையில் இருந்து விடுபட முடியாத நிலையிலேயே உள்ளனர்.

ஏனெனில் -

இந்த மண்ணாசையைத் துறந்த ஒருவரிடம், நான் எனும் தனித்த உணர்வு எதுவுமே கிடையாது.

நான் என்னும் இந்த நிழல் மனிதனைத் துறத்தலே உண்மையான துறவு; அதுவே மண்ணாசை நீங்கிய நிலையாகும்.

நான் என்னும் இந்த நிழல் மனிதனே,

தனக்கு மதிப்பையும், மரியாதையையும் எதிர்பார்க்கிறான்.

இதன் காரணமாகவே -

அந்த நிலையே, மானாபிமானங்கெட்ட நிலை என்று கூறுகின்றனர்.

அப்படியென்றால் ,

அது அவமானமான நிலையல்ல.

அருவருப்பான நிலையல்ல.

மானாபிமானத்தைப் பிரதானமாகக் கருதும், நான் என்னும் நிழல் மனிதன் அங்கு இல்லை.

அதற்காக -

பணிவுடைமையைக் காட்ட வேண்டுமென்று அர்த்தமல்ல.

பணிவுடைமையைக் காட்டுவதென்பது -

தான், பணிவானவனாகக் கருதப்பட்டு,

பாராட்டப்பட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டது.

இந்த எதிர்பார்ப்பும், மண்ணாசையின் இயக்கமே.

தன்னைப் பற்றி -

நேர்மறையாகவோ, எதிர்மறையாகவோ எந்த முக்கியத்துவமும் கொடுக்காமல்,

நான் என்னும் நிழல் மனிதனே இல்லாத,

ஒரு சகஜநிலையே மண்ணாசை அற்ற நிலையாகும்.

மண்ணாசை அற்ற நிலையே, ஆசை அற்ற நிலை.

மற்ற ஆசைகள் அனைத்தும் மண்ணாசையை ஆதாரமாகக் கொண்டே இயங்குகின்றன.

அந்த ஆசைகள் இருந்தாலும் சரி, இல்லாது போனாலும் சரி, அது ஒரு பொருட்டல்ல.

மண்ணாசை அறுதலே, ஆசை அறுதலாகும்.

மண்ணாசை அறுதலே, மெய்யான துறவு.

மண்ணாசை அறுதலே, மெய்யான வாழ்வு.

மண்ணாசை அறுதலே, மெய்ஞ்ஞான வாழ்வு.

மற்றவை அனைத்தும் -

சராசரி மனித வாழ்வே.

ஐந்து வகைத் திரைகள்

ஆன்மாவை உணர்வதற்குப் பலவிதமான தடைகள் கூறப்படுகின்றன.

நாம் உடலோடு இருப்பது ஆன்மாவை அடையத் தடையாக இருக்கிறது எனக் கூறப்படுகிறது.

நம் மனமானது ஆன்மாவை உணருவதற்குத் தடையாக இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

நம் புலன்கள் யாவும் இறைவனை அறியத் தடையாக இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

39

இந்நிலையிலேயே -

இறைவனை உணர்ந்திடத் தடையாக ஐந்து வகைத் திரைகள் உள்ளன எனக் கூறப்படுகிறது.

அவை கோசங்கள் எனப் பெயரிடப்படுகின்றன.

அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம் மற்றும் ஆனந்தமய கோசம் என அவை ஐந்து வகையாகக் கூறப்படுகின்றன.

அன்னமய கோசம் என்பது உணவினால் ஆக்கப்பட்ட நம் உடலைக் குறிக்கிறது.

பிராணமய கோசம் என்பது பிராண அம்சத்தால் ஆக்கப்பட்ட உடலைக் குறிக்கிறது.

மனோமய கோசம் என்பது மனதால் ஆக்கப்பட்ட உடலைக் குறிக்கிறது.

விஞ்ஞான மய கோசம் என்பது மனதோடு சேர்ந்த புத்தி போன்றவற்றால் அமையப்பெற்ற உடலைக் குறிக்கிறது.

ஆனந்தமய கோசம் என்பது ஆனந்தமான அம்சத்தால் ஆக்கப்பட்ட ஒரு வித உடலைக் குறிக்கிறது.

ஆன்மாவைச் சுற்றிலும் ஐந்து அடுக்குகளாக இந்தத் திரைகள் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

அவை -

ஆன்மாவின் ஒளியை மறைக்கும் சக்தி உடையனவாகக் கூறப்படுகின்றன.

நமது உடலில் சில இடங்களில் காயங்கள் ஏற்பட்டு புண்ணாகியுள்ளன என வைத்துக்கொள்வோம். அந்தப் புண்களில் வலி ஏற்படுவது இயற்கையே.

நமது உடலில் இருக்கும் புண்களும் நமது உடலில் ஒரு பகுதியே. ஆனால் அவை நமது உடலின் உணர்வை அவை இருக்கும் அந்தப் பகுதியில், சிதைவுபடுத்தி வலியுணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன.

நம் உடலில் புண்களே இல்லாத நிலையில், நமக்கு நம் உடல் இருப்பதுகூடத் தெரியாது. அந்த அளவில் நம் இயற்கையான ஆரோக்கியமான உடலானது, ஆழ்ந்த அமைதியுடன் எந்த உணர்வையும் வெளிக்காட்டாது மெளனமாக இயங்குகிறது.

தேவையற்ற நெருடலோ, சிதைவோ, ஏற்படும்போது

தான் வலியாக வெளிப்பட்டு, உடலானது, தான் இருப்பதையே வெளிக் காட்டுகிறது.

இதுபோலவே -

மெய்ப்பொருள் என்பது,

எல்லா உணர்வுகளையும் சுமந்து நிற்கும் அடித்தளமாக இருக்கிறது.

அதனை இத்தன்மையது என்று எவருமே கூறிவிட முடியாது.

உடலால் புண்களின் வலியினை அறியமுடியும்.

ஆனால் -

புண்களினால்,

உடலின் மொத்த உணர்வையும் அறிந்து கொள்ள முடியுமா ?

புண்களால்,

உடல் உணர்வை,

காயத்திலுள்ள வலியுணர்வாக மட்டுமே அறிந்து கொள்ள முடியும்.

பரம்பொருளே -

அனைத்து உணர்வுகளுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது.

ஆனால் -

எந்த உணர்வுகளாலும் பரம்பொருளை அறிய முடியாது.

நம் உணர்வுகளால் பரம்பொருளை அறிய முடியாது.

சரி,

நம் உணர்வினால் பரம்பொருளை அறிய முடியாதென வைத்துக் கொள்வோம்.

பரம்பொருளை மறைக்கும் சக்தி நமது உணர்வுக்கு உண்டா ?

நம் உணர்வினால் பரம்பொருளை அறிய முடியாது என்றாலே,

அந்தப் பரம்பொருள் மறைந்து நிற்கிறது என்பது தானே பொருள் ?

அது மறைக்கப்பட்டு விட்டது என்பது தானே பொருள் ?

மின்சாரத்தை நாம் அறிவோம்.

மின்சாரம், பலவிதமான உபகரணங்களையும் இயங்குகிறது.

மின் விளக்கினுள் மின்சாரம் ஒளியைக் கொடுக்கிறது.

மின் அடுப்பில் மின்சாரம் வெப்பத்தைக் கொடுக்கிறது.

குளிர்சாதனப் பெட்டியில் மின்சாரம் குளிரைக் கொடுக்கிறது.

மின்சார மணியில் மின்சாரம் ஒலியைக் கொடுக்கிறது.

மின்சாரமே ஒளியாகக் காட்சி தருகிறது, ஒளியாகக் காட்சி தருகிறது. குளிராகக் காட்சி தருகிறது. வெப்பமாகக் காட்சி தருகிறது.

மின் விளக்கில் செலுத்தப்படும் மின்சாரத்தின் அளவைக் குறைத்துக் கொண்டே வந்தால் விளக்கின்

ஒளியும் குறைந்து கொண்டே வரும். கூட்டினால் ஒளியும் கூடிக்கொண்டே வரும்.

இப்படித்தான் மற்றைய உபகரணங்களிலும்.

அப்படியானால் மின்சாரம் என்பது ஒளியா ? ஒலியா? குளிரா ? வெப்பமா ?

குளிரை அளக்கும் கருவியைக் கொண்டு மின்சாரத்தை அறிந்து கொள்ள முடியுமா ?

வெப்பத்தை அளக்கும் உஷ்ணமானியைக் கொண்டு மின்சாரத்தை அறிந்து கொள்ள முடியுமா ?

வெப்பத்தை அளக்கும் கருவியைக் கொண்டு வெப்பத்தைத் தான் அறிந்து கொள்ள முடியுமே தவிர மின்சாரத்தை அளந்துவிட முடியாது.

மின்சாரம் என்பது ஒலியென்றோ, ஒளியென்றோ, குளிர் என்றோ, வெப்பம் என்றோ கூறிவிடமுடியாது.

எல்லாவற்றுக்கும் மின்சாரம் ஆதாரமாக இருக்கிறதே தவிர, மின்சாரம் என்பது அவை எவையுமல்ல. அவையாகவும் உள்ளது. அவற்றைக் கடந்தும் உள்ளது.

இந்நிலையிலேயே பரம்பொருள் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது.

ஐந்து கோசங்கள் என்பன வெறும் கருவிகளே. அவை பரம்பொருளை ஆதாரமாகக் கொண்டே தொழிற்படுகின்றன.

பரம்பொருள் இல்லாமல் ஐந்து கோசங்களும் கிடையாது.

உடல் உணர்வை ஆதாரமாகக் கொண்டு நம்முடைய உடற்காயங்களில் வலி ஏற்படுவதைப் போல் -

பரம்பொருளை ஆதாரமாகக் கொண்டே ஐந்து கோசங்களிலும் அவற்றுக்குரிய உணர்வுகள் வெளிப்படுகின்றன.

உடல் உணர்வு வேறு, உடலிலுள்ள காயங்களின் உணர்வு வேறா ?

உடல் உணர்வுதான் காயத்தின் உணர்வாக வெளிப்படுகிறது.

அதனால் -

காயத்தின் உணர்வு மட்டும்தான் உடல் உணர்வா ?

காயத்தின் தன்மையைக் கொண்டு தான் உடல் உணர்வை அறிந்து கொள்ள முடியுமா ?

காயங்களின் வலி மறைந்த நிலையில், வலி உணர்வுகளுக்கு ஆதாரமான உடல் உணர்வு உணரப்படுகிறது.

காயங்களின் வலி பிரதானமாக இருக்கையில் -

உடலின் அடிப்படை உணர்வு மறைவு நிலையில் இருக்கின்றது.

மறைவாக இருப்பதால் -

அது இல்லாமல் போய்விட்டதா ?

அது இருக்கிறது. ஆதாரமாக இருக்கிறது. எப்போதும் இருக்கிறது.

ஆனால் -

காயங்களின் வலியுணர்வு முக்கியத்துவம் பெறுவதால், அடிப்படையான உடல் உணர்வு முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லை.

கோசங்களின் உணர்வு முக்கியத்துவம் பெறுவதால், ஆதாரமான மெய் உணர்வு முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லை.

உடலில் ஏற்பட்ட காயங்கள் வலியுடன் இருக்கின்றன. அவை வலியுடன் இருக்கும் வரை உடலின் அடிப்படை உணர்வு மறைபொருளாகவே இருக்கிறது.

காயங்கள் ஆறியவுடன் வலியுணர்வும் மறைந்து விடுகின்றது.

இப்போது -

காயரீதியான உணர்வு எதுவும் கிடையாது.

ஆதாரமான உடல் உணர்வு மட்டும் உள்ளது.

இப்போது -

காயங்கள் கிடையாது.

காயங்கள் இல்லாத போது தான், ஆதாரமான உடல் உணர்வு முக்கியத்துவமடைகிறது. அது இருப்பதைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

இப்படி -

காயங்கள் மறைந்தது போல்,

கோசங்களும் மறைந்துவிட வேண்டுமா ?

கோசங்கள் மறைந்த பிறகுதான், அதன் அடித்தளமான மெய்யுணர்வு உணரப்படுமா ?

கோசங்கள் தேவையற்றவையா ?

கோசங்களையெல்லாம் விட்ட பிறகுதான் முக்தியா?

கோசங்களை இல்லாமல் செய்ய வேண்டுமா ?

ஞானிகளுக்கு கோசங்களே கிடையாதா ?

கோசங்கள் உள்ளவர்கள் ஞானிகள் இல்லையா ?

இதற்கு விடை காணாமுன் நம் புலன்களைப் பற்றி சிறிது தெரிந்து கொள்வோம்.

நம் உடலில் பல பகுதிகள் உள்ளன. அவை அனைத்தும் சேர்ந்தே நம் உடலாகக் கருதப்படுகிறது. அனைத்தும் மொத்தமாகச் சேர்ந்தே உடல் உணர்வதாகக் கருதப்படுகிறது.

நம் நாவினை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இனிப்பான சுவையுள்ள உணவினை நம் நாக்கு சுவைத்து உணர்கிறது. புளிப்பான சுவையுள்ள உணவையும் சுவைத்து உணர்கிறது.

இப்படி -

அறுசுவைகளையும் உணர்கிறது.

ஆனால் -

நாக்கின் சுவை என்ன ?

எந்தச் சுவைகளையும் சுவையாதிருக்கும்போது, நாக்கின் சுவை என்ன ?

எதையும் சுவையாதிருக்கும் போது,

அது எதனை உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறது ?

அது -

அமைதியான தன்னுணர்வாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இருப்புணர்வு மட்டுமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

இது போன்றே நம் மற்றைய புலன்களும் செயல்படுகின்றன.

அவை தேவைப்படும் போது இயங்குகின்றன. மற்றைய நேரங்களில் அமைதியான தன்னுணர்வாக மாத்திரம் இருக்கின்றன.

நம் செவியால் பலவிதமான ஒலிகளையும் கேட்கிறோம்.

எந்த ஒலியும் கேட்காத நிலையில் நம் செவி அமைதியான தன்னுணர்வாக இருக்கின்றது.

புலன்கள் அமைதியான நிலையில் இருப்பதால் அவை இல்லாமல் போய்விட்டதா ?

புலன்கள் இல்லாமல் போனால்தான் நம் உடல் தன்னுணர்வோடு இருக்கமுடியுமா ?

புலன்களின் தனிப்பட்ட நுகர்ச்சி செயல்படாத நிலையில், அனைத்துப் புலன்களும் தன்னுணர்விலேயே இருக்கின்றன.

அனைத்துமே மொத்தமான தன்னுணர்வாக, உடல் உணர்வாக உள்ளன.

இப்படி -

நம் புலன்கள் யாவும் தமக்குரிய தனித்தனி உணர்வுகளில் பிரவேசியாமல், தன்னுணர்வாக இருப்பதைப்போல் -

நம் ஐந்து கோசங்களும் அவற்றுக்குரிய செயல்பாடுகளிலிருந்து விடுபட வேண்டுமா ?

அப்படியே விடுபடும் நிலையும் உள்ளது.

அனைத்துக் கோசங்களையும் அமைதிப்படுத்தி தன்னுணர்வில் மாத்திரம் நிலைபெறும் நிலையும் உள்ளது.

ஆனால் -

அதுதான் நாம் அடைய வேண்டிய நிலையா ?

அதுதான் முக்தி நிலையா ?

அதுதான் ஞானிகள் வசிக்கும் நிலையா ?

இந்நிலையில்,

இன்னுமொரு சிறிய உதாரணத்தைப் பார்ப்போம்.

ஓர் அறையில் நீங்கள் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள். உங்களைச் சுற்றிலும் பச்சைநிறக் கண்ணாடியால் ஆக்கப்பட்ட சுவர் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பச்சை நிறக் கண்ணாடிச் சுவரைச் சுற்றிலும் மஞ்சள் நிறக் கண்ணாடிச் சுவர் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதனைச் சுற்றிலும் சிவப்பு நிறக் கண்ணாடிச் சுவர் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்போது -

கண்ணாடிகளின் வழியே உங்களைப் பார்க்கிறோம்.

உங்களைப் பார்க்க முடிகிறது.

கண்ணாடிகளின் வழியே பார்க்கப்பட்டதால் நீங்கள் நீங்களாக இல்லாமல் வேறு எவராகவோ மாறி விட்டீர்களா?

வண்ணத்துடன் கூடிய கண்ணாடியின் மூலமாக உங்களைப் பார்த்ததால், உங்களுக்கு நிறம் உள்ளது போல் தெரிகிறது. ஆனால் நாங்கள் பார்ப்பது உங்களைத் தான்.

நிறம் மாறிவிட்டதால்,

நீங்கள் வேறு நபராக மாறிவிடுவதில்லை.

நாங்கள் பார்ப்பது உங்களைத்தாம்.

ஐந்து கோசங்களின் வழியாகவும் ஊடுருவுவது

அந்தப் பரம்பொருளே. அந்தப் பரம்பொருளே ஐந்து கோசங்களின் வழியாக வெளிப்படுகின்றது. ஐந்து கோசங்களின் வழியாகவும் உணரப்படுவது அந்த மெய்ப்பொருளே. மெய்ப்பொருளுக்கு மட்டுமே இருப்புத்தன்மை உண்டு.

எது எது இருக்கின்றதோ, அதுவெல்லாம் மெய்ப்பொருளே.

ஐந்து கோசங்களின் வழியாக உணரப்படுவதெல்லாம், இருப்புத்தன்மை உடையனவே.

ஐந்து கோசங்கள் அமைதியடைந்த நிலையில் மட்டுமே, மெய்ப்பொருள் துலங்க வேண்டுமென்பதில்லை. ஐந்து கோசங்களின் மூலமாகவும் மெய்ப்பொருள் துலங்க முடியும்.

ஐந்து கோசங்களின் உணர்வாக மட்டுமே இறைவன் உள்ளான் என எடுத்துக் கொள்வது மட்டுமே,

அறியாமை.

ஐந்து கோசங்களினால் அறியப்படுவது மட்டுமே மெய்ப்பொருள் என எடுத்துக்கொள்வது மட்டுமே,

அறியாமை.

ஒவ்வொரு கோசத்தினுடைய இயக்கத்தையும், உணர்வையும், இது வேண்டியது, வேண்டாதது என்ற நிலையில்,

நேர்மறையாகவோ, அல்லது எதிர்மறையாகவோ,

- முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் நிலையில்,

கோசங்கள் தனித்தன்மை பெறுகின்றன.

நம் உடலை எடுத்துக் கொண்டால்,

உடலுக்கு நோயும் ஏற்படலாம், இன்ப உணர்வும் ஏற்படலாம்.

உடல் இன்பத்தைப் பற்றிப்பிடித்து, உடல் நோவை நாம் வெறுப்போமாயின் -

அது வெறும் கோசமாக செயல்படுகிறது. கோசத்துக்குரிய குண இயல்புகளோடு செயல்படுகிறது.

ஒரு குறிப்பிட்ட அலைவரிசையில் மட்டுமே இயங்க விரும்புகிறது.

உண்மையில் -

உடலின் உணர்வுகள் யாவும் மெய்ப்பொருளின் உணர்வுகளே. மெய்ப்பொருளே உடலின் வழியாக வெளிப்படுகிறது.

உணர்வின் வெளிப்பாட்டை, இப்படித்தான் நடக்க வேண்டும், இப்படி நடக்கக்கூடாது என நாம் கோருவதானது -

உடலின் இயக்கத்தை ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவதையே காட்டுகிறது. கட்டுப்பாடுகள், விருப்பு வெறுப்புக்கள் கொண்ட ஒரு உடல் இயக்கத்தை வரவேற்பதையே காட்டுகிறது.

இதனால் -

நம் உடலுக்கென ஒரு தனித்த இயல்பு உருவாகிவிடுகிறது. நம் இயல்புக்கேற்ற ஓர் உறைநிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது.

ஆனால் -

மெய்ப்பொருள்,

நம் உடலின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தும் உணர்வுகள் அனைத்தையும் நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராகும்போது -

நமக்குள்ளே ஒரு நெகிழ்ச்சி இருக்கிறது.

உறைநிலை இல்லாத நிலை இருக்கிறது.

இந்நிலையில் -

எந்தக் கோசங்களின் வாயிலாக,

எவை வெளிப்பட்டாலும்,

அவை அனைத்தும் மெய்ப்பொருளே.

மெய்யுணர்வே.

கோசங்கள் அனைத்தும் மறைக்கும் தன்மையை இழந்து விடுகின்றன. எவை, திரையாக இருந்து மறைத்தனவோ,

அவையே -

ஆடை, அணிகலன்களாக இருந்து,

மெய்ப்பொருளுக்கு அழகு சேர்க்கின்றன.

ஒவ்வொரு கோசத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான உணர்வுகள் ஏற்படுகின்றன.

அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன.

அந்த அனுபவ உணர்வுகளில் நாம் வேண்டியது, வேண்டாதது, நல்லது, கெட்டது என்ற பாகுபாட்டினைச் சூழத்தும்போது -

அவை உறைநிலைத் தன்மைக்குச் செல்கின்றன.

மறைப்புத் தன்மையை அடைகின்றன.

நெகிழ்வு நிலையில் செயல்படும் போது -

அனைத்துக் கோசங்களும் மறைத்திடும் தன்மையைப் பெறுவதில்லை.

இயல்பாக இருக்கின்றன : உயிர்த்தன்மையுடன் இருக்கின்றன.

அவை இயங்கினாலும் -

அமைதியாக இருக்கின்றன.

தன்னுணர்வுடன் இருக்கின்றன.

இந்நிலையிலேயே -

ஞானிகள் வாழ்கின்றனர்.

உடல் இருப்பதால் அவர்கள் ஞான நிலையை இழந்து விடுவதில்லை.

சுவையான உணவைச் சாப்பிட்டதால் ஞான நிலையை இழந்து விடுவதில்லை.

நினைவுகளை மேற்கொண்டதால் அவர்கள் ஞான நிலையை இழந்துவிடுவதில்லை.

மனம் செயல்பட்டதால் அவர்கள் ஞான நிலையை இழந்து விடுவதில்லை.

அனைத்து இயக்கங்களையும் கோசங்களின் இயக்கங்களாக அவர்கள் கருதுவதில்லை.

அனைத்து இயக்கங்களையும்,

அந்தப் பரம்பொருளின் இயக்கமாகவே

கருதுகிறார்கள்.

அனைத்தும் -

அந்தப் பரம்பொருளின் இயக்கமாக அமைந்துள்ளன.

ஆன்மீகமும் உளவியலும்

ஆன்மீகம் என்பது மனம் கடந்தது. அதனால் உளவியலின் மூலம் ஆன்மீகத்தை அறிந்தகொள்ள முடியாது.

அதே நேரம்.

ஆன்மீகம் என்பது உளவியலையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டுள்ளது. ஆன்மீக முயற்சிகள் யாவும் உளவியலாடு தொடர்புள்ளவைகளாக உள்ளன.

மனிதவாழ்வு முழுவதும் மனத்தால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களுடைய மனஅமைப்புக்குத் தகுந்த வாழ்க்கையை வாழ்கின்றனர். மன அமைப்புக்குத் தகுந்த அனுபவங்களையே அனுபவிக்கின்றனர்.

அதனால், மனோதத்துவம் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது; உளவியல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

நம் ஆன்மீக அனுஷ்டானங்கள் அனைத்துமே உளவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. இதனால் ஆன்மீகத்தை அறிவியலாக்க முடியா விட்டாலும்,

ஆன்மீக

அனுஷ்டானங்கள்

அனைத்தையும் அறிவியலாகவே எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

ஆன்மீக அனுஷ்டானங்கள் அனைத்தும் முறையான, அறிவுபூர்வமான தர்க்கத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன. அதனால் நம் அனுஷ்டானங்கள் அனைத்தும் அறிவுபூர்வமானவை, அறிவியலானவை.

நம் மனம் எப்போதும் இரண்டு பகுதியாக இருந்து செயல்பட்டே பழக்கப்பட்டுள்ளது. முழு மனமாக முழுமையான தன்மையாக இருந்து செயல்படுவதற்கு அதனால் முடியவில்லை.

நம்முடைய மனம்,

தன்னைக் காண்பவன் (Subject or Observer) என ஒரு பகுதியாகவும், தன்னுடைய இன்னொரு பகுதியை காணப்படும் பொருள் (Object or Observed) என்றும் வைத்துக் கொண்டுள்ளது.

நம்முடைய மனத்தின் ஒரு பகுதி நம்மை நான் என்று பிரதிபலித்துக் கொள்கிறது. நம்மைக் காண்பவன் என்று பிரதிபலித்துக் கொள்கிறது.

நமக்கு வெளியே உள்ளவற்றை நம்மால் காணப்படும் பொருள் என நம் மனத்தின் இன்னுமொரு பகுதி பிரதிபலித்துக் கொள்கிறது.

காண்பவனுக்கும், காணப்படும் பொருளுக்கும் இடையில் எப்போதும் சரியான உறவு இருப்பது இல்லை.

காண்பவன் எப்போதும், காணப்படும் பொருளைத் தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவரவே முயற்சி செய்வான்.

நமக்கு இன்பம் எப்போதும் இருந்துகொண்டே

இருக்க வேண்டும், எனக் காண்பவன் விரும்புவான். துன்பம் நம்மை விட்டுப் போய்விட வேண்டும் என்று விரும்புவான். நமக்குப் பிடிக்காத நிகழ்ச்சிகள் நடக்கக் கூடாது என நிபந்தனை விதிப்பான். நமக்குப் பிடித்த நிகழ்ச்சிகளே நடக்க வேண்டும் எனக் கோரிக்கை வைப்பான். நடப்பவைகள் அனைத்தும், இந்தக் காண்பவன் விரும்பியபடியே நடக்க வேண்டுமென்று, கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதே இந்தக் காண்பவனின் நடைமுறை.

காண்பவன் எப்பொழுதும் காணப்படும் பொருளைக் கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொண்டு வரவே முயற்சி செய்வான்.

ஆனால் -

இந்தக் காண்பவன் என்பவன்,

காணப்படும் பொருளால் உருவாக்கப் பட்டவனே.

காணப்படும் பொருள் எப்படிக் காணப்படுகிறதோ, அதற்கேற்ற தன்மையுடைய காண்பவனே உருவாகிறான்.

காணப்படும் பொருளால் உருவாக்கப்பட்ட இந்தக் காண்பவன், காணப்படும் பொருளுக்குக் கட்டுப் பட்டவனே.

எதனால் அவன் உருவாக்கப்பட்டுள்ளானோ, அதற்கு அவன் கட்டுப்பட்டவனே.

அவன் ஒருக்காலும் காணப்படும் பொருளைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முடியாது.

ஆனால் -

காண்பவனாகிய அவனும் தனது முயற்சியைக் கைவிடுவதில்லை.

ஆகவே,

காண்பவனுக்கும் காணப்படும் பொருளுக்கும் இடையிலுள்ள போராட்டத்துக்கு முடிவே கிடையாது.

காண்பவனால் ஒருபோதும் காணப்படும் பொருளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது.

காண்பவன் என்பவன் காணப்படும் பொருளின் நிழல் மாத்திரமே. காண்பவன் என்று எவரும் கிடையாது. இல்லாத ஒருவனை இருப்பதாகக் கருதும் வரை இந்தப் போராட்டம் முடிவில்லாமல் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கும்.

கண்ணாடியில் தோன்றும் பிம்ப மனிதன், எத்தனை பெரிய ஆயுதத்தைக் கொண்டு கண்ணாடியை உடைத்தாலும், கண்ணாடி உடைபடாது.

கண்ணாடியில் தோன்றும் உருவங்கள் அனைத்தும் கண்ணாடிக்குக் கட்டுப்பட்டவை. அவற்றால் கண்ணாடியை எதுவும் செய்யமுடியாது.

மரத்தினால், மரத்தின் நிழலை அசைக்க முடியுமே தவிர, நிழலைக் கொண்டு மரத்தை அசைக்க முடியாது. அசைக்க நினைத்துப் போராடினால் அந்தப் போராட்டத்துக்கு முடிவே இராது.

மனமே தன்னை, காணப்படும் பொருளாகவும், காண்பவனாகவும் அமைத்துக் கொள்கிறது. இதனால் மனம் தன்னை இரண்டு பகுதிகளாக அமைத்துக் கொள்கிறது. இப்படி -

மனம் தன்னை இரண்டு பகுதியாக அமைத்துக் கொள்வதாலேயே போராட்டம் தொடர்கிறது.

ஆனால் -

உண்மையில், மனம் இரண்டு பகுதிகளால் ஆக்கப்பட்டது கிடையாது.

அது எப்போதும், ஒரு பொருளாகவே இருக்கிறது.

இரண்டு தன்மையை அது கற்பித்துக் கொள்வதாலேயே இத்தகைய போராட்டம் அதனுள் ஏற்படுகின்றது.

மனத்தினுள் ஒரு சமன்பாட்டு நிலையை அமைத்துக்கொடுப்பதையே, உளவியல் தனது இலக்காகக் கொண்டுள்ளது.

சமன்பாடு அடைந்த மனம், ஆரோக்கியமாகச் செயல்படுகின்றது.

இதனை -

ஆன்மீகம் இரண்டு வழிகளில் எதிர்கொள்கிறது.

இந்தச் சமன்பாட்டு நிலையை அடைய, இரண்டு வழிகளை வகுத்துக்கொடுக்கிறது.

ஆன்மீகம் நமக்குக் கொடுக்கும் முதலாவது வழி என்னவென்றால் அனைத்தையும் மாயையாகக் காணுவது.

காயமே இது பொய்யடா வெறும் காற்றடைத்த பையடா ... என்று கூறுகிறது. நாம் காண்பது அனைத்தும் பொய்யென்று கூறுகிறது. அனைத்தையும் மாயை என்று பார்க்கும்படி கூறுகிறது.

இதனால் -

காண்பவனும் மாயை, காணப்படும் பொருளும் மாயை.

இரண்டுமே முக்கியத்துவம் இல்லாதவை.

முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படாத நிலையில் மனத்தின் இயக்கமும் சமநிலையை அடைகிறது.

ஆன்மீகம் நமக்குக் காட்டும் இரண்டாவது வழி என்னவென்றல் அனைத்தையும் மெய்ப்பொருளாகக் காணுவது.

நாம் பரம்பொருள். நாம் காண்பதும் பரம்பொருள். நீங்களும் பரம்பொருள். அவர்களும் பரம்பொருள். அனைத்தும் பரம்பொருள். அனைவரும் பரம்பொருள். காண்பவனும் பரம்பொருள். காணப்படும் பொருளும் பரம்பொருள். நல்லதும் பரம்பொருள். கெட்டதும் பரம்பொருள்,

-என அனைத்தையும் பரம்பொருளாகப் பார்க்கும்படி கூறுகிறது. அனைத்தையும் பரம்பொருளாகக் காணும்போது, அனைத்துக்கும் சம அளவிலான முக்கியத்துவம் கிடைக்கின்றது.

காண்பவனும் காணப்படும் பொருளும், சமனமடைகின்றன.

மனத்தின் இயக்கமும், சமநிலை அடைகின்றது.

இந்த இருவகை அனுஷ்டானங்களுமே சிறப்புடையவை. அனுஷ்டானங்கள் அனைத்துமே இந்த இரண்டு பிரிவுக்குள் அடங்கி விடுகின்றன. மற்றபடி -

சிறு சிறு மாறுதல்களுடன் பற்பல அனுஷ்டானங்களாக அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றன.

அடிப்படையில் -

அவை அனைத்தும் இந்த இரண்டு பிரிவுக்குள்ளேயே அடங்குகின்றன.

முதலில் மாயை அனுஷ்டானத்தைக் கவனிப்போம்.

மாயை என்றால் என்ன ? அனைத்தையும் மாயையாகப் பார்ப்பது என்றால் என்ன ?

மாயை என்பதன் அகராதி அர்த்தம் அளவீடு செய்வது. அளவீடு செய்து அறியப்படுபவையெல்லாம் மாயை என்று கூறப்படுகிறது.

நாம் ஒவ்வொன்றையும் எப்படி அளவீடு செய்து அறிகிறோம் ?

நம் மனத்தால் அளவீடு செய்கிறோம். நம் புலன்களால் அளவீடு செய்கிறோம். நம் உணர்வுகளால் அளவீடு செய்கிறோம்.

அளவீடுகளுக்கு உட்பட்டவை அனைத்தும் எல்லைக்குட்பட்டவையே.

உணர்வினால் வரையறை செய்யப்பட்டவைகளை மட்டுமே உணர முடியும்.

வரையறைக்கு உட்படாதவற்றை உணரமுடியாது.

நம் மனம், புலன்கள் அனைத்தும் வரையறை செய்யப்பட்டவைகளே. அவை அனைத்தும் தமக்குள் பிரதிபலிப்பதை மட்டுமே அறியும். அனைத்தையும் தன்மயமாக்கியே அறியும். - ஆகவே,

நாம் அறிவது அனைத்தும் முழுமையானதல்ல.

எல்லைக்குள் கொண்டு வரப்பட்டவை. புலன்களாலும், மனதாலும் வடிவமைக்கப்பட்டவை. மூலத்திலிருந்து மாற்றம் செய்யப்பட்டவை.

ஆகவே -

அனைத்தும் மாயை.

நாம் எதையெல்லாம், எப்படி எப்படி
உணர்கிறோமோ,

அவை அனைத்தும் மாயை.

அவற்றை மெய்ப்பொருள் எனக் கூறமுடியாது.

மெய்ப்பொருள் என்பது -

அறியப்படும் பொருள் அல்ல. எதை எதையெல்லாம்
நாம் அறிகின்றோமோ,

அவை மெய்ப்பொருளாக மாட்டாது.

அறியப்படும் பொருள் அனைத்தும் பொய்;
அனைத்தும் மாயை; சுத்தமான இருப்பு நிலை மட்டுமே
மெய்ப்பொருள்.

அதனை நம்மால் -

ஒரு காணப்படும் பொருளாக அறியமுடியாது.

நான் என்று நாம் நம்மை அறிவதும் பொய்யே.

இல்லாத ஒன்று இருப்பது போல் தோற்றமாகின்றது.
தோற்றங்கள் அனைத்தும் பொய்யானவை.

நம்முடைய அடித்தளத்தில் நாம் சுத்த
இருப்புணர்வாக இருக்கின்றோம். அது அறியப்படும்
பொருளன்று.

ஆனால்,

அதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு நம் மனம் நான்
என்னும் ஒரு நிழல் மனிதனை உருவாக்குகின்றது.

இந்த நிழல் மனிதனை உண்மையான நான் என்று

எண்ணி மயங்குகின்றோம்.

எதனை நாம், நான் என்று கருதுகிறோமோ, அது உண்மைப்பொருள் அன்று. அது மாயை. இருப்பதைப் போலத் தோற்றமளிக்கும் ஒரு மாயை; உண்மையற்ற பொருள்.

எதையும் காட்டாத சுத்தமான கண்ணாடியே உண்மையானது, சுயமானது.

அதில் தோன்றும் பிம்பங்கள் அனைத்தும் பொய்யானவையே, நிழல்களே. கண்ணாடி உண்மையானது என்பதற்காக அதில் பிரதிபலிக்கும் உருவங்கள் அனைத்தும் உண்மை என்று கூறிவிட முடியாது.

பிம்பங்கள் அனைத்தும், வெறும் தோற்றங்களே. வெறும் நிழல்களே.

ஆக,

எதுவும் உண்மையில்லை.

எது உண்மையோ அது அறியப்படும் பொருள் அல்ல. எது அறியப்படுகிறதோ அது உண்மை இல்லை.

எதையாவது நாம் பற்றிப் பிடித்தால் அது மாயையே.

எதன் மீதாவது ஆசை வயப்பட்டால், அது மாயையின் மீதே, நிழலின் மீதே.

நம் ஆசை உண்மையானதல்ல. நம் எதிர்ப்பார்ப்புகள் மாயையோடு தொடர்புடையவை. எதுவுமே மெய்த்தன்மையுடையது அல்ல. அனைத்துமே மயக்கத்தால் ஏற்பட்டவை அனைத்துமே நிழல்களால் ஏற்பட்டவை.

இந்த அறிநிலையில் -

நம் மனம் எதன் மீதும்,

இதுதான்,

உண்மைப்பொருள் என ஈடுபாடு கொள்வதில்லை.

பொய்யை பொய்யெனக் காண்கையில்,
பொய்ப்பொருட்களின் மீது கொண்ட மோகம் மறைகிறது.

இந்நிலையில் நம் மனம் -

தனது இருமைத்தன்மையிலிருந்து விடுபடுகிறது.

இவ்வாறு,

அனைத்தையும் மாயையாகவும், குறையுடைய
பொருளாகவும் கருதுவதன் மூலம் -

அனைத்தும் மறைந்து போக அனுமதிக்கிறோம்.

அனைத்தும் முடிந்து போக அனுமதிக்கிறோம்.

அனைத்தும் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமென்று
நாம் ஆதங்கப்படுவதில்லை.

அனைத்தும் மாறுதலடைய நாம் அனுமதிக்கிறோம்.
அனைத்தும் இல்லாமல் போய்விட நாம் அனுமதிக்கிறோம்.

இந்நிலையில் -

மாயை மறைந்து -

மெய்ப்பொருள் மலர்ந்திடும் வாய்ப்பை
ஏற்படுத்துகிறோம்.

நம் மனம் -

தனது இருமைத்தன்மையிலிருந்தும் விடுபடுகின்றது.

அடுத்ததாக நாம் பார்க்கவிருப்பது, ஆன்மீகத்தின்

இரண்டாவது அணுகுமுறை.

அனைத்தையும் மெய்ப்பொருளாகப் பார்க்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறது, இந்த இரண்டாவது அணுகுமுறை.

இந்த இரண்டாவது அணுகுமுறைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தே இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது.

எனவே இதுபற்றி நாம் ஏற்கெனவே மிக விரிவாகப் பார்த்துவிட்டோம்.

ஆகவே -

இதுபற்றிய மேலோட்டமான சில நுட்பங்களை மட்டும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வதே போதுமானதாகும்.

நாம் இந்த உலகத்தை அறியவில்லை. உலகத்து நிகழ்வுகள் யாவும் நம் புலன்களிலும், மனதிலும் பிரதிபலிக்கின்றன.

அந்தப் பிரதிபலிப்புக்களையே நாம் அறிகிறோம்.

நம் புலன்களில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்புக்களை மட்டுமே அறிகிறோம்.

நம் மனதில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்புக்களை மட்டுமே அறிகிறோம்.

நாம் பிரதிபலிப்புக்களை மட்டுமே அறிகிறோம். பிரதிபலிப்புக்குக் காரணமான உலகையல்ல.

உலகம் எப்படி இருக்கிறது என்பதே நமக்குத் தெரியாது.

பிரதிபலிப்புக்கள் எதுவும் நமக்கு வெளியே நடைபெறுவதில்லை. அவை நமக்குள்ளே

நடைபெறுகின்றன. அவையே,

நம் புலன்களின் இயக்கமாகவும், மனத்தின் இயக்கமாகவும் கருதப்படுகின்றன.

நமக்குத் தெரிந்தவை நம் புலன் இயக்கங்கள் மட்டுமே; மன இயக்கம் மட்டுமே; அந்தக்கரண இயக்கம் மட்டுமே.

இவை அனைத்தும் நம் அக இயக்கமே.

நம் அக இயக்கத்துக்குக் காரணமாக, புறச்செயல்கள் இருக்கலாம். புற உலகம் இருக்கலாம். புற நிகழ்வுகள் இருக்கலாம். ஆனால் நம் அக இயக்கத்தை மட்டுமே நம்மால் உணர முடியும்.

நமக்குத் தெரிவது அக இயக்கம் மட்டுமே.

நமக்குத் தெரிவது அகக்காட்சி மட்டுமே.

அகக்காட்சியின் உதவி கொண்டு, புற உலகத்தை நாம் அனுமானம் மட்டுமே செய்துகொள்கிறோம்.

நாம் ஓர் அழகிய ரோஜா மலரைப் பார்க்கிறோம். அழகாகப் பூத்துக் குலுங்குகிறது.

ரோஜா மலர் வெளியே தெரிகிறதாக நாம் எண்ணிக் கொள்கிறோம். ஆனால் அது வெளியே தெரியவில்லை.

நம் விழித்திரையில் தான் தெரிகிறது.

நமக்குள் தெரியும் காட்சியைத்தான் நாம் பார்க்கிறோம்.

ஆனால்,

வெளியே பார்ப்பதாக நாம் புரிந்து கொள்கிறோம்.

ரோஜா மலர் என்பது நம் விழித்திரையின் அம்சமே.

இதுபோன்றே -

நாம் உலகத்துப் பொருட்களையும், நிகழ்வுகளையும் நம் புலன்களின் அம்சமாகவே பார்க்கிறோம்.

நம் மனத்தின் அம்சமாகவே பார்க்கிறோம். நம் அந்தக்கரணங்களின் அம்சமாகவே பார்க்கிறோம்.

நாம்வேறு, நம் புலன்கள் வேறு அல்ல. நாம் வேறு, நம் மனம் வேறு அல்ல. நாம் வேறு, நம் அந்தக்கரணங்கள் வேறு அல்ல.

நம் அம்சமாகவே நாம் அனைத்தையும் பார்க்கிறோம். புரிந்து கொள்கிறோம். இதுதான் உண்மை நிலை, யதார்த்த நிலை.

ஆனால் நாம் மாற்றிப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

நாம் நமக்கு அன்னியமானவற்றைப் பார்ப்பதாகப் புரிந்து கொள்கிறோம். நாம் பார்ப்பது எல்லாம் நமக்கு வேறானவை என எண்ணிக் கொள்கிறோம்.

உண்மையில் ரோஜா மலராகத் தெரிவது நம் அந்தக்கரணமே.

கடலும் மலையுமாகத் தெரிவது நம் அந்தக்கரணமே. நண்பர்களும், உறவினர்களுமாகத் தெரிவது நம் அந்தக்கரணமே. வேண்டியவர்களும், வேண்டாதவர்களுமாகத் தெரிவது நம் அந்தக்கரணமே.

இந்த யதார்த்த நிலையில் நாம் வாழத் தெரிந்து கொண்டால் நமக்குள் - நம் மனதினுள் ஒரு சமநிலை ஏற்படுகின்றது. அனைத்தும் நாமே எனும் சமதிருஷ்டி ஏற்படுகிறது. அனைத்தையும் அரவணைக்கும் சமநிலை

ஏற்படுகிறது.

ஆனால் -

இதனைப் பயிற்சி செய்வது சற்றுச் சிரமமான காரியமே.

அனைத்தும் நானாக இருக்கிறேன் என்பது உண்மையும், யதார்த்தமுமாக உள்ளது. ஆனால் இந்த அறிநிலையில் நாம் தொடர்ந்து இருக்க முடியுமா ?

அனைத்தும் நானாக இருந்தாலும் கூட,

நமக்குப் புறத்தே உள்ளவற்றை, நாமாக எடுத்துச் செயல்படுவதில் தயக்கமும், முரண்படுதலுமே ஏற்படுகின்றது.

இதனைச் சீரமைக்கவே -

அனைத்தையும் பரம்பொருளாகப் பார்க்க வேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது.

அனைத்தும் நாம் என்று கூறுவதற்கும், அனைத்தும் பரம்பொருளே என்று கூறுவதற்கும் அடிப்படையில் மாற்றம் கிடையாது.

இரண்டும் ஒரே அம்சமுடையவை.

அனைத்தையும் பரம்பொருளாகக் காணும்போது -

அவற்றில் எந்த மாற்றத்தையும் செய்ய விரும்பாது, அதனை மனப் பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

அனைத்தையும் நாமாகப் பார்ப்பது என்பதும் இதுதான். நாமே அனைத்துமாக இருப்பதால் சமதிருஷ்டி ஏற்படுகிறது. அனைத்தையும் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மை ஏற்படுகின்றது. எதனையும்

மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் ஏற்படுவதில்லை.

ஆனால் -

அனைத்தும் நாம் எனப் பயிற்சி செய்வதை விட, அனைத்தும் பரம்பொருளே எனப் பயிற்சி மேற்கொள்வது எளிதாகவும், மனதிற்கு சுவாரஸ்யமாகவும் உள்ளது.

அனைத்தையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வது என்பது,

நம் அக நிகழ்வுகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வதேயாகும்.

அகநிகழ்வுகள் வேறு, புறநிகழ்வுகள் வேறு அல்ல. புறநிகழ்வுகள் என்பது அகநிகழ்வுகளே. அகநிகழ்வுகள் என்பது புற நிகழ்வுகளே.

புறநிகழ்வுகள் அனைத்தையும் பரம்பொருளாகவும், பரம்பொருளின் செயலாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளும் போது -

அகநிகழ்வுகள் அனைத்தையும் பரம்பொருளின் இயக்கமாக ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

இதனால்,

நமக்குள்ளே ஒரு சமநிலை ஏற்படுகிறது.

நம் மனம் இரண்டு பகுதியாக இருந்து செயல்படுவதை விட்டுவிட்டு ஒரே தன்மையில் செயல்படுகிறது.

இந்நிலையில் -

நினைவு நிலையின் முக்கியத்துவம் குறைந்து,

உணர்வுநிலையின் செயல்பாடு மிகுகின்றது.

உணர்வு நிலை செயல்பட்டு, மனத்தின் மாசுகள் அனைத்தும் நீக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு நம் மனம் செம்மையாகிறது. சமநிலை வாய்க்கப்பெற்ற இந்த மனம்,

சாந்தியுற்ற மனம்;

ஆரோக்கியமான மனம்;

உளவியலார் சுட்டிக்காட்டும் சரியான மனம்.

மரண வாழ்வு

மரணமிலாப் பெருவாழ்வு என கூறக்கேட்டுள்ளோம். மரணம் கடந்த அந்த மகோன்னதமான நிலையை மரணமிலாப் பெருவாழ்வாகக் கூறுகின்றனர்.

ஆனால்,

மரண வாழ்வு என்பது என்ன ?

மரணம் என்றால் என்ன என்பது நமக்குத் தெரியும். அதைப் போல் வாழ்வு என்றால் என்ன என்பதும் நமக்குத் தெரியும்.

இரண்டும் எதிர் எதிரான நிலைகள், மரணம் இருந்தால் வாழ்வு இராது. வாழ்வு இருந்தால் மரணம் இராது.

இரண்டும் சேர்ந்து இருப்பது சாத்தியமில்லாத ஒன்று.

ஆனால் இரண்டு, துருவங்களும் சேர்ந்திருக்கும் அந்த நிலைதான் இங்கு மரண வாழ்வு என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

அனுஷ்டானங்களின் நுட்பமான நிலையை அறிந்து கொள்ள இந்த மரண வாழ்வு பற்றி அறிய வேண்டியுள்ளது.

பகவான் ரமண மகரிசி தனது மரண அனுபவத்தைக் கூறுகிறார். தன்னை மரணம் அணுகியது போல் உணர்கிறார். மரணத்தை

எதிர் கொள்கிறார். மரணம் சம்பவித்துவிட்டது போல் தனக்குள்ளே அபிநயித்துக் கொள்கிறார். மரணங் கடந்த ஆன்ம அனுபவத்தை அறிந்து கொண்டதாகக் கூறுகிறார்.

மரணம் என்பது நம் ஆன்மீக அனுஷ்டானங்களில் ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்புடையதாக இருப்பதை இதன் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மரணம் என்றால் என்ன ?

மரணம் என்பது எதனைக் குறிக்கிறது ?

மரணம் என்பது ஒரு முடிவு. நிரந்தரமான முடிவு. தொடர்ச்சிகள் அனைத்தும் முடிவுபெறும் நிலை. அனைத்து இயக்கங்களும் நிரந்தரமாக நின்று போகும் ஒரு முடிந்த நிலை. அது ஒரு முற்றுப்புள்ளி. அதனை அடுத்து எதுவும் கிடையாது.

அனைத்தும் முடிவடைந்துவிட்டது.

நிரந்தரமான அந்த முடிந்த நிலையையே, மரணம் என்று கூறுகிறோம்.

நம் ஆன்மீக அனுஷ்டானத்தின் ஒரு பகுதியாக,

மரணத்தை வைத்துக்கொள்வது என்பது,

அனுஷ்டானத்தை முடித்துக் கொள்வதே.

அனுஷ்டானம் என்பது ஒரு தொடர்கதை அல்ல.

அனுஷ்டானம் என்பது முடிந்துவிட வேண்டும் ; அது மரணமடைய வேண்டும்.

மகான் ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தியும் இதனால் தான், **First Step is the Last step** என்று கூறுகிறார். முதலாவது எடுத்து வைக்கும் அடியை கடைசியாக எடுத்து வைக்கும் அடியாக

எடுத்து வைக்க வேண்டும் என அவர் கூறுவது இதுபற்றியே.

நம் அனுஷ்டானங்கள் அனைத்தும் அந்தந்தக் கணத்திலேயே முடிவடைந்து விட வேண்டும்.

நானே பரம்பொருள் எனக் காண வேண்டும்.

இது அனுஷ்டானம்.

நானே பரம்பொருள் எனக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே அந்த அனுஷ்டானத்தை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

நானே பரம்பொருள் என நாம் எத்தனை முறை எண்ணிக் கொண்டு அனுஷ்டானம் செய்தாலும் சரி,

அத்தனை முறையும் அதனையே கடைசி அனுஷ்டானமாகக் கருதி முடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இதுபோன்றே -

அனைத்தும் பரம்பொருள் எனக் காணுவதும் ஓர் அனுஷ்டானமே. அப்படிப் பார்த்து முடித்த கணத்திலேயே அந்த அனுஷ்டானத்தை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இப்படி,

நாம் எந்த அனுஷ்டானத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதனை உடனுக்குடன் நிறைவு செய்து கொள்ள வேண்டும், முடித்துவிட வேண்டும்.

நாம ஜெபம் ஓர் அனுஷ்டானமாகக் கூறப்படுகிறது.

நாமம் வேறு, நாமியான இறைவன் வேறு என்று கருதுதல் கூடாது.

நாம ஜெபத்தைத் தொடர்ச்சியாகச் சொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை வைத்துக் கொண்டு நாம ஜெபம் செய்யக் கூடாது. ஒவ்வொரு முறை நாம ஜெபம்

செய்யும் போதும் அதுவே முழுமை பெற்ற நிறைநிலையாக எடுத்துக் கொண்டு அதனை முடித்துவிட வேண்டும்.

கடமையைச் செய், பலனில் பற்று வையாதே என பகவத் கீதை கூறுவதும் இதுபற்றியே.

கடமை என்பது இப்போது நிகழ்வது.

பலன் என்பது எதிர்காலத்தில் விளைய வேண்டியது.

கடமை என்பது நிகழ்காலத்தில் மட்டுமே நிகழ்ந்து, நிகழ்காலத்திலேயே முடிந்துவிட வேண்டும். நாம் எதைச் செய்யவேண்டுமோ, அதனைச் செய்து முடிப்பதே கடமையைச் செய்வதாகும்.

எதிர்காலமான பலனின் மீது அக்கறை கொள்வது என்பது கூடாது. அப்படி அக்கறை கொண்டால் -

அது அனுஷ்டானம் ஆகாது.

கடமைகளை அனுஷ்டானமாகச் செய்வது என்பது, எதிர்காலமான பலனின் மீது அக்கறை காட்டாமல்,

எது நிகழ்கின்றதோ -

அதனை முழு ஈடுபாட்டுடன் செய்து முடிப்பதே ஆகும்.

நாம் செய்ய வேண்டுவது என்பது, ஒவ்வொரு கணத்திலும் முடிந்து விடுகின்றது. எந்தக் கடமைகளும் எதிர்காலத்தை நோக்கிக் காத்திருப்பதில்லை.

எதிர்காலம் எதுவுமே இல்லாமலிருத்தல் என்பது தான் அனுஷ்டானத்தின் நுட்பமான பகுதியாகும்.

எதையோ அடைவதற்காக நாம் எந்த அனுஷ்டானம் செய்தாலும், நாம் எதையும் அடைந்துவிட முடியாது.

நம் அனுஷ்டானம் ஒவ்வொரு கணத்துடனும் முடிந்துவிட வேண்டும்.

நம் கடமைகள் அனைத்தும் ஒவ்வொரு கணத்துடனும் முடிந்து போய்விட வேண்டும்.

அந்த மரணத்தின் மடியில் தான் புதுவாழ்வு உதயமாகிறது.

அனுஷ்டானத்தின் முடிவில் தான், அனுஷ்டானம் கடந்த தன்னியக்கம் செயல்படுகிறது.

நடக்கும் செயல்களை முடித்துக்கொள்ளும் போதுதான்-

தாமாக நடக்கும் தற்செயல் உதயமாகிறது.

மரணத்தை நாம் தழுவிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் தான்,

- அனைத்தையும் பரம்பொருளாகப் பார்க்க வேண்டும் எனக் கூறப்படுகிறது. அனைத்தும் பூரணம் எனக் கூறப்படுகிறது.

அனைத்தும் மாயை எனக் கூறப்படுகிறது.

அனைத்தையும் சமமாகப்பார்க்க வேண்டும் எனக் கூறப்படுகிறது.

அனைத்தையும் சமமாகப் பார்ப்பதன் மூலம், அனைத்தையும் சமமாக ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலம் -

அதற்கு அன்னியமாக எதையும் கோரமாட்டோம்.

எது கிடைத்ததோ அதுவே முழுநிலை என ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

எதைச் செய்கிறோமோ, அதுவே செய்து முடிக்க

வேண்டிய முழுநிலை என ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

எதையோ ஒன்றை அடைவதற்காக, எதையோ ஒன்றை நாம் செய்வோமானால்,

அது தொடர்ச்சியாக இருக்கவே இருக்கும்.

முடிவில்லாமல் இருக்கும்.

சுற்றிச் சுற்றி அலையும் கண்ணாமூச்சு விளையாட்டாகவே இருக்கும்.

ஒவ்வொரு கணத்தையும் அந்த அந்தக் கணத்திலேயே முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த விதிமுறையுடன் செய்யப்படும் அனுஷ்டானமே உண்மையான ஆன்மீக அனுஷ்டானம்.

எதையோ அடைவதற்காக நீங்கள் அனுஷ்டானம் செய்வீர்களானால் அது ஆன்மீக அனுஷ்டானம் அல்ல.

நீங்கள் எதைச் செய்கிறீர்களோ -

அதுவே நீங்கள் செய்து முடிக்க வேண்டிய செயலாகக் கருதப்பட வேண்டும். அது எதனையோ அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் செயலாக இருக்கக்கூடாது. ஒவ்வொரு செயலும், அதன் அளவிலேயே முடிந்துவிட வேண்டும்.

செயல் என்பது செயலிலேயே முடிந்துவிட வேண்டும். அது பலனில் சென்று முடியக்கூடாது.

பலன் என்பது -

தாமாக விளைவது. நாம் உருவாக்கக் கூடாது. பக்தி என்பது பக்தியிலேயே முடிவடைய வேண்டும்.

அது பகவான் தரிசனத்தில் முடிவடையக்கூடாது.

நாம ஜெபம் என்பது நாம ஜெபத்திலேயே முடிவடைந்துவிட வேண்டும். அது பகவான் தரிசனத்தில் முடிவடையக்கூடாது.

பகவான் தரிசனம் என்பது தாமாக நிகழ்வது. நாமாக ஏற்படுத்தக் கூடாது.

பக்தியின் நோக்கம் பக்தியே.

நாமஜெபத்தின் நோக்கம் நாமஜெபமே.

அனுஷ்டானத்தின் நோக்கம் அனுஷ்டானமே.

அது அது -

அது அதிலேயே நிறைவு பெற்றுவிட வேண்டும் ; முடிவு பெற்றுவிட வேண்டும்.

அந்த முடிந்த நிலையில் தான் -

முடிவு காண முடியாத மூலப்பொருளின் இயக்கம் தாமாக வெளிப்படுகிறது. அந்த மரணத்தின் மடியில் தான் மெய்யான வாழ்வு மலர்கின்றது.

ஆன்மா என்பது எது ?

ஒரு பொருளைப் பல கோணத்திலும் பார்ப்பதன் மூலம் அதன் முழுப் பரிமாணத்தையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அந்தப் பொருளின் தெளிவான அம்சத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

ஆன்மா என்றால் என்ன என்பதன் இன்னுமொரு பரிமாணத்தையும் அறிந்து கொள்வதன் மூலம், ஆன்மீக அனுஷ்டானத்தை செம்மையாக மேற்கொள்ளும் வழி ஏற்படுகின்றது.

42

ஆன்மா என்றால் என்ன ?

உடல் அழிவது, ஆன்மா அழியாதது என்று கூறப்படுகிறது.

அப்படிப்பட்ட ஆன்மா எது ? அந்த ஆன்மாவை நாம் அறிந்திருக்கிறோமா ? நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்களா ?

ஆன்மா என்றால் என்ன ?

அது எப்படி இருக்கிறது ?

ஆன்மாவைப் பற்றிப் பேசாதவர்களிடையாது. அவர்கள் அனைவரும் ஆன்மாவைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்களா ?

ஆன்மா என்பது எது ?

அதை எப்படித் தெரிந்து கொள்வது ?

ஆன்மாவைப் பற்றிக் கூறும் போது

ஆன்மா நீரில் நனையாது, நெருப்பில் வேகாது என்று கூறப்படுகிறது.

அப்படிப்பட்ட ஆன்மா எது ?

அதனை அறிவது எவ்வாறு ?

ஆன்மாவை நம் பொறி புலன்களால் அறிய முடியாது என்று கூறப்படுகிறது. நாம் நம் பொறி புலன்களின் மூலமாகத்தான் உலகத்துப் பொருட்களையெல்லாம் அறிந்து கொள்கின்றோம். புலன்களின் உதவி இல்லாமல் நம்மால் எதனையும் அறிய முடியாது.

ஆன்மாவை அறியக்கூடிய சக்தி நம் புலன்களுக்குக் கிடையாது என்று கூறப்படுகிறது. நாம் எதை அறிந்தாலும் நம் ஐந்து புலன்களின் வாயிலாகவே அறிந்து பழகியுள்ளோம். அவற்றின் வழியாக ஆன்மாவை அறிய முடியாது என்று கூறும்போது -

பிறகு, ஆன்மாவை அறிவது எப்படி ?

நம் மனம் என்னும் அந்தக்கரணம் உள்ளது. அந்தக்கரணத்தின் மூலமாக அறிய முடியுமா ? நம் மனதால், நம் அறிவால், நம் புத்தியால் ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ள முடியுமா ?

நம் மனதாலும், அறிவாலும், புத்தியாலும், நம் அந்தக்கரணங்களாலும் ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ள முடியாது என்று கூறப்படுகிறது.

நாம் எதையாவது அறிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின்-

ஒன்று நம் பொறி புலன்களால் அறிய வேண்டும். அல்லது நம் அறிவால் அறிய வேண்டும்; மனத்தால் அறிய வேண்டும்; அந்தக் கரணத்தால் அறிய வேண்டும்.

பொறி புலன்கள் என்னும் புறக்கரணமும்,

மனம் என்னும் அகக்கரணமும் ஆகிய இரண்டு கருவிகள் மூலமே நாம் எதனையும் அறிந்து கொள்கிறோம்.

நமக்கு இருப்பது இந்த இரு கருவிகள் மட்டுமே.

புலன்கள் என்பது ஐந்து புலன்களைக் குறிப்பது.

மனம் என்பது நம் அறிவு, புத்தி, அந்தக்கரணம் என்னும் அனைத்தையும் குறிப்பது.

இந்த இரண்டு வழிகள் மூலமாகவே நாம் ஒவ்வொன்றையும் அறிகிறோம்.

இந்த இரண்டு வழிகளின் மூலமாகவும் நாம் ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ள முடியாது என்று கூறப்படுகிறது.

ஆக,

ஆன்மா என்றால் என்னவென்பதை நம்மால் அறிந்து கொள்ளவே முடியாது என்பதைப் போல் கூறப்படுகிறது.

பார்த்தும் அறிய முடியாது, தொட்டும் அறிய முடியாது, கேட்டும் அறிய முடியாது, சுவைத்தோ, முகர்ந்தோ அறிய முடியாது என்று கூறிய நிலையில், மனத்தால் - அறிவால் அறிய முடியாது என்ற நிலையில்,

நாம் ஆன்மாவை எப்படித்தான் அறிவது ?

நாம் எதையாவது அறிய வேண்டுமாயின், எதையாவது ஒன்றைக்கொண்டு தான் அறிய வேண்டும்.

இசையை அறிய வேண்டுமானால் செவியைக் கொண்டுதான் அறிய வேண்டும்.

சுவையை அறிய வேண்டுமானால் நாலைக் கொண்டு தான் அறிய வேண்டும்.

ஒவ்வொன்றையும் அறிய, அதனை அறியும் ஒன்றைப் பயன்படுத்துகிறோம்.

ஏதாவது ஒரு கருவியைப் பயன்படுத்தியே ஒவ்வொன்றையும் அறிகிறோம்.

ஆன்மாவை அறியும் தகுதி படைத்த கருவி ஏதாவது நம்மிடம் இருக்கின்றதா ?

அப்படி ஒரு கருவி இருக்கும் பட்சத்திலேயே நம்மால் ஆன்மாவை அறிந்து விட முடியும்.

அப்படி இல்லாத பட்சத்தில் நம்மால் ஆன்மாவை அறிய முடியாது.

அப்படி ஒரு கருவி நம்மிடம் உள்ளதா ?

ஆன்மாவை அறியும் தகுதி படைத்த கருவி எதுவும் நம்மிடம் உள்ளதா ?

நம்மிடம் இருப்பது இரண்டே இரண்டு கருவிகள் தாம். புலன்கள், மனது என்னும் இரண்டு கருவிகள் தாம். இவை தவிர வேறு கருவிகள் நம்மிடம் கிடையாது. இந்த இரண்டு கருவிகளாலும் ஆன்மாவை அறிய முடியாது என்பதைப் பார்த்தோம். இது தவிர வேறு கருவிகளும் நம்மிடம் கிடையாது.

ஆகவே எந்த வகையிலும் நம்மால் ஆன்மாவை அறிய முடியாது.

அப்படியானால்,

ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ள முடியாது என்று, அறிய முடியாத பொருட்களின் வரிசையில், ஆன்மாவையும் சேர்த்துக்கொள்வதா?

ஆன்மாவைப் பற்றிப் பேசுபவர்கள் அனைவரும் ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ளாமல் தான் பேசுகிறார்களா ?

ஆன்மா என்றால் என்னவென்றே தெரியாமல் தான் ஆன்மாவைப் பற்றிப் பேசுகிறார்களா ?

உண்மையில் ஆன்மா என்று ஒன்று உள்ளதா ?

ஆன்மா என்று எதுவுமே இல்லாதபட்சத்தில், அதனை அறிந்து கொள்வதும் சாத்தியமாகாது.

ஆன்மா என்று ஒன்று இருக்கும் பட்சத்தில் அதனை எவராவது அறிந்திருக்க வேண்டும். அப்படி ஆன்மாவை எவராவது அறிந்திருக்கிறார்களா ?

அப்படி அறிந்திருக்கும் பட்சத்தில் அவர்கள் ஆன்மாவை எப்படி அறிந்து கொண்டார்கள் ?

ஆன்மாவை எப்படி அறிவது ?

ஆன்மாவை எதனைக் கொண்டு அறிவது ?

மனத்தாலும், புலன்களாலும் அறிய முடியாததை எப்படி அறிவது ? எதனைக் கொண்டு அறிவது ?

சாஸ்த்திரங்கள் கூறும் வழிமுறை என்ன ?

ஆன்மாவை அறிய சாஸ்த்திரங்கள் ஒரு வழிமுறையைக் கூறுகிறது.

“ஆன்மாவைக் கொண்டு, ஆன்மாவை அறிக”.

இதுதான் சாஸ்திரங்களின் கூற்று.

ஆன்மாவை அறிய ஆன்மாவால் மட்டுமே முடியும். ஆன்மாவின் மூலமே ஆன்மாவை அறிந்து கொள். இதுதான் சாஸ்திரங்களின் கூற்று.

கிராமப் புறங்களில் உள்ளோர் நாடோடிக்கதை ஒன்றைக் கூறுவார்கள்.

கொக்கு தலையில் வெண்ணெய் வைத்து, கொக்கைப் பிடிப்பது என்று கூறுவார்கள். கொக்கைப் பிடிப்பது எப்படி என்று ஒருவன் கேட்கிறான்.

அவனுக்கு இன்னொருவன் வழி காட்டுகிறான். அதாவது கொக்கின் தலையின் வெண்ணெயை வைக்க வேண்டும். வெண்ணெய் உருகி கொக்கின் கண்களில் வழியும். அப்போது கொக்கு கண்களை மூடிக்கொள்ளும். அந்த நிலையில் நாம் கொக்கினைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம், என்று பதில் கொடுத்தான்.

கொக்கின் தலையில் வெண்ணெய் வைக்க முடியுமா? அப்படி வைக்க முடிந்தால், வெண்ணெயை வைக்கும்போதே கொக்கையும் பிடித்துக் கொள்ளலாமே ?

இத்தகைய அம்சத்தில்தான் ஆன்மாவை அறியும் கூற்றும் தோன்றவில்லையா ?

ஆன்மாவை அறிந்து கொள்வது எப்படியென்றால் ஆன்மாவை ஆன்மாவால் தான் அறிந்து கொள்ள முடியும் என்று கூறுவது சரியாக இருக்க முடியுமா ?

ஆனால் வேறு வழியில்லை.

அதனை அப்படித்தான் கூறியாக வேண்டியது உள்ளது. வேறு எந்த வழியிலும் அதனைக் கூறமுடியாது.

வேறு எப்படிக் கூறினாலும் அது தவறாகவே அமைய முடியும்.

அதே நேரம்,

நம் சாஸ்திரங்களின் கூற்று ஒரு புதிர்க்கதையைப் போல், விடுகதையைப் போல், பலரைத் திக்குமுக்காடவும் வைத்து விடுகின்றது.

இதனால் பலர்,

ஆன்மாவாவது, ஒன்றாவது அப்படி எதுவுமே கிடையாது. ஆன்மா என்று எதுவுமே கிடையாது என்று கூறிவிடுகின்றனர்.

இன்னும் சிலர் -

இருக்கிற குழப்பம் போதாதென்று, இந்தக் குழப்பம் வேறு நமக்கெதற்கு என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறார்கள்.

நம் சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் ஆன்மா, ஆன்மா என்று பறைசாற்றுகிறதே தவிர, அதனை எளிமைப்படுத்தி புரிந்து கொள்ளும் வகையில் விளக்கிக் கொடுக்கவில்லை.

புதிர்க்கதையைக் கூறியதோடு சரி, அதனை அவிழ்த்துக் கொடுக்கவில்லை.

அனுபவித்துத் தெரிந்து கொள்ளட்டும் என விட்டுவிட்டன.

ஆனால் -

ஆன்மா என்பது ஒரு புதிரல்ல.

அது மிகமிக வெளிப்படையான ஒன்று. அது

மறைபொருள் அல்ல. மிகவும் வெளிப்படையான ஒன்று.

மனத்தாலும், புலன்களாலும் அறியமுடியாததால் அது இல்லாத பொருள் அல்ல. மறைந்து கிடக்கும் பொருள் அல்ல.

மின்சாரம் என்றால் என்ன என்பதை நாம் அனைவரும் அறிவோம்.

மின்சாரம் என்றால் என்ன ?

மின்சாரம் ஒளியைக் கொடுக்கிறது. ஒலியைக் கொடுக்கிறது. மின்சாரம் வெப்பத்தைக் கொடுக்கிறது. குளிரைக் கொடுக்கிறது.

மின்சாரம் என்பது ஒளியா ?

அது ஒளியா ?

இல்லை வெப்பமா ?

அல்லது குளிரா ?

அது எந்தக் கருவியின் வாயிலாக வெளிப்படுகிறதோ அதற்கேற்ற இயல்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

மின்விளக்கில் ஒளியாக வெளிப்படுகிறது. மின் அடுப்பில் வெப்பமாக வெளிப்படுகிறது. குளிர்சாதனப் பெட்டியில் குளிராக வெளிப்படுகிறது.

ஒரே பொருள் பல வடிவங்களில் வெளிப்படுகிறது.

மின் விளக்கைக் கொண்டு மின்சாரம் என்றால் என்னவென்று கணக்கிட்டால் மின்சாரம் என்பது ஒர் ஒளி என்றே சொல்ல வேண்டியது வரும்.

அதே போல் மின்சாரம் என்றால் என்னவென்று மின்

அடுப்பின் மூலம் கணக்கிட்டால் மின்சாரம் என்பது ஓர் உஷ்ணமான பொருள் என்றே சொல்ல வேண்டியது ஏற்படும்.

இதனையே குளிர்சாதனக் கருவியின் வடிவில் கணக்கிடும் போது மின்சாரம் என்பது ஒரு குளிர்மான பொருள் என்றுதான் விளக்கம் கொடுக்க வேண்டியது ஏற்படும்.

அது உண்மையாகவே இருந்தாலும், அது முழுமையான உண்மையல்ல என்பது நமக்குத் தெரியும்.

உண்மையில் மின்சாரம் என்பது அனைத்துக் கருவிகளின் வாயிலாகவும் இயங்கும் ஓர் ஆதாரசக்தியே.

எந்தக் கருவிகளின் உதவியும் இல்லாமல் மின்சாரத்தை நேரடியாக அறிந்து கொள்வதே மின்சாரத்தை உண்மையாக அறிந்து கொள்வதாகும். இது போன்றே நம் ஆன்மாவும் அமைந்துள்ளது.

நம் ஐந்து புலன்களும், நம் மனமும் இந்த ஆன்மாவை ஆதாரமாகக் கொண்டே இயங்குகின்றன.

ஐந்து புலன்களின் வாயிலாகவும், அந்தக் கரணத்தின் வழியாகவும் நம் ஆன்மாவே பிரகாசிக்கின்றது.

புலன்களின் வாயிலாகவும், அந்தக்கரணத்தின் மூலமாகவும் ஆன்மாவை அறிவது என்பது கடல் நீரைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கடல் என்று கூறுவதேயாகும்.

ஆகவே தான் புலன்களாலும், அந்தக்கரணத்தாலும் ஆன்மாவை அறிய முடியாது என்று கூறப்படுகிறது.

உண்மையில் புலன்களும், அந்தக்கரணமும் ஆன்மாவை அறியவே செய்கின்றன.

அதன் அதன் அளவில் அறிவதால், அதனைச் சரியான அறிதல் என்று கொள்வதில்லை.

ஆகவே ,

புலன்களாலும் அந்தக் கரணத்தாலும் ஆன்மாவை அறிய முடியாது என்று பொதுவாகக் கூறப்படுகிறது.

ஐந்து புலன்களுக்கும், அந்தக்கரணத்துக்கும் ஆதாரமாக இருக்கும் அந்த ஆன்மா என்பது எது ?

அது ஒரு சக்தியா ?

உயிர் நிலையா ?

உணர்வு நிலையா ?

அதீதமான வேறு ஏதோவொரு சக்தியா ?

அதனை எப்படி அறிவது ?

அதுவே அதனை அறிவதன் மூலமே ஆன்மாவை அறிந்துகொள்ள முடியும் என்ற கூற்றின் பொருள் என்ன ? ஆன்மாவைக் கொண்டு ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ளுக என்று கூறுவதன் பொருள் என்ன ?

ஆன்மா என்பது அடிப்படைச் சக்தி. ஆதார சக்தி, ஆதாரப் பொருள். அது தன்னை அறிந்து கொள்ளக் கருவிகளின் உதவி தேவையில்லை.

ஒளியை அறிந்து கொள்ள விளக்கொளி தேவையில்லை. ஒளியே தன்னை விளக்கிக் காட்டும் தன்மையுடையது.

ஆன்மா எப்போதும் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றது.

தன்னை விளக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஆன்மா

எப்போதும் சுயப்பிரகாசத்துடனேயே இருந்து வருகின்றது.

ஆன்மா என்பது தன்னுணர்வு. இருக்கிறேன் என்ற தன்னுணர்வுடன் நம் ஆன்மா எப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது.

இந்தத் தன்னுணர்வே ஆன்மா; இருப்புணர்வே ஆன்மா. இது பகல் சூரியனாக எப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அதன் பிரகாசத்திலேயே நம் ஐந்து புலன்களும், அந்தக்கரணமும் இயங்குகின்றன.

இந்தத் தன்னுணர்வானது ஐந்து புலன்களின் வாயிலாக இயங்காமல், அந்தக்கரணம் வழியாக இயங்காமல், தன்னுணர்வு மாத்திரமாக இருப்பதே ஆன்மாவாகும்.

இந்த சுத்தத் தன்னுணர்வே ஆன்மாவாகும்.

இந்த ஆன்மாவை, பிறிதொரு பொருளால் அறியமுடியாது. அப்படி அறியப்பட்டால் அது ஆன்மாவே அல்ல.

தன்னுணர்வால் மட்டுமே அதனை அறிய முடியும். அது அறியப்படும் பொருளல்ல. அதுவே அறியும் பொருள்.

அது ஒரு போதும் Object ஆக வருவதில்லை.

அது என்றும் Subject ஆக மட்டுமே உள்ளது.

அதுவே ஆன்மா.

ஆன்மீக அத்தி அனுபவங்கள்

நீங்கள் தெருவில் நடந்து செல்கின்றீர்கள். உங்களுக்கு எதிர்த்திசையிலிருந்து வந்த பல வாகனங்கள் உங்களைக் கடந்து செல்கின்றன.

சற்று நேரம் கழித்து அந்தப் பக்கம் வந்த ஒருவர் உங்களிடம் வந்து சிவப்புநிறக் கார் அந்தப் பக்கம் வந்ததா என்று கேட்டு அதன் எண்ணையும் சொல்கிறார். நீங்கள் யோசித்துப் பார்க்கிறீர்கள். பல கார்கள் உங்களைக் கடந்து சென்றது உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறது. ஆனால் அந்தக் குறிப்பிட்ட வண்டி பற்றி உங்களால் எதுவும் கூறமுடியவில்லை. ஏனென்றால் அப்படி ஒருவர் உங்களை விசாரிப்பார் என்று உங்களுக்குத் தெரியாது. ஆதலால் எந்த வண்டியையும் நீங்கள் குறிப்பிட்டுக் கவனிக்கவில்லை.

43

மனோவசியம் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள். மனவியல் மருத்துவ நிபுணர் ஒருவர் உங்களை மனோவசியப்படுத்தி உங்களைத் தூக்கத்தில் ஆழ்த்த முடியும். அப்படி உங்களை வசியத் தூக்கத்தில் ஆழ்த்தி உங்களிடம் அந்த குறிப்பிட்ட காரைப் பற்றி கேள்வி கேட்பாரேயானால், அந்தக் காரைப் பற்றிய தெளிவான தகவல்களைக் கொடுக்க

உங்களால் முடியும். உங்களைக் கடந்து சென்ற அத்தனை வாகனங்களின் எண்களையும், நிறங்களையும் பற்றி உங்களால் கூற முடியும். இது அறிவியல் பூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட்ட உண்மை.

நாம் வெளிப்படையாக அறிந்து நினைவில் வைத்துக் கொள்ள முடியாத பல விபரங்களை நம் ஆழ் மனம் அறிந்து நினைவில் வைத்துக் கொள்கிறது.

இந்த ஆழ் மனமானது அற்புதமான சக்திகளையும், அளவிட முடியாத ஆற்றல்களையும் கொண்டது. இந்த ஆழ்மனத்தினுள் பிரவேசிக்க ஒருவன் கற்றுக்கொண்டால், அவனிடம் பலவிதமான சக்திகளும், ஆற்றல்களும் வந்து சேர்கின்றன. அதனையே சித்துக்கள் எனவும், புலன் கடந்த அனுபவங்கள் என்றும், அற்புதங்கள் என்றும் பலவாறாகக் கூறுகின்றனர்.

சராசரி மனிதனுக்கு ஏற்படாத அனுபவமும், சக்தியும் இந்த நபருக்கு ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. சராசரி மனிதனுடைய இயக்கம் அனைத்துமே மனதின் மேல்மட்டத்தோடு நின்று விடுகின்றது. ஆழ்மன இயக்கம் கைவரப்பெற்ற ஒருவனாலேயே அதீதமான அனுபவங்களைப் பெற முடியும்.

எவராவது நம்மை மனோவசியத் தூக்கத்தில் ஆழ்த்துவதன் மூலமாகத் தான் நாம் இந்த ஆழ்மனத்தினுள் பிரவேசிக்க முடியுமா? நாமே நேரடியாக இந்த ஆழ்மனத்தினுள் பிரவேசிக்க முடியாதா?

ஆழ்மனத்தினுள் நுழையும் வழியைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னால், நமது மனத்தின் அமைப்பை இன்னுமோர் உதாரணத்தின் மூலம், புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்வோம்.

கடல் என்பது நம் அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒன்று, கடலின் மேற்பரப்பில் அலைகளும், ஓசையும் நிறைந்திருக்கும். கடலின் அடிப்பகுதி அசைவற்று அமைதியாக இருக்கும்.

கடலில் பல வகையான மீன்கள் இருப்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும் - கடலில் மீன்களைப் பார்க்க ஒருவர் படகில் பயணம் செய்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். கடலெங்கும் அவர் பயணம் செய்தாலும் அவரால் எந்த ஒரு மீனையும் பார்க்க முடியாது. படகு பயணம் செய்வது மேற்பரப்பில் மட்டுமே. படகால் நீரின் ஆழத்துக்குள் செல்ல முடியாது. மீன்கள் அலைகளுள்ள மேல் மட்டத்தில் வசிப்பதில்லை. அவை ஆழத்திலேயே வசிக்கின்றன.

படகில் பயணம் செய்த நபர் படகிலிருந்து குதித்து கடலின் ஆழத்தினுள் பிரவேசிப்பாரேயானால் அவரால் பல்வகை மீன்களையும், பல்வகை நீர்வாழ் உயிரினங்களையும் பார்க்க முடியும்.

சரி, அப்படி ஒருவர் படகிலிருந்து குதித்து கடலின் அடிப்பகுதிக்குச் செல்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அங்கு அவர் கண்களை முடிக் கொண்டே நீந்தினால் அவரால் எதைப் பார்க்க முடியும்? அடிமனத்தினுள் சென்று நாம் எதையும் அறியாதிருப்பது என்பது நமது தூக்கத்தின் நிலையாகும். நாம் தூங்கும் போது, நாம் நமது மனத்தின் மேல்மட்டத்திலிருந்து அடிமனப் பகுதிக்கு வருகிறோம். ஆனால் நாம் தூக்கமென்னும் இருளில் இருப்பதால் நம்மால் எதனையும் அறிந்து கொள்ளமுடிவதில்லை. எத்தனை மீன்கள் நம்மைக் கடந்து சென்றாலும் நாம் அறிவதில்லை. மனத்தின் மேல்மட்டத்தில் வசிப்பதற்கும் இதற்கும் வித்தியாசம் இல்லை.

நீரினுள் குதித்த ஒருவன் ஆழத்தினுள் அதிகம் செல்லாமல் மல்லாந்து படுத்த நிலையில் நீரின் மேல்மட்டத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் நீரின் மேல் மட்டத்தில் இல்லை. அதைவிட்டு சற்று ஆழத்துக்கு வந்துவிட்டான். முதல் உதாரணத்தைப் போல் கண்களை மூடவில்லை. கண்களைத் திறந்து வைத்திருக்கிறான். ஆனால் அவனது பார்வை கடலின் மேல் மட்டத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவனது கண்களுக்கு மேல் மட்டத்திலுள்ள அலை கடலின் இயக்கம் மட்டுமே தெரிகிறது. நீரிலுள்ள மீன் இனங்கள் தெரிவதில்லை. அவன் இருப்பது கனவு நிலை. கனவின் போது நாம் தூக்கத்தில்தான் இருக்கிறோம். ஆனால் காட்சிகள் தெரிகின்றன. அந்தக் காட்சிகள் அனைத்தும் முக்கியத்துவம் இல்லாத மேலோட்டமான கற்பனைக் காட்சிகளே ஆகும்.

கனவு நிலையிலும், கனவற்ற உறக்கத்திலும் இல்லாத நிலையில், நமது கண்களைத் திறந்து கொண்டே நீரின் அடி ஆழத்தினுள் பிரவேசிப்பது ஒன்று தான், அடி ஆழத்திலுள்ள ஜீவராசிகளைச் சந்திப்பது ஆகும்.

நாம் நமது மனத்தின் ஆழ்நிலையில் உணர்வுடன் வசிப்பது தான் சரியான பயணமாகும். உணர்வற்ற நிலையில் நாம் நமது அழ்மனத்தினுள் பிரவேசித்தால், நமக்கு எந்த விளைவும் ஏற்படாது. உணர்வற்ற அந்த மயக்கத்தில் இருளான தூக்கமும், குப்பைகளான கனவுகள் மாத்திரமே ஏற்பட வாய்ப்புண்டு.

ஆழ்மனத்தினுள் உணர்வுடன் பிரவேசிப்பது ஒன்று தான் அதீதமான அனுபவங்களை ஏற்படுத்துகிறது.

உணர்வுடன் ஆழ்மனத்தினுள் பிரவேசிப்பது

எவ்வாறு ?

இதே கேள்வியை இன்னும் ஒருவகையில் கேட்கலாம்.

ஆன்மாவை அறிவது எவ்வாறு ?

ஆன்மாவை அறிவது என்பதும், உணர்வுடன் ஆழ்மனத்தினுள் பிரவேசிப்பதும், ஒரே நிலை தான்.

ஆழ்மனத்தில் பிரவேசமாகும் போது தான் ஆன்மா அறியப்படுகிறது.

ஆன்மாவை அறிவது எவ்வாறு ?

புலன்களாலும், அந்தக்கரணத்தாலும் ஆன்மாவை அறிய முடியாது என்பதை ஏற்கெனவே பார்த்தோம்.

ஆன்மாவை ஆன்மாவால் தான் அறிய முடியும் என்பதையும் பார்த்தோம். அப்படி என்றால் என்ன?

எப்படி நாம் ஆன்மாவால் ஆன்மாவை அறிவது ?

நம் புலன்களின் இயக்கத்தையும் இப்போது சற்றுப் பார்ப்போம்.

நம் புலன்கள் அனைத்தும் இந்த உலகை நமக்குக் காட்டுகின்றன. அதற்காகவே நம் புலன்கள் செயல்படுகின்றன.

புலன்கள் அனைத்தும் புறவயமாகவே செயல்படுகின்றன. புறப்பொருட்களையே அறிகின்றன.

புறவயமாகச் செயல்படும் புலன்களால் அகவயமாகச் செயல்பட முடியுமா ?

வெளிமுகமாகச் செயல்பட்டு வெளியிலுள்ள

பொருட்களை அறியும் புலன்கள், உள்முகமாகச் செயல்பட முடியுமா ?

புலன்கள் உள்முகமாக, அகவயப்பட்டு செயல்படுமாயின், ஆன்மாவை அறிதல் என்பது சாத்தியமாகலாம்.

புலன்கள் உள்முகமாகச் செயல்படுதல் என்றால் என்ன ?

புலன்கள் அகவயமாகச் செயல்படுதல் என்றால் என்ன?

புலன்கள் அகவயமாகச் செயல்படுவது எவ்வாறு என்பதை அறிவதற்கு முன்னால், அது புறவயமாக எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பதை அறிதல் நலம்.

புலன்கள் அனைத்தும் புறப்பொருளை எவ்வாறு அறிகின்றன ?

நாம் ஒரு மலரைப் பார்க்கின்றோம். ஒரு மனிதரைப் பார்க்கின்றோம். ஒருவர் பேசுவதைக் கேட்கின்றோம். நம் ஐந்து புலன்களும் தனித்தனியாக ஏதாவது ஒன்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால், நாம் ஒரே நேரத்தில் ஐந்து விதமான விபரங்களை அறிந்து கொண்டிருப்பதில்லை. நம் மனமானது எந்தப் புலனோடு சேர்ந்து எதனை அறிகின்றதோ, அதை மாத்திரமே நாம் அறிகிறோம்.

நம் மனமானது ஒருவர் பேசுவதில் குவிகிறது. அல்லது ஒரு மலரைப் பார்ப்பதில் குவிகிறது அல்லது ஏதோ விபரத்தைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில் குவிகிறது. இப்படி நம் மனம் எதில் குவிகிறதோ, அதையே நாம் நம் புலன்களால்

அறிவுதாக அறிகிறோம்.

ஒரு டார்ச் விளக்கின் விசையை அழுத்திப் பார்க்கையில், அது ஏதாவது ஒரு பொருளின் மீது மட்டுமே குவிந்து அந்தப் பொருளைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. அதன் பக்கத்திலுள்ள பொருட்கள் பிரதானமாகத் தெரிவதில்லை.

அதுபோலவே நமது மனமும், புலன் வழியாகக் குவிந்து நோக்கும் தன்மையுடையதாக இருக்கின்றது.

மனத்தின் குவிந்து நோக்கும் தன்மை ஒரு மலரின் மீது சார்ந்திருக்கும் போது மலரை அறிகிறோம். மனத்தின் குவிந்து நோக்கும் தன்மை (Focusing Point) ஒரு மனிதர் மீது சார்ந்திருக்கும் போது அந்த மனிதரை அறிகிறோம்.

மனத்தின் குவியும் தன்மையை, ஒவ்வொரு இடமாக மாற்றி வைத்து, ஒவ்வொரு பொருளாக அறிகிறோம்.

இப்படி ஒவ்வொரு இடமாகக் குவியுந்தன்மையை மாற்றி வைத்தல் நமக்குச் சாத்தியமாகிறது. குவியும் தன்மையுடன், நாம் எதனையெல்லாம் நோக்குகிறோமோ, அதனையெல்லாம் அறிகிறோம்.

நம் அத்தகைய நோக்குதலை,

இந்தக் குவியும் தன்மை மீதே, திருப்பி நோக்க முடியுமா?

சற்று முயற்சி செய்து பார்த்தால், அது சாத்தியம் என்பது தெரியும்.

ஒவ்வொன்றாக நோக்கிப் பற்றிப் பிடிக்கும் மனத்தை அந்த மனத்தாலேயே நோக்கி, பற்றிப் பிடிப்பதுதான் இது.

இது சாத்தியமான ஒன்றே.

நம் உணர்வின் தன்மையை, உணர்வின் மீதே

திருப்புதல்தான் இது. நம் அறியும் தன்மையை, அறியும் தன்மை மீதே திருப்புதல்தான் இது. அமைதியாக முயற்சி செய்தால் இதனை நாம் அடையாளம் கண்டு அறிந்து கொள்ளலாம்.

தன்னை அறிதலே இது.

தன்னுணர்வோடு இருத்தலே இது.

ஆன்மாவை அறிதல் என்பது இதுவே. தன்னுணர்வோடு இருத்தலே ஆன்மாவை அறிதல். தன் மீதே பொருந்தியிருத்தலே ஆன்மாவை அறிதல். தற்கவனத்துடன் இருத்தலே ஆன்மாவை அறிதல்.

தன்னுணர்வு என்பது ஒரு புறப்பொருள் அன்று. ஆகவே தன்னுணர்வு என்பது ஒரு பொருள் அல்ல. அது ஆதார உணர்வு நிலை. அது வெட்ட வெளியான உணர்வு நிலை.

புலன்கள் வழியாக நாம் வெளியே புறப்பொருட்களோடு தொடர்பு கொள்ளும்போது, நாம் எதனையும் குறிப்பிட்டு அறியாமல் வெட்டவெளியையே அறியும் போது -

நாம் ஆன்மாவையே அறிகிறோம்.

சுத்த உணர்வையே அறிகிறோம்.

வெட்டவெளி, உணர்வே, தன்னுணர்வாக உள்ளது.

வெட்டவெளி, உணர்வே, ஆன்ம உணர்வாக உள்ளது.

அகத்திலும், புறத்திலும் வெட்ட வெளியை உணர்வதே, ஆன்மாவை உணர்தலாகும். ஆன்மாவை அறிதலாகும்.

இந்த வெட்டவெளி உணர்விலேயே நீங்கள் வீற்றிருக்குந்தோரும், நீங்கள் உங்கள் ஆழ்மனத்தின் இயக்கத்தோடு கலந்திடுகின்றீர்கள்.

அந்நிலையில் -

உங்களுடைய ஆழ்மனமானது அதீதமான பல அனுபவங்களையும், சக்திகளையும் உங்களுக்கு வாரி வழங்குகிறது.

ஆழ்மனத்தை வசமாக்கியவர்களே சித்தர்கள் என அழைக்கப்படுகிறார்கள். தெய்வீகமான அரிய பல சக்தியுடன் செயல்படும் தகுதியைப் பெறுகிறார்கள். அதீத சக்திகளின் மீது அக்கறை காட்டாமல் ஆதார மெய்யுணர்வு மாத்திரமாகவே நாம் வாழவும் கூடும்.

இதுவே மெய்ஞ்ஞான நிலை என கூறப்படுகிறது.

நம் மனத்தின் குவிதலை, நோக்குதலை -

அந்தக் குவிதல் மீதே திருப்பி நோக்குதல் என்பதைப் பார்த்தோம்.

அப்படி நோக்குவதன் மூலமே, நாம் நம்முடைய அடி ஆழத்தினுள் பிரவேசிப்பதையும் பார்த்தோம்.

குவிதல் மீதே, மனத்தைக் குவித்து நோக்குவது என்பது ஒரு மனப்பயிற்சி போன்றே அமைந்துள்ளது. ஆகவே அவ்வாறு மனத்தைக் குவித்துப் பழகுவதென்பது சலிப்பை ஏற்படுத்தும் ஒரு பயிற்சியாகக் கூட அமைந்து விடலாம்.

நாம் ஏற்கெனவே முந்தைய அத்தியாயங்கள் சிலவற்றில் பார்த்தவாறு, நம்மை நாம் பரம்பொருளாக ஏற்று அதனைக் கவனிப்பதே சரியாக அமையும்.

குவிந்திருக்கும் அந்தப் பகுதி, பரம்பொருளே,

இறைவனே எனக்கருதி ஆர்வமுடன் அதனைக் கவனிப்பதே சலிப்பற்றதாக இருக்கும்.

அந்தக் கவனத்தின் மூலமே நம்மால் வெகுகாலம் அந்த வெட்ட வெளி உணர்வில் சுகஜமாக வீற்றிருப்பது சாத்தியமாகும்.

யோக வாழ்வு

யோகம் என்றால் என்னவென்பதை நாம் அறிந்திருக்கின்றோம். யோகம் என்பதன் பொருள் சேர்க்கை ஆகும்.

சிதறிக் கிடப்பதையும், விலகிக் கிடப்பதையும் சேர்த்து வைப்பதற்குப் பெயரே யோகம் ஆகும்.

நாம் நம் இயல்புப்படி செயல்பட்டு வருகிறோம். நம் விருப்பங்களை செயல்படுத்தும் வகையில் செயல்பட்டு வருகிறோம்.

44

உலகில் நாம் மட்டும் இயங்கவில்லை. ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய சொந்த இயல்பின் வழியில் செயல்பட்டு வருகிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் அவரவர்கள் விரும்பிய திசையில் நகர்ந்து வருகிறார்கள்.

அனைவரது இயல்பும், விருப்பங்களும் ஒன்று போல் இருப்பது சாத்தியம் இல்லை. ஆகவே ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களின் செயல்களோடு முரண்பாடு கொண்டுள்ளனர். ஏதோ சில நேரங்களில் மட்டுமே நாம் மற்றவர்களோடு உடன்பாடு கொள்ளுகிறோம்.

நாம் நம் சுற்றுச் சூழல்களோடு பெரும்பாலும் முரண்பாடு கொண்

டுள்ளோம். நம் சூழ்நிலையை நம் இயல்புக்கும் வசதிக்கும் ஏற்ற வகையில் அமைத்திடப் போராடுகின்றோம்.

இந்தப் போராட்டமே நம் வாழ்க்கை முறையாக அமைந்துள்ளது. சூழ்நிலையை வெல்ல நாம் போராடுகிறோம். சூழ்நிலைகள் யாவும், தமக்குள் நம்மை அடக்கிக் கொள்ளும் வகையில் செயல்படுகின்றன.

இந்நிலையில் தான் -

அனைத்து செயல்களையும் இறைவன் செயலாக ஏற்றுக்கொண்டு மன அமைதி பெற வேண்டும் என்று வழிகாட்டப்படுகிறது.

நாம் எதிர்கொள்ளும் அனைத்து செயல்களையும் இறைவன் செயலாக எடுத்துக்கொள்ளுவதன் மூலம் நாம் நம் தன்முனைப்பை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, நடக்கும் செயல்களோடு பொருந்திக் கொள்வது எளிதாகின்றது.

ஒருவர் நமக்கு துன்பம் கொடுப்பாராயின், நாம் அதனை எதிர்கொள்வதும், அவருக்கு, பதில் துன்பம் ஏற்படுத்துவதுமே நமது இயல்பாக இருக்கின்றது.

அவர் செய்த துன்பம், அவராகச் செய்தது இல்லை. இறைவனே அவர் மூலம் நமக்கு இந்தத் துன்பத்தைக் கொடுத்துள்ளார் என நாம் சாந்தி அடைவோமாயின் -

அவரை நாம் பழிவாங்கத் துடிக்க மாட்டோம்.

இறைவன் செயல் என ஏற்றுக்கொண்டு ஓர் உடன்பாட்டு நிலைக்கு நாம் வந்து விடுகின்றோம்.

இது சம்பந்தமாக பகவான் ரமணர் விளக்கம் தரும்போது, ஓர் இரயில் பயணியின் கதையைக் கூறுகிறார்.

ஓர் இரயில் பயணி தன்னுடைய மூட்டை முடிச்சுகளுடன் இரயிலில் ஏறி உட்கார்ந்தார். இரயில் அவரை இழுத்துக்கொண்டு பயணித்தது. ஆனால் அவரோ தமது மூட்டைகளைத் தாமே தமது தலையில் சுமந்து கொண்டு பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

இந்த உதாரணத்தைக் கூறி ரமணர் கேட்கிறார்.

“உண்மையில் இரயில் தான் அவரையும் - நம்மையும் - நம் மூட்டை முடிச்சுகளையும் சுமந்து கொண்டு செல்கிறது. மூட்டைகளை நாம் சுமந்து கொண்டிராவிட்டாலும் சரி, நாமே சுமந்து கொண்டிருந்தாலும் சரி, இரண்டையும் இழுத்துச் செல்வது இரயில் மட்டுமே அல்லவா ?.....

“மூட்டைகளை இறக்கி வைத்து விட்டதால் இரயில் அதனை இழுக்க மறுப்பதில்லை. மூட்டையை நாம் சுமந்து கொண்டிருக்கும் போது என்ன சுமை இரயிலுக்கு ஏற்பட்டதோ, அதே சுமைதான் இரயிலில் இறக்கி வைக்கும் போதும் ஏற்பட்டுள்ளது. இறக்கி வைத்ததால் இரயிலுக்கு புதிதாக எந்தச் சுமையும் கூடிவிடவில்லை. உண்மையில் நமக்கு மட்டுமே சுமை குறைந்துவிடுகிறது.”

இப்படி நாம் நம் சுமைகள் அனைத்தையும் இறைவன் மீது இறக்கி வைத்துவிடும் போது, நாம் நம் துயரங்களிலிருந்து விடுபடுகிறோம்.

இங்கு என்ன நிகழ்கின்றது ?

நம் செயலையும் இறைவன் செயலையும் ஒருங்கிணைவு செய்கின்றோம். இந்த ஒருங்கிணைந்த நிலையையே, யோக வாழ்வு என்று கூறுகிறோம்.

இதை இன்னும் சற்று தெளிவுப்படுத்திக் கொள்வோம்.

நாம் எத்தனையோ செயல்களை எதிர்கொள்கிறோம். சிலவற்றை நாமே சிந்தித்து, நாமே முயன்று செய்கிறோம். நாமாகச் செய்யாத செயல்கள் பல நம்மைச் சுற்றிலும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. அந்தச் செயல்களுக்கு நாம் பொறுப்பல்ல.

நாம் சாலையில் நடந்து செல்லுகிறோம். நடந்து செல்லுவது மட்டுமே நம் செயல். சாலையில் செல்லும் வாகனங்களோ, சாலையில் நடந்து செல்லும் மனிதர்களோ நம்முடைய கட்டுப்பாட்டில் செயல்படுவதில்லை. ஆகவே அவை நம் செயலல்ல. நம்முடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ள நம் செயல்கள் மட்டுமே நம்முடைய செயல்களாகும். மற்றைய செயல்கள் அனைத்தும் நம் செயல்கள் அல்ல. எவை நம் செயல்கள் அல்லவோ, அவை தாம் இறைவனின் செயல் ஆகும்.

நாமாகச் செய்வது நம் செயல்.

தாமாக நடைபெறுவது இறைவன் செயல்.

நாம் செய்யாதவை அனைத்தும் இறைவன் செயல்.

நாம் செய்யாதவை அனைத்தும் தாமாக நடைபெறும் செயல்.

தாமாக நடைபெறும் செயல்கள் நம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கியவையல்ல. அவற்றை நாம் நம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முயன்றால், ஏமாற்றமும், துயரமுமே நமக்கு மிச்சமாகும்.

நாமாகச் செய்யும் செயலுக்கும், தாமாக நிகழும் செயலுக்கும் இடையில் ஏற்படுத்தக்கூடிய உடன்பாடுதான், அனைத்துச் செயல்களையும் இறைவன் செயலாக

ஏற்றுக்கொள்வதாகும். தானாக நடைபெறும் இறைவன் செயலோடு, நம்முடைய செயல்களையும் இணைத்துக் கொள்வது தான் இதற்குத் தீர்வு.

அது எப்படிச் சாத்தியம் ?

அதனை எவ்வாறு நிகழ்த்துவது ?

தொலைக்காட்சி ஒன்றில் அன்பர் ஒருவர் நிகழ்த்திய உரை ஒன்றைத் தற்செயலாகக் கேட்க நேர்ந்தது. அவர் ஓர் அற்புதமான அணுகுமுறையை இதற்குக் கொடுத்தார்.

தாமாக இயங்கும் இறைவன் செயலோடு, நம்மை இணைத்துக் கொள்ளுவதற்கு நாம் எதையும் தேடி எங்கும் செல்லவேண்டியதில்லை.

நமக்குள்ளே பல செயல்கள் தாமாக இயங்குகின்றன. நம் இருதயம் தாமாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. நம் ஜீரணக்கருவிகள், நம் உள்ளூறுப்புக்கள் தாமாகச் செயல்பட்டு வருகின்றன. அவற்றை நாம் இயக்குவதில்லை. அவை தாமாக இயங்கி வருகின்றன. ஆனால் -

அந்தக் கருவிகள் யாவும் தம்மை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் அமைதியாக இயங்குகின்றன. அவை இயங்குகின்றனவா என்பதைக் கூட நம்மால் சுலபமாகக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. அவற்றின் இயக்கம் நம் உணர்வுக்கு எட்டுவதில்லை.

நாம் அவற்றை இயக்கவில்லை. அவை தாமாகவே இயங்குகின்றன. வெளிப்படையாக உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரே ஒரு இயக்கம் மட்டும் நமக்குள் தாமாக இயங்கி வருகிறது. அதனையும் நாம் இயக்கவில்லை. தாமாகத்தான் அது இயங்குகிறது. ஆனால் அதனை நம்மால் எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய அளவில் அது மிகவும்

வெளிப்படையாக உள்ளது. அது தான் நம் சுவாசம்.

நம் சுவாசம், தாமாக இயங்குகிறது. நாம் அதை இயக்கவில்லை. நாம் இயக்காவிட்டால் அது நின்று போய் விடுவதில்லை.

தாமாக இயங்கும் நம் சுவாசத்தின் மீது நம் கவனத்தைத் திருப்பி, நம் சுவாசத்தை முழு உணர்வோடு ஏற்றுக் கொள்வது தான் அந்த அன்பர் கூறிய பயிற்சி. அது ஒரு பயிற்சி என்பது ஒருபுறம் இருந்தாலும், அது ஓர் அற்புதமான அணுகுமுறை.

சுவாசம் தாமாக இயங்குகிறது. நாம் இயக்குவதில்லை. நம் பங்கு அதனை ஏற்றுக்கொள்வது மட்டுமே.

அது, அதன் போக்கில் இயங்கட்டும் என விட்டு விட்டு, நாம் ஏதாவது சிந்தனைகளிலோ அல்லது செயல்களிலோ ஈடுபடுவோமாயின் -

அப்போது நம் இயக்கம் வேறு,

தாமாக இயங்கும் சுவாசத்தின் இயக்கம் வேறு, என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

நாம், நாமாகச் செய்யும் அனைத்துப் பணிகளையும் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, தாமாக இயங்கும் நம் சுவாசத்தின் மீது மட்டும் கவனம் செலுத்துவோமாயின் -

நாம், தாமாக இயங்கும் சுவாச இயக்கத்தோடு பங்குபெறுபவராகின்றோம்.

இப்போது -

நம் இயக்கம் வேறு, தாமாக இயங்கும் சுவாச இயக்கம் வேறு என்ற நிலை கிடையாது.

தாமாக இயங்கும் இயக்கத்தோடு, நம் இயக்கமும் கலந்து போய் விடுகின்றது. தாமாக இயங்கும் அந்த இயக்கத்தைத் தவிர, வேறு எந்த இயக்கமும் இப்போது நமக்கு இல்லை.

இங்கே நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டிய நுட்பங்கள் பல உள்ளன. இந்த அணுகுமுறையை இன்னும் சற்று விரிவுபடுத்திப் பார்த்து அதனை விளங்கிக் கொள்ள முயற்சி செய்வோம்.

நாம் விரும்பாத நிகழ்ச்சியொன்று நடக்கிறது. அது நமக்குள் துயரத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

நாம் விரும்பிய நிகழ்ச்சியொன்று நடக்கிறது.

அது நமக்குள் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது.

நாமாக விரும்பி நமக்குள் துயரத்தையோ, மகிழ்ச்சியையோ ஏற்படுத்தவில்லை.

நம் அந்தக்கரணம் ஏற்கெனவே ஒருவகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு இயல்புடையோராய் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

சூழ்நிலையின் தன்மைக்கேற்ப நமக்குள் எதிர்விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன.

துயரமாக வெளிப்படுகிறது. மகிழ்வாக வெளிப்படுகிறது. பலவிதமான உணர்ச்சிகளாக வெளிப்படுகின்றன.

அந்த உணர்வுகளை நாமாக விரும்பி உருவாக்குவது இல்லை. அவை, தாமாக உருவாகி வருகின்றன.

நம் இயல்புத்தன்மைக்கேற்ப அவை உருப்பெற்று வெளி வருகின்றன. அவை தாமாக வருகின்றன. நாமாக

விரும்பி அவற்றை ஏற்படுத்துவதில்லை.

ஏனெனில் பெரும்பாலான உணர்வுகள், நாம் விரும்பாத உணர்வுகளே. நாம் விரும்பி அவற்றை ஏற்படுத்தவில்லை. நாம் விரும்பாமலே, தாமாக அவை ஏற்படுகின்றன.

நம் அணுகுமுறையின்படி ...

தாமாக ஏற்படும் செயல்களை இறைவன் செயலாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

அந்தச் செயல்களுக்கு நாம் பொறுப்பல்ல. அவை தாமாகச் செயல்படுகின்றன. அவை இறைவனின் செயல்களே.

நம் சுவாசம் தாமாக ஏற்படுவதைப் போல் நம் உணர்ச்சிகளும் தாமாக ஏற்படுகின்றன.

நாம், நம்முடைய சுய இயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு, நாம் நம் சுவாசத்தை முழுமையாக ஏற்று நம் சுவாசத்தோடு ஒன்றுவதே -

நம் செயலையும், இறைவன் செயலையும் ஒருங்கிணைப்பதாகும்.

நாம் நம் சுவாசத்தோடு ஒன்றி, சுவாசத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுவதைப் போல் -

நம் உணர்ச்சிகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றோடு ஒன்ற முடியுமா?

நம் உணர்ச்சிகளை, தாமாக ஏற்படும் இறைவன் செயலாக அங்கீகரிப்பதே,

- நாம் அதனோடு ஒன்றுவதாகும்.

நமக்கு ஏற்படும் சுவாசத்தைப் போல்,

நம் உணர்ச்சிகளும் தாமாக ஏற்படுவதைப் பார்க்க வேண்டும். அதனை அனுமதிக்க வேண்டும்.

அப்படி அனுமதித்தோமானால் -

நமக்கென ஒரு தனிச்செயல் இல்லாமல் தாமாக இயங்கும் தெய்வச் செயலுக்கு மட்டும் அனுமதி கொடுத்ததாகும்.

நாம் எந்தச் செயலை எதிர்கொண்டாலும்,

நமக்கு என ஓர் இயல்புத்தன்மையுடனேயே எதிர்கொள்கிறோம்.

நமக்கு ஒரு மன அமைப்பு உள்ளது. அது ஒரு பின்னணி **Background**- ஆக உள்ளது.

அதன் மூலமே நாம் அனைத்தையும் எதிர்கொள்கிறோம்.

அந்த **Background** தான் நம் இயல்பு. அதன் மூலமே நாம் நம் உணர்ச்சிகளையும் எதிர் கொள்கிறோம்.

நமக்கு ஒரு துயரமான உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. நாம் நம் இயல்பின் வழியாக அதனை எதிர்கொள்கிறோம்.

அப்படி எதிர்கொள்வதன் மூலம் -

அந்தத் துயரத்தை நாம் மாற்ற வேண்டும் என எண்ணுகிறோம். அது நமக்கு விருப்பமானதல்ல எனக் கருதுகிறோம். அதனை இல்லாமல் பண்ணவேண்டும் என விரும்புகிறோம். இது தான் நம் **Background**. இந்த **Background** இப்படித்தான் செயல்படும். அது தான் அதன் இயல்பு.

அந்த **Background** செயல்படும் வரை அது, தாமாக ஏற்படும் உணர்ச்சிகளுக்கு ஓர் எதிர்காலத்தை ஏற்படுத்தும்.

ஏற்படும் இந்த உணர்வு, இப்படியாக மாற வேண்டும், இப்படியாக மாறக்கூடாது என்று,

துயரமான நிலை மாறி, துயரமற்ற நிலை ஏற்பட வேண்டுமென்று அதுகோரும்.

நமக்கு ஏற்படும் மகிழ்வான உணர்ச்சிகள், எதிர்காலத்திலும் தொடர வேண்டுமென்று அதுகோரும்.

எதிர்காலத்தை அமைத்துக்கொடுக்கும்.

அந்த எதிர்காலம் சாத்தியமானதாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அந்த எதிர்காலத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதன் மூலம் நிகழ்கால இயக்கத்துக்கு எதிரான இயக்கத்தை தோற்றுவித்து விடுகிறோம்.

தாமாக ஏற்படும் உணர்ச்சிகளை -

நம் இயல்பைக் கொண்டு எதிர்கொள்வதன் மூலம்,

முரண்பாடுகளும், போராட்டங்களுமே ஏற்படுகின்றன.

தாமாக ஏற்படும் உணர்ச்சிகளை -

நம் இயல்பைக் கொண்டு எதிர்கொள்ளாமல்,

எப்படி எதிர்கொள்வது?

நமக்கு ஒரு வேண்டாத உணர்வு ஏற்படுகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். கோபமோ, பயமோ, துயரமோ, ஏற்படுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். தவிர்க்க முடியாத நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்து முடிந்து விட்டது. இனி அந்த நிகழ்ச்சியை மாற்றி அமைக்க முடியாது. முடிந்துபோனது, முடிந்து போய்விட்டதுதான்.

அது சம்பந்தமான துயரம் மட்டும் நமக்குள் இருந்து வருகிறது.

இதனை எப்படி எதிர்கொள்வது?

நம் இயல்பைக் கொண்டு எதிர்கொள்ளாமல் எப்படி எதிர்கொள்வது?

தானாக எழும் உணர்வுகளை, எதிர்ப்பு எதுவும் தெரிவிக்காமல் ஏற்றுக்கொள்வதுதான் அதனை சரியான முறையில் எதிர்கொள்வதாகும்.

அதற்கு நாம் இடம் கொடுக்கிறோம். அனுமதி கொடுக்கிறோம்.

அப்படி ஏற்றுக்கொள்ளும் போது -

தானாக ஏற்படும் செயல் மட்டுமே செயல்படுகிறது. நாம் நமக்கென்று தனியாக எந்த இயக்கத்தையும் வைத்துக் கொள்வதில்லை.

தானாக ஏற்படும் செயலை இறைவன் செயலாகவே ஏற்று அதனோடு நாம் ஒன்றுகிறோம். இப்போது நம் இயக்கம், இறைவனது இயக்கம் என்ற இரு வேறு நிலைகள் இல்லை.

நம் உணர்வுகள் அனைத்தையும் தாமாக நடைபெறும் இறைவன் செயலாக ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

இப்போது நமக்கென்று தனியாக எந்தச் செயலும் இல்லை. தாமாக நிகழும் செயல் மட்டுமே உள்ளது. இது இறைவன் செயலே.

நாம், நமக்கென்று ஒரு தனி இயக்கத்தை வைத்துக்கொள்வதில்லை.

சுவாசத்தோடு நாம் இணைந்து கொள்வதைப் போல்,

நமக்குள் தாமாக நிகழ்ந்திடும் உணர்வுகளோடும் -
எதிர்ப்பின்றி பொருந்திக்கொள்கின்றோம்.

இனி,

இந்த ஆய்வின் அடுத்த கட்டத்தையும் பார்ப்போம்.

நம் உடல் உறுப்புகள் தாமாக இயங்குவதைப் பார்த்தோம். நம் சுவாசம் தாமாக இயங்குவதைப் பார்த்தோம். நம் உணர்வுகளும், நம்முடைய கட்டுப்பாடு இல்லாமல் தாமாக இயங்குவதைப் பார்த்தோம்.

தாமாக இயங்கும் அவற்றோடு நாம் பொருந்திக் கொண்டு ஒரே இயக்கமாக மாறிவிட வேண்டும் என்பதைப் பார்த்தோம். நமக்கு என்று ஒரு தனி இயக்கம் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்பதைப் பார்த்தோம்.

நான் - எனது என்ற தனி இயக்கமே, தாமாக நிகழும் இறை இயக்கத்துக்கு எதிராக அமைந்துள்ளது.

தாமாக நிகழும் இயக்கத்தை இறைவனின் இயக்கமாக அங்கீகரிக்க, நான் - எனது, என்னும் தனி இயக்கம் தடையாக உள்ளது.

இந்த நான் - எனது என்னும் தனி இயக்கம் எப்படி உருவானது?

நாமே விரும்பி இந்தத் தனி இயக்கத்தை உருவாக்கினோமா?

அந்த இயக்கமும் தாமாக உருவான இயக்கமே.

அப்படி ஓர் இயக்கம் ஏற்பட வேண்டுமென்று நாம் விரும்பி முயற்சி செய்யவில்லை. நாம் விரும்பாத நிலையிலும், விரும்பி முயற்சி செய்யாத நிலையிலும் அந்த

இயக்கம் உருவாகி உள்ளது.

ஆகவே, நான் - எனது என்னும் தனி இயக்கமும், தாமாக இயங்கும் பரம்பொருளின் இயக்கமே.

இந்த தன்னியக்கத்தையும் -

தாமாக இயங்க அனுமதித்தோமானால்,

அதுவும் பரம்பொருளின் இயக்கமாகி விடுகின்றது.

இறைவனின் இயக்கமாகிவிடுகின்றது.

நான் - என்னும் தனி இயக்கத்தை நாம் எப்படி அணுகுகின்றோம்?

நான் செயல்படுகிறேன் என்ற தன்னுணர்வு நமக்கு உள்ளது. அது செயல்படுகின்றது.

இதனை நாம் எப்படி அணுகுகின்றோம்?

தன்னுணர்வு செயல்பட நாம் அனுமதி வழங்குகிறோம். அதுவும் இறைவனின் செயல் எனக் காணுகின்றோம். தன்னுணர்வோடும், தன்னயத்தோடும் செயல்படுவது தவறானது என்ற குற்ற உணர்விலிருந்து விடுபட்டு, அந்த உணர்வு செயல்பட அனுமதிக்கின்றோம்.

தன்னுணர்வு என்னும் தனி இயக்கந்தான், எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் மூலகாரணம் என்று நாம் அதன்மீது பழி சுமத்தாமல் இருக்கிறோம். அதனை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

எந்த உணர்வை எதிர்கொண்டாலும், நமது **Background** ன் மூலம் ஏற்றுக்கொண்டு வருகிறோம் என்பதைப் பார்த்தோம்.

அந்த **Background** தான் நமது இயல்பு.

அந்த **Background** தான் நான் என்னும் உணர்வு.

அந்த **Background** தான் நான் - எனது என்னும் தன்னியக்கம்.

இப்போது -

நாம் அந்தத் தன்னியக்கத்தையே இறைவனின் இயக்கமாகத் தரிசிக்கிறோம்.

அதனை, தாமாக இயங்கும் பரம்பொருளின் இயக்கமாக ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

இந்தத் தன்னியக்கத்தை எதிர்கொள்வது எது? தாமாக இயங்கும் இந்தத் தன்னியக்கத்தை இறைவனின் இயக்கமாக ஏற்றுக்கொள்வது எது?

நம் **Background** தான் அப்படி ஏற்றுக் கொள்கிறதா?

நம் இயல்புதான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதா?

தன்னியக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ள, இன்னுமொரு தன்னியக்கம் உள்ளதா?

இன்னுமொரு **Background** உள்ளதா?

அப்படி ஒரு **Background** செயல்படாத நிலையிலேயே நம் தன்னியக்கம் எதிர்கொள்ளப்படுகிறது.

தன்னியக்கம், இறைவன் செயலாக இயங்க, அனுமதிக்கப்படுகிறது.

நம் தன்னியக்கம் இறைவன் செயலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

நான் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள இன்னுமொரு நான் கிடையாது.

Background ஐ ஏற்றுக்கொள்ள இன்னுமொரு **Back-ground** கிடையாது. நான் இல்லாமல் நான் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

Background இல்லாமல் **Background** ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. காண்பவன், காணப்படும் பொருளாக மாறிவிடுகிறான். காணப்படும் பொருளை, இறைவன் செயலாக ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

ஏற்றுக் கொள்பவன் என்றோ, காண்பவன் என்றோ எந்த **Background** -ம் கிடையாது.

திறந்து கிடக்கும் வீட்டினுள் நுழைவது போல் அனைத்து உணர்வுகளும், எளிதாக நமக்குள் நுழைகின்றன, ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன.

வரவேற்புக் கொடுக்க நம் வீட்டினுள் எவரும் கிடையாது. ஏற்றுக் கொள்பவர் எவரும் கிடையாது. வீட்டினுள் விரிந்து கிடக்கும் வெட்டவெளி தான் அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கிறது.

ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மைதான் வெட்டவெளி, இடம் கொடுக்கும் தன்மை தான் வெட்டவெளி. **Space - Emptiness**. வெட்டவெளிக்குத் தனித்தன்மை கிடையாது.

தன்னுணர்வு கிடையாது.

இது ஒரு **Background** என்று இதனைக் கூறமுடியாது.

ஆயினும் இது இருக்கிறது. உயிரோட்டமான வெட்டவெளியாக இருக்கிறது.

அந்த வெட்டவெளி ஏற்றுக்கொள்ளும்போது தான் -

அனைத்துமே உண்மையாக ஏற்றுக் கொள்ளப் படுகிறது.

ஏற்றுக்கொள்ளும்போது தான் உண்மையான சேர்க்கை ஏற்படுகிறது. வெட்டவெளியோடு சேர்வது தான் உண்மையான சேர்க்கை.

அனைத்து உணர்வுகளும் வெட்ட வெளியினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

ஏற்றுக்கொள்பவன் இல்லாமல் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுகிறது.

Just Acceptance.

ஏற்றுக்கொள்வதற்கான காரணம் எதுவும் கிடையாது.

எது எது இருக்கிறதோ -

அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் அனைத்தும் மலர்வடைகின்றன. தனது சுயத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது.

அனைத்து உணர்வுகளும், உணர்ச்சிகளும் -

மெய்ப்பொருள் அனுபவமாக மலர்வடைகின்றன.

மானாபிமானம் கெட்ட நிலை

MDAனாபிமானம் கெட்ட நிலை என்று சித்தர்கள் தமது பாடல்களில் கூறுகின்றனர். மான - அவமான உணர்வுகளைப் பெரிதுபடுத்தாத ஒரு நிலை - எதன் மீதும் அபிமானம், பற்றுக் கொள்ளாத ஒரு நிலை, என்ற ரீதியில் அந்த நிலை பற்றிச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

அப்படியென்றால் அது என்ன நிலை?

எதையுமே சட்டை செய்யாத ஒரு ஜடநிலையா?

எதையுமே பொருட்படுத்தாத ஓர் உதாசீன நிலையா?

எதிலும் மகிழ்வடையாத ஒரு சலிப்புடைய நிலையா?

அது என்ன நிலை?

ஞானநிலை என்பது - இந்த மானாபிமானம் கெட்ட நிலையா?

-அது ஓர் உப்புச் சப்பற்ற நிலையா?

நம்மை ஒருவர் மோசமான வார்த்தைகளால் திட்டுகிறார் என வைத்துக்கொள்வோம்,

அதுவும் பலர் முன்னிலையில்.

நாம் மிகவும் அவமானப்பட்டு விடுவோம். கூனிக் குறுகிப்போய் விடுவோம்.

விளைவாக -

நம்மைத் திட்டியவர் மீது ஆத்திரம் கொள்வோம்.

இப்படிப்பட்ட நேரத்திலும் அவமானப்படாமல் இருப்பதுதான் மானாபிமானம் கெட்ட நிலையா?

பெரும்பாலும் பிச்சை வாங்குவதை வாடிக்கையாகக் கொண்டு சில காட்டு ஜாதி மக்கள் இருக்கிறார்கள்.

அவர்களை நீங்கள் எந்த வார்த்தைகளால் திட்டியும் அவர்களை எளிதில் அவமானப்படுத்தும்படியாகச் செய்துவிட முடியாது. நம் ஏச்சுக்களையும், பேச்சுக்களையும் அவர்கள் சட்டை செய்யமாட்டார்கள்.

அவர்கள் அனைவரும், சித்தர்கள் குறிப்பிடும் மானாபிமானம் கடந்த நிலையில் இருக்கிறார்களா ?

அவர்கள் குறிப்பிடும் நிலை இதுதானா?

நாம் ஓர் அரசு அலுவலகத்துக்குச் செல்லுகிறோம். அலுவலர்களும், அதிகாரிகளும் நம்மை மதிக்காமல் அவமரியாதை செய்து விடுவார்களோ என எண்ணுகிறோம். மரியாதை குறைவான வார்த்தைகளை அவர்கள் உபயோகித்தால் நாம் மன வேதனை அடைகிறோம்.

நாம் கடைத்தெருவில் நடந்து செல்லுகின்றோம். கடைத்தெருவில் உள்ளவர்கள் எவரும் நம்மை வரவேற்று மரியாதை செலுத்த வேண்டும் என நாம் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் தெருவிலுள்ள எவரும் நம்மிடம் மரியாதைக் குறைவாக நடந்து கொள்ளக் கூடாது என்பதை எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஒரு முறை நாம் ஓர் இடத்தில் அவமானப்பட நேர்ந்து விட்டால், மீண்டும் அந்த இடத்துக்கு வரும்போது, பழைய சம்பவங்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. எவரும் நம்மை அவமானப்படுத்தி ஏதாவது பேசி விடுவார்களோ என எண்ணுகின்றோம்.

தெருவில் நின்று ஒருவன், அங்கு வருவோர், போவோரிடமெல்லாம் வம்பு வார்த்தைகள் பேசுகிறான். அவனைத் தட்டிக்கேட்டு அவனுக்கு அறிவுரை கூற நாம் பயப்படுகின்றோம். எங்கே அவன் நம்மையும் பலர் முன்னிலையில் ஏசி விடுவானோ எனப் பயப்படுகின்றோம்.

இதெல்லாம் என்ன?

நாம் ஏன் இப்படி நடந்துகொள்கிறோம்?

ஞானநிலை என்றால் என்ன?

மானாபிமானம் உள்ள நிலை என்றால் என்ன? அது அற்ற நிலை என்றால் என்ன? அது, ஞான நிலையோடு எந்த வகையில் தொடர்பு கொள்கிறது?

ஒருவர் நம்மை மோசமானவர் என்று கூறுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவமானகரமான வார்த்தைகளால் நம்மைத் திட்டுவதாக வைத்துக்கொள்வோம்.

அவரது வார்த்தைகள் நம்மை ஏன் பாதிக்கின்றன?

அவர் நம்மைப் புகழ்ந்து பேசினால் நாம் மிகவும் மகிழ்வடைகிறோம். இகழ்ந்து பேசினால் நாம் துடிதுடித்துப் போகிறோம். ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறோம்?

இது தான் உலக நடைமுறை. இப்படித்தான் அனைவரும் நடந்து கொள்கிறோம். ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறோம்?

நமக்குள் என்ன மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன?

இந்த நடைமுறை ஏன் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் நிகழ்ந்து வருகிறது?

ஆன்மீக உலகின் ஒரு மையமான பகுதியைப் பற்றி நாம் வேறு ஒரு கோணத்தில் இங்குப் பார்க்கப்போகின்றோம். ஆகவே நாம் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியையும், மிகவும் நிதானமாக எடுத்து வைக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஒருவர் நம்மை இகழ்ந்து பேசுவதால் நாம் ஏன் பாதிக்கப்படுகிறோம்? ஏன் அவமானப்படுகிறோம்?

நாம் இருவரும் நேருக்கு நேர் சந்திப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். எனக்கு உங்களைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. அதுபோல் உங்களுக்கும் என்னைப்பற்றி எதுவுமே தெரியாது.

நீங்கள் யார் என்று நான் உங்களைப் பற்றிக் கேட்கிறேன். நீங்கள் என்னைப் பற்றி கேட்கிறீர்கள்.

நான் என்னைப் பற்றி உங்களிடம் கூறுகிறேன். நீங்கள் உங்களைப் பற்றிய விபரங்களையெல்லாம் என்னிடம் கூறுகிறீர்கள்.

நீங்கள் யார் என்று நான் உங்களைக் கேட்டால், நீங்கள் தெரியாது, தெரியவில்லை என்று கூற மாட்டீர்கள். ஏனெனில் உங்களைப் பற்றி உங்களுக்கு மிக நன்றாகத்தெரியும். உங்களது பெயர் என்ன, ஊர் என்ன, உறவுகள் என்ன, உங்களுக்கு விருப்பமானவை எவை, விருப்பமில்லாதவை எவை, என்ற அனைத்து விபரங்களையும், உங்களைப் பற்றி நீங்கள் அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள்.

அதுபோல என்னைப்பற்றியும், எனது நடத்தைகள், இயல்புகள் பற்றியும் நான் தெளிவாக அறிந்து வைத்துள்ளேன்.

நான் என்பது என்னுடைய இயல்புகள், செய்திகள், உறவுகள், நடத்தைகள், விருப்பு, வெறுப்புகள் ஆகியவற்றின் தொகுப்பு.

நீங்கள் என்பது உங்களுடைய இயல்புகள், செய்திகள், உறவுகள், நடத்தைகள், விருப்பு, வெறுப்புகள் ஆகியவற்றின் தொகுப்பு.

நான் ஒரு தனி நபரல்ல. நான் ஒரு தொகுப்பு மனிதன். நீங்கள் ஒரு தனி நபரல்ல. ஒரு தொகுப்பு மனிதர்.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான தொகுப்பு உண்டு. நம் தொகுப்புக்கு ஏற்ற வகையிலேயே நாம் நடந்து வருகின்றோம்.

நாம் வேறு, நம் இயல்புகள் வேறு அல்ல.

ஒவ்வொருவரும் அவரவர் இயல்புப்படியே நடந்து வருகின்றனர். நம் மனம் எப்படிச் செயல்படுகிறது என்பதை முன்பு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பார்த்தோம்.

நாம் ஒரு மரத்தைப் பார்த்து, அதனை மரம் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின்,

நம் மனமே அந்த மரமாக வடிவெடுக்கிறது.

அதன் பிறகே அது மரம் என்பது நமக்குப் புரிகிறது.

ஒரு மலரை, மலர் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், நம் மனமே அந்த மலராக மாறிவிடுகிறது.

மலரைப் புரிந்து கொள்ள, நம் மனம், அந்த மலரின்

வடிவைத் தாங்கித் தான் மலரைப் புரிந்து கொள்கிறது. ஆனால் நம் இயக்கம் இத்துடன் முடிவடைந்து விடுவதில்லை. அது இன்னும் நுண்மையான பரிமாணத்தை அடைகின்றது.

மரத்தைக் காணுதல் என்பது மரத்தைக் காண்பவன் என்னும் ஒரு நிலையை நமக்குள் ஏற்படுத்துகிறது.

மலரைக் காணுதல் என்பது மலரைக் காண்பவனாக அமைந்திருக்கிறது.

காணப்படும் பொருள் அனைத்தும் காண்பவன் ஒருவனைத் தோற்றுவிக்கின்றன. காண்பவனாக மாறியமையாமல், காணப்படும் பொருட்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

காண்பவனின் தன்மைக்கேற்பவே, காணப்படும் பொருளும் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது.

காணப்படும் பொருளின் பிரதிபலிப்பாக காண்பவனும், காண்பவனின் பிரதிபலிப்பாக காணப்படும் பொருளும் உருவாகின்றன.

காண்பவனாக மாறியமையாமல், காணப்படும் பொருள் புரிந்து கொள்ளப்படுவதில்லை.

ஒவ்வொரு பொருளும், காண்பவனாக மாறியே இருப்புத் தன்மை பெறுகிறது.

நான் என்னும் இருப்பு நிலையின் மீது காணப்படும் பொருள் பிரதிபலிப்பதால், காண்பவன் உருவாகிறான்.

காண்பவன் என்பது ஒரு தற்காலிக நிலையே.

காணப்படும் பொருளின் தன்மைக்கேற்ப காண்பவன்

உருவாகிறான். காணப்படும் பொருளின் மாற்றத்துக்கு ஏற்ப, காண்பவனும் மாறிக் கொண்டே இருக்கின்றான்.

நான் என்பது சுத்தமான இருப்பு நிலை.

அதில் காணப்படும் பொருள் பிரதிபலிக்கும் போது - காண்பவன் உருவாகிறான்.

காண்பவன், தற்காலிகத் தோற்றம் உடையவனே.

காண்பவன் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறான். காணப்படும் பொருட்களுக்கு ஏற்ற, காண்பவனாக இருக்கிறான்.

காண்பவன் வேறு, காணப்படும் பொருள் வேறு அல்ல.

காணப்படும் பொருள் என்பது காண்பவன் வடிவிலேயே புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது.

உண்மையில் மரம் என்று எதுவும் கிடையாது.

மரத்தைப் பார்ப்பவன் மட்டுமே இருக்கிறான்.

மலர் என்று எதுவும் கிடையாது.

மலரைப் பார்ப்பவன் மட்டுமே இருக்கிறான்.

இந்தக் காண்பவனே -

ஒவ்வொரு கணத்தோறும்,

ஒவ்வொரு தன்மையுடன் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறான். காண்பவனாகிய நாம் -

கணத்தோறும் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறோம்.

நமது இயக்கம் மாறுதலுக்குட்பட்டதே.

மாறுதல் என்பது இயற்கையானது. ஆரோக்கியமானது. மாற்றத்தை ஏற்றுக் கொள்வதே இயற்கையானது. அதுவே ஆரோக்கியமானது.

மாற்றத்தை நாம் மறுதலிக்கும் போது -

அங்கே போராட்டம் ஆரம்பமாகி விடுகின்றது. மன முறிவுகள் ஏற்படுகின்றன.

எனக்கென்று, நான் ஓர் இயல்பைப் பற்றிப்பிடிப்பேனாயின் -

போராட்டம் என்பது தவிர்க்க முடியாதது.

மலரைக் காண்பவனாகிவிட்ட நாம்,

மரத்தைக் காண்பவனாக மாறுவதற்கு மறுப்பு கூறக்கூடாது.

நாம் நம்முடைய இயல்பு என்று எதையாவது பற்றிப்பிடித்துக் கொள்வோமாயின் -

வலுக்கட்டாயமாக நாம் மாற்றப்படுவோம்.

நம்முடைய நிலை என்று நாம் எதையாவது பற்றிப்பிடிப்போமாயின், அது - தேங்கிக்கிடக்கும் ஒரு குட்டை நீர் போன்றது.

நம் இயல்பென்று எதையும் நாம் பற்றிப் பிடிக்காத பட்சத்தில் என்ன நிகழ்கின்றது?

தேங்கிக் கிடக்கும் நீர் உருண்டோடுகின்றது.

தேங்கி நின்ற நாம் ஆறாகப் பெருக்கெடுக்கிறோம். உயிர்த்துடிப்போடு இயங்குகிறோம். இப்போது நமக்கென்று எந்த நிலையும் கிடையாது. எந்த நிலைக்கும் நாம் சொந்தம் கொண்டாடுவதில்லை.

எந்த நிலை மீதும் நாம் அபிமானம் கொள்வதில்லை.

எந்த நிலையையும் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு, இது போய்விட்டால், எனது மானம் போய்விட்டது என்று நாம் கூறுவதில்லை.

இதுவே -

சித்தர்கள் குறிப்பிடும் மானாபிமானம் கெட்ட நிலையாகும்.

அவர்கள் உபயோகிக்கும் பதப்பிரயோகம் சற்றுக் கடுமையாக உள்ளது. ஆயினும், நாம் நம்மைப் பற்றி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொய்யான பிடிப்புக்களை உதறித் தள்ளுவதற்கு -

இத்தகைய கடுமையான பதப்பிரயோகங்கள் கூட தேவைப்படுகின்றன.

நம்முடைய சுயமான இயல்பு அகண்டமானது. புனிதமானது. அற்புதமானது. ஆனந்த மயமானது. அது நம் சொந்த இயல்பு.

சுயமான இயல்பு.

அதை நாம் பற்றிப் பிடிக்கத் தேவையில்லை.

ஏற்கெனவே நாம் அதுவாகவே இருக்கிறோம். நாம் எதையாவது நம் இயல்பென்று பற்றிப் பிடிப்போமாயின்,

நாம் நம் சுயமான ஆனந்த நிலையை நம்மையறியாமலேயே புறக்கணித்து விடுகிறோம்.

உயிர்ச் சக்தி மிகுந்த நம்முடைய ஜீவநிலையைப் புறக்கணித்து விடுகின்றோம்.

உங்களுக்கு நீங்கள் ஒரு பெயரையும், இயல்பையும்

கொடுத்து வைத்திருக்கிறீர்களே, அவற்றுக்கு உரிமையாளர் நீங்களல்ல.

காணப்படும் பொருளைப் பார்க்கும் காண்பவன் நீங்களல்ல.

நிகழும், நிகழ்வுகளால் கட்டுப்பட்டவர் நீங்களல்ல. நீங்கள் ஒரு சுத்த நிலை.

ஓர் உயிர்த்துடிப்புள்ள நிலை.

இயக்கமுள்ள நிலை.

எதிலும் தங்கியிருக்காத நிலை.

எதிலும் தேங்கிக் கிடக்காத நிலை.

நீங்கள் ஒரு சுயம்.

எந்த ஆதாரமும் உங்களுக்குத் தேவையில்லை.

எந்த விலாசமும் உங்களுக்குத் தேவையில்லை.

நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்.

நீங்கள் இயங்குகிறீர்கள்.

நீங்கள் ஜீவனாயிருக்கிறீர்கள்.

நீங்கள் தேவனாக இருக்கிறீர்கள்.

அகண்டமாக இருக்கிறீர்கள்.

எதிர்காலத்தைத் தேடாத -

நிகழ்கால இயக்கமாக இருக்கிறீர்கள்.

உங்களுடைய,

ஒவ்வோர் அசைவும் புனிதமானது.

எந்தப் பந்தமும் இல்லாத நீங்கள் -

உடலாக இருந்தும் செயல்படுகிறீர்கள்.

மனமாக இருந்தும் செயல்படுகிறீர்கள்.

ஆயினும் -

எந்தப் பந்தத்திலும் கட்டுப்படாத, தன்னந்தனியான அகண்டமாக இருக்கிறீர்கள்.

ஜனக்கூட்டத்திலும் தனிமையாக இருக்கிறீர்கள்.

செயல்களுக்கு மத்தியிலும் செயலைக் கடந்து இருக்கிறீர்கள்.

உங்களது தனிமை -

வித்தியாசமானது.

உயிர்த்துடிப்பு மிக்கது.

உங்கள் தனிமையானது,

ஓர் எதிர் நிலையல்ல.

உலகத்தையும் கூட்டங்களையும் புறக்கணிக்கும் எதிர்மறையான தனிமையல்ல.

உங்களுக்கு எதிர்நிலையே இல்லாத தனிமை.

உங்களுக்கு அன்னியமே இல்லாத தனிமை.

எவருமே இல்லாத தனிமையல்ல.

எல்லாவற்றையும் தன்னகத்தே கொண்ட ஒரு தனிமை.

பிளவுபட்ட அனைத்தையும் உள்ளடக்கி ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரு முழு நிலையாகவும் அது உள்ளது.

374 அனுஷ்டான ஆன்மிகம்

அந்த முழுநிலை-

ஒரு தன்னந்தனியான நிலை.

நமது ஆழ்நிலை

நம் மைய நிலையான ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ள இன்னுமொரு விளக்கம்.

தியானம் பற்றிய ஒரு விளக்கமாகவும் இதனை எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

நீங்கள் அமைதியாக அமர்ந்திருக்கிறீர்கள்.

உங்களுக்கு முன்பாக நின்று கொண்டிருக்கும் ஒரு மரத்தை ஆழ்ந்து பார்க்கிறீர்கள்.

உங்கள் கண்பார்வையில், அந்த மரம் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

உங்கள் கண்பார்வை தங்குடையில்லாமல் புறப்பட்டுச் சென்று அந்த மரத்தைச் சந்திக்கிறது.

அந்த மரத்தை ஆழ்ந்து பார்க்கிறீர்கள். உங்கள் கண்களின் மூலம் கூர்மையாக அதனைக் கவனிக்கிறீர்கள்.

அந்த மரத்தின் அசைவையும், அதன் கம்பீரத்தையும் ஆழ்ந்து கவனிக்கின்றீர்கள். இந்நிலையில் உங்கள் கண்களை மூடிக்கொள்கிறீர்கள். இப்போது என்ன நிகழ்கிறது?

ஒரு பொருளின் மீது உங்கள்

பார்வையைப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தீர்கள். இப்போது அந்தப் பொருள் மறைக்கப்பட்டு விட்டது.

மரத்தை நீங்கள் ஆழ்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தீர்கள். அந்த மரம் இப்போது மறைக்கப்பட்டு விட்டது.

இந்நிலையில் -

உங்கள் கவனம் என்ன ஆகிறது?

அந்தக் கவனம் அப்படியே இருக்கிறது.

இதை இன்னுமோர் உதாரணத்தின் மூலம் விளக்குவோம்.

இரவு. நல்ல இருள். நீங்கள் டார்ச் விளக்கை அழுத்தி ஒரு பொருளைப் பார்க்கிறீர்கள்.

டார்ச் விளக்கொளி அந்தப் பொருளைச் சந்திக்கின்றது. அந்தப் பொருள், விளக்கொளியில் தெரிகின்றது.

டார்ச் விளக்கொளி, பாய்ந்து சென்று அந்தப் பொருள் மீது பட்டு, அந்தப் பொருளை நமக்குக் காட்டுகிறது.

இப்போது அந்த டார்ச் விளக்கொளியை, அந்தப் பொருளிலிருந்து விலக்கி, ஆகாயத்தை நோக்கித் திருப்புகின்றோம். இதனால் விளக்கொளி அந்தப் பொருளின் மீது படாமல் விலகி விடுகிறது. இப்போது அந்தப் பொருள் இருளில் மறைந்துவிடுகிறது. ஆனால் -

விளக்கொளி ஆகாயத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்று கொண்டிருக்கிறது. அங்கு அந்த விளக்கொளி சந்திக்கும் பொருள் எதுவும் இல்லை.

விளக்கொளி மட்டும் பாய்ந்து செல்கிறது. அது சென்றடையும் பொருள் மட்டும் எதுவும் இல்லாமல் இருக்கிறது.

இதே போன்று -

கண்களால் நாம் பார்க்கும் பொருள், நாம் கண்களை மூடிக்கொள்வதால் மறைந்து விடுகிறது. ஆனால் நம் கவனம் மாத்திரம் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்தக் கவனத்தை அறிந்து கொள்வதற்காகவே மேலே கூறப்பட்ட விளக்கங்களெல்லாம் கொடுக்கப்பட்டன.

எந்தப் பொருளையும் அறியாத ஒரு கவன நிலை நமக்குள் இயங்கி வருகிறது. இந்தக் கவனநிலையைப் பயன்படுத்தியே, நம் புலன்கள் உலகத்துப் பொருட்களையெல்லாம் அறிந்து கொள்கின்றன.

இந்தக் கவனநிலை -

எதனையும் அறியாத நிலையில்,

தன்னை மட்டும் அறியும் தற்கவனமாக உள்ளது.

நாம் ஓர் அழகான மலரைப் பார்க்கின்றோம். நம் கவனம் அந்த மலரைச் சந்திக்கின்றது. மலர் நமக்கு வெளியே உள்ளது.

நம் கவனம் அந்த மலரைச் சந்திக்கின்றது.

அந்த மலர் எவ்வளவு அழகாக உள்ளது. அது எனக்கு மகிழ்வைத்தருகிறது, என்று நம் மனம் கூறுகிறது.

அழகிய பொருட்களெல்லாம் குவிந்து கிடக்கும் ஒரு சாக்கடையைப் பார்க்கின்றோம்.

இந்தச் சாக்கடை எவ்வளவு அருவருப்பாக உள்ளது. இது எனக்குத் துன்பத்தைத் தருகிறது,

- என்று நம் மனம் கூறுகிறது.

நமக்கு வெளியே உலகத்துப் பொருட்கள் எல்லாம் உள்ளன. அவற்றைக்காணும் போது நம் அந்தக் கரணமாகிய மனம் (React) எதிர்வினை செய்கிறது.

நம் கவனமானது -

நமக்கு வெளியே உள்ள உலகத்துப் பொருட்களையும் அறிகிறது. நமக்குள்ளே எழும் (Reaction) எதிர்வினையையும் அறிகிறது.

நம் கவனத்தின் ஒரு பகுதியில் உலகத்துப் பொருட்கள் அறிப்படுகின்றன. அதன் இன்னுமொரு பகுதியில் நம் அக உலக (Reaction) எதிர்வினைகள் அறியப்படுகின்றன.

ஒரு புறம் புறப்பொருள்.

இன்னொருபுறம் அகப்பொருள்.

நமக்கு வெளியே உள்ளவையெல்லாம் புறப்பொருள்.

நம் மனத்தில் எழும் எண்ணங்களும், உணர்வுகளும் அகப்பொருள்.

நம் கவனமானது இரண்டுக்கும் மையமாக இருந்து இரண்டையும் கவனிக்கிறது.

இந்தக் கவனம் என்பது ஒரு சக்தி நிலை. இதுவே உயிர் நிலை. இதுவே ஆன்மநிலை.

இந்தக் கவனமே உண்மை நிலை. இதுவே ஆதார நிலை. இந்தக் கவனநிலை -

புறப்பொருளோடு சேர்கையில், புறப்பொருள் முக்கியத்துவம் அடைகிறது. இது புறப்பொருளோடு சேர்ந்திடாவிடில், புறப்பொருள் அனைத்தும் வெறும் ஜடப்பொருளாகி விடுகின்றன.

இந்தக் கவன நிலை -

நம்மனத்தில் உருவாகும் அகப்பொருளுடன் சேர்கையில், அகப்பொருள் முக்கியத்துவம் அடைகின்றது. அகப்பொருளோடு இது சேர்ந்திடாவிடில் -

அகப்பொருள் என்று எதுவும் கிடையாது. இந்த அடிப்படையான கவன நிலையின் காரணமாகவே அகப்பொருளும், புறப்பொருளும் ஜீவிக்கின்றன.

இது இல்லாமல் அகமும் கிடையாது. ஜகமும் கிடையாது.

நடுநாயகமாக விளங்கும் இந்தக் கவன நிலை தான் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டுவது.

இந்தக் கவன நிலையானது -

புறப்பொருளிலும், அகப்பொருளிலும் தொடர்பு கொள்ளாமல் தனித்து இருக்க முடியுமா?

இந்தக் கவன நிலை மட்டும் தனித்திருக்க முடியுமா?

கண்களை மூடிக்கொள்வதால் புறப்பொருளை விட்டு விலகிவிடுவதைப் போல் -

அகப்பொருளை விட்டும் விலகியிருக்க முடியுமா?

அகப்பொருளும், புறப்பொருளும் இல்லாது இருந்தால்தான் -

மையப்பொருளான இந்தக் கவனநிலை தனித்துச் செயல்படுமா?

அந்தப்பொருட்கள் இருக்கும்வரை இந்தக் கவன நிலையால், தனித்துச் செயல்பட முடியாதா?

நாம் ஓர் அறையினுள் இருக்கிறோம். அந்த அறையின் நான்கு பக்கங்களிலும் ஜன்னல்கள் உள்ளன. அந்த ஜன்னல்களில் கம்பிகள் உள்ளன.

நாம் அந்த ஜன்னல் கம்பிகளைப் பார்க்கிறோம். நம்மால் அந்த ஜன்னல் கம்பிகளின் ஊடாக, ஜன்னலுக்கு வெளியே நிற்கும் மரங்களையும், தெருவையும் பார்க்க முடியும். நம் பார்வையை ஜன்னல் கம்பிகளோடு, நிறுத்திக் கொண்டால் ஜன்னலுக்கு வெளியே உள்ளவை அவ்வளவாகத் தெரியாது.

ஜன்னலுக்கு வெளியே, எதுவும் இல்லாமல் வெட்ட வெளியான ஆகாயம் மட்டுமே உள்ளதாக வைத்துக்கொள்வோம். இப்போது -

கம்பிகளை மட்டும் வேண்டுமானாலும் பார்க்கலாம். கம்பிகளைக் கடந்தும் பார்க்கலாம்.

கம்பிகளைப் பார்க்கும் போது, நம் பார்வையானது, ஓர் எல்லைக்குட்பட்டுள்ளது. கம்பிகளைக் கடந்து பார்க்கும் போது நம்கவனம் எல்லைக்குட்படாமல் கடந்து செல்கிறது. நீண்டு செல்லுகிறது.

இப்படி -

நம்மால் எல்லைக்குட்பட்டும் பார்க்க முடிகிறது. எல்லைக்குள் உட்படாமலும் பார்க்க முடிகிறது.

இதேபோல் -

நாம் நம் கவன உணர்வின் மூலம், புறப்பொருட்களையும், அகப்பொருட்களையும்,

- எல்லைக்கு உட்பட்டும் கவனிக்க முடிகிறது.
எல்லைக்கு உட்படாமலும் கவனிக்க முடிகிறது.

எல்லைக்கு உட்படாமல் கவனிப்பதன் மூலம்
நம்முடைய சுய நிலையை இழக்காத தன்மை நமக்கு
ஏற்படுகிறது.

ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்
போது கூட -

ஜன்னல் கம்பிகளையும் நம்மால் கவனிக்க முடியும்.

இதுபோன்றே -

எல்லைக்கு உட்படாத கவன நிலையில் இருந்து
கொண்டே, புறப்பொருளையும் அகப்பொருளையும்
நம்மால் கவனிக்க முடியும்.

அகண்டமான கவன உணர்வில் வீற்றிருந்து
கொண்டே, எல்லைக்குட்பட்ட புறப்பொருளோடும்,
அகப்பொருளோடும் தொடர்பு கொண்டு நம்மால்
செயல்பட முடியும்.

அகண்டமாயிருக்கும் இந்தக் கவன நிலையே
நம்முடைய சுயநிலை.

இந்தச் சுய நிலையில் வீற்றிருப்பதே, நாம் செய்ய
வேண்டியது.

இந்தக் கவன நிலையானது -

மிகவும் அமைதியானது.

மிகவும் ஆழ்ந்தது.

ஆகவே ஆழம் காண முடியாதது.

ஆனால் -

அனைத்துப் பொருட்களும் இதனாலேயே ஆக்கப்பட்டுள்ளன. அமைதி மிகுந்த இந்த ஆழ்நிலையே நம் இயற்கையான நிலை.

இதுவே நம் சொந்தமான நிலை. சுயமான நிலை.

இதில் வீற்றிருக்க வேண்டியது நம் இயற்கை நிலையே நம் இயற்கை அமைப்பே. இது -

நம் முயற்சியாலும் பயிற்சியாலும் ஏற்படும் விளைவு அல்ல.

இதுவே நம் இயல்பு நிலை. நம் இயற்கை நிலை.

ஆன்மீக அனுஷ்டானம்

இந்த நூலில் சிலவித அனுஷ்டான முறைகள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதைப் போன்று இன்னும் எத்தனையோ விதமான அனுஷ்டான முறைகளும் உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் எப்படிப் பயிற்சி செய்வது?

அதற்கு முன்னால் பயிற்சியின் நோக்கம் என்ன என்ற கேள்வியையும் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டுவது அவசியம்.

நம் பயிற்சியின் நோக்கம் என்ன?

இறைவனை அடைதலா?

இறைவனை அறிதலா?

இறைவனைச் சேர்தலா?

மெய்ப்பொருளை அடைதலா?

- இது தான் ஆன்மீக உலகின் இலட்சியமாக உள்ளது. பரம்பொருளை அடைதலே ஆன்மீக இலட்சியமாக உள்ளது.

ஆன்மீக உலகில் ஒரு கூற்று பிரபலமாக உள்ளது. அதாவது -

நீ இறைவனை நோக்கி ஓரடி எடுத்து வைத்தால் இறைவன் உன்னை நோக்கிப் பத்து அடிகள் எடுத்து வைக்கிறான். இவ்வாறு கூறப்படுகிறது.

இறைவனுக்கும் நமக்கும் எவ்வளவு தூரம் இடைவெளி உள்ளது என்பதனையோ, யார் எத்தனை அடிகள் எடுத்து வைப்பது என்பதனையோ விளக்குவதற்காக இந்தக் கூற்று கூறப்படவில்லை.

நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய வேறு ஒரு செய்தி இங்கு உள்ளது. ஆன்மீக சாதகர்களிடையே இன்னுமொரு கேள்வி உள்ளது. ஏற்கெனவே கேட்கப்பட்ட அதே கேள்வியே இன்னுமொரு கோணத்தில் கேட்கப்படுகிறது. நம் பங்குக்கு நாம் இறைவனை அடைய அனுஷ்டானங்கள் பலவற்றைப் பழகி வருகிறோம். ஆனால் நம்மை அடைய, இறைவன், அவனது தரப்பில் என்ன செய்து வருகிறான்?

நாம் இறைவனை அடைவதில் தாமதம் ஏற்பட்டாலும், அவனாவது நம்மை விரைவாக வந்து அடைந்திருக்கலாம் அல்லவா?

அவனது தரப்பில் அவனது செயல்பாடு தான் என்ன?

ஆன்மீக அனுஷ்டானம் செய்வதற்கான அனுகூலமான சூழ்நிலைகளை உருவாக்கித் தருவது தான் அவன் நமக்குச் செய்யும் செயல்பாடுகளா?

மற்றவற்றை நாம் நம் சொந்த முயற்சியில் தான் செய்து சாதித்தாக வேண்டுமா?

ஆன்ம சாதனைகள் அனைத்தும் சாதகனுக்காக மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டதா? இதில் இறைவனின் பங்கு எதுவும் இல்லையா?

இந்தக் கேள்விகளை இத்துடன் தற்காலிகமாக நிறுத்திக் கொண்டு, மீண்டும் முதலில் புறப்பட்ட இடத்துக்கே வருவோம்.

நாம் நம் ஆன்மீகப் பயிற்சிகளை எவ்வாறு மேற்கொள்வது?

நாம் பயிற்சி செய்வதற்காக, நமக்கு ஓர் ஆன்மீக அனுஷ்டானம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்று வைத்துக்கொள்வோம்.

அதனை நாம் எப்படிச் செய்வது?

எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டதோ, அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகிறீர்களா? நமக்குப் பயிற்சி செய்வதற்காக எத்தனையோ தியான முறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றை எவ்வாறு பயிற்சி செய்வது?

சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்ட செய்முறைப்படி அப்படியே செய்துவிடுவதா?

பகவான் ரமண மகரிஷியிடம் ஒருவர் கேட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

“காலையிலும், மாலையிலும் ஒரு மணி நேரம் நாம ஜெபம் செய்து பிரார்த்தனை செய்தால் இறைவனை அடைந்து விடலாமா?”

இப்படி அவர் பகவானிடம் கேட்டுள்ளார். அதற்குப் பகவான் சிரித்துவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. “இறைவன் என்ன, பஜாரிலுள்ள பொருளை வாங்குவதைப் போல வாங்கிவிடக் கூடியவரா? டைம் டேபிள் போட்டு நாமஜெபம் செய்வதால் கிடைத்து விடுவாரா? அகோராத்தரம் ஜெபம் செய்ய வேண்டும்”.

- 24 மணிநேரமும் அனுஷ்டானம் செய்ய வேண்டும் என பகவான் அவருக்கு விளக்குகிறார்.

ஆன்மீகப் பயிற்சி என்பது மிகக் கடுமையானது என்பதை பகவான் இதன் மூலம் தெரிவிக்கிறாரா?

நம் ஆன்மீகப் பயிற்சிகள் அனைத்தையும் நாம் மிகுந்த தீவிரம் காட்டி பயிற்சி செய்ய வேண்டுமா?

நம் தீவிரத்துக்குத் தக்கதான் பலன் கிடைக்குமா?

நம் ஆன்மீகப் பயிற்சிகள் அனைத்தும், நம்முடைய ஆனந்த அம்சத்தை வெளிக் கொண்டுவரும் சக்தி படைத்தவை.

ஆனால் -

நம் ஆன்மீகப் பயிற்சிகளை முரட்டுத்தனமாகவும், தீவிரத்தோடும், பயிற்சி செய்வோமாயின், ஆனந்த அம்சத்தின் வெளிப்பாட்டுக்குப் பதிலாக, உடல் உபாதைகள் பல ஏற்படும் வாய்ப்புகள் உள்ளன.

மயிலிறகைச் சுமப்பதாயினும், அதற்கும் ஓர் அளவுண்டு. அளவுக்கு மீறி மயிலிறகை ஏற்றுவோமாயின் வண்டியின் அச்சக்கூட முறிந்து போய்விடும் என்பது நமக்குத் தெரியும்.

ஆன்மீகப் பயிற்சிகள் யாவும் மிக மென்மையானவை. தென்றல் போன்று மிகவும் இனிமையானவை.

ஆனால் -

அவற்றை நாம் முரட்டுத்தனமாகக் கையாளக் கூடாது. மென்மையாகக் கையாள வேண்டும்.

அதெப்படி மென்மையாகக் கையாளுவது? இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், திருவண்ணாமலை சுவாமி ஒருவர் கூறிய நுட்பம் ஒன்று உள்ளது.

தினமும் நாம் இரவில் தூங்கி ஓய்வெடுக்கின்றோம். நாம் தூங்காத நாட்கள் இல்லை. தூக்கத்தைப் பற்றி நமக்கு மிகத்தெளிவாகத் தெரியும். தூக்கம் என்றால் என்னவென்றே எனக்குத் தெரியாது என்று எவரும் கூறுவதில்லை.

காலையில் தூக்கத்திலிருந்து விழித்த ஒருவரைப் பார்த்து இரவில் நன்றாகத் தூங்கினீர்களா, என்று கேட்கிறோம். அவரும் நன்றாகத் தூங்கினேன் என்று கூறுகிறார். இதைப் போன்றே -

இரவில் தூங்கச் செல்லும் ஒருவரை எங்கே செல்கிறீர்கள் என்று கேட்கிறோம். அவரும், தூங்கச் செல்கிறேன் என்று கூறுகிறார்.

இதைத்தான் நீங்களும் தினசரி செய்து வருகிறீர்கள். நாம் அனைவரும் இதையே செய்து வருகிறோம்.

நீங்கள் எப்படித் தூங்குகிறீர்கள்?

படுக்கையில் படுத்துக்கொள்வேன் என்று ஒருவர் கூறினால், அது இதற்குச் சரியான பதிலாகுமா?

படுக்கையில் படுப்பது என்பது வேறு, தூக்கம் என்பது வேறு. இது நம் அனைவருக்குமே தெரியும்.

அப்படியானால் தூக்கம் என்பது என்ன ? எப்படித் தூங்குகிறீர்கள்?

தினசரி தூங்கித்தானே விழிக்கிறோம். எப்படித் தூங்குகிறோம்?

தினசரி நாம் தூங்குகிறோம் என்பது நமக்குத் தெரியும். மற்றவர்கள் தூங்குவதையும் நாம் பார்த்துள்ளோம். தூக்கம் என்றால் என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது என்று எவரும் கூறிவிடுவது இல்லை. தூக்கம் என்றால் என்னவென்று

எனக்குத் தெரியும், என்று தான் ஒவ்வொருவரும் கூறுகிறார்கள்.

தூக்கம் என்றால் என்னவென்று தெரியும் என்று கூறுகிறீர்களே, சற்று தூங்கிக் காட்டுங்கள் பார்ப்போம், என்று ஒருவர் கேட்டால் நாம் என்ன செய்வோம்?

நம்மால் தூங்கிக் காட்ட முடியுமா?

தூங்குவதைப் போல் அபிநயித்து வேண்டுமானால் காட்டமுடியும். ஆனால் தூங்கிக்காட்ட முடியுமா?

நம்மால் தூங்கிக் காட்ட முடியாது.

ஏனெனில், தூக்கம் நமக்குக் கட்டுப்பட்டதல்ல. நாமாக முயற்சி செய்து தூங்குவதில்லை. நம் முயற்சியின் பலனாகத் தான் தூக்கம் வந்தது எனக் கூறினால், அது சரியல்ல.

தூக்கம் எப்படி வருகிறது?

எவ்வாறு நாம் தூங்குகிறோம்?

தூக்கத்துக்கு, இடம் கொடுப்பது மட்டுமே நம் பங்கு. தூக்கம் நிகழ் நாம் அனுமதிக்கிறோம். நம் முயற்சி அந்த அளவுக்குத்தான். தூக்கம் அதுவாகத்தான் வரவேண்டும்.

நமக்குள்ளே இயங்கும் ஆதார சக்தி தான் தூக்கத்தை நமக்குக் கொண்டு வருகிறது.

அந்தச் சக்தி தான் நம்மைத் தூங்க வைக்கிறது. அந்தச் சக்திதான் நம்மைத் தூக்கத்திலிருந்து விழிக்க வைக்கிறது.

தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் நாம், முயற்சி செய்து விழித்துக் கொள்வதில்லை. அந்த ஆதார சக்தியே தூக்கத்தை நம்மிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறது. அதே நேரம் -

தூங்குவதற்கு நாம் ஒத்துழைப்பு கொடுக்காமல் இருந்தோமானால்,

அந்த ஆதார சக்தியாலும் தூக்கத்தை கொண்டு வர முடியாது. அந்த ஆதார சக்தி தூக்கத்தை மட்டும் கொண்டு வரவில்லை.

தியானத்தையும், அதுவே நம்மிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறது.

தியானம் செய்ய நாம் முயன்றோமாயின் -

அது ஒரு போராட்டமாகவே இருக்கும்.

தியானத்துக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுப்பதே நம் பங்கு. தியானத்தைக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பது பரம்பொருளின் பங்கு.

ஒவ்வொரு செயலுக்கும், அதற்கு இணையான எதிர்விளைவு உண்டு என்பது விஞ்ஞானபூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட்ட உண்மை.

தியானத்துக்காக நாம் போராடிச் செயல்பட்டால், எதிர்விளைவும் ஏற்பட்டுவிடும். மனமுறிவுகளும் உடல் உபாதைகளும் ஏற்பட்டுவிடும்.

நம் செயல்பாடுகள், எதிர்விளைவையே ஏற்படுத்திவிடும்.

தியானம் என்பது எதிர் நீச்சல் போட்டுப் பழக வேண்டிய ஒன்றல்ல.

ஆற்றை எதிர்த்து மிகுந்த சிரமத்துடன் நீந்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

ஆற்றின் போக்கிலேயே நீந்தினால் போதுமானது.

சிரமம் இல்லாமல் மிதக்கத் தெரிந்தால் போதும். ஆற்றின் ஓட்டமே ஆற்றோடு நம்மையும் கூட்டிச் சென்றுவிடும்.

இரயிலில் பயணம் செய்யும் பயணி, மூட்டை முடிச்சுக்களைத் தமது தலையில் சுமந்து கொண்டு பயணிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அனைத்தையும் இரயிலில் இறக்கி வைத்துவிட்டு, இரயிலோடு நாம் பயணம் செய்யலாம்.

இரயிலை விட்டு நாம் இறங்கிவிடாமல் இருந்தால் போதும். நம் பயணம் தாமாக நடக்கும். நம் தியானப் பயிற்சிகள் அனைத்தையும் நாமாகச் செய்யாமல், பரம்பொருளின் செயல்பாட்டில் நிகழ்ந்திடும் செயலாக ஏற்றுக்கொள்வதே -

தியானத்தை முறையாகப் பயிற்சி செய்வதாகும்.

இதுவே பாதுகாப்பான வழிமுறை.

அந்தப் பரம்பொருள் -

தியானத்துக்கு மட்டுமல்லாமல், தியானத்துக்கான சூழ்நிலையை உருவாக்கிக் கொடுப்பதிலும் கூடப்பங்கு வகிக்கிறது.

நம் மனமானது உலக ஆசைகளிலும், புலன் இன்பங்களிலும் நாட்டங்கொண்டு அதிலிருந்து மீளமுடியாமல் சங்கடப்படுவதாக வைத்துக்கொள்வோம்.

அதிலிருந்து மீளுவதற்காக நாம் செய்யும் முயற்சிகள் அனைத்தும், ஒரு போராட்டத்தையே நமக்குள் ஏற்படுத்திவிடும். அதனால் நாம் அடக்க நினைத்த ஆசைகள், மேலும் மேலும் வலுப்பெறவே செய்கின்றன.

நாம் போராடுவதால் எந்தப்பயனும் ஏற்படுவதில்லை.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சரின் கதை ஒன்றைச் சிந்தனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

வைகுந்தத்தில் இறைவன், தேவியோடு உட்கார்ந்திருக்கிறான். திடீரென இறைவன் தேவியை விட்டுவிட்டு எழுந்து எங்கேயோ போகிறார். ஆனால் போன மறுகணத்திலேயே, திரும்பி விடுகிறார். தேவி, இறைவனிடம் விபரங்கேட்கிறார். இறைவன், தேவியிடம் கூறுகிறார். “எனது பக்தன் ஒருவன், மெய் மறந்து, என் மீது பக்தி செய்து பாடிக் கொண்டு, சலவைத் தொழிலாளி, சலவை செய்து காயப்போட்டிருந்த துணிகளின் மீது நடனமாடி விட்டான். கோபங்கொண்ட சலவைத் தொழிலாளி, எனது பக்தனை அடிக்கக் கம்பை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினான். நான் எனது பக்தனை காக்க வேண்டாமா? அதனால் எனது பக்தனைக் காப்பாற்றச் சென்றேன்”.

“உடனே திரும்பி விட்டீர்களே, அதற்குள் காப்பாற்றி விட்டீர்களா?” எனத் தேவி தனது சந்தேகத்தைக் கேட்கிறார்.

இறைவன், தேவியிடம் “நான் சென்று காப்பாற்றும் வாய்ப்பை எனது பக்தன் எனக்குக் கொடுக்கவில்லை. அவனே, சலவைத் தொழிலாளியைத் தாக்கி எதிர்கொள்ளக் கற்களைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். ஆகவே எனக்கு வேலை இல்லையென்று நான் திரும்பி விட்டேன்” எனக்கூறிச் சிரிக்கின்றார்.

இறைவன் செயல்பட நாம் வாய்ப்புக் கொடுப்போமாயின், அனைத்துப் பிரச்சனைகளும் தீர்வு பெறுகின்றன. நாம் போராடுவதால் பிரச்சினைகள் தீர்வு பெறாமல் வலுப்பெறவே செய்கின்றன.

பரம்பொருளை, செயல்பட அனுமதிப்பதன் மூலம்-

தியானத்துக்குச் சாதகமான சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது.

தியானமும் கைகூடுகிறது. நாம் இறைவனை அடைந்துவிட முடியாது. இறைவன், நம்மை அடைந்திட ஒத்துழைப்புக் கொடுப்பதே நம் பங்கு ஆகும்.

ஆகவே -

முரட்டுத்தனமான முயற்சிகளில் ஈடுபடாமல், தியானப் பயிற்சிகளை மென்மையான முறையில் மேற்கொண்டு, தாமாக நிகழும் இறைச்செயலுக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுக்க வேண்டுவதே,

- நாம் செய்ய வேண்டிய பயிற்சி முறை ஆகும்.

இதில் சலிப்பு ஏற்படாமல், உள்ளார்ந்த ஈடுபாட்டுடன் தியானத்தில் கலந்து கொள்ளுவதே, நிரந்தரமாக அதில் வீற்றிருப்பதே, முக்தி நிலையைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறது.

தியானத்தின் உட்பொருள்

தியானம் என்றால் என்ன என்பதைப் பல்வேறு கோணங்களில் பார்த்து வருகிறோம்.

தியானம் என்றால் என்ன என்பதை இன்னுமொரு கோணத்தில் இங்கே பார்க்கப் போகிறோம். தியானம் என்பது எதைக் குறிக்கிறது?

தாறுமாறாகச் செல்லும் நம் சிந்தையை நெறிப்படுத்தி, முறையோடு செயல்பட வைப்பதே தியானத்தின் நோக்கமாகும். நம் சிந்தை முறையாகச் செயல்படுவதால் என்ன நன்மை? ஏன் அப்படிச் செயல்பட வேண்டும்?

48

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தபடி, பிரபஞ்சத்திலுள்ள அனைத்து அம்சங்களும், பரம்பொருளின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளன. அனைத்து இயக்கங்களும் பரம்பொருளின் இயக்கமாக அமைந்துள்ளன. அனைத்து பொருட்களும், பரம்பொருளாகவே இருக்கின்றன. அனைத்து ஜீவர்களும் பரம்பொருளாகவே இருக்கின்றனர். நம் அனைத்து இயக்கங்களும் பரம்பொருளின் இயக்கமே.

அனைத்தின் உள்நிலையும்

புனிதமாகவே உள்ளது.

நாம் நம் சிந்தையை முறைமைப்படுத்துவதன் மூலம், இந்த உள்நிலைக்குள் பிரவேசிக்கிறோம்.

அனைத்தும் பரம்பொருளாகவே இருந்தாலும், அந்த உணர்வு நமக்கு ஏற்படுவதில்லை. வித்தியாசங்களையும், விகற்பங்களையும், தனித்த இயல்புகளையுமே நாம் காணுகின்றோம். உள்ளார்ந்த அந்த நிலை நமக்கு மறைபொருளாகவே உள்ளது.

அன்பர் ஒருவர், ஆன்மீகப் பாடல் ஒன்றைக் கூறினார். அதனை சிந்தனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். அந்தப் பாடலின் சாரம் இதுதான் :

இறைவன் பாலில் நெய்யாக இருக்கிறான். விறகில் தீயாக இருக்கிறான். அவனை அடைய நாம் செய்ய வேண்டுவன என்ன?

உறை உணர்றிய பாலில் -

உறவென்னும் கோல் நட்டு, உணர்வுக் கயிற்றினால் முருக வாங்கிக் கடைய முன் நிற்குமே என்று நாம் செய்ய வேண்டுவதை அந்தப் பாடல் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

பாலில் நெய் இருக்கிறதென்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் அது வெளிப்படையாகத் தெரியாது.

அதனை மோராக்கிக் கடையும்போது தான், அந்த நெய் வெளிப்படுகிறது. கடைந்து தான் நெய்யை வெளிப்படுத்த வேண்டியதுள்ளது. விறகைத் தீயில் போட்டால் எரியும் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் விறகினுள்ளும், தீ இருக்கிறது என்பது அதைப் பற்றி விபரம் தெரிந்தவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். விறகுக்

கட்டைகளைக்கடைந்து தீயை உருவாக்குவதைச் சிலர் கேள்விப்பட்டிருப்பார்கள். விறகுக் கட்டையைக் கடைவதன் மூலமும், அதனுள்ளிருக்கும் தீயை வெளிப்படுத்தலாம்.

பாலினுள் நெய் இருக்கிறது. விறகினில் தீ இருக்கிறது. ஆனால் வெளிப்படையாகத் தெரிவதில்லை. இங்கு -

இறைவனை அணுகுவற்கு இந்த முறையே கூறப்படுகிறது.

உறவென்னும் கோல் நட வேண்டும்.

கோலில் உணர்வுக் கயிற்றினைச் சுற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அதன் பிறகு முருக வாங்கிக் கடைய வேண்டும். அப்படிக் கடையாமானால், இறைவன் நம் முன் வந்து நிற்பான் என்று கூறப்படுகிறது.

இந்த ஆய்வை இன்னும் எளிமைப்படுத்துவோமாயின் -

உறவு வேண்டும்,

உணர்வு வேண்டும்.

கடைய வேண்டும்.

ஒரு பொருளோடு நாம் உறவு கொள்ளுவது என்பது என்ன?

அந்தப் பொருளை நமக்கு விருப்பமான பொருளாக ஏற்றுக் கொள்வதா? விருப்பமான பொருளோடு தான் நாம் உறவோடு இருக்கமுடியும். விருப்பமில்லாத பொருட்களை நாம் ஒதுக்கிவிடவே விரும்புவோம். விரும்பாத பொருட்களையும், விரும்பும் பொருளாக ஏற்றுக் கொண்டு

உறவு கொள்வதைத்தான் இது குறிக்கிறதா ?

அதாவது -

அனைத்துப் பொருட்களையும், நமக்கு விருப்பமான பொருளாக ஏற்றுக் கொள்வதா ?

ஒரு பொருள் மீது நாம் விருப்பம் கொள்வோமாயின், அந்தப் பொருளினுடைய பொருள் அம்சத்தின் மீது நாம் விருப்பம் கொண்டதே ஆகும்.

அதுபோல் ஒரு பொருளின் மீது வெறுப்படைவோமாயின்,

அதனுடைய பொருள் அம்சத்தின் மீது நாம் வெறுப்பு கொண்டதே ஆகும்.

எந்தப் பொருளின் மீது நாம் விருப்பம் கொண்டோமாயினும் சரி, வெறுப்பு கொண்டோமாயினும் சரி,

அந்தப் பொருளின், பொருள் அம்சத்தை உறுதி செய்வது போலவே ஆகிவிடும்.

பொருள் அம்சம் முக்கியத்துவம் பெறும்போது -

பொருளைக் கடந்து நிற்கும்,

ஆதார வஸ்துவின் மீது உள்ள முக்கியத்துவம் குறைந்து விடும்.

ஒரு பொருளின் உயிர் நிலையைத் தெரிந்து கொள்வது நமக்கு முக்கியமாக இருக்கும் போது -

அந்தப் பொருளின், வெளி அம்சமான பொருள் அம்சத்தின் மீது மட்டும் அக்கறை கொள்வது,

- சரியாக இருக்க முடியாது. எந்தப் பொருளை

அணுகினாலும், அதன் உயிர்நிலை சேதப்படாத வகையில் அதனை அணுகி ஆக வேண்டும்.

ஒரு பொருள் வெளிப்படையாக எப்படித் தெரிகிறதோ, அதன் அடிப்படையில் தான் நம் விருப்பு, வெறுப்புகள் செயல்படுகின்றன. அதன் உயிர்நிலையின் மீது, நாம் விருப்பு, வெறுப்பு கொள்வதில்லை. ஆகவே விருப்பு, வெறுப்புகளின் அடிப்படையில் நாம் ஒரு பொருளோடு தொடர்பு கொள்வோமாயின்,

- அந்தப் பொருளோடு நமக்கு சரியான உறவு ஏற்படவில்லை என்பதே உண்மையாகும்.

அப்படியாயின் -

உறவு கொள்வது என்பது என்ன?

ஒரு பொருளோடு உறவுடன் இருப்பது என்றால் என்ன?

பொருளோடு எவ்வாறு உறவுகொள்வது? அந்தப் பொருளின் மீது -

எந்த விருப்பையும், வெறுப்பையும் காட்டாமல் அந்தப் பொருளோடு தொடர்பு கொள்வதுதான்,

- உறவு கொள்வதா?

நமக்கு முன்னால் ஒரு பொருள் எதிர்ப்படுகின்றது. நாம் அந்தப் பொருளைப்பார்க்கிறோம். அதன் மீது நாம் விருப்பமும் கொள்ளவில்லை. வெறுப்பும் கொள்ளவில்லை.

- இது தான் உறவு கொள்வதா?

விருப்பு, வெறுப்பற்ற நிலையில் வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய தொடர்புதான், - உறவு கொள்வதா?

ஒரு பொருளை, விருப்பத்துடன் பார்க்கும் போதும் நாம் சரியாகப் பார்க்கவில்லை.

வெறுப்புடன் பார்க்கும் போதும் சரியாகப் பார்க்கவில்லை. முழுமையாகப் பார்க்கவில்லை. விருப்பு, வெறுப்பில்லாமல் ஒரு பொருளைப் பார்க்கும்போது -

அந்தப் பொருளின் மீது நமக்கு எந்தவித ஈடுபாடும் இருப்பதில்லை. அந்தப் பொருளுக்கும் -

நம்மை ஈர்த்திடும் வல்லமை இருப்பதில்லை. ஆகவே -

நாம் எந்தப் பொருளோடும் அக்கறை கொள்ளாமல் இருக்கிறோம். ஈடுபாடு கொள்ளாமல் இருக்கிறோம்.

- இது தான் உறவு கொள்வதா?

இந்நிலையில் அந்தப் பொருள் இருந்தும், நம்மைப் பொறுத்தவரையில் அது இல்லாத பொருளே.

ஏனெனில், அந்தப் பொருளிலிருந்து நாம் நேர்மறையாகவோ, அல்லது எதிர்மறையாகவோ எதையுமே பெறுவதில்லை.

இந்த நிலையிலும் -

நமக்கும் அந்தப் பொருளுக்கும் இடையே எந்த உறவும் இருப்பதில்லை. உறவு இல்லாத நிலையே இங்கு ஏற்படுகிறது.

அப்படியானால் -

ஒரு பொருளோடு உறவு கொள்ளுதல், என்றால் என்ன?

நாம் வழக்கமாக ஒரு பொருளோடு வைத்துக் கொண்டு வரும் உறவும் சரியானதல்ல.

எந்த வகையான உறவும் வைத்துக் கொள்ளாமல் இருப்பதும் சரியானதல்ல.

ஒரு பொருள் நமக்குப் பிடித்தமானது என்றால், நம் விருப்பத்துக்கேற்ற கோணத்தில் அந்தப் பொருளைப் பார்க்கிறோம் என்று தான் அர்த்தம்.

மலர்களை இரசிப்பது எனது இயல்பு. அதனால் எனக்கு மலர்கள் இனிமையானதாக உள்ளன. சாக்கடையை வெறுப்பது எனது இயல்பு. அதனால் சாக்கடை, அருவருப்பை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது.

எனது இயல்புக்கேற்ற வகையில் நான் பொருளோடு தொடர்பு கொள்ளும் போது -

எனது இயல்புக்கு ஏற்ற வகையிலேயே அந்தப்பொருட்களைப் பார்க்கிறேன். ஒரு பொருள் -

அதனளவில் என்ன நிலையில் உள்ளது என்பதை நான் பார்க்கத்தவறி விடுகின்றேன்.

எனக்கேற்ற வகையில் அது எவ்வாறு தோற்றமளிக்கிறது என்ற நிலையிலேயே, அந்தப் பொருளை நான் பார்க்க விரும்புகின்றேன்.

அந்தப் பொருளின் சுயநிலையைப் பற்றி நான் அக்கறை கொள்வதில்லை. எனது இயல்புகளை யெல்லாம் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, ஒரு பொருள் அதனளவில், அது எப்படி இருக்கிறது,

- என்பதைப் பார்ப்பதில் நாம் அக்கறை கொள்வதில்லை.

அந்த நிலையில், நாம் அனைத்துப் பொருட்களையும் கவனத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளாமல், அலட்சியமே செய்து

விடுகிறோம்.

இதனால்-

நமக்கும் பொருளுக்கும் இடையே எந்த உறவும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது.

அப்படியானால் -

ஒரு பொருளோடு உறவு கொள்தல் என்றால் என்ன?

ஒரு பொருளோடு எப்படி உறவு கொள்வது?

விருப்பு, வெறுப்போடு உறவு கொள்வது உறவல்ல என்பதைப் பார்த்தோம்.

அது போல் விருப்பு, வெறுப்பற்ற நிலையில் தொடர்பு கொள்வதும் உறவல்ல என்பதைப் பார்த்தோம்.

இந்நிலையில் -

ஒரு பொருளோடு எப்படி உறவு கொள்வது?

எந்த அணுகுமுறையில் ஒரு பொருளோடு தொடர்பு கொள்வது?

முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத ஒருவர் நம் வீட்டு அழைப்பு மணியை அழுத்துகிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம்.

நாம் வெளியே வந்து அவரைப் பார்க்கிறோம். அவர் யார் என்று தெரியவில்லை.

நமக்கு வேண்டாதவராக இருப்பாரோ என்று அவரைப் பார்த்தால் அது தவறு.

அவர் நமக்கு வேண்டியவராகத்தான் இருப்பார் என்ற முடிவுடன் அவரைப் பார்ப்பதும் தவறு.

அவர் எவராக இருந்தால், எனக்கென்ன, அவர் யாரென்றே எனக்குத் தெரியாது என்ற நிலையில், அவரிடம் எதுவே கேட்காமல், மீண்டும் கதவைப் பூட்டிவிட்டு, நாம் வீட்டுக்குள் போய்விட்டோமென்றால்,

- அதுவும் தவறு. எந்த முடிவுக்கும் வராமல், அவரையார் என்று விசாரிப்பதே, சரியான அணுகுமுறை.

அவரைப் பற்றி அவர் தான் கூற வேண்டும்.

அவரைப் பற்றி அவர் கூறுவதற்கு நாம் அனுமதி கொடுக்க வேண்டும்.

அவரைப் பற்றி தெரிந்துகொள்வதில் அக்கறை காட்ட வேண்டும். நம் அக்கறையில் -

விருப்பு, வெறுப்புகள் கலந்து நிற்குமேயானால்,

அவரைப் பற்றிய தெளிவான செய்தி நமக்குக் கிடைக்காது. எந்தப்பொருளோடு நாம் தொடர்பு கொண்டாலும், அந்தப் பொருள் -

தன்னைப் பற்றி விளக்கிக் கூறும் வகையில்,

அதற்கு அனுமதி கொடுத்து,

அதற்கு அங்கீகாரம் கொடுப்பதே

ஒரு பொருளோடு உறவு கொள்ளுவதாகும்.

ஒவ்வொரு பொருளின் சுயநிலைக்கும் அங்கீகாரமும், சுதந்திரமும் கொடுப்பதே -

அந்தப் பொருளோடு அக்கறை கொண்டு அந்தப் பொருளில் கலந்து விடுவதே,

- அந்த பொருளோடு உறவு கொள்தல் ஆகும். அந்தப் பொருள், தன்னைப் பற்றி, எதனைக் கூறினாலும், அதனைக்

கேட்கும் -

அக்கறையுள்ள நிலையே, அந்தப் பொருளோடு உறவு கொள்ளும் நிலையாகும்.

இத்தகைய உறவு வேண்டும்.

இதுதான் அங்கே கூறப்படும் உறவு.

அடுத்ததாகக் கூறப்படுவது உணர்வு.

உறவென்னும் கோலில், உணர்வென்னும் கயிற்றினால் சுற்றி, கடைந்திடுமாறு கூறப்படுகிறது.

உணர்வு என்றால் என்ன?

எதை நாம் உணர்வு என்று கூறுகிறோம்?

ஏற்கெனவே உணர்வு என்னும் தலைப்பில் பார்த்த அதே செய்தியை மீண்டும் இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

உணர்வு என்றால் என்ன?

எதை உணர்வு என்று கூறுகிறோம்?

நாம் பாலைச் சுவைக்கின்றோம். பாலைப் பற்றி நாம் எத்தனை புத்தகங்கள் படித்தாலும், பாலைப் பற்றி எத்தனை நபர்கள் மூலமாக் கேள்விப்பட்டாலும், பாலைப் பற்றி எத்தனை முறை சிந்தித்துப் பார்த்தாலும் பாலைச் சுவைத்ததாக ஆகாது.

பாலைச் சுவைப்பதன் மூலமே பால் என்றால் என்னவென்று நமக்குத் தெரிகிறது.

எதுவெல்லாம் நம்மால் உணரப்படுகிறதோ, அதையே நாம் அறிகிறோம். எதுவெல்லாம் நம் உணர்வுக்குள் வருகின்றதோ, அதையே நாம் அறிகிறோம்.

நாம் உணர்ந்து அறிவது மட்டுமே, நமக்கு நிஜம்.

மற்றவை எல்லாம் அனுமானமும், கற்பனைகளுமே ஆகும்.

பாலின் சுவையை நாம் உணர்ந்து அறிகிறோம். உணர்வதன் மூலமே, சுவையைத் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

உணர்தல் என்றால் என்ன?

உணர்தல் எவ்வாறு நிகழ்கின்றது?

உணர்தல் என்று எதனைக் குறிப்பிடுகின்றோம் ?

உணர்தல் என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே. நாம் அனைவரும் அறிந்திருக்கும் அந்த உணர்தல் என்றால் என்ன?

ஒரு பொருளை, ஒரு சுவையை நாம் எவ்வாறு உணர்கின்றோம்?

உணர்வுகள் நிகழ நாம் நம் தரப்பில் என்ன செய்கிறோம்?

ஒவ்வொரு பொருளும் -

நமக்குள் இடம்பெற, இடவசதி -

செய்து கொடுக்கிறோம். ஒவ்வொரு சுவையும் -

நமக்குள் இடம் பெற இடம் கொடுக்கிறோம்.

ஒவ்வொரு சுவையும் -

நமக்குள்ளிருக்கும் வெட்ட வெளியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டே,

- தனது சுவை உணர்வை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது. ஒவ்வொரு பொருளும் -

நமக்குள் பிரவேசித்து,

- தன்னை மலர்வித்துக் கொள்வதையே,

உணர்தல் என்று கூறுகிறோம்.

- இந்த வெட்ட வெளியே, அனைத்தையும் தனக்குள் கிரகித்து, அனைத்து உணர்வுகளையும் வெளியே கொண்டு வருகிறது.

பாலின் சுவையை நாம் எவ்வாறு உணர்ந்து கொள்கிறோம்?

நம் உணர்வால், பாலின் சுவையை அறிந்து கொள்வதாகக் கூறுகின்றோம்.

உணர்வு நிலை என்று ஏதாவது உள்ளதா ?

அந்த உணர்வு நிலையைப் பயன்படுத்தி அந்த உணர்வின் மூலமாக ஒவ்வொரு பொருளையும் அறிகிறோமா?

அந்த உணர்வு நிலைதான் பாலின் சுவையையும் உணர்ந்து அறிகிறதா ?

உணர்வுகள் அனைத்தும் வெளிப்பாடுகளே. வெளிப்படாத நிலையில் உணர்வு என்று எதனையுமே கூறிவிட முடியாது.

எது வெளிப்பாடாக இருக்கிறதோ, அது ஆதார வஸ்துவாக இருக்க முடியாது. ஆதார வஸ்துவின் வெளிப்பாடாகவே உணர்வுநிலை இருக்கிறது.

பிரக்ஞானம் பிரம்மம் என்று கூறும்போது -

பிரம்மமான ஆதார வஸ்து,

பிரக்ஞானமாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

தன்னை வெளிக்காட்டிக் கொண்டுள்ளது என்பதே

பொருள்.

பிரக்ஞானம் வேறு.

நாம் குறிப்பிடும் உணர்வு வேறு. பிரக்ஞானம் என்பது பிரம்மத்தின் தூய்மையான வெளிப்பாடாக உள்ளது.

அந்தத் தூய்மையான பிரக்ஞானம் தன்னை மட்டுமே அறியும் பிரக்ஞானமாக மட்டும் உள்ளது.

அந்த பிரக்ஞான அம்சத்தில் உலகத்துப் பொருட்கள் கிரகித்து அறியப்படும் போது -

உணர்வுநிலை தோன்றுகின்றது.

எந்தெந்தப் பொருளை அறிகின்றோமோ, அதற்கேற்ற உணர்வு நிலையாகவே அது விளக்கமாகின்றது.

அறியும் உணர்வு, அறியப்படும் பொருள் என்ற நிலை கிடையாது.

ஒரு பொருள் அறியப்படும் பொழுது -

பொருள் உணர்வு ஏற்படுகின்றது.

பொருள் இல்லாமல் உணர்வு என்று எதுவும் கிடையாது. உணர்வு என்ற தனிப்பட்ட நிலை எதுவும் கிடையாது.

நாம் பாலை நாவினால் சுவைக்கின்றோம். பாலின் சுவை தெரிகின்றது. இங்கு என்ன நிகழ்கின்றது ?

நம் நாவிலுள்ள சுவை உணர்வு நரம்புகள் யாவும், பாலின் சுவையை கிரகித்து அதிர்வு செய்கின்றன.

அந்த அதிர்வையே நாம் சுவையணர்வு என்று கூறுகிறோம்.

பாலின் சுவை வேறு, அந்த அதிர்வு வேறு அல்ல.

பாலைச் சுவைக்காத போது, அந்த உணர்வு நரம்புகள் எந்த நிலையில் உள்ளன ?

அந்தநிலையில், அதற்கென தனியே ஏதாவது உணர்வுநிலை உண்டா ?

அந்நிலையில், அது ஓர் அமைதியான வெளியாகவே உள்ளது. எதையும் கிரகித்து அறியக்கூடிய வெறும் வெட்டவெளியாகவே உள்ளது. அமைதி நிலையாகவே உள்ளது.

இந்த அமைதி நிலையினுள் பிரவேசிக்கும், பாலின் அம்சமே -

பாலின் சுவை உணர்வாக,

- அதிர்வடைகிறது.

-வெளிப்படுகிறது.

உணர்தல் என்பது இதுதான். நம் உணர்வைக் கொண்டு, ஒரு பொருளை உணர்ந்து அறிவதில்லை.

ஒரு பொருள், உணர்வு நிலையாக, தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள நாம் வாய்ப்பு அளிக்கிறோம்.

ஆகவே -

உணர்வுக் கயிற்றினால் கட்டுவது என்பது,

நம் உணர்வை,

கயிறாக எடுத்துச் சென்று உறவு கொள்ளும் பொருளைச் சுற்றிக்கட்டுவதல்ல.

நமக்குள்ளிருக்கும் அமைதி நிலையினுள் -

நமக்குள்ளிருக்கும் வெட்ட வெளியினுள் -

நாம் உறவு கொண்ட பொருள் கிரகிக்கப்பட, நாம் இடம் கொடுப்பது தான்,

- உணர்வுக்கயிற்றால் கட்டுவது ஆகும்.

ஒரு பொருளை நாம் நமது மன அம்சத்துடன் பார்ப்போமாயின், அந்தப் பொருள் நம் மனோ அம்சமான பொருளாகவே அமைந்து விடும்.

நம் வெட்ட வெளியான, ஆழ்மனதால் அந்தப் பொருளைப் பார்க்கும் போது தான் -

அது உணர்வுப் பொருள் ஆகிறது. உணர்வுப் பொருளாகக் கிரகிப்பதையே கடைதல் என்று கூறுகிறோம். ஒவ்வொரு பொருளையும் -

வெட்ட வெளியில் கிரகித்திடும் போது,

- அந்தப் பொருளே, மெய்ப்பொருளாக வெளிப்படுகிறது.

பாலின் சுவையை நாம் நம் வெட்ட வெளியினால் கிரகிக்கும் போது, பாலின் சுவை வெளிப்படுகிறது.

- இது தான் மெய்ப்பொருளா ? ஒரு மலரைப் பார்க்கிறோம். வெட்ட வெளியினால் அதனைக் கிரகித்து அறிகிறோம்.

- இது தான் மெய்ப்பொருளா? சப்தத்தைக் கேட்கிறோம். வெட்ட வெளியினால் அதனைக் கிரகித்து அறிகிறோம்.

- இதுதான் மெய்ப்பொருளா ?

நாம் அனைத்தையும் வெட்ட வெளியின் உதவியுடனேயே அறிந்து வருகிறோம். வெட்டவெளியின்

உதவியின்றி நம்மால் எதனையுமே அறிந்து கொள்ள முடியாது.

வெட்ட வெளியினால் கிரகிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளும், தன்னை உணர்வு நிலையாக வெளிப்படுத்திக்கொள்வதன் மூலமே -

நாம் ஒவ்வொரு பொருளையும் அறிந்து கொள்கிறோம்.

அப்படியாயின், ஏன் நம் அனைவருக்கும், அந்த மெய்ப்பொருள் அனுபவம் கிடைப்பதில்லை ?

பரம்பொருள், வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவதாக -

ஏன் நாம் அறிவதில்லை? உலகத்தையும், உலகத்துப் பொருட்களையும் அறிவதாக உணர்கிறோம். ஆனால் அது பரம்பொருள் அனுபவமாக ஏன் இருப்பதில்லை ?

நம் அனுபவங்கள் யாவும், உலகத்துப் பொருட்களை, தரம்பிரித்துக் காட்டும் புற உலக அனுபவங்களாகவே இருக்கின்றன.

உலகத்துப் பொருட்களை, பொருள் அம்சமாகக் காணும் அனுபவமாகவே நமக்கு ஏற்படுகின்றது.

நம் அனுபவத்தில் -

ஒரு பகுதி காண்பவனாகவும், இன்னுமொரு பகுதி காணப்படும் பொருளாகவும் அமைந்துள்ளது.

நமக்கு வெளியே புலப்படும் அனைத்தையும் காணப்படும் பொருளாகப் பார்க்கிறோம். நமக்கு உள்ளே செயல்படும் நம் அந்தக்கரணம் காண்பவனாக அமைந்துள்ளது.

காண்பவன் - காணப்படும் பொருள் எனும் இந்த இரட்டை நிலை அமைப்பின் மூலமாகவே நம் உலக வாழ்வு முழுவதும் அமைந்துள்ளது. இந்த இரட்டை அமைப்பின் படியே நாம் அனைவரும் இந்த உலகை அனுபவம் செய்து வருகிறோம்.

இது அனைவருக்கும் பொதுவான நிலையாக இருக்கும் காரணத்தினால்,

இதுவே சராசரி உலக வாழ்வாக அமைந்துள்ளது. சகஜ வாழ்வாக அமைந்துள்ளது. இதில் வினோதமான அமைப்போ, புரிந்துகொள்ள வேண்டிய அமைப்போ எதுவும் இருப்பதாக எவரும் அக்கறை காட்டுவதில்லை.

நான் மலரைப் பார்க்கிறேன். மலர் என்னால் பார்க்கப்படுகிறது.

- இது சகஜமான நடைமுறை உண்மை.

இதில் நடைமுறைக்கு விரோதமான அமைப்பு எதுவுமே இல்லாத காரணத்தால்,

இந்த அனுபவம், நிதர்சனமான உண்மை அனுபவமாகவே அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

இந்த நடைமுறை அனுபவத்தை ஊடுருவ ஆழ்நிலைக்குச் செல்லுவதே தியான வழியாகும்.

உணர்வைக் கொண்டு கடைதல் என்பது இதனையே குறிக்கிறது.

நடைமுறை அனுபவத்தை எவ்வாறு ஊடுருவி ஆழ்நிலைக்குள் செல்வது ?

நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தபடி, பொருட்கள் அனைத்தும் ஜடத்தன்மை உடையவை.

பொருள் படுத்துபவன் என்னும் அம்சமே,

உயிர் அம்சமாக உள்ளது. ஒரு மலர், நம்மால் பார்க்கப்படும் பொருளாக இருக்கிறது. நமக்கு வெளியே அது பார்க்கப்படும் பொருளாக இருக்கிறது.

நமக்கு உள்ளே -

அது மலரைப் பார்ப்பவனாக உள்ளது.

மலரை, பொருள் படுத்துபவனாக உள்ளது. மலரைப் பார்த்து மலர் என்று புரிந்து கொள்வது ஜட அம்சம்.

அந்நிலையில் -

மலரை, மலர் எனப் பொருள்படுத்துபவன் மறைபொருளாக அமைந்துள்ளான்.

உண்மையில் பொருள்படுத்துபவனே உயிர் அம்சமாக உள்ளான்.

ஒருபொருளை நாம் பார்க்கும்போது, பார்ப்பவன் எனும் இந்த அம்சமே, அடித்தளமான அம்சமாக உள்ளது.

காணப்படும் பொருள் வெளிமனமாகவும்,

காண்பவன் நமது அடிமனமாகவும் உள்ளது.

நமது ஆழ்நிலை அமைப்பான காண்பவன் எனும் இந்த நிலை ஒரு சகஜ நிலையாக அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டதால்,

அதில் நாம் அதிக கவனம் செலுத்துவதில்லை.

ஆனால் -

நமது தியானத்தில்,

ஆழ்நிலை அமைப்பான இந்தக் காண்பவன்

முக்கியத்துவம் பெறுகிறான்.

ஆகவே -

நாம் கவனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுவது, புறப்பொருட்களை அல்ல.

- பொருள்படுத்துபவனாக இருக்கும் நமது அகநிலையையே.

பொருள்படுத்துபவன் நமது அகநிலையில் இருக்கின்றான்.

நமது அந்தக்கரணத்தால் உருவாக்கப்பட்ட இந்தப் பொருள்படுத்துபவன் மட்டுமே, உணர்வு அம்சமாக இருக்கின்றான்.

இருப்புத்தன்மை உடையவனாக இருக்கின்றான்.

பொருள் என்று எதுவுமே கிடையாது.

பொருள்படுத்துபவன் மட்டுமே இருக்கின்றான்.

மலர் என்று எதுவும் கிடையாது. மலரைப் பொருள் படுத்துபவன் மட்டுமே இருக்கிறான். மரம் என்று எதுவும் கிடையாது.

மரத்தைப் பொருள்படுத்துபவன் மட்டுமே இருக்கின்றான்.

பொருள்படுத்துபவன் மட்டுமே இருக்கின்றான். பொருள்படுத்துபவனுள் மலர் அடங்கிவிடுகின்றது. பொருள் படுத்துபவனுள் மரம் அடங்கிவிடுகின்றது. பொருள்படுத்துபவனுள் நாம் பார்க்கும் பொருட்கள் அனைத்தும் அடங்கி விடுகின்றன. புற உலகம் முழுமையும் அடங்கி விடுகின்றது.

எந்தப் பொருளை நாம் பார்த்தாலும், பொருள் படுத்துபவனின் உருவத்தை எடுத்த பிறகே அது நமக்குப் பொருளாகத் தோன்றுகின்றது.

ஆனால் -

நாம் பொருள்படுத்துபவனை உணர்வதில்லை. பொருளை உணர்வதாகவே எண்ணுகிறோம். புறப்பொருளை உணர்வதாகவே எண்ணுகிறோம். பொருள்படுத்துபவனை மட்டுமே உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிவதில்லை.

ஒவ்வொரு பொருளும், பொருள்படுத்துபவனாக மாறியமைந்தே தன்னை உணர்த்திக் கொள்கிறது என்பது நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிவதில்லை.

ஆனால் -

பொருள்படுத்துபவன் என்னும் இந்த அகநிலையே முக்கியத்துவம் உடையதாக உள்ளது.

உண்மையில் பொருள்படுத்துபவன் மட்டுமே இருக்கிறான். பொருள் என்று எதுவும் கிடையாது.

ஆத்ம சாதனை என்பது,

- இந்தப் பொருள்படுத்துபவனை நிர்வாகம் செய்வதே. இந்தப் பொருள்படுத்துபவனைப் புரிந்து கொள்வதே. இந்தப் பொருள்படுத்துபவனை உணர்ந்து கொள்வதே.

இந்தப் பொருள்படுத்துபவன் என்பவன் யார் ?

அவனுடைய இயல்பு எவ்வாறு அமைந்துள்ளது ?
அவனுடைய இயக்கம் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது ?

பொருட்கள் பலவாக இருந்தாலும், பொருள் படுத்துபவன் ஒருவனாகவே தோன்றுகின்றான். அவன் ஒருவனாகவே இருக்கின்றான். அவனுடைய அனுபவம் பலவாக இருக்கின்றது. அவன் மாறாமல் இருக்கின்றான். அவனுடைய அனுபவங்கள் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன.

அவன் ஒரு சமயம் மலரைப் பார்ப்பவனாக இருக்கிறான். இன்னொரு சமயம் மரத்தைப் பார்ப்பவனாக இருக்கின்றான். இன்னுமொரு சமயம் இசையைக் கேட்பவனாக இருக்கின்றான். அன்புடையவனாகத் தோன்றுகின்றான். ஆசை உடையவனாகத் தோன்றுகின்றான். அச்சமுடையவனாகத் தோற்றமளிக்கின்றான். சினமுடையவனாகத் தோன்றுகின்றான்.

பொருள்படுத்துபவன் ஒருவனே. ஆனால் அவன் பொருள்படுத்தும் அம்சம், பலவாக உள்ளன.

இந்த

பொருள்படுத்துபவன் என்பவன் யார்? பொருட்களின் அம்சமாகவே காணப்படும் அவன் யார்? அவனுடைய உள்ளார்ந்த அம்சம் என்ன?

அவனிடமிருந்து பொருள் அம்சத்தையெல்லாம் அப்புறப்படுத்தி விடுவோமாயின் -

மீதமாக இருக்கும் அவன் யார்?

அவன் எந்தப் பொருளாகவும் மாறி தன்னைப் பொருள்படுத்துபவனாக மாற்றிக் கொள்ளாத பட்சத்தில் -

அவன் யார்?

அவனுடைய சுயநிலை என்ன?

அவனுடைய உள்ளார்ந்த நிலை எது?

அவனுடைய அடி ஆழத்தில் -

அவன் யாராக இருக்கிறான் ?

உறவென்னும் கோல் நட்டு, உணர்வென்னும் கயிற்றினால், முருக வாங்கிக் கடைய வேண்டிய இடம் என்பது,

- இது தான். நம்முடைய அகநிலையோடு நாம் உறவு கொள்ள வேண்டும். உணர்வால் அவனைத் தழுவிக்கொள்ள வேண்டும்.

அவன் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள அனுமதிக்க வேண்டும்.

ஒருவன் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய இடம் இதுதான்.

இறைவன் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் இடமும் இதுதான்.

ஏனெனில் -

இதுதான் எல்லாப் பொருட்களும் சங்கமிக்கும் அடித்தளமான இடம். இதுதான் அனைத்து அனுபவங்களும் சங்கமமாகும் இடம்.

பொருள்படுத்துபவன் என்னும் நமது அகநிலையை - தியானப்பொருளாக எடுத்துத் தியானிப்பதே,

சரியான தியானமாகும்.

இந்தப் பொருள்படுத்துபவன்,

நம் அனைவருக்கும், நான் என்னும் அம்சமாக இருந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றான். நான் என்னும் இந்த அக அம்சத்தை -

தியானப் பொருளாக எடுத்துக் கொள்வதே சரியான தியானமாக அமைந்துள்ளது.

நான் என்னும் இந்த அகப்பொருள் தான், எல்லா அனுபவங்களுக்கும் அடித்தளமாக இருந்து வருகிறது.

அடித்தளப் பொருளாக இயங்கி வரும் இந்த நான் என்பதோடு உறவு கொண்டு உணர்வால் தியானிப்பதே,

மெய்ப்பொருள் தரிசனத்துக்கான வழியாகும்.

இந்த நான் என்பதைத் தியானப் பொருளாக ஏற்றுக்கொள்வதே சரியான அணுகுமுறை.

இந்த நான் என்பதைத் தியானிப்பது முக்கியமானது என்பதாக வைத்துக்கொள்வோம்.

இந்த வகை தியானத்தை மேற்கொள்வதாக வைத்துக் கொள்வோம். இந்த நான் என்பதைத் தியானிப்பது யார் ?

நான் என்பதோடு உறவு கொள்வது யார் ? நான் என்பதை உணர்வினால் தழுவிக்கொள்வது யார் ?

அது இன்னுமொரு நானா ?

ஒரு நான், இன்னுமொரு நாளை அறிகிறதா ?

ஒரு நான் இன்னுமொரு நாளைத் தியானிக்கிறதா ?

ஒரு நான், இன்னுமொரு நானோடு உறவு கொள்கிறதா?

இரண்டு நான்கள் இருப்பது போன்று,

அந்தத் தியானம் அமைவதாயின், அது சரியான தியானமன்று.

தியானிக்கும் நான் தியானிக்கப்படும் நான்.

- என இரண்டு நான்கள் இருக்கக்கூடாது.

அப்படியானால்,

தியானிக்கும் நான் வேறு, தியானிக்கப்படும் நான் வேறு என்ற நிலைமை இல்லாமல் -

ஒரு நான் மட்டுமே இருக்கவேண்டும்.

அதாவது,

தியானிக்கும் நானும் நானே, தியானிக்கப்படும் நானும் நானே,

- என்ற உணர்வுடன் அந்தத் தியானம் அமையவேண்டும்.

என்னையே நான் தியானிப்பது என்றால் அது எவ்வாறு அமைந்திருக்கும்?

தியானிக்கும் நான், தியானிக்கப்படும் நான் என்னும் இரட்டை அம்சத்தில் இருந்து அது எவ்வாறு வேறுபட்டிருக்கும்?

நான் என்னும் உணர்வுமயமான இயக்கமான நான் இருக்கிறேன். எனது உணர்வு என்பது, எனது உடல் உணர்வு, எனது உள்ளத்து உணர்வு ஆகியவை சேர்ந்த கலவையாக இருக்கிறது.

இந்த உணர்வு

நான் என்னும் உணர்வாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த உணர்வு நிலையாக என்னை நானே எடுத்துக் கொண்டு, நான் இயங்குவதற்கு முழுச்சுதந்திரம் அளிக்கின்றேன். எனது முழு உணர்வும், முழு இயக்கமும்,

ஒரு கவனிக்கப்படும் பொருளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது.

இப்படி நாம் கவனித்து வருவோமாயின் நமக்கு என்ன ஏற்படும் ?

இப்படி ஒரு கேள்வி நமக்கு ஏற்படுமாயின் அப்போது தான் இங்கே இன்னுமொரு நான் ஏற்படுகிறது.

அனைத்து இயக்கங்களும், கவனிக்கப்படும் பொருளாக மட்டும் இருக்கும் போது -

அங்கே, இன்னுமொரு நான் கிடையாது.

இந்தத் தியானம் எங்கே போய் முடியும் என்று கேட்கும் போது, எதிர்காலம் ஏற்பட்டுவிடும். எதிர்காலம் தோன்றியநிலைதான் -

இன்னுமொரு நான் தோன்றிய நிலையாகும்.

எதிர்காலம் வேறு, இன்னுமொரு நான் வேறு அல்ல.

எதிர்காலம் இருக்குந்தோறும், இரட்டை நான் இருந்தேதீரும்.

எதிர்காலத்தின் சுவடுகள் பதியாதவாறு, நான் என்னும் உணர்வைத் தியானிக்கும்போது-

நான் என்பது மலர்வடைகின்றது. மலர்ந்து மணம் வீசுகின்றது. அந்த மணமே...

மரணத்திற்குப் பின்னால் ?

ஸ்தூல சரீரம், சூட்சும சரீரம் என நாம் கேள்விப்படுகிறோம்.

அப்படியென்றால் என்ன ?

ஸ்தூல சரீரம், என்பது நாம் காணக்கூடிய உடல். எலும்பாலும், தசையாலும் ஆக்கப்பட்ட நம் சரீரத்தை ஸ்தூல சரீரம் என்று கூறுகிறோம். நம் ஸ்தூலமான இந்த உடல் அழிந்த பிறகு, மீதமாக இருப்பதுதான் சூட்சும சரீரம். ஸ்தூல உடல் அழிந்தவுடன் நம் சூட்சும உடல் அழிந்து விடுவதில்லை.

49

இந்தச் சூட்சும உடலே, புதிய ஸ்தூல உடலைப்பெற்று, புதிய பிறப்பை எடுக்கிறது. ஸ்தூல உடல் அழிவதைப் போல் சூட்சும உடல் அழிவதில்லை. அது தொடர்ந்து தன்னை வைத்துக் கொள்கிறது. ஆனால் பிறவிகள் தோறும் புதிய ஸ்தூல உடலை எடுத்துக்கொள்கிறது.

நம்முடைய ஸ்தூல உடல் எப்படி அமைந்துள்ளது என்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும். அது நிலம், நீர், காற்று, அக்கினி, ஆகாயம் என்னும் பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. பஞ்ச பூதங்களினால் ஆக்கப்பட்ட பூத உடல்

தான் நம் ஸ்தூல உடலாகும். சூட்சும சரீரம் எவ்வாறு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை நாம் அறிந்திருக்கின்றோமா ?

நம் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்று கூறப்படும் நம் அந்தக்கரணத்தால் வடிவமைக்கப்பட்டதுதான் இந்த சூட்சும சரீரம். நம் ஸ்தூல உடலும், அதனோடு சேர்ந்த பொறி, புலன்கள் அழிந்தாலும் -

நம் அந்தக்கரணம் அழிவதில்லை.

அதுவே நம் சூட்சும உடலாக, தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது.

நம் ஸ்தூல உடலை, பூத உடல் என்று கூறுவதுபோல், நம் சூட்சும உடலை

மனோ உடல் என்று கூறலாம்.

நம் மனத்தின் அம்சங்களால் வடிவமைக்கப்பட்டதுதான் இந்த சூட்சும உடல்.

இதில் நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய சில நுட்பங்கள் உள்ளன.

அதாவது -

நம் உடல் எப்படி, ஒரு ஜடப்பொருளோ,

அதே போல்,

நம் மனமும் ஒரு ஜடப்பொருளே.

நம் ஆன்மா தான், ஆதார சக்தியாக இருந்து நம் உடலை இயக்குகிறது. அதே ஆன்மாதான், ஆதார சக்தியாக இருந்து நமது மனத்தையும் இயக்குகிறது.

அதாவது -

நம் ஸ்தூல சரீரமான பூதஉடலையும்,

நம் சூட்சும சரீரமான, மனோவுடலையும்,

நம் ஆன்மாவே, ஆதார சக்தியாக இருந்து
இயக்குகிறது.

நம் ஸ்தூல சரீரமும், சூட்சும சரீரமும்
ஐடப்பொருட்களே. அவற்றை இயக்கும் ஆன்மாவே
உயிர்ப்பொருள்.

நம் ஸ்தூல உடல் அழிந்த பிறகும், இந்த ஆத்மா -

சூட்சும உடலாக இருந்து இயங்கி வருகிறது.

தற்போது நம் இரண்டு உடல்களும், அதாவது ஸ்தூல
சரீரமும், சூட்சும சரீரமும், ஒன்றாகவே சேர்ந்து உள்ளன.
நம் உடல் இயக்கமும், மன இயக்கமும் சேர்ந்தே உள்ளன.
நம் மனஇயக்கம் என்பது நம் உடலின் ஒரு பகுதி என்பது
போலவே தோன்றுகிறது. உடல் அழிந்தால், மன அம்சமும்
அழிந்து விடும் என்றே தோன்றுகிறது.

ஆனால் அவ்வாறு இல்லை.

பூத உடல் அழிந்த பிறகும், மன உடல் உயிர்
வாழ்கின்றது. நம் பூத உடலோடு இயங்கி வரும் பிராண
சரீரம் (Bio Plasma) அந்த மனோ உடலை உயிர் வாழ
வைக்கின்றது.

நம் பிரச்சினைகள் அனைத்தும் -

நம் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சிகள் அனைத்தும்,

இந்த அந்தக் கரணமாகிய சூட்சும சரீரத்திலேயே
தங்கியிருக்கின்றன. நம் உடல் அழிந்ததால் நம் பிரச்சினைகள்
முடிந்துவிடுவதில்லை.

மனக்கவலையின் காரணமாக, தற்கொலை செய்துகொள்வதென்பது இப்படித்தான்.

மனக்கவலை என்பது உடலுக்கு ஏற்பட்டதல்ல.

உடல் அழிந்த பிறகும். மனம் உயிர் வாழ்கின்றது. மனச்சமையும் தொடர்ந்து வருகிறது. தற்கொலை செய்து கொள்வதனால், மனத்தின் சமை குறைந்து விடுவதில்லை; கூடவே செய்கிறது.

உடல் வெப்பத்தைத் தணிக்கும் நோக்கத்துடன் ஒருவன் தண்ணீருக்குள் குதிக்கின்றான்.

ஆனால் பரிதாபம் -

அவன் குதித்தது தண்ணீரில் அல்ல.

தண்ணீர் என நினைத்து, அமிலத்தினுள் குதித்துவிடுகிறான்.

தற்கொலை செய்து கொள்பவர்களின் நிலை இத்தகையது தான்.

உடல் அழிந்த பிறகும், நம் மன உடல், இன்ப துன்ப உணர்வுகளை அனுபவம் செய்து வருகின்றது. மீண்டும் பூத உடலை எடுக்க ஆசைப்படுகிறது. நம் பூத உடல் அழிந்து விடுவதால் நம் பிரச்சினைகள் முடிந்து விடுவதில்லை. அதற்குப் பிறகும், அது ஒரு தொடர்கதையாகத் தொடர்ந்து வருகிறது.

இந்த மனோ உடல் என்பது என்ன ? இந்த மனம் என்பது எது ?

ஞானிகளின் கண்ணோட்டத்தில், மனம் என ஒன்று கிடையாது. இல்லாத ஒன்று இருப்பதாகத் தோன்றுவதே மனம், எனக் கூறுகிறார்கள்.

யார் எப்படிச் சொன்னாலும்,

நம் அனுபவம் என்ன சொல்கிறது ?

மனம் என ஒன்று இருப்பதாகவும், அதுவே நம் இன்ப துன்ப அனுபவங்களுக்குக் காரணமாக இருந்து செயல்படுவதாகவுமே நமக்குத் தோன்றுகிறது.

நமக்கு மனம் என ஒன்று இருப்பதை நாம் அனைவரும் உணர்ந்துள்ளோம். அது மரணத்தைக் கடந்தும் செயல்படுகிறது என்பதை நாம் இப்போது அறியாதிருந்தாலும், அப்படிச் செயல்படுவதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். மரணத்துக்குப் பிறகு அது தொடருகிறதா, இல்லையா என்பதை, இப்போது நாம் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் புரிந்து கொள்ளமுடியா விட்டாலும்,

இப்போது நாம் மனத்துடன் இருக்கிறோம் என்பதையும் நம் இன்ப துன்பங்கள் யாவும் நம் மனத்தில் தான் உள்ளன என்பதையும் நாம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

நம் மனோ ரீதியான பிரச்சினையெல்லாம் நாம் உடலோடு இருக்கும்போதே முடித்துக்கொண்டால் -

அது மரணத்துக்குப் பிறகும் தொடருகிறதா, தொடரவில்லையா என்ற கவலையை ஒதுக்கி வைத்துவிடலாம். நாம் நம் உடல் மூலம் எந்த உணர்வுகளைப் பெற்றாலும், அதனை நம் மனத்தைக் கொண்டே அனுபவித்து உணர்கிறோம், மனத்தின் மூலமே புரிந்து கொள்கிறோம்.

நம் மனம் எதுவாக வடிவெடுக்கிறதோ, அதன் மூலமே நாம் ஒவ்வொன்றையும் புரிந்து கொள்கிறோம்

என்பதை ஏற்கெனவே பார்த்தோம். மரத்தை மரம் எனப் பார்க்கிறோம். மலரை மலர் எனப் பார்க்கிறோம்.

நாம் மரத்தைப் பார்க்கும் போது, நம் மனமே மரத்தின் வடிவை எடுத்துக்கொண்டு, அது மரம் என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறது.

நம் மனமானது, தன்னை மலராக மாற்றிக்கொள்வதன் மூலமே, மலரை, மலர் என்று புரிந்து கொள்கிறோம்.

நம் மனம் இதோடு நின்றுவிடுவதில்லை.

நமது மனத்தின் இன்னுமொரு பகுதி -

இது எனக்குப் பிடித்தது இது எனக்கு பிடிக்காதது என,

- நம் விருப்பு, வெறுப்புக்களின் அடிப்படையில் நம் அனுபவங்களை வகைப்படுத்துகிறது.

பிடித்தமானதைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறது. பிடிக்காததை அப்புறப்படுத்துவதில் ஆர்வம் காட்டுகிறது.

விருப்பு வெறுப்புக்களால் அமையப் பெற்ற நம் இயல்பை நிலை நாட்டுகிறது.

- இப்படி நம் மனம் இரண்டு பகுதிகளாக இருந்து செயல்படுகிறது.

ஆனால்,

இப்படி நம் மனம் இரண்டு பகுதிகளாக இருப்பதன் காரணமாகவே,

நம் மனோ இயக்கம் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இரண்டு விதமான இயக்கம் இருப்பதாலேயே அது

மனமாக இருக்கிறது. இல்லாவிடில் -

அது மனமே அல்ல.

மனத்தின் ஒரு பகுதி -

அனுபவமாக இருக்கிறது -

அதன் மறுபகுதி,

அனுபவிப்பவனாக உள்ளது.

அனுபவம் ஒரு பகுதியாகவும், அனுபவிப்பவன் மறுபகுதியாகவும் -

இரண்டு துண்டுகளாக இருந்து இயங்குவதன் மூலமே,

மனோ இயக்கம் உருவாகிறது. மனத்தை இரண்டாக்காமல், ஒன்றுபடச் செய்வதே ஆன்மீக அனுஷ்டானங்களாகும்.

இந்த அனுஷ்டானங்கள் அனைத்தும், நம் மனத்தை சமநிலைப்படுத்தி, அதன் எதிர்நிலைகளை ஒழிக்கின்றன.

மனம் இரண்டு பகுதியாக எதிரும் புதிருமாக இருந்து செயல்படாமல் அதனை ஒருமைப்படுத்தும் பணியில், பலவிதமான அனுஷ்டானங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மனம், இரண்டு பகுதிகளாக இருந்து செயல்படாமல், முழுமையான மனமாக,

ஒரே மனமாக இருந்து செயல்படுவதே முக்கியத்துவம் உடையதாகக் கருதப்படுகிறது.

நம் -

மனம் முழுமையானதாக இருந்து செயல்படுகையில்,

அது மனமே அல்ல.

நம் அனுஷ்டானங்கள் பலவும், நம் மனத்தின் செயல்பாடுகளை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து, ஏதாவது ஒரு பகுதிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதன் மூலம் இந்த முழுமைத் தன்மையை செயல்படுத்த முயல்கின்றன.

அதாவது நம் மனத்தில் இரண்டு பகுதிகள் உள்ளன

நடக்கும் செயல்களில் நம் மனம் கலந்து அனுபவம் பெறுவது ஒரு பகுதி; அனுபவிப்பவன் இடம் பெறுவது மறுபகுதி.

ஒரு பகுதியில் அனுபவமும், மறுபகுதியில் அனுபவிப்பவனும் ஆக இரண்டு பகுதிகள். அனுபவம் மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படலாம். அல்லது அனுபவிப்பவன் மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படலாம். நாம் ஒரு மலரைப் பார்க்கிறோம்.

இங்கு நம் மனம் இரண்டு தன்மையில் உள்ளது. மலரைப் பார்ப்பது ஒரு நிலை. இது அனுபவம்.

மலரைப் பார்ப்பவனாக நாம் இருக்கிறோம். இது,

நம் மனத்தின் இரண்டாவது பகுதி.

முதல் பகுதியில் அனுபவம் ஏற்படுகிறது.

இரண்டாம் பகுதியில் -

அனுபவிப்பவன் ஏற்படுகின்றான். இந்த இரண்டு பகுதிகளில்.

ஏதாவது ஒரு பகுதிக்கு மட்டும் நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் வகையில், நம் அனுஷ்டானத்தை அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

அதாவது -

ஒரு பகுதி மட்டும் முக்கியத்துவம் பெற வேண்டும்.

அடுத்த பகுதியின் முக்கியத்துவம் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும்.

இப்படி ஏதாவது ஒரு பகுதியை,

எது நமக்கு இயல்பாகவும், எளிதாகவும் உள்ளதோ, அதனை நம் அனுஷ்டானத்தோடு இணைத்துக் கொள்வது சரியான முறையாக இருக்கும்.

நாம் மலரைக் கவனிக்கும்போது -

கவனிப்பவனை முழுக்கவும் புறக்கணித்துவிட்டு, மலரை மாத்திரம் கவனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்வது ஒருவகை அனுஷ்டானம்.

அதேபோன்று -

மலரை முழுமையாகப் புறக்கணித்துவிட்டு, கவனிப்பவனைமாத்திரம் கவனத்திற்கு எடுத்துக்கொள்வது அடுத்த வகை அனுஷ்டானம். மகான் ஜே.கே. முதல் வகை அனுஷ்டானத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது போல், அவரது விளக்கங்கள் அமைந்துள்ளன.

செயல் மட்டும் நடக்கவேண்டும். செய்பவன் இருக்கக்கூடாது. நான் என்ற உணர்வு இல்லாத நிலையில் நம் செயல்கள் அனைத்தும் நடக்க வேண்டும்.

இது அவரது கூற்று.

இந்நிலையில் நம் கவனம் முழுவதும், செயலில் பங்குபெறுகிறது. செய்பவன் என்ற உணர்வு மெல்ல, மெல்ல எட்டிப்பார்த்து, இப்படிச் செய்ய வேண்டும், இப்படிச்

செய்யக்கூடாது. இது எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது, இது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை,

என்று கூறுவதற்கு முயற்சி செய்கிறது.

ஆனால்,

இந்த அனுஷ்டானத்தில்,

அந்தச் செய்பவன் முழுமையாக புறக்கணிக்கப் படுகிறான். அவனது அறிவுரைகளுக்கு நாம் செவி சாய்ப்பதில்லை. செயல் மட்டுமே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

செயலின் விளைவு கூட முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லை. செயலின் விளைவுக்கு எப்போது நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்க ஆரம்பிக்கின்றோமோ, அப்போதே, செய்பவன் முக்கியத்துவம் பெற ஆரம்பித்து விடுகிறான்.

ஆகவே,

இந்த அனுஷ்டானத்தில்

செய்பவன் புறக்கணிக்கப்படுகிறான்; செயலின் பலனும் புறக்கணிக்கப்படுகிறது.

செயல் மட்டுமே -

முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

எதைச் செய்கிறோமோ -

அதிலேயே நம் முழு மனமும் ஈடுபாடு காட்டுகிறது.

நம் முழுமனமும், செயலில் ஈடுபாடு காட்டும் போது,

செயலும் முழுமையடைகிறது, சிறப்படைகிறது.

செயலில் நாம் முழுமையாக ஈடுபாடு காட்டும் போது,

- நம் மனமும் முழுமையடைகிறது.

நம் அனுஷ்டானத்தின் ஒருவகை இது. இந்த வகை அனுஷ்டானத்தை, கர்மயோகம் எனக் குறிப்பிடலாம். இதுவே அனுஷ்டானங்களில் மிகவும் உயர்வகையானதாகும்.

இங்கு செயல் மட்டுமே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

செய்பவன் புறக்கணிக்கப்படுகிறான். புறக்கணிப்பது என்றால் -

அவனை நாம் பழித்து ஒதுக்குவதில்லை.

அவன் மீது நாம் கவனம் செலுத்தாமல்,

நம் முழுக் கவனத்தையும் செயல் மீது,

செலுத்துகிறோம் -

விளைவுகளில்

எந்தவிதப் பற்றும் இல்லாத நிலையில்,

இதுவே சகஜ தியானம் என்றும், சகஜ சமாதி என்றும் பெயரிடப்பட்டு அழைக்கப்படுகிறது.

அடுத்த வகை அனுஷ்டானத்தில் -

நம் செயல்கள் அனைத்தும் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன.

செய்பவனை மாத்திரம் நாம் பற்றிப் பிடிக்கிறோம்.

செயல் முக்கியமல்ல, செய்பவனே முக்கியம்.

நாம் மட்டுமே முக்கியம், எனது செயல் முக்கியமல்ல.

நான் ஒரு மலரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நான் ஒரு மரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இங்கு மலரோ, மரமோ முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லை.

நான் மட்டுமே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. நம் கவனத்தை நான் என்னும் உணர்வின் மீதே செலுத்துகிறோம். பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நான் என்பதே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. பார்க்கப்படும் மலரோ, மரமோ முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லை.

நாம் சாலையில் வாகனத்தை ஓட்டிச் செல்லுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். நமக்கு எதிராகப் பல வாகனங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. நாம் சாலை விதியை அனுசரித்து நம் பாதையை மாத்திரமே கவனித்து வண்டியை ஓட்டிச் செல்லுகிறோம். நம் கண்கள் நாம் ஓட்டிச் செல்லும் பாதையிலேயே நிலைத்துள்ளன. எதிராக வரும் வாகனங்களை நாம் கவனிக்காமல் இல்லை. ஆனால் நாம் அவற்றுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. அவற்றை நாம் பார்த்தாலும், தெளிவாகப் பார்ப்பதில்லை. நமது கவனமெல்லாம் நாம் செல்ல வேண்டிய பாதையிலேயே உள்ளது.

இதைப்போன்றே நம் கவனம் அனைத்தும், நான் எனும் உணர்வின் மீது குவிந்து விடுகிறது. நடைபெறும் புறச்செயல்களை நாம் கவனித்தாலும், நாம் அவற்றில் ஈடுபாடு காட்டுவதில்லை.

நம் கவனத்தின் 90% அம்சம், நான் என்னும் உணர்வின் மீதே குவிந்துள்ளது. மீதி 10% கவனமே புறச் செயல்களில் ஈடுபடுகிறது.

இதுதான் இரண்டாவது வகை அனுஷ்டானம்.

பகவான் ரமணர், மற்றும் ஸ்ரீ தேனிசுவாமிகள் என்ற ராஜீ சுவாமிகள் போன்ற மகான்கள் இந்த அனுஷ்டானத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள்.

பக்தியோகம் என்று நாம் குறிப்பிடுவதும், இவ்வகை அனுஷ்டானத்தின் அடிப்படையைப் பின்பற்றியே அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பக்தி மார்க்கம் பலவிதமாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் அந்த மார்க்கத்தின் இறுதி வடிவம், தன்னையே பரம்பொருளாகக் காண்பதேயாகும். இறைவனை, தனக்கு அன்னியப்படுத்திப் பார்க்காமல், அன்னியமாகப் பார்ப்பதே இங்கு நிகழ்கின்றது.

நான் என்பது நம் சுயத்தைக் குறிக்கிறது.

நம் சுயம்-

விவரிக்க முடியாத உணர்வுப்பிழம்பாக அமைந்துள்ளது.

இது ஒரு Unqualified potentiality.

அனைத்தையும் தன்னகத்தே கொண்ட ஆழ்நிலை தான் இது.

இந்த ஆழ்நிலையே -

நம் சுயம்.

நம் ஆன்மா.

இதன் புறவயப்பட்ட இயக்கமே மனம் எனக் கூறப்படுகிறது. நம் மனம் புறவயப்படாமல், அகவயப்பட்டு நிற்கும் போது -

அங்கு மனம் என்று எதுவும் கிடையாது.

மனம் என்பது ஒரு தற்காலிக இயக்கமே.

வெளியேறிச் சென்ற மனம், தனது சுயத்தை அடையத் தெரியாமல், வெளி உலகை மட்டும் அறிந்து வாழ்வதே -

அறியாமை.

மனமானது எப்போதும் சுயத்திலேயே வசிக்க வேண்டும்.

அதாவது -

மனமற்று இருக்க வேண்டும். தேவைப்படும் போது மனமாகிக் கொள்ள வேண்டும்.

சில பிராணிகள், சிறிய பூச்சிகளை இரையாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றன. அந்தப் பிராணிகள் தமது இரையான பூச்சிகளை, தமது நாக்கை மட்டும் விரைவாக நீட்டிப் பிடிப்பதை நாம் தொலைக்காட்சிப்படங்களில் பார்த்துள்ளோம்.

இரையைப் பிடித்த கணத்திலேயே, நாக்கு உள்ளே இழுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. அதன்பிறகு நாக்கு இருப்பதே தெரியாது. தேவைப்படும் போது மட்டும் நாக்கை வெளியே நீட்டிக்கொள்ளும்.

இப்படி நாம், மனமற்று நமது சுயத்தில் நிலை பெற்றிருப்பதே -

நமது இயல்பான நிலை.

இதுவே பூரண நிலை.

பூச்சிகளைப் பிடிக்க வேண்டிய பிராணி தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது

அதனால் பூச்சியைக் கவனிக்க முடியாது. பூச்சியைப் பிடிக்க நாக்கையும் நீட்டாது.

இவ்வாறு மனத்தின் செயல்கள் அறவே ஒடுங்கிய நிலை நிர்விகற்ப சமாதி என்று கூறப்படுகிறது.

ஆனால், அந்தப் பிராணி விழித்திருக்கிறது. தேவையில்லாமல் நாக்கை வெளியே நீட்டுவதில்லை. ஆனால் தேவைப்படும்போது நாக்கை நீட்டி பூச்சியைப் பிடித்துக் கொள்ளுகிறது.

இதுவே சகஜ சமாதி என்று கூறப்படுகிறது.

பெயர் முக்கியமல்ல.

இந்த அமைப்புகளின் தன்மையைப் புரிந்து கொண்டால் போதும்.

நாம் நம் வீட்டின் ஜன்னல்களையும், கதவுகளையும் பூட்டிக்கொண்டு, வெளியே எதனையும் பார்க்க முடியாத நிலையில் நாம் வீட்டினுள்ளே உட்கார்ந்து கொள்ளுதல் -

நிர்விகற்ப சமாதி நிலையாகும்.

ஜன்னல்களையும், கதவுகளையும் நன்றாகத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு, நாம் வீட்டுக்குள்ளே உட்கார்ந்து கொள்வது-

சகஜ சமாதி நிலையாகும். ஜன்னல்களையும் கதவுகளையும் பயன்படுத்தி வெளியேயும் வரலாம், வீட்டுக்குள் அமர்ந்துகொண்டே, வெளியேயும் பார்க்கலாம்.

வீட்டுக்கு வெளியே வந்தால் -

வந்த வினாடியே திரும்பிச் சென்றுவிட வேண்டும்.

இல்லாவிடில்,

இன்ப துன்பங்களில் உழலும் சாதாரண மனிதனாக, நாம் வெளியிலேயே தங்கிவிடுவோம்.

வீட்டுக்குள்ளே நாம் அமர்ந்திருக்கும்போது -

நாம் ஆன்மாவாக இருக்கின்றோம்.

வெளியே வந்த நிலையில் மனமாக மாறிவிடுகின்றோம்.

நான் என்பதை மட்டுமே நாம் பற்றிப் பிடிக்கும் போது -

அது ஓர் அனுஷ்டானமாக இருக்கிறது.

நம் மனதானது -

நாம் என்னும் உணர்வின் மீதே மையங்கொள்ளும் போது,

அது ஓர், ஒருமைத்தன்மையை அடைகிறது.

ஒருமைத் தன்மை அடைந்த நிலையில் அது மனத்தின் இயல்பைக் கடந்து விடுகின்றது.

நான் எனும் உணர்வின் ஆதாரத்துக்குச் சென்றுவிடுகிறது.

நான் என்பது நம் வெளித்தோற்றமே.

நம் அகநிலையில், நாம் ஒரு Unqualified Potentiality ஆக இருக்கின்றோம்.

- இதுவே அழிவற்ற பரம்பொருள்.

இதன் வெளி இயக்கமாகவே நம் மன இயக்கம் உள்ளது.

இந்த மன இயக்கமே, மன உடலாக, மரணத்துக்குப் பின்பும் தொடர்ந்து வருகிறது.

மன இயக்கமே முக்கியத்துவம் பெறாத நிலையில், அது ஒரு ஜட அம்சமாக மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ளப்படும் நிலையில்,

- அது இருந்தாலும் ஒன்றுதான்; மறைந்தாலும் ஒன்றுதான்.

இந்த நிலை -

நம் மரணத்துக்குப் பின்பு அடைய வேண்டிய நிலையல்ல.

உடலோடு வாழும் போதே -

மனோ உடலைக் கடந்து வாழ வேண்டும். அந்தக் கலையை அறிந்து கொள்வதே நம் உடல் வாழ்வின் இலக்காகவும் அமைந்துள்ளது.

மெய்ப்பொருள் அனுபவம்

உண்மையில் நமக்கு வெளியே உள்ளவை அனைத்துமே மெய்ப்பொருள். அந்த மெய்ப்பொருளே நமக்குள் பிரதிபலிக்கின்றது. பிரதிபலிப்பினைக் கொண்டு அந்த மெய்ப்பொருளை நாம் அளவீடு செய்கின்றோம்.

நம் மனத்தைக் கொண்டு, நாம் பார்த்த பொருளுக்கு ஒரு பெயர் சூட்டுகின்றோம். ஒரு தன்மையைக் கற்பிக்கின்றோம். நாம் பார்க்கும் பொருட்களின் செயல்பாடுகளை ஒரு கணக்கீட்டுக்குள் கொண்டு வருகின்றோம்.

50

இது மனிதன், இது மிருகம், இது மரம்.

இவர்களின் செயல்பாடுகள் இப்படி இப்படி இருக்கும். இவர்கள் இத்தகைய தன்மையுள்ளவர்கள்.

இவ்வாறு ஒரு கணக்கீட்டை வைத்துக் கொள்கிறோம்.

இவை அனைத்தும் வெறும் கணக்கீடுகளே. இந்த கணக்கீடுகளுக்குள் உண்மை கட்டுப்பட்டதல்ல.

நம் கணக்கீடுகள் அனைத்தும் வெறும் வெளித்தோற்றமே. ஒவ்வொரு பொருளும்,

ஒவ்வொரு நபரும் தமது அடித்தளத்தில், சுயநிலையில் மெய்ப்பொருளே, பரம்பொருளே.

நாம் பார்ப்பவை, நம் புலன் நுகர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமையும் போதும், மனத்தால் அவை பற்றிய உருவத்தை அடையும் போதும் தான், தோற்றப் பிரபஞ்சமாகிறது, உலகமாகிறது. உலகத்துப் பொருட்களாகின்றன ; உலகத்து நபர்களாகின்றார்கள்.

நாம் பார்க்கும் ஒரு பொருளிலிருந்து, நம் புலன் நுகர்ச்சியையும், மனத்தோற்றத்தையும் நீக்கிடுவோமேயானால், அங்கே இருப்பதென்ன ?

பரம் பொருளே அங்கு இருக்கிறது.

புலன் நுகர்ச்சி என்னும் திரையினுள்ளும், மனத்தோற்றம் என்னும் திரையினுள்ளும், மெய்ப்பொருள், தன்னை மறைத்துக் கொண்டுள்ளது.

இந்த இரண்டு திரைகளுக்கும் நாம் முக்கியத்துவம் கொடாத பட்சத்தில் அனைத்தும் பரம்பொருளே.

அனைத்தும் மெய்ப்பொருளே.

நாம் நமக்கு எதிரிலுள்ள பொருட்களோடு எப்படித் தொடர்பு கொள்வது ?

புலன் நுகர்ச்சியின் மூலம் தொடர்பு கொள்ளுவதென்பது ஒரு எதிர்வினைத்தொடர்பே ஆகும். அது நேரடித் தொடர்பு அல்ல.

மனத்தின் மூலமாக தொடர்பு கொள்வது என்பது ஒரு கற்பனையான தொடர்பே ஆகும். அது நிஜமான தொடர்பு அல்ல.

நமக்கு எதிரிலுள்ள பொருளோடு நேரடியாகத்

தொடர்பு கொள்வது என்பது என்ன ? அந்தப் பொருளின் சுயத்தோடு, சுயமான தன்மையோடு தொடர்பு கொள்ளாதலே நேரடித் தொடர்பு ஆகும்.

சுயம் என்பது என்ன ?

சுயம் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கிறோமா ?

நமக்குள் புலன் நுகர்ச்சிகள் இருக்கின்றன. மனஎழுச்சிகள், உணர்ச்சிகள், காட்சிகள் இருக்கின்றன.

இவை அனைத்தும் எதிர்விளைவுகளால் நமக்குள் ஏற்படுபவை. வெளியே உள்ள காட்சிகள் நமக்குள் புலன் நுகர்ச்சியை ஏற்படுத்துகின்றன. மனத்தினுள் மன எழுச்சியை ஏற்படுத்துகின்றன. மனக்காட்சிகளை ஏற்படுத்துகின்றன.

புலன் உணர்வுகளும், மன உணர்வுகளும், தன்னுணர்வோடு இல்லை. அவை புறச்செயல்களை, புற நிகழ்ச்சிகளை, புறப்பொருட்களைக் காட்டுவது போல் புறவயமாக உள்ளன.

சுயம் என்பது என்ன ?

அது எங்கே இருக்கிறது ?

நமக்குள் இருக்கும் இருப்புணர்வான தன்னுணர்வு மட்டுமே சுயம் என்னும் தகுதியுடன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

சுயம் என்னும் இந்தத் தன்னுணர்வே, நான் எனும் தன்னுணர்வாகப் ஸ்பிரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

நான் எனும் தன்னுணர்வு மாத்திரமே, நாம் உணர்ந்தறிபவைகளுள் சுயத்தன்மை பெற்றுள்ளது.

இது ஒன்றே சுயநிலை.

இந்தச் சுயத்தில் சார்ந்திருப்பதன் மூலமே -

அனைத்துப் பொருட்களிலுமுள்ள சுயத்திலும் சார்ந்து கொள்ள முடியும்.

ஏனெனில்,

சுயத்தில் பிளவு கிடையாது.

இரண்டு கிடையாது.

நம் அனைத்துப் புலன் நுகர்ச்சிகளும், நம் அனைத்து மன உணர்ச்சிகளும், நம் அனைத்து மனக்காட்சிகளும் தமது வெளித்தோற்றத்தைப் புறக்கணித்து -

தமது அகநிலையான இந்தச் சுயத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் போது -

ஒரு சுயச்சரணாகதி நிலை ஏற்படுகிறது. இந்த -

சுயச்சரணாகதி நிலையிலேயே,

அனைத்தும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, ஆறாக ஓடும் ஒருவித மன இயக்கம் மற்றும் உணர்வு இயக்கம் ஏற்படுகின்றது.

இந்நிலையில் நம் மன இயக்கம் மன இயக்கமாக இராது. உடல் இயக்கம் உடலியக்கமாக இராது.

மன இயக்கமாக அந்தப் பரம்பொருளே இயங்குகிறது.

உடல் இயக்கமாக அந்தப் பரம் பொருளே இயங்குகிறது.

அந்நிலையில் -

அனைத்தும் சுயப்பிரகாச முடையதாக அமைகின்றன.

இந்த நிலையே தியானத்தின் இறுதிநிலையாகும்.

இந்த உயர்நிலைத் தியானமானது நாம் செய்வதல்ல. தானே நிகழக்கூடியது.

இந்த நிலையிலேயே ஞானிகள் அனைவரும் இயல்பாக வாசஞ்செய்கின்றனர்.

அது அடையப்பட்ட நிலையல்ல; நிகழ்ந்த நிலை, தாமாக மலர்ந்த நிலை.

அந்த நிலையில்

எல்லாமும் எதுவாகவோ ஆகிவிடுகின்றன. எடுத்துச் சொல்ல முடியாத எதுவாகவோ ஆகிவிடுகின்றன.

இது எப்படி இருக்கிறதென்றால் -

ஓர் உயரமான அணைக்கட்டு.

அந்த அணைக்கட்டு முழுவதும் நீர் நிரம்பி இருக்கிறது. ஆனால் திறந்து விடப்படாமல் இருப்புவைக்கப்பட்டுள்ளது.

தேக்கிவைக்கப்பட்டுள்ள தண்ணீரை அடைவதற்காக அணைக்கட்டின் அடிப்பகுதியில் நாம் துளையிட முயல்கின்றோம். சிறிது சிறிதாக முயன்று, தண்ணீரைத் தொட்டுவிடும் அளவுக்கு துளையிட்டிட்டுவிட்டோம். இன்னும் நூலளவு தூரம் துளையிட்டால் போதும். தண்ணீரைத் தொட்டுவிடுவோம். தண்ணீருக்குள் நுழைந்து விடுவோம். அணைக்கட்டிலுள்ள நீர்த்தேக்கத்தின் அடிப்பகுதிக்குள் பிரவேசித்து விடுவோம். இதோ -

துளையின் கடைசிப் பகுதியையும் துளையிட்டிட்டு முடித்துவிட்டோம். இனி நாம் அந்தத் துளையின் வழியாக நுழைந்து நீரின் பிரவேசிக்க வேண்டியது தான் பாக்கி.

பாறையினுள் நுழைவது கடினம், இயலாது.

ஆனால் நீரினுள் நுழைவது எவ்வளவு எளிது.

நாம் துளை போட்ட பாதை வழியாக அணைக்கட்டின் அடிப்பகுதியிலுள்ள நீரினுள் நுழைவதும் எளிதாகத்தானே இருக்க வேண்டும் ?

ஆனால் என்ன நடக்கிறது ?

துளை போட்டு முடிந்த கணத்தில் துளையின் வழியாக நாம் அல்லவா நீரினுள் நுழைய வேண்டும் ?

ஆனால் அதற்குப் பதிலாக, துளையின் பாதை வழியாகத் தண்ணீர் அல்லவா நம்மை நோக்கிவருகிறது.

அதுவும் சும்மாவா வருகிறது ?

பல்லாயிரம் மிலியன் கனஅடி தண்ணீரின் அழுத்தத்தால் தண்ணீர் புயலாகச் சீறி வருகிறது.

எந்தத் தண்ணீரை நாம் அடைய முயன்றோமோ,

அதுவே,

நம்மையடைந்து, நம்மையும் தூக்கிக் கொண்டு, இழுத்துக் கொண்டு, புயலாக, வெள்ளப்பிரவாகமாக ஆர்ப்பரித்து ஓடுகின்றது.

பரம் பொருளை நாம் அடைவது என்பது இது தான்.

நாம் அதனை அடையவில்லை.

அதுதான்

நம்மை அடைந்து, நம்மை ஏற்றுக்கொள்கிறது. நம்மை அதன் வசமாக ஆக்குகின்றது. மெய்ப்பொருளாக ஆக்குகிறது.

இணைப்புரை

வள்ளலார் ஐந்து திருமுறைகளை எழுதிவிட்டு, அவற்றில் கூறப்பட்டவைகளை புறக்கணிக்கும் வகையில் ஆறாவது திருமுறை எழுதினார். ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பொருத்த அளவில் குருவின் திருவடியில் என்ற பக்தி நூலை எழுதினார். அதன் பிறகு அதனைப் புறக்கணிக்கும் வகையில் அவரது சிந்தனையின் போக்கு மாறியமைந்துவிட்டது.

பகவத் ஜயா அவர்களுடைய வாழ்விலும் இதைப் போன்ற நிகழ்வு அமைந்துவிட்டது. அவர் 2006 ஆம் வருடம் மெய்ஞானத் தெளிவு பெற்றார். ஆனால் “ஆன்ம ஞான இரகசியம்” மற்றும் “அனுஷ்டான ஆன்மீகம்” என்னும் இரண்டு நூல்களும், அவரது ஞானத்தெளிவுக்கு முன்னமேயே எழுதப்பட்டவையாகும்.

இந்நூல்களை மீண்டும் பிரசுரிக்க வேண்டாம் என்று முடிவெடுத்திருந்தபோதிலும், இந்நூல்களுக்கும் இரசிகர்கள் தோன்றிவிட்டார்கள். பலர் இந்த நூல்களுக்கும், ஜயாவுடைய தற்போதைய நூல்களுக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை என்று கூறத்துவங்கிவிட்டார்கள். இந்தப் பழைய நூல்களில் நாம் அறியவேண்டிய சில அடிப்படை செய்திகளும் இருந்த காரணத்தினால் இந்நூல்களை மீண்டும் பிரசுரிக்க ஜயாவும் அனுமதி கொடுத்துவிட்டார்கள்.

இந்த நூல்களைப் படிப்பவர்களுக்கு ஜயா கொடுக்கும் ஒரே ஒரு எச்சரிக்கை இதுதான். இந்த “இரண்டு நூல்களிலும் ‘ஆன்மிக உலகில் நாம் அடைவதற்கு எதுவோ உள்ளது’. நாம் செய்வதற்கு எதுவோ உள்ளது என்பது போல் சில கருத்துக்கள் அமைந்துள்ளன. சில அனுபவங்கள் சிறப்பானவை என்பது போன்று சில கருத்துக்களும் அமைந்துள்ளன. ஆனால் அப்படி

நாம் செய்வதற்கு எதுவும் கிடையாது என்பதையும், அனுபவங்களில் உயர்ந்தவை தாழ்ந்தவை கிடையாது என்பதையும் மட்டும் நாம் திருத்தி புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்தப் புரிந்துணர்வுடன் அணுகும் பட்சத்தில், அனைவரும் தாராளமாக இந்நூல்களைப் படித்துப் பயன்பெறலாம்.” இப்படிக்கூறி ஐயா அவர்களும் அனுமதி வழங்கிவிட்டார்கள். ஆகவே இந்நூலின் இறுதியில் இந்த இணைப்புரையையும் இணைத்துள்ளோம்.

Dr.N. கைலாசம்,

தலைவர், ஸ்ரீ பகவத் மிஷன்

Cell : 94432 90559

ஐயா அவர்களின் நூல்கள்

1. ஞானவிடுதலை	ரூ. 50
2. கவலைகள் அனைத்திற்கும் தீர்வு	ரூ. 100
3. ஞானமலர்வு	ரூ. 15
4. தியானத்தை விடு ! ஞானத்தைப்பெறு ! (நர்மதா பதிப்பகம்)	ரூ. 100
5. சும்மா இரு	ரூ. 30
6. நான் யார் ?	ரூ. 20
7. சூன்யப்பிரவாஹம்	ரூ. 70
8. ஞானப் பட்டறை	ரூ. 60
9. ஆன்மாவைத் துறந்து ஆன்மாவாக இரு	ரூ. 60
10. தேடிப்போக வீடு இல்லை !	ரூ. 30
11. நீங்களும் ஞானியாகலாம்	ரூ. 60
12. ஸ்ரீ பகவத் பார்வையில் ஜென் கதைகள்	ரூ. 40
13. ஆகாமிய கர்மா	ரூ. 60
14. சத் தரிசனம்	ரூ. 60
15. தீய பழக்கங்களை விட முடியுமா ?	ரூ. 10
16. ஆன்ம ஞான ரகசியம்	ரூ. 60

English Book

1. Don't Delay Enlightenment	Rs. 100
2. Give up Meditation ! Get Enlightenment!	Rs. 300
3. Renounce God ! Be God !	Rs. 200
4. Absolute Reality	Rs. 150

Audio Book

1. ஞானவிடுதலை	Rs. 150
2. நீங்களும் ஞானியாகலாம்	Rs. 100
3. Don't Delay Enlightenment	Rs. 150

Audio CD & Video CD

4. ஞான மலர்வு - ஐயா உரை (Audio CD)	Rs. 100
5. கர்ம வினைகளுக்கு அறிவியல் ரீதியான பரிகாரங்கள் - ஐயா உரை (Video)	Rs. 100
6. ஸ்ரீ பகவத் வீடியோ உரைகள் (Video) Vol - I, II, III (ஆன்மீகத்தில் தெளிவைத் தரக்கூடிய 20 கேள்வி - பதில்கள்)	Rs. 300
7. Sri Bagavath Video Talks. Vol - I, II,	Rs. 300
8. ஸ்ரீ பகவத் மற்றும் தேனிசாமி கலந்துரையாடல்	Rs. 200

நோய் பயம் வேண்டாம் !
இனி பயமின்றி எதுவும் சாப்பிடலாம் !!
ஹீலர் பாஸ்கர் அவர்களின்
அனாடிக் சென் உத்ர
தொடு ச்ச்ச்சை
இப்பொழுது
புத்தக வடிவில்

பசியின்றி எதையும் உண்ணாதீர்
உண்ணும்போது உணவைத்தவிர எதையும் எண்ணாதீர்
- ஹீலர் பாஸ்கர்

இல்லம் தோறும் இருக்கவேண்டிய இந்த இனிய
புத்தகம் இங்கு கிடைக்கும்

நூல்களைப் பெற

- சேலம்** : அஜந்தா புக் சென்டர் ☎ : 0427 - 2417755
வள்ளலார் புக் ஷாப் ☎ : 93611 24798
ப்ரவாகம் பப்ளிகேசன்ஸ்
31, இராமலிங்கசாமி தெரு, அம்மாப்பேட்டை.
சேலம் - 636 003.
Cell : 99942 05880, 97891 65555
- திருச்சி** : Zen Sangh அக நூலகம்
☎ : 0431 -2701239, 98940 12639
இன்டர்நேஷனல் புக்ஸ் ☎ : 0431 -2703743, 2711599
- திண்டுக்கல்** : வாழ்க வளமுடன் புத்தக மையம் ☎ : 0451-2423311
- சென்னை** : ஸ்ரீ பகவத் மிஷன்
23/10, பழைய பரோடா வங்கி தெரு, அம்பத்தூர்,
சென்னை. ☎ : 98845 92141, 72991 08757
ஸ்ரீவித்யா புக் சென்டர், மைலாப்பூர்.
☎ : 044 - 24611345, 24511141
முரளி பப்ளிகேஷன், ☎ : 94440 50089, 044 - 24350089
- கோவை** : விஜயா பதிப்பகம் ☎ : 0422 - 2394614, 2382614
- திருவண்ணாமலை** : ஸ்ரீசேஷாத்நீரி சுவாமிகள் ஆசிரமம்
திரு. ரங்கராஜன் ☎ : 94434 23495
- மதுரை** : சர்வோதய இலக்கிய பண்ணை ☎ : 0452 - 2341746
Dr. R. சரவணகுமார், கே.கே. நகர். ☎ : 94434 71456
சித்தாஸ்ரமம் ☎ : 0452 - 2310570, 99943 88566
- திருநெல்வேலி** : அருள் நந்தி சிவம் ☎ : 0462 - 2339692
ஈகிள் புக் ஸ்டோர் ☎ : 0462 - 2578899

தூத்துக்குடி : ஈகிள் புக ஸ்டோர் ☎ : 0461 - 2392333

பரமத்தீவேலூர் : திரு. M.A. மோகன் ☎ : 92454 40575

தஞ்சை : திரு. T.K. சதானந்தன், ரெய்கி மாஸ்டர்
☎ : 98947 26162

திருப்பூர் : வையகம் இயற்கை அங்காடி
திரு. மு. கதிர்முருகன் ☎ : 98422 73433

கேரளா : திரு. ரகுமான், திருவனந்தபுரம் ☎ : 098470 40786

மும்பை : திரு. சுபாஷ் சந்திரபோஸ் ☎ : 98202 49653

இலவச Download

ஸ்ரீ பகவத் ஜயாவின் தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் அனைத்தையும், ஸ்ரீ பகவத் மிஷன் வெளியீடான "பகவத் பாதை" இதழையும் www.pravaagam.org என்ற இணைய தளத்திலிருந்து இலவசமாக Download செய்து கொள்ளலாம்.

பொதிகை, சங்கரா, கலைஞர் ஆகிய தொலைக்காட்சிகளில் **அய்யா** அவர்கள் ஆற்றிய வீடியோ உரைகள் மற்றும் தமிழ், ஆங்கிலம், கேள்வி - பதில் வீடியோ உரைகளையும் <http://shribagavath.blogspot.com>, <http://bagavathayya.blogspot.com> ஆகியவற்றில் காணலாம்.

இந்த வசதியை உங்கள் நண்பர்களுக்கும் தெரியப்படுத்தி பயன்பெற உதவுமாறு அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

ஸ்ரீ பகவத் மிஷன்

